

POETÆ GRÆCI:
SIVE
S E L E C T A
E X

HOMERI ODYSS.
HESIO DO,
THEOCRITO,
CALLIMACHO,
APOLLONIO,
TYRTÆO,

SAPPHONÆ,
ERINNA,
MIMNERMO,
SOLONE,
SIMONIDE,
THEOGNIDE,

EURIPIDE,
BACCHYLIDE,
CALLISTRATO,
BIONE,
MOSCHO.

Cum vulgatâ Versione emendatâ. ac variis, partim Scholiastarum Græcorum, partim Doctorum recentiorum, Notis.

IN USUM
REGIÆ SCHOLÆ ETONENSIS.

Editio nova, recognita et aucta.

ETONÆ: Excudit M. POTE.

MDCXCIV

1560/948.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΟΥ
ΟΜΗΡΟΥ
ΟΔΥΣΣΕΩΣ.

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ. Α.

Θεῶν ἀγορὰ γίνεσθαι περὶ τῷ τὸν Ὀδυσσεύα εἰς Ἰθάκην
πεμφθῆναι ἀπὸ τῆς Καλυψίδος νήσου μεθ' ἣν ἡ Ἀθηναῖα
εἰς Ἰθάκην παραγίνεται πρὸς Τηλέμαχον.

Ἄδρα μοι ἔννεπε, Μῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα
πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πῶλολιέθρον ἔπερσε·
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄσπεα, καὶ νόον ἔγνω·

V. 1.] ————— Ulysses

Qui domitor Trojæ, multorum providus urbes
Et mores hominum inspexit, latumque per æquor
Dum sibi dum fociis reditum parat, aspera multa
Pertulit, adversis rerum immerfabilis undis.

Hor. Ep. I. 2. 18.

Dic mihi, Musa, virum captæ post mœnia Trojæ
Qui mores hominum multorum vidit, et urbes.

Hor. Art. Poët. 141.

πολύτροπον] Ἐπὶ πολλὰ τρίποντα τὴν διάνειαν, συνιτὸν, ἢ πολλῶν ἱμ-
πειρον τρόπων. Schol.

B

Πολλὰ

Πολλὰ δ' ὄγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
 Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόσον ἑταίρων· 5
 Ἄλλ' ἔδ' ὥς ἑτάρες ἐρρύσατο, ἰεμένος περ·
 Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
 Νήπιοι, οἳ κατὰ βῆς ὑπερίονος Ἡελίοιο
 Ἦσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόσιμον ἥμαρ.
 Τῶν ἀμόθεν γε, θεᾶ, θύγατερ Διός, εἰπὲ καὶ ἡμῖν. 10
 Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
 Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφύγότες ἠδὲ θάλασσαν·
 Τὸν δ' οἶον, νόσῃ κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς,
 Νύμφῃ πόντι' ἔρυκε Καλυψώ, δῖα θεᾶων,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι. 15
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
 Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ, οἰκόνδε νέεσθαι
 Εἰς Ἰθάκην, ἔδ' ἐνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
 Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι· θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντας,
 Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινε· 20
 Ἀντιθέω Ὀδυσῇ, πᾶρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.
 Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μελκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
 (Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαΐσθαι, ἔσχατοι ἀνδρῶν,

V. 5. ἀρνύμενος] Τὸ ἐφ' ἑαυτῷ περιποιῶν καὶ σώζων ἑαυτόν καὶ τῶν ἑταίρων. Schol.

V. 8. ὑπερίονος] Ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰέναι. Ἡσίοδος δὲ Ὑπερίονος ἀντὶ τοῦ ἰγνυαλόγησιν. Schol. Ὑπερίονα δὲ νομιστοὶ αὐτὸν τὸν ὑπεριέμενον ἀντὶ τῆς γῆς. Heraclid. Pontic.

V. 10. τῶν ὁμήων] Ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τίνος μέρους τέττων. Etym. Mag.

V. 11. αἰπὺν] Δεινόν, χαλεπόν. Schol.

V. 23.] Oceani finem juxta, Solemque cadentem
 Ultimus Aethiopyum locus est. — En. iv. 480.

Οἱ μὲν δυσομένε υπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντης,) 25
 Ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἐκαλόμβης.
 Ἐνθ' ὄγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίῃς ἀθροοὶ ἦσαν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
 Τὸν ῥ' Ἀγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκλ'αν' Ὀρέτης· 30
 Τῷ ὅγ' ἐπιμνησθεῖς, ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα·
 ὦ πόποι, οἷον δὴ νῦν θεὸς βροτοὶ αἰτιώωνται·
 Ἐξ ἡμέων γάρ φασι κακ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.
 Ὡς καὶ νῦν Αἰγίσθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρεΐδαι 35
 Γῆμ' ἄλοχον μνηστῆρ, τὸν δ' ἔκτανε νοσήσαντα,
 Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον, ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς,
 Ἑρμείαν πᾶσι ψαλῆς εὐσκοπον Ἀργεϊφόντην,

V. 29. ἀμύμονος] Hæc vox non eum denotat, qui sit omnibus virtutibus ornatus, omnibus vitiis immunis; sed eum, qui una pluribusve animi aut corporis dotibus sit eximius. Clark.

καλῶ πρὸ τῆ μοιχεῦσαι, ἢ τῆ κατὰ γένος ἀγαθῆ. Schol.

V. 34. ὑπὲρ μόρον] Quicquid inopinatum, præter expectationem, quicquid violentum præter naturam, quicquid ex stultitiâ natum, præter rationem, ea omnia ὑπὲρ μόροι γίνεσθαι dicuntur. Clark.—

—nec Fato, meritâ nec morte peribat,

Sed misera ante diem. Æn. iv. 696.

V. 35.] Ἀτρεΐδης, Πηλεΐδης, Τυδεΐδης, et quæcunque Patronymica, vulgò habita trisyllaba, in εἰδης desinunt, apud Homerum semper ita collocantur, ut quadrisyllabam pronunciationem metricæ leges ubique patiantur. vide Dawes Miscell. Crit. Ed. Burges. p. 171.

Μήτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μνάσθαι ἄκοιτιν·

Ἐκ γὰρ Ὀρέσας τίσις ἔσσεσθαι Ἀτρεΐδαο,

40

Ὅππότεν ἂν ἠδέσῃ τε καὶ ἧς ἱμεῖρεται αἷης.

Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἀλλ' εἰ φρένας Αἰγίσθοιο

Παῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων,

45

καὶ λίην κείνός γε εἰκότι κεῖται ὀλέθρῳ·

Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι·

Ἀλλὰ μοι ἄμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ,

Δυσμῶρῳ, ὃς δὴ δητὰ φίλων ἀπο πῆμαλα πᾶσχει,

Νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλὸς ἐσι θαλάσσης,

50

Νῆσος δένδρεσσα, θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει·

Ἀτλαντὸς θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅς τε θαλάσσης

Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς

Μακρὰς, αἱ γαῖάν τε καὶ ἔρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·

Τῷ θυγάτῃ δύσηνον ὀδυρόμενον κατερύκει·

55

Αἰεὶ δὲ μαλακοῦσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι

Θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,

V. 45. O Pater, O hominum Divûmque æterna potestas *Æn.* x. 18.

V. 47.] Hunc versum, auditâ Tiberii Gracchi morte, Scipio Africanus citavit.

V. 52. ὀλοόφρονος.] Ὀλεθρίου, ἐπεὶ πολέμιοι τοῖς Θεοῖς. — Οἱ δὲ ἐδάσαν, ἵνα ἦ, περὶ τῶν ὅλων φρονέοντος· αὐτὸς γὰρ ὁ Ἀτλας τὸν κόσμον βασάνων παραδέδοται· ἢ ἐγγράφῳ, κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν, ὀλοόφρον, (ὃ ἐστὶν ὀλοόφρων) εἴτα τίς μὴ νόσας προσέθηκε τὸ ος. *Schol.*

V. 53.] Atlantis duri, cœlum qui vertice fulcit, *Æn.* iv. 247.

Ἰέμενος

Ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρῶσκειν νοῆσαι
 ἥς γαίης, θανέειν ἡμείρεται· ἔδ' ἐν σοί περ
 ἔντροπέσθαι φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε· ἔ νύ τ' Ὀδυσσεὺς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων, 61
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ᾠδύσαο, Ζεῦ;

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἔμὸν, πῶσόν σε ἔπος Φύγεν ἔρκος ὀδόντων;
 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην;
 Ὃς π' ἐνὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, π' ἐνὶ δ' ἱερὰ θεοῖσιν
 Ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ ἕρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαίηοχος ἀσκηλὲς αἰεὶ
 Κύκλωπος κεχόλωται, δὴν ὀφθαλμῷ ἀλάωσεν,
 Ἀντίθεον Πολύφημον, ὃς κ' κ'ράτος ἐστὶ μέγιστον 70
 Πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θόωσα δ' ἐμιν τέκε νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἀλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος.
 Ἐκ τ' ἔδ' Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Οὔτι καλῇ κλίνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἵης·
 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἷδε περιφραζώμεθα πάντες 75
 Νόσον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δ' ἐμεθήσει
 Ὀν χόλον· ἔ μὲν γάρ τι δυνήσεσθαι ἀντία πάντων,
 Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν, ἐριδαινέμεν οἷος.

Τὸν δ' ἡμέτερος ἔπειλα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπαρ' ἐκ κρείοντων, 80

V. 58. ————— optat

Fumum de patriis posse videre focis.

Ovid. Ep. ex Pon. I. 3. 33.

Ei

Εἰ μὲν δὴ νῦν τῷτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
 Νοσῆσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὄνδε δόμενδε,
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειλα διάκτορον Ἀργεϊφόντην
 Νῆσον ἐς Ὠγυγίην ὀτρύνομεν, ὅφρα τάχιστα
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βελήν,
 Νόσον Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος, ὥς κε νήηται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὅφρα οἱ υἱὸν
 Μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θεῖω,
 Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηκομόωντας Ἀχαιῆς,
 Πᾶσι μνηστῆρεςσιν ἀπειπέμεν, οἷτε οἱ αἰεὶ
 Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἔλικας βῆς.
 Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 Νόσον πειυσόμενον πατρὸς φίλου, ἣν περ ἀκέσῃ.
 Ἦδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.

85

90

V. 83. διάκτορον] Διάκτορος δὲ ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας. *Eustath.*

V. 89. Ἀχαιῆς] Τῆς Ἰθακησίας. *Schol.*

V. 91. ἀδινὰ] Ἀντὶ τῆς ἀδινῶς, ἵνα ᾗ, πυκνῶς καὶ συνεχῶς. *Schol.*

Ἀδινὰ δὲ, τὰ πυκνὰ καὶ δαψιλῆ καὶ εἰς κόρον, ἀπὸ τῆς ἀδην, *Eustath.*

V. 94.] Σχῆμα ἀμφιβολίας, δηλοῖ γὰρ ἡ ὅπερ φήμη ἔχει εἶναι τοῦ Ὀδυσσεύος ἢ ὅπως εὐκλεία ἔχει τὸν Τηλέμαχον ὡς κοπιάσαντα ὑπὲρ τῆς πατρὸς· καὶ ἐστὶ κρεῖττον αὕτη ἡ ἐννοία. *Eustath.*

Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ο Δ Τ Σ Σ. V. 90.

Τηλεμάχῳ, τὸν πατέρα αὐτῆ ἐν Σπάρτῃ ζητῶντι, ἐξηγησάμενος
ὁ Μενέλαος περὶ τῆ νόστου τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῆς αὐτῆ ἐν
Κύπρῳ καὶ Αἴγυπτῳ ἀποδημίας, εἶτα λέγει τοιαῦτα.

ἜΩΣ ἐγὼ περὶ κείνα πολλὴν βίβλον συναγείρων
Ἠλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνε,
Λάθρη, ἀνωΐσι, δόλῳ ἐλομένης ἀλόχοιο·
Ὡς ἔ τοι χαίρων τοῖσδε κλεῖτεσσιν ἀνάσσω.
Ὡν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
Ναίειν, οἳ δ' ἄνδρες σοοὶ ἔμμεναι, οἳ τότ' ὄλοιστο
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἑκάς Ἀργεος ἱπποβοότιο.
Ἄλλ' ἔμψης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
Πολλάκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
Ἄλλοτε μὲν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Παύομαι· αἰψήρως δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο.
Τῶν πάντων ἔ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ
Ὡς ἐνός, ὅσε μοι ὕπνον ἀπεχθαίνει καὶ ἔδωδ' ἔν
Μνωσμένῳ· ἐπεὶ ἔτις Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,

V. 1.] Enunciabatur ἔως ἐγὼ ac ἔ scriptum fuisset ὥς ἐγὼ,
vel ὥς ἡγώ. Sic ἔως ὁ pronunciabatur raptim legentibus sicut ὥσιν
vel ὥσιν. *Clark.* Nihili est quod dicit *Barnesius*, Amphibrachyn
pro Dactylo poni, quasi ἰσοδύναμοι. Non omnes pedes ἰσόχροι,
sunt ἰσοδύναμοι.

23. ἀπεχθαίνει] Εἰς μῖστος ἄγει. *Schol.*

Ὡς

Ὅσοι Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο· τῷ δ' ἄρ' ἐμελλέν
 Αὐτῷ κῆδε' ἔσσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον 16
 Κεῖνε, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται· εἰδὲ τι ἴδμεν
 Ζῶει ὃ γ', ἢ τέθνηκεν· ὀδύρονται νύ περ αὐτὸν
 Λαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ ἐχέφρων Πηνελόπεια,
 Τελέμαχος θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ, 20
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατὴρ δ' ὕφ' ἡμέρον ὤρσε γόοιο,
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατὴρ δ' ἀκέσας,
 Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖσιν ἀνασχών
 Ἀμφοτέρησιν χερσὶ· νόησε δέ μιν Μενέλαος·
 Μερμήριξε δ' ἐπεῖτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, 25
 Ἦέ μιν αὐτὸν πατὴρ δ' ἑάσειε μνησθῆναι,
 Ἥ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε μυθήσαιοτο.
 Ἐως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο
 Ἦλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα· 30
 Ἐξέητο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρήνης ποσσὶν ἦεν·
 Αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα.
 Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε διοτρεφές, οἳ τινες οἶδε
 Ἀνδρῶν εὐχέσθωσι καὶ ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 Ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός· 35
 Οὐ γάρ πω τινά φημι εἰκότα ὥδε ἰδέσθαι

V. 15. ἤρατο] Τὸ δὲ ἤρατο ἐ μόνον ἀντὶ τῆς ὑπέμεινε καὶ ἑβάσασιν
 οἱ παλαιοὶ νοῶσιν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τῆς ἐπολέμει, περὶ τὸν ἄρην, φασίν.
Exstatb. Scholiaſtis autem exponit ſimpliciter ὑπέμεινε. Clark.

Οὕτ'

Οὐτ' ἄνδρ' ἔτε γυναῖκα (σέβας μ' ἔχει εἰσδρόῳσαι)

Ὡς ὅδ' Οδυσσῆος μεγαλήτορος υἱὶ ἔοικε

Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ

Κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἶνεκ', Ἀχαιοὶ

40

Ἠλθεθ' ὑπὸ Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

Οὔτω νῦν καὶ ἐγὼ νόεω, γύναι, ὥς σὺ εἴσκεις·

Κεῖνε γὰρ τοιοῖδε πῶδες, τοιαῖδε τε χεῖρες,

Ὀφθαλμῶν τε βολαί, κεφάλῃ τ', ἐφύπερθέ τε χαῖται·

Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἀμφ' Ὀδυσῆϊ,

46

Μυθεόμην ὅσα κείνος οἰζύσας ἐμόγησεν

Ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἴβε,

Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχών.

Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίαν ἠΐδα.

50

Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,

Κεῖνε μέντοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὥς ἀγορεύεις.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.

ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλῃ ἀνερὸς υἱὸς ἐμὸν δῶ

Ἴκεθ', ὃς εἶνεκ' ἐμεῖο πολεῖς ἐμόγησεν ἀέθλης.

55

Καί μιν ἔφην ἐλθόντ' αὖ φιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων

Ἀργείων, εἰ νῶϊν ὑπεῖρ ἄλλα νόσον ἔδωκε

Νηυσὶ δοῖσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύοπα Ζεὺς.

V. 44.] Sic oculus, sic ille manus, sic ora ferebat.

Æn. iii. 490.

V. 59.] Ἰστέον δὲ ὅτι Ἀργεὺς καὶ ταυθα φησὶν, ἢ τὴν Πελοπόννησον, ἢ καὶ τὴν ὑπὸ τῇ Μικελῶν χώραν. Τὸ δὲ, γάσσα, ἀντὶ τῇ κατώκισα. Οὐ γὰρ “ γαῖα ” μόνον, ἀλλὰ καὶ “ γάω ” ὅθι καὶ “ γαίτη ” ἢ ἐγκάτοικος. *Eusebius.*

Καί κεν οἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν, καὶ δώματ' ἔτευξα,
 Ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κλήμασι καὶ τέκεϊ ὦ, 60
 Καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
 Αἰ περιαιετάεσιν, ἀνάσσειναι δ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Καὶ κε θάμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ'. ἔδ' κεν ἡμέας
 Ἀλλοὶ διέκρινεν Φιλέοι' τε τερπομένω τε,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. 65
 Ἀλλὰ τὰ μὲν περ μέλλεν ἀγασσέσθαι θεὸς αὐτός,
 Ὃς κείνον δύσηγον ἀνόσιμον οἷον ἔθηκεν.
 Ὃς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἱμερον ὤρσε γόοιο.
 Κλαῖε μὲν Ἀργεῖν Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 Κλαῖε δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος, 70
 Οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἄδακρύτῳ ἔχεν ὄσσε.
 Μνησάτο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 Τὸν ῥ' Ἥδ' ἐκείνῃ φαεινῇ ἀγλαὸς υἱός.

V. 60. τέκεϊ ὦ] ὧ hoc unum est ex plurimis apud Homerum
 verbis, quibus Æolicum Digamma F (quod Romanæ consonanti
 V. Anglicæ W potestate respondet) præfigendum videtur: cuius
 quidem ea est natura, ut sive initio vocum præficiatur, sive me-
 diis interferatur, vocalem brevem proximè præcedentem possit
 producere. Quæ de re fusè ac ingeniosè differit in Miscell. Crit.
Ric. Dawes; qui per hanc Æolicam literam metrum Homeri-
 cum longè melius quam *Clarkius* explicat.

V. 61. ἐξαλαπάξας] Μείασησας τὰς ἐνοικῆστας εἰς ἕτερον τόπον.
Schol.

V. 66. ἀγασσέσθαι] φθονήσιν. *Schol.*

Ο Δ Τ Σ Σ.

Ο Δ Τ Σ Σ. Ε. v. 43.

Ζεὺς Ἑρμῆν ῥέμπει ἐπὶ Καλυψῷ, κελεύων ἀποπέμπειν τὸν
Ὀδυσσεύα.

“Ω Σ ἔφατ’· ἔδ’ ἀπίθησε διάκτορος Ἀργεϊφόνῃης·
Αὐτίκ’ ἔπειθ’ ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέλδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια· τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ’ ὕγρην,
Ἥδ’ ἐπ’ ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοῆς ἀνέμοιο·
Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ’ ἀνδρῶν ὄμματ’ αἰθέρι,
Ὡν ἐθέλει· τὲς δ’ αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
Τὴν μὲν ἄ χερσὶν ἔχων πέλτετο κρατὺς Ἀργεϊφόνῃης”

V. 1.] Dixerat: ille patris magni parere parabat
Imperio; et primū pedibus talaria nectit
Aurea, quæ sublimem alis, sive æquora suprâ,
Seu terram, rapido pariter cum flamine portant.

Æn. iv. 238.

V. 5.] Tum virgam capit: hâc animas ille evocat Orco
Pallentes, alias sub tristia Tartara mittit:
Dat somnos adimitque, et lumina morte resignat.

Æn. iv. 242.

Λόγῳ ἀδρότητα [ἀδρότητα *Ernest.*] νοήσει, τὴν τῷ Ἑρμῇ ῥάβδῳ ὥστε ψυχὰς
μὲν τεταραγμένας παύειν, ἐκλελυμένας δὲ διεγείρειν. *Schol.* Similiter
Eustathius virgæ hujus vim ad eloquentiam refert. Aliter hunc
locum interpretatus videtur *Virgilius*, qui in versibus præcedenti-
bus hæc de Mercurio, ut ψυχαγωγῶ, dicit.

V. 7.] Illâ fretus agit ventos, et turbida tranat
Nubila.—

Æn. iv. 245.

Πιερίην δ' ἐπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ.
 Στυατ' ἔπειτ' ἐπὶ κύμα, Λάρῳ ὄρνιθι ἑοικώς,
 Ὅσε κατὰ δεινὸς κόλπας ἀλὸς ἀτρυγέτοιο, 10
 Ἰχθὺς ἀγρώσσων, πυνινὰ πτερὰ δεύειν ἄλμῃ.
 Τῷ ἱκελος πολέεσσιν ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἔδσαν,
 Ἐνθ' ἐκ πόντῳ βὰς ἰοειδέος, ἥπειρόνδε
 Ἦεν ὄφρα μέγα σπέος ἱκετο, τῷ ἐνὶ Νύμφῃ 15
 Ναϊεν εὐπλόκαμος· τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἔδσαν.
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμή
 Κέδρε τ' εὐκεάτοιο, Δύε τ' ἀνὰ νῆσον ὀδῶδει
 Δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον αἰοιδιάετο ὀπὶ καλῇ,
 Ἴσον ἐποιχομένη, χρυσεὴ κερκίδ' ὕφαιεν. 20
 Ὑλῃ δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθώωσα,
 Κλήθρη τ', αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος.
 Ἐνθα δὲ τ' ὄρνιθες ταυσιπτεροὶ εὐνάζοντο,

V. 8.] Hic primum, paribus nitens Cyllenius alis,
 Constitit; hinc toto præcepit se corpore ad undas
 Misit; avi similis, quæ circum littora, circum
 Pisciferos scopulos, humilis volat æquora juxta.

Æn. iv. 252.

Ibid.] Πιερία, ὅρος Μακεδονίας, ἱερὸν Μουσῶν. *Schol.*

V. 9. Λάρῳ ὄρνιθι ἑοικώς] Τὴν ὄρνιν, ἢ τὸ σῶμα. Λάρος δὲ ὄρνεον θαλάσσιον. *Schol.*

V. 10. ἀτρυγέτοιο] Ἀκαταπότης, πολλῆς, ἢ ὡς ἐννοίᾳ φασί, τῆς ἀκατόπῃ. *Schol.* in *Iliad.* α. 316.

V. 15, &c.] Proxima Circææ raduntur litora terræ;

Dives inaccessos ubi Solis filia lucos

Affiduo resonat cantu, tectisque superbis

Urit odoratam nocturna in lumina cedrum,

Argute tenues percurrens pectine telas.

Æn. vii. 10.

Σκάπες

Σκῶπές τ' ἱρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι
 Εἰνάλλαι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν. 25
 Ἡ δ' αὐτῆς τετάνυστο περὶ σπείρις γλαφυροῖο
 Ἡμερίς ἠβώωσα, τεθήλει δὲ σαφυλῆσι·
 Κρῆναι δ' ἐξείης πώσυρες ῥέον ὕδασι λευκῶ,
 Πλησίαι ἀλλήλων, τέτραμμένοι ἀλλυδὶς ἄλλη·
 Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἔκ ἡδὲ σελίνε 30
 Θήλεον· ἔνθα κ' ἐπείηα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
 Θηήσαιο ἰδὼν, καὶ τερφθείη φρεσὶν ᾗσιν·
 Ἐνθα εἰς θεῖτο διάκτορος Ἀργειφόνης.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἔω θεήσαιο θυμῶ,
 Αὐτικ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· εἰδὲ μιν ἄντην 35
 Ἠγνόησεν ἰδῶσα Καλυψὼ δῖα θεάων.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτελμεν·
 Ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος· ἔνθα πάρος περ
 Δάκρυσι καὶ σοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
 Πόνηρον ἐπ' ἀτρυγέην δερκέσκετο, δάκρυα λείβων. 40
 Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψὼ δῖα θεάων,
 Ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φαεινῶ σιγαλόεντι·

Ἐνθ'

V. 24. κορῶναι Εἰνάλλαι] Κορῶναι δὲ εἰνάλλαι, κατὰ τὰς Παλαιὰς, αἱ αἰθυαί. *Eustath.*

V. 27. Ἡμερίς ἠβώωσα] Ἀμπελος, εἰς διασόλην τῆς ἀγρίας, ἀκμάζουσα. *Schol.*

V. 42. σιγαλόεντι] Hanc vocem multi interpretantur, *admirandus*, quasi deducta sit a σιγή, et *tacitam* quandam admirationem significet. Exponit hoc in loco *Eustathius*, ὁ ποικίλος διὰ τὸ κατσίγυμνος εἶναι. Quod valde favet conjecturæ cl. *Taylori*, qui in *Lecl.* *Lyfiac.* p. 703. ita scribit, “*vexatissima ista ῥήγια vel ἡρία, εἴματα,*

Ἐνθ' ἄρα μιν προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.

Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν ἐκ ἐθέλοντα.

Φησί τοι ἄνδρα παρῆναι οἷζυρώτατον ἄλλων

45

Τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄστυ περὶ Πριάμοιο μάχουτο

Εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν

Οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόσῳ Ἀθηναίην ἀλίτοιο,

Ἦ σφιν ἐπ' αὖρσ' ἀνεμόν τε κακὸν καὶ κύμασιν μακρὰ·

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι,

50

Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμός τε φέρων καὶ κύμα πέλαισεν.

Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅ,τι τάχιστα.

Οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἶσα φίλων ἀπο νόσφιν ὀλέσθαι·

Ἄλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἔσι φίλος τ' ἰδέειν, καὶ ἰκῆσθαι

Οἶκον ἐς ὑπόροφον, καὶ εἶναι ἐς παλρίδα γαῖαν.

55

Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψὼ δῖα θεάων,

Καί μιν φῶν' ἔπειτα πτερόεντα προσσηύδα.

Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα

Οἶον· ἐπεὶ οἱ νῆα δοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ

Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

60

Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἡδὲ ἔφασκον

Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἡμᾶς πάντα.

Ἄλλ' ἐπεὶ ἔπος ἐστὶ Διὸς νόον Αἰγίοχοιο

“εἰμᾶτα, δίσμαλα ΣΙΓΑΛΟΕΝΤΑ, quæ passim apud Homerum le-

guntur, emendari jubeo semper σιΓαλοΦεῖλα. Qui a σιγῇ de-

ducunt, vel potius cogunt, operam ludunt. Σιαλῶσαι apud

Hesychium est ποικίλαι. Rectè igitur Σιγαλίειν (corruptè Γ pro F)

exponitur ab eodem ποικίλον τῇ γραφῇ, λαμπρὸν, &c. Σιγαλίεντα,

“λάμπρα, ποικίλα, καὶ τὰ ὅμοια.”

V. 58.]—Ejectum littore, egentem

Excepi—Æn. iv. 373.

Οὔτε

Οὔτε παρέξ ἔλθεῖν ἄλλον θεόν, εἰδ' ἀλιῶσαι,
 Ἐρρέτω, εἴ μιν κείνος ἐπὶ ῥύνει καὶ ἀνώγει, 65
 Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δέ μιν ἔπη ἔγωγε,
 Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρεσσι μοι, καὶ ἑταῖροι,
 Οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, εἰδ' ἐπιτεύσω,
 Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκῆσαι. 70

Ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πτόντια Νύμφη
 Ἡΐ, ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὔρε καθήμενον· εἰδὲ ποτ' ὅσσοι
 Δακρυόφιν τέρσοντο, καλεῖσθαι δὲ γλυκὺς αἰῶν
 Νόσον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ ἐκέτι ἦνδανε Νύμφη. 75

Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰάνεσκεν καὶ ἀνάγκη
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' ἐκ ἐθέλων ἐθέλῃ.
 Ἡμαῖα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡϊόνεσσι καθίζων,
 Δάκρυσι καὶ σοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων
 Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων. 80
 Ἄγχι δ' ἰσαμένη προσεφώνεε διὰ θεῶων.

Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μήδέ τοι αἰὼν
 Φθινέτω· ἥδη γάρ σε μάλα πρόφραστο' ἀποπέμψω.

Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. 85
 Ἄλλο τι δῆ, σὺ θεᾶ, τόδε μῆδαι, εἰδὲ τι πομπήν,
 Ἥ με κέλεαι σχεδὴν περὶ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 Δεινὸν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' εἰδ' ἐπὶ νῆες εἶσσι

V. 87. σχιδίη] Τὴν εἰκαίως καὶ ἀσχευασθεῖσαν ἰαῦν λέγει. Schol.

V. 88. εἶσαι] ἴσαι κατὰ τὸς τοίχους. Schol. ad Odyss. γ'. 10.

Ῥαυτοποροί περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς ἔργῳ.

ᾧς ἄρα Φώνησεν, μετὰ δ' ἵχθια βαίνει θείοιο.

93

Ἴξον δὲ σπείτος γλαφυρόν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνὴρ·

καὶ ῥ' ὁ μὲν ἔνθα κάθιζεν ἐπὶ θρόνῳ, ἔνθεν ἀνέστη

Ἑρμείας· Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,

Ἑσθῆιν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν·

αὐτὴ δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύος θείοιο.

95

τῇ δὲ πᾶρ' ἀμβροσίην δμῳαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκον.

οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλόν.

αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδῆτύος ἠδὲ ποτῆτος,

τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυψὼ δῖα θείων.

Διογενὲς Λαερτιάδῃ πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

100

οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν

αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἵεναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπηξ.

εἶγε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἶσα

κῆδε' ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,

ἔνθαδ' αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,

105

ἄθανάτος τ' εἴης· ἱμερόμενός περ ἰδέσθαι

σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἔλδεαι ἡμάλα πάντῃ.

οὐ μὲν θῆν κείνης γε χερσίων εὐχομαι εἶναι,

V. 101. ἔτω δὴ] *Siccine revera domum*, &c. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐν παρθηλικῷ πολλὰκις ὁ σύνδεσμος ἔτος, ὥσπερ ἐπὶ τῆς Καλυψῆς πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα “ἔτω δὴ οἰκόνδε”. εἰ γὰρ τὸν σύνδεσμον ἐξίλοις, συνεξαίρησις καὶ τὸ πάθος. *Demetr. Phal.* περὶ ἱερμην.

V. 102. ἔμπηξ] τὸ ἔμπηξ, ὃ καὶ ἔμπα λέγεται, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ὅμως σημαίνει. *Schal. MSS. apud Barnesium.* Quæ si vera sit interpretatio, sententia erit: *Quamvis discedere et me relinquere parat, opto tibi nihilominus ut omnia bene cedant.* *Clark.*

Οὐ

Οὐ δέμας, ἔδδ' Φυήν· ἐπεὶ ἔπῳς ἔδδ' ἔοικεν
Θνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. 110

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμηις Ὀδυσσεύς.

Πότνια θεῶν, μή μοι τόδε χῶεο· οἶδα καὶ αὐτὸς
Πάντα μάλ', ἔνεκα σείο περίφρων Πηνελόπεια
Εἶδος ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τ', εἰς ἅντα ἰδέσθαι.
(Ἡ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρω.) 115

Ἄλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἡμᾶς πάντα
Οἶκαδ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἡμᾶς ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τις ραίησι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Τλήσομαι, ἐν σήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν.
Ἦδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα 120
Κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.

V. 112. Πότνια θεῶν] Aut legendum hic Πότνια θεῶν, uti scriptum est Od. γ. 61; aut pronunciandum Πότνια θεῶν, μή μοι. &c. Vid. ad Il. α. 18. Clark.

V. 116. ἀκιδνοτέρη] Οἱ μὲν γλωσσογράφοι, Ἀσθινετίρα· οἱ δὲ, Εὐτιμολογία. Schol.

V. 119]—Fortem hoc animum tolerare jubebo;
Et quondam majora tuli—*Hor. Serm. ii. 20.*

Ο Δ Τ Σ Σ. Θ. v. 62.

Ὀδυσσεὺς παρὰ τῷ Ἀλκινόῳ ἐγιώμενος, καὶ Δημοδόκῃ τὰ τῶν
Ἑλλήνων αἰδέουλος ἀκέων, λάθρα δακρύει.

ΚΗ'ΡΤΞ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον αἰιδόν·
Τὸν πέρι Μῆσ' ἐφίλησε, δίδε δ' ἀγαθὸν κε κα-
κὸν τε,

Ὅφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδε δ' ἠδεῖαν αἰοδὴν.

Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
Μέσσω δαΐθυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.

5

Κάδ' δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λιγύϊαν

Αὐτῷ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι

Κήρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλὴν τε τράπεζαν,

Πὰρ δὲ δέπας οἰνοιο, πινεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον. 10

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

Μῆσ' ἄρ' αἰιδὸν ἀνῆκεν αἰειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,

Οἴμης, τῆς τότε ἄρα κλέος ἔβανόν εὐρὺν ἵκανε·

Νῆϊκος Ὀδυσσεὺς καὶ Πηλεΐδῃω Ἀχιλλεύς,

V. 3.] Τινὲς φασὶν, εἰς αὐτὸν ταῦτα αἰνέσθαι τὸν Ποιητήν. *Schol.*

V. 13. Alii, notante *Eustathio*, distinguunt, αἰειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν Οἴμης, &c. *Clark*. In οἴμης intell. ἀπὸ, ἀπ' οἴμης. *Ernest.*

V. 14.] Φασι τῷ Ἀγαμέμνوني χρεομένην, περὶ τῷ κατὰ τὸν πόλεμον τίλῃς, ἀνελθεῖν τὸν ἐν Διλοφίῃς Ἀπόλλωνα, τότε πορθήσῃ τὸ Ἴλιον, ὅτ' αὐτοῖς ἄρῃσι τῶν Ἑλλήνων γασιάσῃσι· καὶ δὴ παρὰ πότον διαλεχθέντι Ὀδυσσεύς καὶ Ἀχιλλεύς, τῷ μὲν ἀνδρείῳ ἐπαινεῖται, τῷ δὲ σύνεισι, Ἀγαμέμνονι, ὅτι τολομῇ λόγῳ χαρῆται. *Schol.*

Ὡς

Ὡς ποτὲ δηρίσατο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ 15

Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἀναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Χαῖρε νόω, ὅτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο.

Ὡς γὰρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
Πυθοῖ ἐν ἡγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάϊνον ἔδον
Χρησόμενος· τότε γὰρ ῥα κυλίνδετο πῆματός ἀρχὴ 20
Τρῶσιν τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλῃς διὰ βελάς.

Ταῦτ' ἄρ' αἰοιδὸς αἰεὶδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔλων χερσὶ σιβαρῆσι,
Κακκεφαλῆς εἵρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
Αἰδέτο γὰρ Φαίηκας, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων. 25

Ἦτοι ὅτε λήξειεν αἰείδων θεῖος αἰοιδός,
Δάκρυ' ὁμορξάμενος, κεφαλῆς ἀπὸ φᾶρος ἔλασκε,
Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἔλων, σπείσασκε θεοῖσιν·
Αὐτὰρ ὅτ' ἄψ' ἀρχοίτο, καὶ ὀτρύνειαν αἰεῖδειν
Φαιήκων οἱ ἄριστοι, (ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν) 30

Ἄψ' Ὀδυσσεὺς καλὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάσκειν.
Ἐνθ' ἄλλῃς μὲν πάντας ἐλάνθανε, δάκρυα λείβων,
Ἀλκίνοος δὲ μιν οἶος ἐπεφράσατ', ἠδ' ἐνόησεν,
Ἦμενος ἄγχι· αὐτῷ βαρὺ δὲ σενάχοντος ἄκασεν·
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μέτηνδα. 35

V. 18, 20.] Χρεῖων—Χρησόμενος] Notanda hic diversa vocum harum significatio: Χρεῖων, *Oraculum reddens*: Χρησόμενος, *Oraculum petiturus*. Clark.

V. 19. Πυθοῖ] Πυθῶ, πόλις τῆς Φωκίδος, ἢ αὐτὴ καὶ Δελφοί. Scholz

Κέκλυτε, Φαίηκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 "Ἦδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν εἴσης,
 Φόρμιγγός θ', ἣ δαιτὶ συνήρορός ἐστι θαλείη·
 Νῦν δ' ἐξέλθωμεν, καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν.

V. 38. συνήρορός] Τητίσι ἥτις συνήρμοσαι καὶ συνεζευκται προσείλαμεν
 ζομένη τῇ εἰλαπινή. *Euslatb.*

Ο Δ Τ Σ Σ. Λ.

Ἀπαγγέλλει ὁ Ὀδυσσεύς, πῶς κατὰ Κίρκης ἐντολὰς εἰς ἄδην
 κατήλθε· καὶ ὡς ἤκουσε Τειρεσίει τῇ μάντιώς, περὶ τῆς ἑαυτῇ
 καὶ τῶν ἄλλων σωτηρίας· καὶ ὡς τὰς ἥρας εἶδεν ἐν ἄδην, καὶ
 τὴν μητέρα, καὶ ἐς Ἴλιον συστραφευσάντων ἐνίκας, καὶ τῶν ἐν
 ἄδην κολαζομένων τινάς.

ἌΤΤΑ'Ρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν, ἠδὲ θάλασσαν,
 Νῆα μὲν ἄρ' πᾶμπρῶτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλκι δῖαν.
 Ἐν δ' ἰσὸν τιθέμεσθα καὶ ἰσὶα νηὶ μελαίνῃ·
 Ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ
 Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντες. 5
 Ἥμῃν δ' αὖ κατόπισθε νεῶς κυανοπρώροιο
 Ἰκμενον ἔρον ἱεὶ πωλησίσιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήεσσα.

V. 5. Βαίνομεν ἀχνύμενοι] "Propter iter ad inferos susceptum
 "ex Circes vaticinio." *Spondanous.*

Ἡμεῖς

Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἔκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα,
 Ἡμεῖθα· τὴν δ' ἀνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν. 10
 Τῆς δὲ πανημερίας τέταθ' ἰσία πονησομένης·
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιδόντ' οὖν τε πᾶσαι ἀγυαί.

Ἡ δ' ἐς πείραθ' ἔκανε βαθυρρόα Ὀκεανοῖο·
 Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε
 Ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· εἰδὲ ποτ' αὐτὰς 15
 Ἡέλιος φάεθ' ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
 Οὐδ' ὁπότ' ἂν σείχησι πρὸς ἔρανὸν ἀστερόεντα,
 Οὐθ' ὅταν ἀΨ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' ἔρανόθεν προῖράπηται.
 Ἀλλ' ἐπὶ νύξ' ὁλοή τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι·

Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλευσαν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα 20
 Εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον Ὀκεανοῖο
 Ὅμοιεν, ὅφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσσε Κίρκη.
 Ἐνθ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε ἔθνεα νεκρῶν
 Ἑλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα

V. 13.] Est locus, extremum quā pandit Gallia littus,
 Oceani prætentus aquis, ubi fertur Ulysses
 Sanguine libato populum movisse silentem :
 Illic umbrarum tenui stridore volantum
 Flebilis auditur questus : simulacra coloni
 Pallida, defunctasque vident migrare figuras.

Claudian. in Rufin. I. 3. 123.

V. 15.] Tum sol pallentes haud unquam discutit umbras,
 Nec, cū investus equis altum petit æthera ; nec, cū
 Præcipitem Oceani rubro lavat æquore currum.

Georg. iii. 357.

Ἐς

Ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο 25
 Ψυχαὶ ὑπ' ἑξ' Ἑρέβους νεκύων καλαῖσθηνειώτων,
 Νύμφαι τ', ἡίθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες,
 Παρθενικαὶ τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι,
 Πολλοὶ δ' ἐτάμενοι χαλκῆρεσιν ἐγχεΐησιν
 Ἄνδρες ἀρήϊφοι, βεβρωμένα τεύχε' ἔχοντες, 30
 Οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
 Θεσπεσίη ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἤρει·
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ μητρὸς καλαῖσθηνειύης,
 Αὐτολύκῃ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀντίκλεια,
 Τὴν ζῶν κατέλειπον ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱήν. 35
 Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ.
 Ἦ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον ἐμὸν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζῆφον ἠερόεντα,
 Ζωὸς ἐών; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὀράσθαι.
 Μέσσω γὰρ μεγάλοι πῶλαμοι καὶ δεινὰ ῥέεθρα· 40
 Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν ἔπως ἐςὶ περῆσαι
 Πεζὸν ἐόντ', ἣν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.
 Ἦ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις
 Νηί· τε, καὶ ἐτάροισι, πολὺν χρόνον; εἰδὲ πῶς ἦλθες

V. 25.] —commotæ Erebi de fedibus imis

Umbrae ibant tennes, simulacraque luce carentum,—

Matres atque viri, defunctaque corpora vitâ

Magnanimûm Heroum; pueri, innuptæque puellæ,

Impositique rogis juvenes ante ora parentum.

Georg. iv. 471, &c.

Εἰς

Εἰς Ἰθάκην; ἔδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα; 45

ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμείβομενος προσέειπον·

Μῆτερ ἐμὴ, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς Ἀῖδα,

Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίῃς Τειρεσίῃσιν.

Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, ἔδ' ἐγὼ ἀμῆς

Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι οἷζυν, 50

Ἐξ ἧς τὰ πρῶτισθ' ἐπόμεν Ἀγαμέμνονι δῖῳ

Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.

Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲς, καὶ ἀτρεκέως καλᾶλεξον,

Τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε ταηλεγέος θανάτοιο;

Ἦ δολιχὴ νῆσος; ἢ Ἀρτέμις ἰοχέαιρα 55

Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη καλέπεφνεν;

Εἰπὲς δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ὃν καλέλειπον,

Ἦ ἔτι πᾶρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἢ τίς ἤδη

Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' ἐκ ἔτι φασὶ νέεσθαι.

Εἰπὲς δέ μοι μνηστῆς ἀλόχευ βελήν τε νόον τε, 60

Ἦ μένει παρὰ παιδί, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει,

Ἦ ἤδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅσις ἄριστος;

ὣς ἐφάρμην· ἢ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πτόντια μήτηρ·

Καὶ λῆν κείνη γε μένει τέλῃότι θυμῷ

Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ 65

V. 45.] Ἦ δολιχὴ νῆσος ἀντιδιατέλλεται πρὸς τὸν ἐκ βολῆς Ἀρτέμιδος, ἀλλαχῇ δὲ καὶ Ἀπόλλωνος, γινόμενος θάνατον ὡς τῷ τοιούτῳ αἰφνης ἐπὶ συμβαίνολος. *Eusebius*.

Ὅτι δὴ οἱ αἰφνίδιοι θάνατοι τῶν γυναικῶν Ἀρτέμιδος ἰδοῦν ἀνακρίσθαι, ὡς οἱ τῶν ἀνδρῶν τῷ Ἀπόλλωνι, πολλαχῇ λέγει ὁ Ποιητής. *Eusebius*. ad II. T.

Φθίνουσιν

Φθόνεσιν νύχθας τε καὶ ἡμέρας δακρυχεύου·
 Σὸν δ' ἔγωγε τίς ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἔκκλητος
 Τηλέμαχος τέρμεν νύμφη, καὶ δαΐτας εἶσας
 Δαίνυσθαι, ὅς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
 Πάλλες γὰρ καλέεσσι· πατήρ δὲ σὸς αὐτόθι μένει 70
 Ἀγρῶ, ἔδδ' πόλινδε κατέρχεται· ἔδδ' οἱ εὐναί,
 Δέρμια, καὶ χλαῖναι, καὶ ῥήγεα σιγαλόεσσα·
 Ἀλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὐδὲι, ὅθι δρῶες, ἐνὶ οἴκῳ,
 Ἐν κόμῃ, ὅγχι πυρὸς, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἴται·
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρους, τεθαλυῖά τ' ὀπώρη, 75
 Πάντῃ οἱ κατὰ γενὸν ἄλωῃς οἶνοπέδοιο
 Φύλλων κειλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήσασιν εὐναί·
 Ἐνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων· μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει,
 Σὸν πότμον γούων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἰκάνει.
 Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην, καὶ πότμον ἐπέσπον· 80
 Οὐτ' ἔμ' ἐνὶ μεγάροισιν εὖσκοπος Ἰοχέαιρα
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνε·
 Οὔτε τις ἔν μοι νῆσος ἐπήλυθεν, ἥτε μάλισα
 Τηκεδόνι συγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν·
 Ἀλλὰ με σὸς τε πόθος, σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 Σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα. 86

V. 67. ἔκκλητος] Videtur prius oppetuisse *Anticlea* quam *Penelope* prosi ambirent, *Ulyssisque* facultates diriperent. *Clark.*

V. 70.] Δοκεῖ δὲ ἀρχαῖον ἔθος εἶναι εἰς δαΐτας δημοσίας προκαλεῖσθαι τὰς βασιλεῖς τε καὶ δικαστάς. *Eustath.*

V. 72. ῥήγεα] Βαπτὰ περιτρώματα. *Schol.*

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἔβηλον φρεσὶ μέρμηριζας
 Μῆλρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἐλέειν καλὰ θεοειδέης·
 Τρεῖς μὲν ἐφωρμήθη, ἐλέειν τέ με θυμὸς ἄνωγε,
 Τρεῖς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ ἔκκελον, ἥ καὶ ὀνείρω, 90
 Ἐπ' ἱατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὅξυ γένεσκετο κηρόβι μᾶλλον·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων.
 Μῆτερ ἐμὴ, τί νύ μ' εἰ μίμνεις ἐλέειν μέμαυτά,
 Ὅφρα καὶ εἰν αἶδαιο, φίλας περὶ χεῖρε βάλοιη,
 Ἀμφότ' ἔω κρυεροῖο τέταρπώμεσθα γόοιο; 95
 Ἥ τί μοι εἶδωλον τόδ' ἀγανὴ Περσεφόνειά
 Ὡτρυν', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενός σεναχίζω;
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ.
 Ὡ μοὶ τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
 Οὔτι σε Περσεφόνειά, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει· 100
 Ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάγωσιν.
 Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,

V. 89. Ter conatus ibi collo dare brachia circum;
 Ter frustra comprehensa manus effugit imago,
 Par levibus ventis, volucrique simillima somno.

Æn. ii. 792. vi. 700.

V. 90. *Æneas*, quò deinde tuis? quò proripis? inquit:
 Quem fugis? aut quis te nostris amplexibus arcet?

Æn. v. 741.

——— Da jungere dextram,
 Da, Genitor; teque aspectu ne subtrahe nostro.

Æn. vi. 697.

V. 94.] Pluralis numerus, bis, jungitur hic Duali. φίλας χεῖρες,
 εἰ βαλόντε ἀμφοτέρω τέταρπώμεσθα. Omne Duale est necessario Plu-
 rale: quanquam non item contra omne Plurale Duali jungi pos-
 sit. *Clark* ad *Il.* α. 566.

Ε

Ἀλλὰ

Ἄλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοισι
 Δαμνῶ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λευκὴ ὅσέα θυμός·
 Ψυχὴ δ', ἥτ' ὄνειρος, ἀποπταμένη πεπότηται· 105
 Ἄλλὰ φόωσθε τάχιστα λιλαίεο, τὰυτα δὲ πάντα
 ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τῇ εἵπῃσθα γυναικί.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πηληϊάδῃω Ἀχιλλῆος,
 Καί ῥ' ὀλοφύρομένη ἔπια πτερόεντα προσηύδα.

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ, 110
 Πῶς ἔτλης αἰδόσθαι κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 Ἀφραδέες ναίεσι, βροτῶν εἶδωλα καμόντων;
 Ἄλλ' ἄγε μοι τῷ παιδὸς ἀγαυῷ μῦθον ἔνισπε,
 Ἥ ἔπειτ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἥ καὶ ἔχῃ.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πῶπυσσαι. 115

ὦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔτι πῶπυσμαι·
 Αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις.
 Ἦτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βεβλᾶς, 120
 Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ ἔχ' ἡμάρτανε μύθων·
 Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Ἀχαιοὶ,
 Οὐπότ' ἐς πλῆθὺν μένεν ἀνδρῶν, ἔδ' ἐν ὀμίλῳ,
 Ἄλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ δὲ μένος ἔδενι εἶκον.
 Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, δὴν κάρ' Ἐπαιὸς, 125

V. 106. λιλαίεο] Προθυμῶ, ἐπείγῃ. Schol.

V. 106 et 107.] καὶ γὰρ τῷτο χαριέντως Ὅμηρος εἰς τὴν νεκυίαν εἶπεν.
 ὁ γυναικὸς ἐκρίασιν ἔσαν διὰ δὴ τὸ μυθῶδες. Plutarch. de aud.
 Poët.

V. 125. καταβαίνομεν] Ἐν τῷ Καταβαίνομεν τὸ μέγεθος τῷ ἵππῳ ἰμ-
 φῶναι. Dionys. Halicarn.

Ἀργείων

Ἄργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο,
 Ἥμιν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἥδ' ἐπιθεῖναι.
 Ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἦδ' ἐμέδοντες
 Δάκρυά τ' ὠμόργυνυτο, τρέμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάσθ'.
 Κεῖνον δ' ἔποθε πάμπαν ἔγων ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, 130
 Οὐτ' ὠχρήσαντο χροὰ κάλλιμον, ἔτε παρειῶν
 Δάκρυ' ὁμορξάμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἐκέτευεν
 Ἰππόθεν ἐξιμεναι· ξίφος δ' ἐπεμαίετο κώπην,
 Καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοῖνα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν, 135
 Μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν.
 Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 Φοῖτα, μακρὰ βιβῶσα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 Γηθοσύνη, ὃ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκτεον εἶναι.
 Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκρῶν κατὰ γειναιῶτων 140
 Ἔστασαν ἀχνύμεναι, εἶροντο δὲ κήδε' ἐκάσθη·
 Οἷη δ' Αἰάντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 Νόσφιν ἀφεσθήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 Τὴν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ,
 Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ· 145
 Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

Ε 2

Ὡς

V. 138. Ἀσφοδελὸν] Ἀσφόδελος μὲν προπαροξυτόνως, τὸ φυτὸν, κατὰ Ἑρρίτιον Φίλων· ἀσφοδελὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ αὐτὸς τόπος. *Eustath.*

V. 146. Παῖδες δὲ Τρώων] Multo minore invidia ad Trojanos refertur hoc iudicium, quam ad Græcorum duces et proceres, uti apud recentiores. *Clark.* Φυλαττόμενος ὁ Ἀγαμέμνων τὸ δοῖναι θατέρῳ χαρίσασθαι τῶν περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων ἀμφισβητήτων, αἰχμαλώτους

Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' αἰθέρα.
 Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευε,
 Αἴανθ', ὅς περὶ μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 150
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηΐδων μελιχρῖοισιν.
 Αἴαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, ἐκ ἅρ' ἔμελλες
 Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλε, εἴνεκα τευχέων
 Οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισι.
 Τοῖος γὰρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ 155
 Ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο
 Ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· εἰς τις ἄλλος
 Αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
 Ἐκπύγλως ἤχθηρε· τὲν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.
 Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκέσσης 160
 Ἡμέτερον· δάμασσαν δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν.
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' εὖδ' ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
 Ψυχρὰς εἰς Ἑρῆος νεκύων καταβενεϊώτων.

μαλίστας τῶν Τρώων ἀγαγόν, ἠρώτησεν ὑπὸ ὀπλίῃ αὐτῶν οἱ Τρῶες μᾶλλον
 λυπηθήσαν. Εἰπὼντα δὲ τὸν Ὀδυσσεύα τῶν αἰχμαλώτων, δηλαδὴ ἐκείνου
 εἶναι τὸν ἄριστον κρίαντες, τὸν πλεῖστον λυπήσαντα τὰς ἰχθύας, εἰδέναι εὐθὺς
 τῷ Ὀδυσσεὶ τὰ ὅπλα. Schol.

Ibid. Πάλλας Ἀθήνη] Τετέρι φρόνησις· καθ' ἣν καὶ περιεγένητο τῇ
 ἀνδρείῃ Αἴαντος ὁ συνετός Ὀδυσσεύς. καὶ διὰ τῆτο τῇ Ἀθηναίᾳ φίλτατος.
 Eustath.

V. 162.] Illa solo fixos oculos averfa tenebat—

Tandem proripuit sese, atque inimica refugit

In nemus umbriferum.

Æn. vi. 469.

Καὶ φωνῆς διχὰ θαιμάζεται· ποτε ψιλή καθ' ἑαυτὴν ἢ ἔννοια, δι' αὐτὴν
 τὸ μεγαλόφρον· ὡς τῇ Αἴαντος ἐν Νεκυίᾳ σιωπῇ, μέγα καὶ πάντος ὑψηλό-
 φρον λόγε. Longin. de Sublim. sect. ix.

Καὶ τῆς ἄγαν γὰρ ἐστὶ πρὸς αἰχῆς βαρεῖς. Soph. Antig.

Καὶ

Καὶ Τιτυὸν εἶδον, γαίης ἐρικυδέος υἱὸν,
 Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα· 165
 Γύπτε δέ μιν ἐκάτερθε παρημένῳ ἦπαρ ἔκειρον
 Δέρβρον ἔσω δύνοντες· ὃ δ' ἐκ ἀπαμύνηςο χερσὶ.
 Λητὴ γάρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοισιν,
 Πυθῶδ' ἐρχομένην, διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

Καὶ μὴν Τάνθαλον εἰσεῖδον, χαλέπ' ἄλγος ἔχουσα,
 Ἐσάοτ' ἐν λίμνῃ· ἣ δὲ προσέπλαζε γενεῖω. 171
 Στεῦτο δὲ διψάων, πῶς εἰν δ' ἐκ εἶχεν ἐλῆσθαι.

Ὅσσ' αὖτε

V. 164.] Necnon et Tityon, terræ omniparentis alumnum,
 Cernere erat; per tota novem cui jugera corpus
 Porrigitur: rostroque immanis vultur obunco
 Immortale jecur tondens, fœcundaque poenis
 Viscera; rimaturque epulis, habitatque sub alto
 Pectore: nec fibris requies datur ulla renatis.

Æn. vi. 595.

V. 165.] Ἐσταῖθα (ἐν τῷ Πανοπεί) ἐπὶ τῇ χαράδρῃ Τιτυὸς μνηστῆρσι,
 περίοδος μὲν τῷ χώματι τρίτον μάλιστα παρὰ γαδίον. Τὸ δὲ ἔπος ἐστὶν ἐν
 Ὀδυσσεύῃ. Κείμενον ἐν δαπέδῳ κ. τ. λ. ἐκ ἐπὶ μεγέθει περιποιησθαι τῇ Τιτυὸς
 φάσει, ἀλλ' ἔθα ὁ Τιτυὸς ἐτίθη, πέλεθρα ἐννέα εἶναι τῷ χωρίῳ. Paus.
 lib. x. cap. 4.

V. 167. Δέρβρον ἔσω δύνοντες] Barnesius aliique vertunt, "Ro-
 "trum intromittentes." Aliter Scholiastes interpretatur, ὑπὸ τῇ
 σάρκι περιμελῶν, subeuntes et fodicantes. Post quem observat Du-
 portus ad Theophr. "vox δύνειν nunquam transitivè sumitur à
 Poetâ: neque unquam δύνειν dixit pro demittere, vel immittere,
 "vel immergere; sed pro induere, vel pro subire, vel ingredi, in-
 "transitivè. Δέρβρον igitur erit, quod vultures subeunt et ingre-
 "diuntur, non solum illud quod rostris suis tundunt et fodicant
 "et dilaniant" Prælect. cap. iv.

V. 169. Πανοπῆς] Πανόπη, πόλις Φωκίδος. Schol.

V. 172. Στεῖτο] "Est in isto verbo (ut alibi pluribus) animi
 "gestientis et aliquid cupidè molientis, per externos gestus indi-
 "catiq

Ὅσσάκι γὰρ κύψει ὁ γέρων πικεῖν μενεαίνων,
 Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκειτ' ἀναδροχέν· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
 Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καλαζήνασκε δὲ δαίμων. 175
 Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα καλακρῆθεν χέε καρπὸν,
 Ὅρχυναι, καὶ ῥοιαί, καὶ μηλῆαι ἀγλαόκαρποι,
 Σῦκαι τε γλυκεραί, καὶ ἐλαῖαι τηλεθώσαι.
 Τῶν ὁπότ' ἰθύσει ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
 Τάσδ' ἄνεμος ῥίπιασκε ποτὶ νέφεα σκιδέοντα. 180

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Λᾶαν βασιάζοντα πελώριον ἀμφοτέρησιν.

Ἦτοι ὁ μὲν, σκληριπτόμενος χερσὶν τε ποσσὶν τε,
 Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. ἀλλ' ὅτε μέλλοι
 Ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότε ἀποσρέψασκε κραταίῃς. 185

“catio – Hoc igitur vult poëta, eam fuisse Tantali seu in pedes
 “erecti, five alio quocunque gestu (ut de pugilibus olim loqui
 “soliti) προβολήν, ut ardentissimam sitim præ se ferret.” *Merie.*
Casaub. de Hom. Edit. Diff. 1.

V. 174. Τοσσάχ' ὕδωρ] Aquæ subitam absorptionem aptissimè
 depingit, et quasi ob oculos ponit hic versus. *Clark.*

175. Καταζήνασκε] Κατεξήρανεν· ἄζη γὰρ, ἡ ξηρασία. *Schol.*

V. 184.] De summo hujus loci artificio, quo rem ipsam pul-
 cherrimè depingit, et ob oculos ponit verborum sonus, rectè *De-*
metrius Phalereus, sect. lxxii. et *Dionysius Halicarn.* xx. “Voca-
 “lium concursus—cum accidit, hiat, et interstitit, et quasi laborat
 “oratio”, *Quinct.* ix. 4. Sic apud *Virgilium* ingens nifus et mo-
 limen vocalis longæ non elisæ hiatu aptissimè depingitur:

Ter sunt conati imponere Pelio Ætæam. *Georg.* i. 281.

V. 185. Κραταίῃς] Γράφεται δὲ καὶ ἐν δυοῖν λέξεσι, “κραταί' ἰς,”
 ἦγεν, ἡ κραταία ἰσχύς τῷ λίθῳ. *Eustath.* et *Schol.* itidem.

Αὖτις ἔπειτα πῶδονδε κυλίνδετο λαῶας ἀναιδής.
 Αὐτὰρ ὅγ' αἶψ' ὤσασκε τληινόμενος, κατὰ δ' ἰδρῶς
 Ἐρρῶεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.

Τὸν δὲ μέτ', εἰσένόησα βίην Ἡρακληϊήν,
 Εἶδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι 190
 Τέρπεσθαι ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
 Παῖδα Διὸς μέγαλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπέδιλα.
 Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὥς,
 Πάντοσ' αὐτοζομένων. ὁ δ', ἐρεμῇ νυκτὶ ἑοικώς,
 Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῆφιν οἷσόν, 195
 Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλόντι ἑοικώς.
 Σμερδαλέος δὲ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτήρ,

V. 186. —————adverso nixantem trudere monte
 Saxum: quod tamen à summo jam vertice rursum
 Volvitur, et plani raptim petit æquora campi.

Lucret. iii. 1015.

Porrò notandum et hîc, quam pulchrè, et artificiosè lapidis, pondere suo de monte devoluti, impetum depingit versus iste, pedibus dactylicis totus incedens. *Clark.*

V. 188. Κονίη] *Mericus Casaubonus* vocem κονίη interpretatur Lixivium; “Sudorem multo labore comparatum, et omnibus “membris, capite præcipuè manantem, Lixivio comparari quis “non amplectatur”? Dissert. i. Nescio tamen annon simplicius hîc intelligas vaporem pulveri similem ex capite exurgentem. *Clark.*

V. 190. *Spiritus* sive *anima* ad cœlum ascendere, *corpus* aut humo putrescere aut igne comburi, *imago* seu simulachrum, quasi quoddam animæ nuper tenue operculum, ad inferos migrare credebatur.

—————Acherusia templa—————

Quò neque permanent animæ, neque corpora nostra;

Sed quædam simulacra modis pallentia miris. *Lucret. i. 231.*

V, 197. Ἀορτή] Ὁ τῷ τελαμῶντος κρεμασθεῖς, ἐξ ἑ τοῦ ξίφος ἤρτηται.
Schol.

Χρύσεος

Χρύσεος ἦν τελαμών· ἵνα θύσκελα ἔργα τέτυκτο,
 *Ἀρχοὶ τ', ἀγρότεροί τε σύες, χαροποί τε λείοντες,
 *Τομῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκλασταί τε. 200

Ο Δ Τ Σ Σ. M. v. 166.

Σειρήνες.

ΤΟΨΡΑ δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νῆες εὐεργής
 Νῆσον Σειρήνοιν· ἔπειγε γὰρ ἔρος ἀπήμων.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
 *Ἐπλετο νηνεμία, κοίμησε δὲ κύματα δαίμων·
 *Ἀνσάντες δ' ἔταροι νεὸς ἰσία μηρύσαντο, 5
 Καὶ τὰ μὲν ἐν νηὶ γλαφυρῇ βάλον· οἱ δ' ἐπ' ἔρεσμα
 *Ἐζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτρουιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξείῃ χαλκῷ
 Τυτθὰ διαμύξας, χερσὶ σιβαρῆσι πείζεν·
 Αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἱς, 10
 *Ἡελίς τ' αὐγὴ *Υπεριονίδαο ἄνακτος·
 *Ἐξείης δ' ἑτάροισιν ἐπ' ἔατα πᾶσιν ἄλεαψα.
 Οἱ δ' ἐν νηὶ μ' ἔδησαν ὁμῶς χεῖράς τε, πόδας τε,
 *Ορβὸν ἐν ἰσοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτῶς πείραλ' ἀνῆψαν.
 Αὐτοὶ δ' ἐζόμενοι πολλὴν ἄλα τύπλον ἐρεῖμοις. 15

V. 3.] *Ἐπειθεῖν *Ἡσίοδος καὶ τὰς ἀνέμους αὐτὰς θέλγειν ἔφη. Schol.

V. 11. *Υπεριονίδαο] Vide Not. P. 1.

*Ἀλλ'

Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμεν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 ῥίμφα διώκοντες, τάσδ' εἰ λάθην ἀκύαλος νηῦς
 Ἐγγύθεν ὀρνυμένη· λιγυρὴν δ' ἔντυνον αἰοιδῆν·

Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Νῆα καλᾶσῃσον, ἵνα νωϊτέρην ὅπ' ἀκῆσῃς. 20

Οὐ γάρ πώ τις τῆδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
 Πρὶν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ σομάτων ὅπ' ἀκῆσαι·
 Ἄλλ' ὅγε τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

Ἰδμεν γάρ τοι πάνθ', ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρέει 25
 Ἀργεῖοι, Τρῶές τε, θεῶν ἰότητι μόγησαν.

Ἰδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πρυμνοβόλῃ.

Ὡς φάσαν, ἰεῖσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 Ἥθελ' ἀκῆμεναι, λῦσαί τ' ἐκέλευον ἑταίρους,

V. 19. *Cicero de Fin. Lib. v. § 18.* locum hunc ita vertit :

O decus Argolicum, quin puppim flectis, Ulysses,
 Auribus ut nostros possis agnoscere cantus :
 Nam nemo hæc unquam est transvectus cæcula cursu,
 Quin prius astiterit, vocum dulcedine captus ;
 Post variis avido satiatus pectore Musis,
 Doctior ad patrias lapsus pervenerit oras.
 Nos grave certamen belli, clademque tenemus,
 Græcia quam Trojæ divino numine vexit ;
 Omniaque è latis rerum vestigia terris.

V. 24. Πλείονα εἰδώς] “ Neque enim vocum suavitate videntur,
 “ aut novitate quâdam et varietate cantandi revocare eos solitæ,
 “ qui prætervehebantur ; sed quia multa se scire profitebantur,
 “ ut homines ad earum fæxa discendi cupiditate adhiærescerent—
 “ Vidit *Homerus* probari fabulam non posse, si cantiunculis tantus
 “ vir irretitus teneretur. Scientiam pollicentur, quam non erat
 “ mirum scientiæ cupido patriâ esse cariorem.” *Cicero in loc. sup.*
citato.

Ὀφρύσι νευσάζων, οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον. 30
 Αὐτίκα δ' ἀνσάντες Περιμήδης, Εὐρύλοχός τε,
 Πλείσοί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον, μᾶλλον τε πιάζον.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάσγε παρήλασαν, ἔδ' ἔτ' ἐπειῖα
 Φθογγῆς Σειρήνων ἠέκομεν, ἔδε τ' αἰοιδῆς,
 Αἴψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοιτο ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι, 35
 Ὅν σφιν ἐπ' ὥσιν ἄλειψ'. ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.

Ο Δ Υ Σ Σ. Τ. ν. 51.

Πηνελόπη διαλέγεται Ὀδυσσεῖ ἔτι ἀγνώστῳ.

Ἄ Τ Τ Α Ὶ Ρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 Μνηστῆρεςσι Φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.
 Ἦ δ' ἔν ἐκ θαλάμοιο περιφρων Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἥε χρυσεῇ Ἀφροδίτῃ·
 Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πυρὶ κάτθεσαν, ἔνθ' ἄρ' ἔφιξε, 5
 Ἦλθον δὲ δρῳαὶ λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο·
 Ἦ δ' Ὀδυσῆϊ ἐνέπιπτε Μελανθῷ δεύτερον αὖτις·
 Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκλας;
 Ἀλλ' ἔξελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο·
 Ἦ τάχα καὶ δαλῶ βεβλημένος εἶσθα θύραζε. 10
 Ὡς φάτο· τῆς δ' ἤκασε περιφρων Πηνελόπεια·
 Ἀμφίπολον δ' ἐνέπιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Πάντως, θαρσαλέη, κύον ἀδδῆες, εἴτι με λήθεις
 Ἐρδασα

Ἐρδασα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις·
 Πάντα γὰρ εὖ ᾔδησθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς, 15
 Ὡς τὸν ξεῖνον ἐμὲλλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
 Ἀμφὶ πόσει εἶρεσθαι· ἐπεὶ πυκινῶς ἀκάχημαι.

Ἦ ῥα, καὶ Εὐρυνόμην ταμῖν πρὸς μῦθον εἶπεν.
 Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτῆ,
 Ὅφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος, ἧδ' ἐπακέσῃ 20
 Ὁ ξεῖνος ἐμέθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.

Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρεσα
 Δίφρον ἐύξεσον, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν·
 Ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια· 25

Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ,
 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἧδ' ἐτοκῆς;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σεύς·

ὦ γύναι, ἐκ ἄν τις σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
 Νεικέοι· ἦ γάρ σευ κλέος ἔρανὸν εὐρὺν ἰκάνει· 30
 Ὡς τε τοῦ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θεοδῆς
 Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσω,

V. 14. ἀναμάξεις] πάντως ἑαυτῇ προστρίψις· ἢ ἀναλήψις. *Schol.*
Similiter Eufrath. Τὸ δὲ ἀναμάξεις, ἀντὶ τῆ προστρίψις· σαφέστερον δὲ,
 ἀντὶ τῆ προσκολληθῆναι ποιήσεις αὐτῇ τῇ σῇ κεφαλῇ. Eodem modo ex-
 plicat *Dña Dacier*. Poëta autem (ut opinor) hâc phrasi idem sim-
 pliciter denotare vult, ac infra x. 217.—σῇ δ' αὐτῇ κράτι τίσις.
 Occurrit porro eadem phrasis apud *Herodotum*: Τὰ μὲν γὰρ πρότε-
 ρον ἐγὼ τε ἔπρηξα, καὶ ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμάξας φέρω. *Clark.*

V. 17. πυκινῶς] ἀντὶ τῆ πᾶν. *Schol.*

Εὐδικίας ἀνέχῃσι· φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα
 Πυρρὸς, καὶ κριθὰς, βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῶ·
 Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθὺς,
 Ἐκ εὐηγεσίης· ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτῷ. 36
 Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετάλλα σῶ ἐνὶ οἴκῳ·
 Μὴδ' ἔμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
 Μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων
 Μνησαμένῳ· μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος· ἔδὲ τί με χρεῖ 40
 Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γούωνά τε μυρόμενόν τε
 Ἦσθαι· ἐπεὶ κάκιον πωυθήμεναι ἄκριον αἰεῖ·
 Μή τίς μοι δμῶν νεμεσήσεται, ἥε σύ γ' αὐτῇ·
 Φῇ δὲ δακρυπλῶειν βεβαρηότα με φρένας οἴκῳ.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια· 45
 Ἐεῖν, ἦτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, εἶδός τε, δέμας τε,
 Ὀλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι· μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύει,
 Μειζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιόν ἔτω· 50
 Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων·
 Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικραΐεσιν ἄριστοι,
 Δελιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,

V. 35. Quamvis *Piscium* copia hic inter *Populi* felicitis et opulenti bona numerentur, nusquam tamen apud *Poëtam* eos ad edendum appositos memorari observat *Atbenæus*.

V. 36. εὐηγεσίης] τῆς εὐδαιμονίας· τῆς εὐαρχίας, παρὰ τὸ εὖ ἡγεῖσθαι. *Schol.*—ἀρετῶσι] ἐν ἀρετῇ καὶ εὐδαιμονίᾳ διάγῃσιν. *Schol.*

V. 44. δακρυπλῶειν] δακρύων πληθύνειν. *Schol.*

V. 49. ἀμφιπολεύει] τῷ ἐμῷ βίῳ προσοῖτο. *Schol.*

Οἳ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείελον ἀμφινέμονται,
 Τοί μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, τρύχῃσι δὲ οἶκον. 55
 Τῷ ἔτε ξείνων ἐμπάζομαι, ἔθ' ἱκέτων,
 Οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημοεργοὶ ἔασιν·

Ἄλλ' Ὀδυσῆα ποθεῦσα, φίλον καλῶνέομαι ἦτορ·
 Οἳ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλῃς τολυπεύω·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μοι εἶπε τέον γένος, ὅππότεν ἔσσι. 60

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδῃσιν Ὀδυσῆος,

Οὐκ ἔτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξέρεσσα;
 Ἄλλ' ἔκ τοι ἔρέω· ἥ μὲν μ' ἀχέεσσι γε δῶσεις
 Πλείοσιν, ἢ ἔχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὅππότε πάτρης 65
 ἥς ἀπέησιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσσον ἐγὼ νῦν,
 Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄτρ' ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχω·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἔρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι, ἠδὲ μελαλλᾶς.

Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 Καλὴ καὶ πείρα, περὶ ῥήυτος· ἐν δ' ἄνθρωποι 70
 Πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόλεις.

Ἄλλῃ δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
 Ἐν δ' Ἑτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,

V. 69. Creta Jovis magni medio jacet infula ponto. *Æn.* iii.
 104.

V. 72. Ἄλλῃ δ' ἄλλων] προσηγορίῃσιν, ἵνα μή τις αὐτὸν ἐλίγῃ δια-
 τὸ μὴ χρῆσθαι τῇ διαλέκτῳ αὐτῶν. *Schol.* Sed hoc longius petitum.
Clark.

Ἀχαιοί] μετὰ τὰ Ἰλιακὰ Ταλθύσιος ἐκ Μυκηναίων ἡγαγεῖν ἀποικίαν. *Schol.*

V. 73. Ἑτεόκρητες] Οἱ αὐτόχθονες Κρήτες· ἢ οἱ Ἰθαγενεῖς. *Schol.*
 Κύδωνες] *Strabo* et hos *Cretæ* indigenas fuisse arbitratum. Τὲς μὲν
 ἐν Ἑτεοκρήτῃσι καὶ τὲς Κυδωνίας αὐτόχθονας ὑπάρχειν εἰκός· τὲς δὲ λοιπὲς,
 ἀπὸ ἄλλων, *Clark.*

Δωριεῖς

Δωρίεις τε τριχαίικες, δίοί τε Πελασγοί.

Τοῖσι δ' ἐνὶ Κνωσσὸς μεγάλη πόλις· ἔνθα τε Μίνως

Ἐννέωρος βασιλεὺς Διὸς μεγάλῃς ὀαριστῆς,

76

Πατρὸς ἑμοῖο πατὴρ, μεγαθύμῃς Δευκαλίωνος.

Ἐνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμεν, καὶ ξείνια δῶκα·

Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἰς ἀνέμοιο,

Ἰέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν.

80

Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,

Ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·

Καὶ οἱ, τοῖς τ' ἄλλοις ἐτάροις, οἱ ἅμ' αὐτῷ ἔποντο,

Δημόθεν ἄλφιλα δῶκα, καὶ αἶθοπα οἶνον ἀγείρας,

Καὶ βῆς ἱρεύσασθαι· ἵνα πλησαίῃτο θυμόν.

85

Ἴσκειν, ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα·

Τῆς δ' ἄρ' ἀκρόασις ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρῶς·

V. 74. τριχαίικες] Τριχῇ διαιρεθέντες· οἱ μὲν γὰρ Εὐβοίαν κατέκχησαν οἱ δὲ Πελοπόννησον· οἱ δὲ Κρήτην· Alii autem (uti et notat Scholiaſtes) vocem τριχαίικες, aliter accipiunt. Ἐκ δὲ τῆς κορυθαίικι, λύσεις τὸ, Δωρίεις τε τριχαίικες· οἱ συνεχῶς τὰς τρίχας διὰ τὸ δρακινὸν κινῶντες, καρπομόωντες εἰρηνται. *Porphyr. Quaſſion: Homeric: 3. ipſo fine. Clark.*

V. 76. Ἐννέωρος] Οἱ μὲν, ὅτι διὰ ἐννέα ἐτῶν τῇ πατρὶ συνῶν Διὶ, παρ' αὐτῷ ἐμάνθανεν, ἅπαντα εἶη δίκαια· οἱ δὲ, ὅτι ἐνναιετὴς ὢν βασιλεύειν ἤρξατο· οἱ δὲ, ὅτι ἐπ' ἐννέα ἔτη ἐβασίλευσεν, ὁμιλητὴς γενόμενος τῷ Διὶ—φασὶ δὲ ἑτέροι ὡς ταῖς τῶν βασιλείων γνώμασι ἢ ῥαδίως πείθονται οἱ ὑποταγμένοι· αἰνῶσα ἔνι αὐτὸν εἰς τὴν Ἰδην διὰ ἐνναιετίας συνθεῖναι νόμους, καὶ φέροντα διαβεβαιῶσθαι, ὡς ὑπὸ τῷ Διὶ εἶεν δεδομένοι. *Schol.—Plato autem, in Minos, vocem Ἐννέωρος exponit δι' ἐνάτῃ ἔτει, ποπο quoque anno.*

V. 86. Ἴσκειν] Θί μὲν γλωσσογράφοι, ἀντὶ τῆς, ἔλγειν, ἐκδέχονται, οἱ δὲ ἀκριβέστεροι, ἀντὶ τῆς, ἥσκειν, ὃ ἐστὶν εἰκαζειν, ἀπεικονίζων πρὸς ἀλήθειαν. *Eufath. Strabo hoc ad Homeri poëſin in univerſum transfert. Clark.*

ᾠ5

Ὡς δὲ χιῶν καλῶν κατὰ τὴν ἀκροπόλιν ὄρεσσιν,
 Ἦν τ' Εὖρος κατέτηξεν, ἐπὶ Ζέφυρος καλῶν καλῶν.
 Τηκομένης δ' ἄρα τῆς πῶλαμοι πλῆθυσιν ῥέοντες 90
 Ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχέουσι,
 Κλαίεισσι ἐὼν ἄνδρα παρήμενον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Θυμῷ μὲν γοῶσσαν ἦν ἐλέαιρε γυναῖκα,
 Ὀφθαλμοὶ δ' ὥσπερ κέρα ἔσασαν, ἥε σίδηρος
 Ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι· δόλῳ δ' ὄγε δάκρυα κεύθεν. 95

V. 88, 89, 90, 91. Τήκετο—κατατήκετο—τηκομένης—τήκετο] De
 huiusmodi vocis unius repetitione, *Hermogenes*. Ταυτότητι ὀνομάτων
 χρησάμεθα—ὅταν τῷ πραγματος ἐν ὀνόματι ἢ τὸ ἐπαγγέλατο· τότε γὰρ ἔ
 δι' ἡμετέραν ζητοῦν τὴν ἀφανίζουσαν τὴν ἐπαγγελίαν τῷ πραγματος.—Hoc
 loco citato addit. Οὔτε τὸ λείπεται, ἔτι τὸ χεῖται, ἔτι τὸ λύεται, ἔτι
 ἀρμόζει, ὡς τὸ τήκεται. Ὅψις γὰρ ἐπὶ χιῶν ἀναλισκομένης ἢ τηκεῖν.
Clark.

Ο Δ Τ Σ Σ. Ψ. v. 205.

Ἀναγνωρίζεται ὁ Ὀδυσσεύς ὑπὸ τῆς Γυναικός.

Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτῇ λύτο γέννα καὶ φίλον ἦτορ,
 Σήματ' ἀναγνώσεως, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ'
 Ὀδυσσεύς·

Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας

V. 2. Cum Penelope Ulysssem rediisse nondum crederet, ille,
 adhuc ei incognitus, quædam de nuptialis thalami situ memora-
 vit: quæ, cum nemini præter ipsam ac virum essent nota, satis
 certo ei erant indicio, Ulysssem re verâ jam adesse, qui ista cognos-
 ceret ac diceret,

Δεικνύει

Δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Κλαῖεν ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κέδν' εἰδυῖαν. 5
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίως γῇ νηχομένοισι Φανείη,
 ὣν τε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 ῥαίσῃ ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύμασι πηγῶ.
 Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολλῆς ἀλὸς ἡπειρόνδε
 Νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῖ τέτροφεν ἄλμη. 10
 Ἀσπασιοὶ δ' ἐπέβαν γαίης, κακότηλα φυγόντες.
 Ὡς ἄρα τῇ ἀσπασὸς ἦν πόσις εἰσοροώση.
 Δειρῆς δ' ἔπω πάμπαν ἀφίετο πῆχυν λευκῷ.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε Θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη. 15
 Νύκλα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, Ἡῷ δ' αὖτε
 ῥύσας ἐπ' Ὀκεανῷ χρυσόθρονον, ἔδ' ἔα ἵππους
 Ζεύγνυσθ' ὠκύποδας, Φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Δάμπον καὶ Φαέθονθ', οἳ τ' Ἡῷ πῶλοι ἄγασι.

V. 10. τέτροφεν] πίπην. Schol.

V. 16. περάτῃ] Ἡδὴ πρὸς τῷ περάτι καὶ τῷ τίλει ἔσαν. Schol.
Eustathius aliter. Δηλοὶ ἡ λέξις τὸ πέρας τῇ Ὀκεανῷ εἶναι, ἢ τὸ ἀναλο-
 λικόν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ δυτικόν δι' ἃ ἔμελλεν ἡ Νύξ δῆθεν σωματικῶς
 κατελθεῖν, ὡς ἂν ἐτέρωθεν ἀνέλθῃ ἡ Ἡώς.

V. 19. *Lycorhron* unicum dat *Aurore* Equum, nempe *Pegasus*.
Barnes.

Ο Δ Υ Σ Σ. Ω. v. 225.

Ἀναγνώρισμὸς Ὀδυσσεὺς γίνεσθαι πρὸς τὸν ἑαυτῷ πατέρα
Λαέρτην.

ΤΟ'Ν δ' οἷον πατέρ' εὔρεν εὐκλειμένην ἐν ἄλῳ
Λιτρεύοντα φυλόν' ῥυπόωντα δὲ ἔσο χιτῶνα,
Ῥαπτὸν, ἀεικέλιον· περὶ δὲ κνήμησι βοεΐας
Κνημίδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῆς ἀλεείνων·
Χειρίδας τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ'· αὐτὰρ ὕπερθε
Αἰγείην κυνήην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἀέζων. 5

Τὸν δ' ὥς ἔν ἐνόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
Γῆραί τειρόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
Στάς ἄρ' ὑπὸ βλυσθρὴν ὄγκυον κατὰ δάκρυον εἶβε·
Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, 10
Κύσσαι καὶ περιφῦναι ἐὸν πατέρ', ἠδὲ ἕκασα
Εἰπεῖν, ὥς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν·
Ἥ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκασά τε πειρήσαιο.
ᾧ δὲ δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,

V. 2. Λιτρεύοντα] Περιξύοντα καὶ περισκάπτοντα. Schol. Et *Εἰς-
παθίως*. Λιτρεύειν δὲ (inquit) τὸ περιξύειν, πᾶρά τὸ Λίσσον ὅ ἐστι ξύσθαι.
Αὐτὸ δὲ τὸ, Λιτρεύειν φυτὸν, ὁμοίον ἐστὶ τῷ, φυτὸν ἀμφιλαχαίνειν, infra
v. 17.

V. 4. γραπτῆς] Τὰς τῶν ἀκανθῶδων φυτῶν καταπεριξύσεις καὶ ἀμυ-
χάς. Schol. Nam et γράφειν de laceratione carnis et vulneribus
dicitur. Il. ε. 599.

γράφειν δὲ οἱ ὁσίων ἀχρὶς
Αἰχμή ————— Ernest.

G

Πρῶτον

Πρῶτον κερτομίους ἐπέεσσιν πειρηθῆναι.

15

Τὰ Φρονέων ἰθὺς κίεν αὐτῷ δῖος Ὀδυσσεύς.

Ἦτοι ὁ μὲν κατ' ἔχων κεφαλὴν, φυλὸν ἀμφελάχαινε·

Τὸν δὲ παριστάμενος προσεφώνεε Φαίδιμος υἱός.

ὦ γέρον, εἰπ' ἄγε μοι, καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον

Τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχαλον ἀμφιπολεύεις; 20

Καί μοι τῷτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,

Εἰ ἐτεόν γ' Ἰθάκην τήνδ' ἰκόμεθ', ὥς μοι ἔειπεν

Οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος ἐνθάδ' ἰόνῃ,

Οὔτι μάλ' ἀρτίφρων· ἐπεὶ ἔ τὸλμησεν ἕκασα

Εἰπεῖν, ἡδ' ἐπακῶσαι ἐμὸν ἔπος, ὥς ἐρέεινον 25

Ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, εἶπε ζῶει τε καὶ ἐσὶ,

Ἦ ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν αἶδαο δόμοισιν.

Εὐχέτο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκε

Λαέρτην Ἀρκευσιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ.

Τὸν δ' ἡμέτεβ' ἔπειτα παλῆς κατὰ δάκρυον εἶδων 30

Ξεῖν', ἦτοι μὲν γαῖαν ἰκάνεις, ἣν ἐρεῖνεις·

Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,

Πόσον δὴ ἔτος ἐστὶν ὅτε ξένισσας ἐκείνον,

Σὸν ξεῖνον δύσηνον, ἐμὸν παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε,

V. 15. κερτομίους] Εἰθε καὶ σημείωσαι τὸ κερτομεῖν, ὃ τραχύτητα ἔχον ἐδωρικὴν, ἢ ἐνιδεϊκὴν, ἀλλ' εἰσῆγησιν φόβῳ ψευδῆς. *Eustath. ad Iliad.* v. 649.

V. 34. Εἴ ποτ' ἔην γε] "Si quidem id meminisse fas est." *Eust. ad Iliad.* γ'. 180. τὸ δὲ, εἴ ποτ' ἔην γε, φρασεῖται τὸ ἐπὶ τῇ μείᾳ τῷ ἀνδρὶ λυπέμενον ἴσως κατ' αὐτῆς· οἷον εἰς λίγυσσα, ὥς ἔ νῦν ἐστίν, ἀλλὰ ποτε ἦν. *Clark.* Est formula luctûs et desiderii exprimendi: "Si tamēn fuit". *Ernest.*

Δύσμορον;

Δύτμορον; ὃν παρ, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης, 35

Ἦέ παρ ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσῃ,

Θηρὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένητ'. εἰδὲ ἔ μήτηρ

Κλαῦσε περιτείλασα, πατὴρ δ', οἱ μιν τεκόμεσθα·

Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος ἐχέφρων Πηνελόπεια

Κῶκισ' ἐν λεχέεσσι φίλον πόσιν, ὡς ἐπέοικεν, 40

Ὅφθαλμὸς καθελῶσα· τὸ γὰρ γέρας' ἐστὶ θανόντων.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμηις Ὀδυσσεύς.

Νῦν μὲν Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πρέμπλον ἔτος ἐστίν,

Ἐξ ἧ κεῖθεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης·

Χαῖρε δὲ κείνος ἰών· θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει 45

Μίξεσθαι ξενίῃ, ἥδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσκειν.

Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·

Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν

Χεῦαίῳ κακκεφαλῆς πολίῃς, ἀδινὸν σοναχίζων.

Τῷ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δέ οἱ ἦδη 50

Δριμὺ μένος πρᾶττυψε, φίλον πατέρ' εἰσορόωντι·

V. 35.] Heu terrâ ignotâ, canibus data præda Latinis

Alitibusque jaces; nec te tua funera mater

Produxit, pressive oculos.—*Æn.* ix. 485.

V. 36.] ————aut gurgite merfum

Unda feret, piscesque impasti vulnera lambent.

Æn. x. 559.

V. 38. περιτείλασα] περικαλύψασα. *Schol.* Verbum proprium de mortuis. Vidè *Cuper.* Obs. II. 9. qui hoc bene illustrat. *Ernest.*

V. 49.] Canitiem immundo deformat pulvere, et ambas

Ad cœlum tendit palmas.—*Æn.* x. 844.

V. 50. Ἀνὰ ῥίνας] Ὁ δὲ προπάσχει, ὡς τὰ πολλὰ, ὁ μίλλον δακρυεῖν. *Eustath.*

Κύσσε δέ μιν περιφύς ἐπιάλμενος, ἥδ' ἐπ' ὤμῳ προσήνδα.

Κεῖνος μὲν τοι ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, δὴ σὺ μετ' ἀλλὰς·
ἥλυθον εἰκοσῶ ἔτι ἐς πατρίδα γαῖαν·

Ἄλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεσος. 55

ὣς φάτο· τῇ δ' αὐτῇ λύτο γένεα καὶ φίλον ἦτορ·
Ἄμφι δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πῆχες· τὸν δὲ προτὶ οἶ
Εἶλεν ἀποψύχοντα πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς.

V. 55. ἴσχεο] ἴσχεο per συνέτησιν metiendum διςυλλάβως, quasi ἴσχευ scriberetur. *Barnes.*

Η Σ Ι Ο Δ Ο Υ.

Ἐκ τῆς Ἡσιόδου Θεογονίας.

ΟΥΣΑΨΩΝ Ἑλικωνιάδων ἀρχάμεθ' αἰδεῖν,
 ΜΑΨ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζαθέον
 τε,

Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἀπαλοῖσιν

Ὀρχεῦσθαι, καὶ βωμὸν ἔρισθενέος Κρονίανος·

Καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χροά Περμησσοῖο, 5

Ἡ Ἰππεκρήνης, ἥ Ὀλμειῶ ζαθέοιο,

Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χορὰς ἐνεποιήσαντο

Καλὰς, ἡμερόεντας· ἐπερρώσαντο δὲ ποσσίν.

Ἐνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμέναι ἥερι πολλῶ,

Ἐννύχιαι σείχον, περικαλλέα ὅσσαν ἰεῖσαι, 10

Ἑμνεῦσαι Δία τ' αἰγίοχον, καὶ πόντιαν Ἥρην

Ἀργεῖην, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν,

V. 3. ἰοειδέα] Non ignoro ἰοειδὲς saepe esse μέλαν, violarum instar nigricans—Sed in fonte laudaveris potius liquidas et argenteo puriores aquas, quam nigras, turbidas, limosas. Hinc adducor facile, ut veterum Magistrorum sententiam amplectar, qui κρήνην ἰοειδέα docent esse ἰοῖς, hoc est, ἀνθεσι περιπαραγμένην, ἀνθάδην, floribus cinctum fontem, in agro floreo situm. Etymol. Mag. ἰοῖς ὄνομα βοτάνης τὸ ἀνθος· παρὰ τὸ ἀνίναί ταχύ· Καὶ Ἡσιόδου Περὶ κρήνην ἰοειδέα, ἀπὸ τῆς ἀνθάδης. Grævius.

Κέρην

Κέρην τ' αἰγίοχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
 Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἀρτεμιν ἰοχέαιραν,
 Ἦδὲ Ποσειδάωνα γαίηοχον, ἐννοσίγαιον, 15
 Καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἐλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
 Ἦβην τε χρυσοσέφανον, καλὴν τε Διώνην,
 Ἡώ τ', Ἡελίον τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
 Λήτω τ', Ἰάπερόν τε, ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,
 Γαῖάν τ', Ὠκεανόν τε μέγαν καὶ Νύκτα μέλαιναν· 20
 Ἄλλων τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἔόντων.
 Αἶ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν αἰοιδὴν,
 Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἐλικῶνος ὑπὸ Ζαθέοιο.

Τόνδε δέ με πρῶτισα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπαν
 Μῆσαι Ὀλυμπιάδες, κῆραι Διὸς αἰγίοχοιο· 25

ΠΟΙΜΕΝΕΣ ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες
 οἶον,

*Ἰδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
 *Ἰδμεν δ', εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Ὡς ἔφασαν κῆραι μεγάλῃ Διὸς ἀρτίεπειαι·
 Καὶ μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον, 30
 Δρέψασθαι, θηητόν· ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
 Θεῖην, ὥς κλείοιμι τὰ τ' ἐσσόμενα, πρὸ τ' ἔοντα·
 Καὶ με κέλονθ' ὕμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἔόντων,
 Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν αἰεῖδεν.

V. 16. ἐλικοβλέφαροι et ἐλικόπιδες puellæ Græcis dicuntur, quæ sunt *mobili oculorum petulantia*—Aliter plerique sentiunt, et exponunt; *nigros oculos habentes. Græc. arcuatis superciliis. Quietus.*

V. 26. κάκ' ἐλέγχεα] Gratulatur sibi Poëta, quòd, cum Musæ ipsum primùm alloquerentur, conviciis usæ sint, quod est primævæ simplicitatis. Clericus.

Ἐκ

Ἐκ Θ Ε Ο Γ Ο Ν Ι Α Σ . v. 725.

Τάρταρος.

ΤΟΝ ^{νύξ} περὶ χάλκεον ἔρκος ἐλήλαται ἀμφὶ δέ μιν

Τρισοιχέϊ κέχυται περὶ δειρήν· αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ρίζαι πεφύασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.

Ἐνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἡρόεντι

Κεκρύφαται, βελῆσι Διὸς νεφεληγερέταο.

5

Τοῖς ἔκ ἐξίτον ἔσι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν

Χαλκείας, τείχος περίκειλαι δ' ἀμφοτέρωθεν.

Ἐνθα Γύγης, Κότῆος τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος

Ναίεσιν, φύλακες πῖστοι Διὸς αἰγιόχοιο.

Ἐνθάδε γῆς δοφερῆς, καὶ ταρῶρος ἡρόεντος,

10

Πόντε τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ ἔραν' ἄσερόεντος,

Ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,

Ἀργαλέ', εὐρώεσσα, τὰ τε συγέεσι θεοὶ περ·

Χάσμα μέγ'· ἔδ' κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν

Οὐδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλίων ἔντοσθε γένοιτο.

15

V. 2. Αὐτὰρ ὑπερθεν] *Tartara* non intra terram esse putabant (sc. *Veteres*,) sed inferiora in tenebricosis spatiis, quæ terræ subjecta esse existimabant; cū nescirent terram esse rotundam, et vicibus Soli suæ Hemisphæria ostendere. *Cleric.*

V. 14. Pulcherrimam illam ideam Satanæ per Chaos iter facientis abhinc videtur traxisse *Miltonus*, *Parad. amis.* ii. 930. *Robins.*

V. 15. *Quietus* ita legi hunc versum malit,

Οὐδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλίων ἔντοσθε γένοιτο.

Ἀλλά

Ἄλλὰ κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι προθύελλα θυέλλῃ
 Ἀργαλήη· δεινὸν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
 Τῷτο τέρας· καὶ νυκλὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
 Ἔσηκεν νεφέλης κεκαλυμμένα κυανέῃσι.

Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο παῖς ἔχει ἔρανον εὐρύν, 20
 Ἐσηὼς κεφαλῇ τε καὶ ἀναμάτῃσι χέρεσσιν
 Ἀσεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἄσσον ἴσσαι
 Ἀλλήλας προσέειπον ἀμειβόμεναι μέγαν εὐδὸν
 Χάλκεον· ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ θύραζεν
 Ἐρχεται, εἰδὲ ποτ' ἀμφοτέρως δόμος ἐνὸς ἔργει· 25
 Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρῃ γε δόμων ἐκίσσθεν ἔϋσα
 Γαῖαν ἐπιστρέφεται, ἡ δ' αὖ δόμος ἐνὸς ἔϋσα
 Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην· ὁδῶ, ἔς' ἂν ἵκηται.
 Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι Φάος πολυδερκὲς ἔχουσα,
 Ἡ δ' ὕπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο, 30
 Νύξ ὅλοη, νεφέλῃ κεκαλυμμένη ἡεροειδέϊ·
 Ἐνθα δὲ Νυκλὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
 Ὑπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· εἰδὲ ποτ' αὐτὲς
 Ἡέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκλίνεσσιν,
 Οὐρανὸν εἰσανιών, εἰδ' ἔρανόθεν καταβαίνων· 35
 Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 Ἦσυχος ἀντρέφεται, καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι.

V. 16. προθύελλα] melius divisim πρὸ θυέλλῃ. φέρω πρὸ πρὸ πρό-
 φηροι. *Homer. Od. γ. 64.*

ἔπειτά μ' ἀναπάξασα θυέλλα

Οἴχοιτο προφέρουσα, ————— *Guitt.*

V. 22, &c.] Ex hoc *Miltonus* imaginem suam de nocte ac die,
 sese invicem in antro illo cœlesti excipientibus, duxisse videtur, init.
 lib. vi. *Parad. amiss.*

Τῷ δὲ σιδηρῇ μὲν κραδίη, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ
 Νηλεὺς ἐν σήθεσσιν· ἔχει δ' ἐν πρῶτα λάβησιν
 Ἀνθρώπων, ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

40

Ἐκ τῆ Ἡσιόδα Ἔργ. καὶ Ἡμερ. V. 108.

Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι,
 Χρῦσεον μὲν πρῶτις γένος μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀθάνατοι ποίησαν, ὀλύμπια δώματ' ἔχουλες.
 Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνῳ ἦσαν, ὅτ' ἔβραν' ἑμβασίλευεν·
 Ὡς δὲ θεοὶ ζῶεσκον ἀκηδέα θυμὸν ἔχουλες,
 Νόσφιν ἄτερθε πόνων καὶ οἴζυος. ἔδῃ τι δειλὸν
 Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
 Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτισθεν ἀπάντων.
 Θνήσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
 Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρεα
 Αὐτομάτῃ πολλὸν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
 Ἦσυχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.

5

10

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῷτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
 Οἱ μὲν δαίμονες εἰσι, Διὸς μεγάλες διὰ βελάς,
 Ἔσθλοι, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
 Οἱ ῥα φυλάσσεσιν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
 Ἦέρα ἐσσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
 Πλεροδότηαι· καὶ τῷτο γέρας βασιλῆϊον ἔσχον.

15

V. 18. Πλετοδότηαι] πλετοδότηαι dicuntur οἱ τῆς γιωργίας ἐπιτάται·
 Apparent in Hesiodo passim veteris simplicitatis vestigia, in verbis
 non minus quam in rebus. Est enim proprie πλετος ἡ ἐπικαρπία, se-

H

πικνη

Δεύτερον αὐτε γένος, πολὺ χειρότερον, μετόπισθεν
 Ἀργύρεον ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, 20
 Χρυσέω ἔτε φυὴν ἐναλίγκιον, ἔτε νόημα.
 Ἀλλ' ἐκατὸν μὲν παῖς ἔτα παρὰ μητέρι κεδνῇ.
 Ἐτρέφετ' ἀτάλῃων μέγα νήπιος ὧ ἐνὶ οἴκῳ.
 Ἀλλ' ὅταν ἡθήσειε, καὶ ἡθῆς μέτρον ἴκοιτο,
 Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγος ἔχουσαι 25
 Ἀφραδίαις. Ὑβριν γὰρ ἀτάσθαλον ἐκ ἐδύνατο
 Ἀλλήλων ἀπέχειν, ἔδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
 Ἥθελον, ἔδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 Ἥ, Σέρις ἀνθρώποισι κατ' ἡθεα. Τῆς μὲν ἔπειτα
 Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε, χολῶμενος ἔνεκα τιμᾶς 30
 Οὐκ ἐίδεν μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τῷτο γένος κατὰ γαῖαν κάλυψε,
 Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέσονται
 Δεύτεροι· ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
 Ζεὺς δὲ παλὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων 35

minum in terrâ absconditorum felix ubertas. Hesychius: Πλῆτος, ἡ ἐκ τῶν σπυρμάτων ἐπικαρπία, καὶ ἡ πανοσπερμία, sicut apud Latinos Ops. Ops enim Terra mater est. Græv.

βασιλείῳ] Cur Dæmonibus tribuatur regius honor, hanc rationem affert Plutarchus in libro de defectu oraculorum, quia βασιλεῖον τὸ εὖ ποιεῖν. Græv.

V. 22. Poëta maternam educationem depravationi hujus sæculi ascribit, ex quo appareat longè deteriorem esse hanc γειὰν priorē aureά, quia pueri diu in Gynæceis latitent, et in sinu matrum adulescant; quā muliebri educatione redderentur molles, imperiti, effoeminati. Inde ait pueros evadere μάλα ἡπίους, valde rudes. Quo nomine Plato quoque educationem filiorum Regum Perfidios reprehendit. Græv.

Χαλκιδόν

Χαλκείον ποίησ', ἐκ ἀργυρῷ ἔδεν ὁμοῖον,
 Ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄβριμον, οἷσιν Ἄρης
 Ἔργ' ἔμελε σονόεντα, καὶ ὕβριες· ἔδ' ἐ τι σῖτον
 Ἥσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμόν,
 Ἀπλάσιοι· μεγάλη δὲ βίη, καὶ χεῖρες ἀπτοί 40
 Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ σιβαροῖσι μέλεσσιν.
 Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δὲ τε οἶκοι,
 Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' ἐκ ἔσκε σίδηρος.
 Καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσιν ὑπὸ σφ' ἐβέρησι δαμέντες
 Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυερῷ Αἰδαο, 45
 Νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλος περ ἐόντας
 Εἴλε μέλας· λαμπρόν δ' ἔλιπον φάος ἡελίοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τῷτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
 Αὔθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πελυσθεσίῃ
 Ζεὺς Κρονίδης ποίησε, δικαιοτέρον καὶ ἄρειον, 50
 Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
 Ἡμίθεοι· προτέρη γενεῇ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
 Καὶ τῶς μὲν πόλεμος τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ,
 Τῶς μὲν ἐφ' ἐπ' ἀπύλῳ Θήβῃ Καδμηίδι γαίῃ,

V. 37. Ἐκ μελιᾶν] Eademne generatio et ænea fuit et fraxinea? Punctis paululum mutatis verus loci sensus erui potest. Ἐκ μελιᾶν δεινόν τε καὶ ὄβριμον, *Hastis terribile et validum. Theobaldus.*

V. 45. Κρυερὸς fere explicatur *frigidus*, minus rectè: Κρυερὸν enim φρικτὸν, μισητὸν, ἀναιδές, φοβερόν, ἐλέεινον, οἰκτρὸν, δεινόν, χαλεπὸν, ποιητὸν, κακὸν, δύσχερες. *Hesych.* Sic et passim apud *Homerum* et *Hesiodum* κρυεῖς. *Græv.*

V. 46. Νώνυμοι] Sic rectè *Brunckius*. Perperam in libris νώνυμοι tanquam si media hujus vocis syllaba produci posset.

ὦλεσε μαρναμένους μῆλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·

55

Τῆς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαΐτμα θαλάσσης

Ἔς Τροίην ἀγαγών, Ἑλένης ἕνεκ' ἠΰκόμοιο·

Ἐνθ' ἦται τῆς μὲν θαλάτῃ τέλος ἀμφεκάλυψε.

Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βιοτὸν καὶ ἦθε' ὀπάσας

Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείραϊα γαίης.

60

Καὶ τοὶ μὲν ναίεσιν, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,

Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὀκεανὸν βαθυδίνην,

Ὀλβιοὶ ἥρωες τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν

Τρις ἔτεος θάλλουσα φέρει ζείδωρος ἄρσρα.

Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πᾶσι μεμνῆναι

65

Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.

Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· εἰδὲ ποτ' ἦμαρ

Παύσονταί καμάτῃ καὶ οἰζύος, εἰδὲ τι νύκτωρ,

Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσωσι μερίμνας.

Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίζεσθαι ἐσθλὰ κακοῖσι.

70

Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τὸτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,

V. 55. μῆλων] μῆλα hīc dicuntur metonymicè omnis generis divitiarum; quia divitiarum antiquissimis temporibus in pecudibus præsertim sitæ sunt. *Cleric.*

V. 59. ἠθεα] Lucretius *quietes* vocat ἠθεα. *Scalig.*

V. 66. Optat Poëta ἢ πρόσθε θανεῖν, quàm quinta ætas ingruerit, ἢ ἔπειτα γενέσθαι, quum meliora scilicet tempora resfloreferent; Persuasum enim habebant Poëtæ et plerique Philosophi, præcipuè Platonici, exactâ hâc miserâ ætate παλιγγενεσίαν futuram, omniaque tum reditura in suos ortus et pristinam felicitatem. *Grav.*

V. 68. Ex plurimis scriptorum locis docet *Gravius*, hoc futurum παύσονται, et sequentia, δώσωσι, μεμίζεσθαι, ἐσθλὰ, ἀτιμήσονται, &c. pro præsentibus frequentativis habenda esse: ἀτιμήσονται, ἀτιμᾶν φιλάσονται, itemque in cæteris.

Εὐτ'

Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
 Οὐδὲ πατὴρ παῖδεςσιν ὁμοίος, ἔδδ' τι παῖδες,
 Οὐδὲ ξείνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
 Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσειται, ὡς τὸ πάρος περ. 75
 Αἴψα δὲ γηράσκειας ἀτιμήσῃσι τοκῆας,
 Χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἑτέρῃ πόλιν ἐξαλαπάξει.
 Οὐδὲ τις εὐόρκος χάρις ἔσσειται, ἔτε δικαίη,
 Οὐτ' ἀγάθῃ· μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα, καὶ ὕβριν
 Ἀνέρα τιμήσῃσι. δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδώς, 80
 Οὐκ ἔσαι. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
 Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὅρκον ὁμῆται·
 Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἰζυροῖσιν ἅπασιν,
 Δωκέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρῇσει συγερῶπης.
 Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπόν ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, 85
 Λευκοῖσιν Φαρέεσσι καλυψαμένῳ χροῶ καλόν,
 Ἀθανάτων μετὰ Φύλον ἴτην προλιπόντ' ἀνθρώπους,

V. 72. Γεινόμενοι sunt τεχθέντες. Sic autem verte: *Quum vix nati canescant*, hoc est, senescant quum vix lucem aspexerunt. Hinc paulò post αἴψα γηράσκειας τοκῆας appellat. *Græc.*

V. 73. Ὅμοιος] Glossæ MS. Vossii. ὁμοῖος, ὁμογνώμων. *Græci* magistri, ὁμοῖος, ὁμολογητικός, σύμφωνος. *Græc.*

V. 77. Χειροδίκαι] Observârunt jam olim veteres commentatores in *Homero* et *Hesiodo* πάθος quoddam in compositis quibusdam ἀντικείμενον: quod directè cum simplicibus pugnat. Sic μέγας θυμὸς, τὸ πολὺ τῆ χόλης· cum μεγάλθυμος sit ὁ μεγάλῳφρων in virtutibus, καὶ μεγαλόψυχος. Sic ὁ δίκην ἐν χερσὶν ἔχων est ὁ δίκαιος· χειροδίκης ὁ ἀδικός. *Heinsius.*

V. 79.] Ὑβριν pro ὑβρίσιν vel ὑβρίζοντα. abstractum pro concreto: figura orationis apud veteres vulgatissima.

V. 87. φύλον ἴτην] Sic in cod. ut apud veterem *Sophoclis Scholiastam*, qui hos versas laudat ad *Oed. Col.* 1670. *Brunck.*—*Robinsonus* et *Loefnerus* ediderunt φύλ' ἴτην minus rectè.

Alb.

Λιδῶς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψαι ἄλγεα λυγρὰ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, κακὸν δ' ἐκ ἑσσεῖται ἀλήκη.

Ἐκ τῆς Ἀσπίδος Ἡρακλῆος. V. 191.

Ἐ Ν δ' Ἄρεος βλοσυροῖα ποδώκεες ἔασαν ἵπποι
Χρῦσοι. ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος ἔλιος Ἄρης,
Αἰχμὴν ἐν χείρεσσιν ἔχων, πρυλέεσσι κελεύων,
Αἰμάλι Φοινικέεις, ὥσπερ ζωὴς ἐναρίζων,
Δίφρῳ ἐμβεβαῶς· παρὰ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε
ἔασαν, ἱεμένοι πόλεμον καλιδύμεναι ἀνδρῶν.

5

Ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγελείη Τριτογένεια,
Τῇ ἰκέλη, ὥσπερ τε μάχην ἐθέλῃσα κορύσσειν,
Ἐγχος ἔχου· ἐν χειρὶ, χρυσέην τε τρυφάλειαν,
Αἰγίδα τ' ἀμφ' ὤμοις· ἐπὶ δ' ὤχετο φύλοπιν αἰνὴν. 10
Ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορὸς. Ἐν δ' ἄρα μέσσω
Ἰμερόεν κιθάριζέ τι Ληῆς καὶ Διὸς υἱὸς
Χρυσείη Φόρμιγγι· Θεῶν δ' ἔδος ἄγνυτ' Ὀλυμπος.

Ἐν

V. 7. Ἀγελίη] Cave veritas, *prædatrix Tritogenia*, cum interpre-
tibus. Retinendum Græcum epitheton *Agelea*: quâ significatur
bellicosa Minerva. *Suidas*, Ἀγελίη ἢ Ἀθηνᾶ, ἢ ἀπὸ τῆς ἄγλης λείαν,
τῆλεσι, στρατιωτικῇ. *Græv.*

V. 8. Μάχην κορύσσειν est *accendere prælium*. Sic alibi apud
Hesiodum, et *Pindarum*, *Isthm.* viii. Κορύσσειν sæpe generaliter est
augere. *Hesych.* Κορύσσειν, αὖξιν. *Græv.*

V. 9. χρυσείη] Ita rectè *Guicetus*. χρυσείη metrum respuit.

V. 13. ἄγνυτ'] Hanc elegantem *D. Heinsii* emendationem jam
admisserunt et *Robinsonus* et *Loesnerus*; (Olim legebatur pæne nullo
sensu, ἄγνυτ' Ὀλυμπος) quam emendationem exemplis fulcit *Grævius*.
Polyb.

Ἐν δ' ἀγορῇ, περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἐσφάνωτο
Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι. Θεαὶ δ' ἐξῆρχον αἰοδῆς
Μῦσαι Πιερίδες, λιγὺ μελπομέναις εἰκυῖαι.

15

Ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος ἀμαιμακέτοιο θαλάσσης
Κυκλοφερῆς ἐτέτυκτο πάνεφθε κασσίεριοι,
Κλυζόμενα ἱκελος· πολλοί γε μὴν ἀμμέσον αὐτῷ
Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυόουσαι·
Τῶν ὑπὸ χάλκειοι τρέον ἰχθύες. Αὐτὰρ ἐπ' ἀκλαῖς
Ἦστο ἀνὴρ ἀλιεύς δεδοικημένος, εἴχε' δὲ χερσὶν
Ἰχθύσιν ἀμφίβλητρον, ἀπορρήϊοντι βουκίῳ.

20

Ἄνδρες ἐμαρνάσθην, πολεμήϊα τεύχε' ἔχουσαι·
Τοὶ μὲν, ἀπὸ σφετέρης πόλιος, σφετέρων τε τοκῆων
Λοιγὸν ἀμύνοντες· τοὶ δὲ, πρᾶθ' εἰν μεμαῶτες.
Πολλοὶ μὲν κέαλο, πλέονες δ' ἐτι δῆριν ἔχουσαι
Μάρνανθ'· αἱ δὲ γυναῖκες εὐδμήτων ἐπὶ πύργων
Χάλκεον ὄξυ βόων, κατὰ δ' ἐδρύπητον παρειαῖς,
Ζωῆσιν ἱκελαι, ἔργα κλυτὰ Ἡφαίστιοι.

25

Ἄνδρες δ', οἳ πρῆσθ' ἔσαν, γῆρας τε μέμαρπον,
Ἀθρόοι ἐκλίσθεν πυλέων ἔσαν, ἀν δὲ θεοῖσι
Χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τέχασσι

30

Polyb. xv. κατιρρήγνυτο πᾶς ὁ τόπος τῷ κρότῳ καὶ τῇ κραυγῇ. Ipse Hesiodus.

——— περὶ δὲ σφισιν ἄχρυτο ἔχ'.

Sic rumpo apud Latinos

Et cantu querulæ rumpent arbusta cicadæ. Geor. ii. 328.

V. 15. Mavult Grævus hunc locum ita distingui.

Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι θεαὶ δ' ἐξῆρχοι αἰοδῆς.

neque verò δὲ quartum in sententiâ locum satis eleganter habet.

Δειδιότες·

Δειδιότες· Τοὶ δ' αὐτὲ μάχην ἔχον. Αἱ δὲ μετ' αὐτὰς
 Κῆρες κυάνας, λευκὰς ἀραθειῦσαι ὀδόντας, 35
 Δεινωποὶ, βλοσυροὶ τε, δαφουνοὶ τ', ἀπληταὶ τε,
 Δῆριν ἔχον περὶ πωπτόντων. Πᾶσαι δ' ἄρ' ἱέτο
 Αἷμα μέλαν πίεειν· Αἱ δὲ φρένας εὐτ' ἀρέσαιτο
 Αἵματος ἀνδρομέε, τὸν μὲν ῥίπτασκον ὀπίσσω.
 Ἄψ δ' ὁμαδὸν καὶ μῶλον ἐθύνεον αὐτὶς ἰῶσαι, 40
 Αἷματι μυδάλλεαι. Παρὰ δ' εὐπυργος πόλις ἀνδρῶν·
 Χρύσειαι δὲ μιν εἶχον ὑπερβυρίοις ἀραρυῖαι
 Ἐπ' αὖ πύλαι. Τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε
 Τέρψιν ἔχον· τοὶ μὲν γὰρ εὐσσάτρῃ ἐπ' ἀπήνης
 Ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναιῖκα· πολλὸς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. 45
 Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε
 Χερσὶν ἐνὶ δμῶν. Τοὶ δ' αὖ προπάροιθε πόλλας
 Νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες ἐθύνεον· Οἱ δ' ἀροτῆρες
 Ἦρεικον χθόνα διὰν· ἐπισολάδην δὲ χιτῶνας
 Ἐσάλατ'. Αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον. Οἷγε μὲν ἡμῶν 50
 Αἰχμῆς ὀξείησι κορωνιόωντα πύεττα,
 Βριθόμενα σαχύνων, ὥσπερ Δημήτερος ἀκλῆν.

V. 44. 'Εὐσάτρῃ ἐπ' ἀπήνης] Ex more Græcorum, qui sponfas fellis infidentes in currus imponebant, quibus ex parentum ædibus in mariti vehebantur. *Skid. in ζεύγεσ. Græv.*

V. 51. Κορωνιόωντα] Quidam legunt κορωνόωντα ex antiquis libris. Quod est, *fastigata, capitata*, à κορὴν *virga capitata*. Κορωνιόωντα retinent MSS. et editi. antiquæ, idque est à κοράνη; quod inter alia notat quoque omne curvum, inflexum, ut solent flecti aristæ cum maturuerunt, grandia ferentes grana. *Græv.*

Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἑλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἐπιπλον ἀλῶν·
 Οἱ δ' ἐτρύγων οἶνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες·
 Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρας ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητῆρων 55
 Λευκὰς καὶ μέλανας βότρυας, μεγάλων ἀπο ὄρχων,
 Βριθομένων φύλλοισι, καὶ ἀργυρέης ἐλίκσσει.

Πὰρ δ' αὐτοῖς ἵππῆες ἔχον πόνον· ἀμφὶ δ' ἀέθλοις
 Δῆριν ἔχον καὶ μόχθον· εὐπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
 Ἕνιοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκείας ἵππους, 60
 Ῥυτὰ χαλαίνοντες· τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο
 Ἀρμαῖα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' αὐτέων.
 Τοῖσι δὲ καὶ πρῆκεῖτο μέγας τρίπος ἐνὸς ἀγῶνος,
 Χρῦσειος, κλυτὰ ἔργα περὶφρονος Ἡφαίστιο.

Ἀμφὶ δ' ἵτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλῆθοντι ἑοικώς· 65
 Πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον. Οἱ δὲ κατ' αὐτὸν
 Κύνες ἀεσιπτόται μεγάλ' ἤπυνον· οἳ ῥά γε πολλοὶ
 Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ· πὰρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο,
 Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκλύπῳ, ἔτι διὰ βελάς
 Ἡφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε. 70

Ἀρσάμενος παλάμῃσι, τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς

V. 53. ἐπιπλον ἀλῶν] *aream implebant*. *Guietus* mavult ἐπιμπλον. *Loesner*: et *Robinson*: ediderunt ἐπιπτον ἀλῶν· *projiciebant*, sc. manipulos, in *aream*.—*Hesych.* πιντῆ, ἐκπίπτει, ἐκταίει, quam lectionem præferre videtur *Grævius*.

V. 55. ὑπὸ] Ἀπὸ pro ὑπὸ scribendum videtur. *Guiet.*

V. 61. ἐπικροτέοντα] Ita legimus secundum *Grævium*, qui hanc vocem pro ἐπικρατέοντα inferendam censuit.

V. 63. ἐνὸς ἀγῶνος] In *stadio*, *circo*. ἀγὼν est *locus certaminis*, *stadium*, *hippodromus*. *Hesych.* ἀγὼν ὁ ἐξέτονον, γάδιον, ἄθροισμα. *Idem*, ἀγὼν ὁ τόπος, ἐνθα ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισαί. *Græv.*

Πάλλεν ἐπικραΐως· ἐπὶ δ' ἱππεΐε θόρε δίφρῳ,
 Εἴμελος ἀσεροπῇ πατρὸς Διὸς αἰγίοχοιο,
 Κῆφα βιβᾶς. τῷ δ' ἡνίοχος κρατερὸς Ἴολαος
 Δίφρῳ ἐπεμβῆαίως ἰθύνετο καμπύλον ἄρμα.

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

Θ Υ Ρ Σ Ι Σ, ἢ Ὡ Δ Η'.

Εἰδύλλιον α'.

Theocritus, sive Syracusanus, sive Cois, certe Syracusis versatus est. Floruit sub Ptolemæo Philadelpho, æqualis ipse Arati et Callimachi, circiter Olymp. 130, ante Christum ann. 260.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ τῆ Πρώτης Εἰδυλλίας.

Ἐν τῇ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος. Ὁ δὲ Θύρσις βεκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ' ἐρωτος τηκόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα· καὶ ἀντὶ τῆς αἵγας ἐς τρεῖς ἀμέλξει, καὶ καλὸν κισσύβιον παρὰ τῷ Αἰπόλῳ γίρας λαμβάνει.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμὴν καὶ Αἰπόλος.

ΔΥ' τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πῶιτος, αἰπείλε, τήνα,
 Ἄ ὅτι ταῖς πάγαῖσι μελίσδεσαι· αὐτὸ δ'
 καὶ τὸ
 Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ.

V. 3. συρίσδες] Ἀντὶ τῷ συρίζεις, Δωρικῶς· οἱ γὰρ Δωρεῖς, τὰ δευτέρῳ πρόσωπα τῶν ῥημάτων τὰ εἰς εἰς λήγοντα εἰς εἰς ποιοῦσι· τὸ ἰ μόνον ἐκθλίβοντες· τὸ συρίζεις γὰρ συρίσδες γράφουσι. ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀπαρμυφάτοις τὸ συρίζειν συρίσδειν. διαλύουσι δὲ τὸ ζ, εἰς τὰς ἐξ ὧν ἦν συγκείμενον, φοιχείᾳ. Schol.

1b. ἀποισῇ] Κομισῇ. ὡς τὸ λαψῇ, ἀντὶ τῷ λήψῃ. τὲς γὰρ μέλλοντας περισπῶσιν οἱ Δωρεῖς, δεξῇ, λαψῇ, γραψῇ, καὶ τὰ ὅμοια. Schol.

Αἶκα τήνος ἔλη κεραὸν τράγον, αἶγα τὸ λαψῆ.
 Αἶκα δ' αἶγα λάβη τήνος γέρας, ἐς τὸ καλαρῆϊ 5
 Ἄ χίμαρος. χυμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔτε κ' ἀμίλξης.

Α' Ι Π Ο' Λ Ο Σ.

Ἄδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καλαχῆς
 Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καλαλείβηται ὑψόθεν ὕδωρ.
 Αἶκα καὶ Μῶσαι τὰν οἴδα δῶρον ἄγωνται,
 Ἄρνα τὸ σακίταν λαψῆ γέρας· αἱ δὲ κ' ἀρέσκει 10
 Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οἴν ὕπερον ἀξῆ.

Θ Υ' Ρ Σ Ι Σ.

Λῆς, ποτὶ τὰν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾶδε καθίξας.
 Ὡς τὸ κάταντες τέτο γεώλοφον, ᾧ τε μυρίκαι,
 Συρίσθεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

Α' Ι Π Ο' Λ Ο Σ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, εἰ θέμις ἄμμιν 15
 Συρίσθεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες. ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας
 Ταῖνα κεκμακῶς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,
 Καὶ οἱ αἰὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.

6. κρέας.] Probatum a D. Heinsio et Brunckio recipi, pro κρέας.
 Valckenær.

7. καταχῆς] Ὑπερῆς, καὶ ὑπερῆς ἐν τῷ καταφέρεισθαι. Schol.

12. Λῆς] Ἀπὸ τῆ βύλει, καὶ θέλει, ἀπὸ θέματος τῆ λῶ, τὸ θέλω. ὅθεν
 καὶ λαὸν τὸ ἐπιφιλῆς, ὃ πάντες θέλομεν. Τὸ δὲ καθίξας Δωρικόν, τροπὴ
 τῷ σ εἰς ξ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸν μέλλοντα τῆς τετάρτης συζυγίας τῆς ληγά-
 σης εἰς ζ διὰ τῆ ξ ἐκφέρουσιν. Schol.

16. δεδοίκαμες] Legit δεδοίκαμες Heins. recepit Brunck. probat
 Valck. Sic πεφύκα, διδύκα, λελάθη, et similia Doribus notissima.

Ἄλλα

Ἄλλα (τὸ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
 Καὶ τὰς βωκολικὰς ἐπὶ τὸ πλεόν ἵκεο μῦσας) 20
 Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεθα, τῷ τε Πριήτῳ
 Καὶ τὰν Κρασιάδαν καλῆναντίον, ἅπερ ὁ Δῶκος
 Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρυες. αἱ δὲ κ' αἰσῆς,
 Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἄσας ἐρίσδων,
 Αἰγὰ τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρίς ἀμέλξαι, 25
 Ἄ, δὲ ἔχουσ' ἐρίφως, πωλαμέλξεσαι ἐς δύο πέλλας·
 Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἀδείῃ καρῶ,
 Ἀμφῶες, νεοευχῆς, ἔτι γλυφάνοιο πωλόσδον.
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλη μαρύεται ὑψόθι κισσός,
 Κισσὸς ἐλιχρύσῃ κεκοτισμένος. αἱ δὲ κατ' αὐτὸν 30
 Καρπῶ ἐλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα προκόβῃ.
 Ἔντοσθεν δὲ γυνὰ, τί θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
 Ἀσκητὰ πέπλω τε καὶ ἄμπυκι· πᾶρ δὲ οἱ, ἄνδρες

27. καρῶ] Puto intelligi artem illam, quam veteres κρηρογραφίαν dicebant, valdè usitatam Theocriti tempore Ægyptiis et Siculis, cuius aliquoties Athenæus meminit. Heins.

30. κεκοτισμένος] Ὅμηρος μὲν Κοίνην λέγει τὴν ἀπλῶς πόιν· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, τὴν τίτανον. ἐξ ἧς καὶ ἰλαιοκομία σύγκειται. καὶ ῥῆμα γίνεσθαι— κοινῶ κοινάσω· ἐξ ἧς καὶ τοῖχος κεκοτισμένος. Eustath. in Hom. II. Γ. p. 289. Κοίξιν est pulverem adspargere, Κοινῶν calce illinere: sed amplificatam verbi vim quomodocunque adspargendi voces adjectæ determinant: hoc in loco κισσὸς ἐλιχρύσῃ κεκοτισμένος est hedera auri pigmento velut adpersa exornata. Valck.

Ita verò hunc locum Heynius ad Virg. Ecl. iii. 39. explicat et illustrat. Ambit oram vasis hedera flore belichryso (de quo quomodo dubitare possunt, qui Idyll. ii. 78. legerant?) vestita, implicita: hedera autem racemuli, corymbi diffusi hederâ, fructu croceo, seu baccis ornati, voluntur circa illum (helichrysum,) eum florem implicant.

Καλόν

Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
 Ναικέισο' ἐπέεσσι. τὰ δ' εἰ φρενὸς ἀπείλει αὐτὰς. 35
 Ἄλλ' ὅκα μὲν τήγυν ποσὶδέρκειαι ἄνδρα γελεύσα,
 Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥίπτει νόον· οἱ δ' ὑπ' ἐρωϊοῦ
 Διὸς κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πῆτρα τε τέτυκται
 Λεπρὰς, ἐφ' ἧ σπεύδων, μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει
 Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ εἰσικώς. 41
 Φαίης κεν γυίων νῦν ὅσον σθένος ἔλλοπιεύειν.
 Ὡς οἱ ἀδήκωνι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες,
 Καὶ πολλῶ περ ἔόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄβας.
 Τυτθὸν δ' ὅσσον ἀπώθεν ἀλιτρυτοιο γέροντος, 45
 Πυρναίαις σαφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἄλῳά·
 Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἵμασιαισὶ φυλάσσει
 Ἡμενος· ἀμφὶ δέ μιν δὺ ἀλώπεκες· ἅ μὲν ἀν' ὄρχως
 Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἅ δ', ἐπὶ πῆραν
 Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον εἰ πρὶν ἀνήσειν 50
 Φατί, πρὶν ἢ ἀκράτισον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.

36.] Τὸ μὲν τοι νοήσεως ἐστὶ· τὸ δὲ, ὁράσεως. ἀδύνατον γὰρ ὁμολογημένως εἶναι γραφῇ, κίνησιν εἶναι ζωτικήν, ἀλλὰ τῶν γλυπτῶν εἰκόνων κατάλληλοι ἦσαν τοῖς ληλεγμένοις. Schol.

1b. Ἄλλ' ὅκα] Sic scribendum Dialectices evincit ratio, cujus auctoritas tanta esse debet, ut nec fidei iussore Heinsio indigeat, qui jam sic emendaverat. Brunck: qui loca excitat in quibus item occurrunt ὅτε μὲν et ἄλλοτε δέ. Vetus lectio erat Ἄλλοκα.

38. κυλοιδιόωντες] Οἰδῶντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τῆς ὀφθαλμῆς. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἀγρυπνῶσιν ὡς ἐπίπαν οἰδαίνειν τὰ κοῖλα· ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀναγκαίως δι' ἔρωτα πάσχειν. Schol.

51. ἀκράτισον] Scholiastes explicat ἄγευσον. Brunckius τὸν μηδενὸς ἔγκρατῃ. Τοκρίαι legit αἰάρισον vel potius ἰνέρισον.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ὄγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκρίδοθήραν,
 Σχοίνῳ ἐφάρμοσδων· μέλειαι δέ οἱ ἔτε τι πῆρας,
 Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
 Πανῶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπληται ὑγρὸς ἀκανθος, 55
 Αἰολικόν τι θάψμα· τέρας κέ τυ θυμὸν αὐτῆαι.
 Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμῆϊ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
 Ὀνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
 Οὐδ' ἔτι πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν δίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
 Ἀχραῖον· τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρσαίμαν, 60
 Αἰκέν μοι τὸ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον αἰέσις.
 Κἄ τοι τὶ φθονέω· πόταγ', ὦ γαθέ· τὰν γὰρ αἰοιδᾶν
 Οὔτι πα εἰς Αἶδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς.

Ib. καθίξῃ] Τὸ καθίξῃ, γράφεται βαρυτόνως. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ρημάτων, ὁμοίως οἱ Δωριεῖς ἡμῖν προσφέρουσιν. *Schol.*

53. Pro ἔτε τι legit *Casaubonus* ἔδ' ἔτι.

56. Αἰολικόν] τὸ Αἰτωλικόν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἐξ Αἰτωλίας δέ φησι τὸ ποτήριον κεκομίσθαι. ἢ αἰολικόν, ἀπατηλόν, ποικίλον, ἐκπληκτικόν, καὶ ὃ ἂν τις διὰ κάλλος θαυμάσῃ. *Schol.*

58. τυρόεντα] Τυρὸς, τυροῖς, τὸ τυ μακρὴν, ῥέοντα μέ, συνίησις. *Schol.* Τυροῖς hic ἀτελῶς ponitur, et ἔξωθεν fumendus est ἄρτος. *Heinsf.*—*Casaubon.* exponit placentam: sic enim appellabant cui erat immixtus caseus; ψαιγὸν cui non erat. *Hesych.* τυρόεντα, ψλακῆντα.

61. τὸν ἐφίμερον] Τὸν ἐφ' ἱμέρᾳ ὕμνον eleganter emendat *Heinsius*. *Valck.*

62. Κἄ τοι τὶ φθονέω] Genuinum videtur quod legitur in *Schol.* in aliquot Codd. et Edd. primis, Κἄτι τὸ κερτομέω· nec sanè hæc dico cui irridendi causâ. *Valck.* quam lectionem sibi longè magis placere inquit etiam *Casaubonus*.

63. ἐκλελαθόντα] ἀπὸ τῶ τὸν λήθης ποιητικὸν καὶ αἴτιον. ἐκλαθάνουσι γὰρ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ τὸ τῆς λήθης ὕδωρ πῖνοντες. ὡς ἀπὸ τῶ ἔλαχον, ῥελάχῳ ἐκῶς, ἔτω καὶ ἀπὸ τῶ ἔλαθον, λελάθω. *Schol.*

Θ Υ Ρ Σ Ι Σ .

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Θύρσις ὃδ' ὡς Αἴτνας, καὶ Θυρσίδος ἅδ' ἅ φωνά. 65
 Παῖ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα,
 νύμφαι;

Ἡ κατὰ Πηνειῷ καλὰ Τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδῳ;
 Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπῳ,
 Οὐδ' Αἴτνας σκοπιᾶν, ἐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἀρχεῖτε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς. 70
 Τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
 Τῆνον χῶ' ἢ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Ἀρχεῖτε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Πολλοὶ οἱ παρ' ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
 Πολλοὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες αὐδύραντο. 75

Ἀρχεῖτε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἦνθ' Ἑρμᾶς ἀπράτισος ἀπ' ὕρεος· εἶπε δέ, Δάφνι,
 Τίς τυ καλᾶρύχει; τίνος, ὦ γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι;

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὠπόλοι ἦνθον. 80

68. Ἀνάπῳ] Ὁ Ἀναπὸς ποταμὸς ἐν Συρακῆσαις τῆς Σικελίας. Schol.

69. Ἀκιδος] Ἀκίς ποταμὸς Σικελίας. Schol.

72.] Γράφεται καὶ, χ' ὡς δρυμοῖο λέων ἂν ἐκλαυσε· τινὲς αἰτιῶνται τὸν Θεόκριτον, ἐν Σικελίᾳ λέγοντες μὴ εἶναι λέοντας. ἀλλὰ προστιθεμένη ἡ ἂν συλλαβὴ, λύει τὴν αἰτίαν. ἵνα ἢ, τῆνον ἂν ἐκλαυσει, εἰ ἐν Σικελίᾳ ἦν καὶ ὁ λέων ἐκ τοῦ δρυμῶ· ἢ, καὶ εἰ ἐγένετο γὰρ ἐν Σικελίᾳ λέων κακίῃος τῆτον ἰθρήνησει. Schol.

77. Ἦνθ'] Τὸ δὲ λ εἰς ν τρέψουσιν οἱ Δωριεῖς· ὡς πάντοτε, ἀλλ' ὅταν αὐτὸ τὸ θ ἢ τὸ τ ἐπιφέρηται, οἷον, βίλληςτος βέντιτος, φίλλιος φίλλιος, ὅτως ἔν καὶ τὸ ἦνθ' Ἑρμᾶς. Schol.

Πάντες

Πάντες ἀνθρώπων, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάξαι; ἀ δέ τε κῆρα
Πᾶσας ἀνὰ κράας, πᾶντ' ἄλσεα πόσσι φορεῖται,

(Ἀρχεῖε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἀρχετ' αἰοιδᾶς)
Ζαλοῖσ'· ἃ δύσερός τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί. 85

Τὼς δ' ἐδὲν ποιελέξαθ' ὁ βωκόλος· ἀλλὰ τὸν αὐτῷ
ἄνυε πικρὸν ἔρωλα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.

Ἀρχετ' βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἀρχετ' αἰοιδᾶς.

Ἦνθ' γε μὰν ἀδεία καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα· 90
Κῆπε, τὺ θὴν τὸν ἔρωλα καλεύχου, Δάφνι, λυγίχθης·

Ἄρ' ἐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλῆω ἐλυγίχθης;

Ἀρχεῖε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἀρχετ' αἰοιδᾶς.

Τὰν δ' ἄρα χῶ Δάφνις πθαμεῖβετο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσιᾶ, Κύπρι θναλοῖσιν ἀπεχθής. 95

Ἦδη γὰρ φράσδει πᾶνθ', ἄλλιον ἄμμι δεδύκειν·

82. ἀ δέ τε] Τὲ pro σὲ apud Dores et vulgò notum, et apud hunc Poëtam frequens. *Casaub.*

85. Ζαλοῖσ'] *Hemsterhusii* lectionem cum *Brunkio* hunc cæteris præfero. *Valck.*—Olim legebatur Ζατεῖσ'.

89. ἀδεία] Verà lectiō hīc later. Ἦνθ' μὲν ἃ Δηὸς τε, κ. ἃ. Κ. *Pierſon* placuit.—*Wassenburgio* Ἦνθ' γε μὰν θυμεία καλοῖς Κ. γ.—*Brunkio* Ἀδὺ γε μὰν ἦνθ' καὶ ἃ Κ. γ.—Præ cæterorum conjecturis mihi quidem placet, quod in mentem venit *Frisio* jūveni *Gratamā*: Ἦνθ' γε μὰν λάθρη καὶ ἃ Κ. γ. *Valck.*—*Thorpius* conjicit Ἦνθ' γε μὰν ποτὶ μιν χ' ἃ δὲ Κ. γ. *Reiskius* explicatione saltem adjuvat, monens ἀδεία accusativum esse pluralem adverbialiter sumptum pro ἠδίως suaviter ridens.

96. *Heinsius* optimè hunc versum interpretatur: Jam omnia indicant nos perisse.

Κ

Δάφνις

Δάφνις κ' εἰν αἶδ' αὖ κακὸν ἔσσεσθαι ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετ' βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἂν ὥρεα Φωλάδες ἄρκιοι,
Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὑμῖν ἐγὼ Δάφνις ἐκ ἔτ' ἂν ὕλαν,
Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμῶς, ἐκ ἄλσεα· χαῖρ' Ἀρέθοισα, 101

Καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

Ἄρχετ' βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Δάφνις ἐγὼν ὅδε τήνος, ὁ τὰς βόας ὥδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τῶς ταύρας καὶ πόρτιας ὥδε πόσιδων. 105

Ἄρχετ' βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσι κατ' ὥρεα μακρὰ Λυκαίου,
Εἴτε τυ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἐνθ' ἐπὶ νᾶσιν
Τὰν Σικελάν, Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπὺ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδω, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγασθόν. 110

Λήγετ' βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.

Ἐνθ', ὦ νᾶξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπᾶλχοιο μελίπτερον
Ἐκ καρῷ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἐλικιάν.

Ἡ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Αἶδος ἔλκομαι ἤδη.

Λήγετ' βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς, 115

Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βᾶτοι, φορέοιτε δ' ἀκανθαι,

97. κακὸν ἄλγος] Daphnis nihil aliud significat, quam se futurum triste exemplum reliquis amatoribus. *Heins.*

102. Θυμβρίδος] Thymbridem, fluvium esse vult *Scholiaſtes*; montem *Casauhopus*.

110. ἀγασθόν] Τὸ ὑψηλὸν μῆμα ἐκείνο τῆ οὐρῇ τῆ Λυκάου, ἣν τῷ Μαίναλῳ, ἀφ' ἧς τὸ ὄρος Μαίναλον, ὃ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστὶ θαυμάζομενον, τὸ δὲ Ῥίον ἀρωτῆριον ἐστὶ τῆς Πιλοποννήσου, ἰσχυρῶς τῇ καλεσμένῳ Ἀσπιδίῳ τετραμμένον. *Schol.*

Ἄ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
 Πάληα δ' ἐναλλα γένοιτο, καὶ ἅ πῆχυν ὄχνας ἐνείκαι,
 Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει, καὶ τὰς κύνας ὤλαφος ἔλκοι,
 Κῆξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο. 120

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. τὸν δ' Ἀφροδίτα
 Ἦθέλ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λῖνα πάντα λελοίπει
 Ἐκ Μοιρᾶν· χῶ Δάφνις ἔβα ῥόον· ἔκλυσε δῖνα
 Τὸν Μῶσαις φίλον ἄνδρα, τὸν ἔ νύμφαισιν ἀπεχθῆ. 125

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 Καὶ τὸ δίδε τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας
 Σπείσω ταῖς Μοῖσαις· ὦ χαίρετε πολλὰκι, Μοῖσαι,
 Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὑμῖν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ἄσω.

ΑΪΠΌΛΟΣ.

Πληρὲς τοι μέλιτος τὸ καλὸν σῶμα, Θύρσι, γένοιτο, 130
 Πληρὲς τοι σχαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰσχυρὰ τρώγοις
 Ἀδεῖαν, τέτλιγος ἐπεὶ τὴν γὰ φέρτερον ἄδεις.
 Ἦνίδε τοι τὸ δέπας. θᾶσαι, φίλος, ὥς καλὸν ὄσδει·
 Ὡρᾶν πεπλῦσθαί νιν ἐπὶ κρᾶναισι δοκασεῖς.

124. ἔβα] Τετίειν, ἀπέθανε, καὶ τὸν Ἀχέρουσα διήλθε. *Schol.*

131. Αἰγίλῳ] Αἰγίλιος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τινος φυλῆς ἥρωος Αἰγίλου.
Schol. Pro Αἰγίλῳ verò legit *Heins.* αἰγέρῳ, *porulo*, vel *alno*.

134. κρᾶναισι] Ἐπὶ κρᾶναις ταῖς τῶν Ὡρῶν δόξαις ἀποπεπλῦσθαι, ἀντὶ
 τῆ ἑαρ· ἐπεὶ ἀνθεῖ πάντα τότε. Ἄλλως. Νομίσεις πεπλῦσθαι αὐτὸ ἐπὶ
 ταῖς πηγαῖς τῶν Ὡρῶν, ἕτως ἐστὶ δηλονότι ὠραῖον. *Schol.*

ἽΠΟΘΕΣΙΣ τῆ Δευτέρῃ Εἰδύλλει.

Ἵπόκειται Σιμαίθα, Δέλφιδος Μυθία τινὸς ἑρῶσα, ὃν ἐκ πα-
λαίφρας φίλοις τε καὶ φαρμάκοις, διὰ τινος θεραπεΐνης Θε-
σύλιδος ὑποδιακουμένη, ἐφ' ἑαυτὴν πειράται μίχγειν, ἐπι-
καλεμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἑρῶῃ
συμβαλλομένης νυκτερινὰς θεάς. Τὴν δὲ Θεσύλιδα ὁ Θεό-
κριτος ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Εἰδύλλιον 6'.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι; Φέρε Θεσυλί, πᾶ δὲ τὰ
Φίλτρα;

Στέφον τὰν κελέβαν Φοινικέω οἶδς αἰώτω,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καλῶθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαῖος ἀφ' ᾧ τάλας ἐδέποθ' ἦκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες, ἢ ζοοὶ εἰμές, 5
Οὐδὲ Δύρας ἄρραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὡχρετ' ἔχων ὃ τ' Ἐρως ταχινὰς Φρένας, ἃ τ' Ἀφρο-
δίτα.

Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγῆτοιο παλαίστραν

2. εἶφον] Στεφάνωσαν τὴν κελέβαν, τῇ λεπιοτάτῃ καὶ ἐξαιρέτῃ ἱρίῳ τῇ
προβάτῃ, τῷ Φοινικῷ, ἤγεν τῷ κοκκινῷ. ἐύλινον δὲ ποτήριον φασὶν εἶναι τὴν
κελέβαν. Schol.

3.] Φίλον et ἰμὸν hīc παράλληλα sunt. Cujus rei ignorance saepe
in Homero peccatum est. φίλον est τὸ ἴδιον. Heinsf.

7.] Pro ὥχετ' ἔχων legit Heinsius ὥχετ' ἄγων. quæ quidem dictio
Græcis notissima.

Αὔριον,

Αὔριον, ὡς νιν ἴδω· καὶ μέμφομαι οἷά με ποιεῖ.
 Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καθαύσομαι. ἀλλὰ, Σελεύνα, 10
 Φαῖνε καλόν· τὴν γὰρ πωλαίσομαι ἄσυχᾳ, δαῖμον,
 Τᾷ χθονία δ' Ἑκάτα, τὰν καὶ σκύλακες τρομέουσι
 Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἡρία, καὶ μέλαν αἷμα.
 Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλήτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
 Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερεῖονα μήτε τι Κίρκας, 15
 Μήτε τι Μηδείας, μήτε Ξανθᾶς Περιμήδας.

Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἀλφιδά τοι πρῶτον πυρὶ τάκλει· ἀλλ' ἐπίπασσε
 Θέσυλι δειλαία· πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπτότασαι;
 Ἥ ῥά γέ τοι, μυσαρὰ, καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαι; 20
 Πάσσ', ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, Τὰ Δέλφιδος ὅσ' ἔα
 πᾶσσω.

9. μέμφομαι] Rectè scribitur ex Edd. primis et Codd. pro μέμ-
 φωμ. *Valck.*

13.] Pro μέλαν αἷμα legitur in *Etymologia* M. κεκημῶτων.

14. δασπλήτι] Ἡ ἢ ἐκ ἂν τις διασπλάσσειν, ἢ ἀντὶ τῆς πολεμικῆς· ἢ ἔγ-
 κείται ἡ δαῖς, τῆτίστιν ἡ μάχη· ἢ προσπελάσσειν ταῖς δασί, τῆτίστιν φωσφό-
 ρος, ἵπτι ἡ αὐτὴ ἐστὶ τῇ σελήνῃ. *Schol.*

16. Περιμήδας] Αὐτὴ ἐστὶν, ἡ παρ' Ὀμήρῳ Ἀγαμήδῃ λεγομένη, “ Ἡ
 τόσα φάρμακα εἰδέν, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.” *Schol.*

17. Ἴϋγξ] Ἴϋγξ, ὄρειον Ἀφροδίτης, δ' αἱ φαρμακίδες συνεργὸν ἔχουσι
 πρὸς τὰς μαγείας. Ἄλλως. Ἴϋγξ, ἡ λεγομένη σεισοπυγίς· ἢ φασὶν ἐν
 τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικὴν τινα πειθὴν ἀφ' ἧς καὶ πάντα ἀπλῶς τὰ εἰς φι-
 λίαν κινεῖται φάρμακα, Ἴϋγξας λέγουσι, καὶ τὰ ἐπαγωγὰ ἄλλως καὶ χαρί-
 εῖλα, κατὰ μεταφοράν. *Schol.*

18. ἀλλ'] Alii legunt ἄλλ': inter quos *Heinsius*.

21. Πάσσ', ἅμα] *Heinsius* legit Πάσσ' ἅλα, (“ praeceptum enim
 in beneficiis locum obtinebant ei ἅλς”) elegantia sanè conjectura,
 nec verò necessariā,

Ἴϋγξ,

"Ιϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Δέλφισ ἐμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
 Αἶθω· χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,
 Κηξαπίνας ἄφθη, κεδρὸν σποδὸν εἶδομες αὐτάς, 25
 Οὕτω τοι καὶ Δέλφισ ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

"Ιϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ὡς τῆτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
 Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος ἀντίκα Δέλφισ·
 Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας 30
 Ὡς κείνος δινοῖτο πόθ' ἀμετέρησι θυρήσιν.

"Ιϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Νῦν θυσῶ τὰ πύτυρα· τὸ δ', Ἀρτεμι, καὶ τὸν ἐν ἄδῃ
 Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
 Θέσυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύουσαι. 35
 Ἄ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

"Ιϋγξ,

24. λακεῖ] Ex Codd. et primis Edd. positum pro λακεῖν. Pro καππυρίσασα forte legendum κάππυρος εὔσα. Valck.

28. σὺν δαίμονι] Ut ἀνὴρ σὺν μοίῃσι est ἀνὴρ μεσιτικός· Φοῖβος σὺν φόρμιγγι est ὁ φορμιγκτής, sic καρὸς σὺν δαίμονι est *cera sacra*. Heinsf.

29. Μύνδιος] Μύνδιος ἀπὸ τόπου. Μύνδος γὰρ Ἀρκαδίας, ἐνθὲν ἦν ὁ παπίας. οἱ δὲ, Καρίας φασὶ τὴν Μύνδον. Schol.

34. ῥ' ἀδάμαντα] Τινὲς ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμαντα σίδηρον. Schol.—Rectius illud ῥ' omitteretur: Plutonem designavit per τὸν ἰν ἄδῃ ἀδάμαντα. Valck.

36. χαλκίον] Notant Scholia, multum apud Veteres fuisse aeris usum in re divinâ, maximèque πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν. Omnino (ait Macrobius lib. v. cap. 19.) ad rem divinam pleraque aenea adhiberi solita, multa indicia sunt: et in his maximè sacris, in quibus delinire aliquos aut deovovere, aut denique exigere morbos volebant. Rectè

Ἰϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἥνιδε, σιγαῖ μὲν πόνος, σιγῶνι δ' αἵται·
 Ἄ δ' ἐμὰ δ' σιγαῖ σέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
 Ἄλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καλῶμαι, ὅς με τάλαιναν 40
 Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.
 Ἰϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἴππομανὲς φυτὸν ἐσι παρ' Ἀρκάσι· τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι
 Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὥρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
 Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι 45
 Μαινομένην ἱκελον, λιπαρᾶς ἐκίσσθε παλαίστρας.
 Ἰϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Τῷτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφεις,

Rectè etiam notatum in iisdem, solitos Veteres, delinquente lunâ, æta pulsare. *Casaub.*—Cum hoc scripsit *Theocritus*, habebat in animo *Sophronem* suum, qui τὸν κροαθέντα χαλκὸν dixerat amoliri φάσμα illa, quæ Ἑκαταῖα vocabantur. *Heins.*

43. Ἴππομανὲς] Ὁ μὲν Θεόκριτός φησι φυτὸν εἶναι τὸ ἵππομανὲς οἱ δὲ περιττοὶ καὶ πολυπράγμονες, ὃ φασὶ φυτὸν εἶναι, ἀλλὰ τὰς ἀποκλινομένης πώλης ἔχει τὴν σαρκίον φυόμενον ἐπὶ τῇ μετώπῳ γλοιῶδες, ἑλαττον ισχυρόδες, ὃ καλεῖται ἵππομανὲς. ἀποκρίνωσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀπολείχουσιν ἐκθὺς αἱ ἵπποι. καὶ εἰ τῷτο ποιήσῃσι, φιλογοργῶσι τὰ ἔκγονα· εἰ δὲ μὴ, ἀπειχθαίρεσι, καὶ ὃ προσείναι· διὰ τὸ φυσικῶς ἐν ξυμβάλλεσθαι πρὸς φιλογοργίαν, οἱ ἵπποφοροὶ ἀφαιρῶσι αὐτὸ, καὶ αἱ φαρμακίδες χερῶνται αὐτῷ πρὸς τὰ φίλτρα. φασὶ δ' ὅτι εἰ αἰσθοντα τῆς ὁσμῆς αἱ ἵπποι, ἐκμαίνονται πρὸς τὸν ἔχοντα αὐτό.—ἴσως φυτὸν αὐτὸ εἶναι τὸ Θεόκριτος, οἰοῦν φῦμα, ἀπὸ τῆς φύσεως ἐν τοῖς πώλοις, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης. λέγει γὰρ καὶ Ἀρχιλόχος τὸ φῦμα φυλόν. Sic *Hesychius*, φυτὸν, φύματος. Idem abunde confirmat *Casaubonus*, et *Heinsius* ad locum.

44. μαίνονται] Μαίνεισθαι ἐπὶ τινὶ non dicitur, qui alicujus rei gustu vel haustu ad insaniam adigitur, sed qui rei ejus, cujus cupiens est, quocunque modo potiundæ ardore insanit. *Salmasius.*

ὦ γὰρ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
 Αἰ αἰ, ἔρως ἀνιάρῃ, τί μεν μέλαν ἐκ χρὸς αἷμα 50
 Ἐμφὺς ὡς λιμναῖτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
 Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἶσῶ.
 Θέσυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαζον
 Τᾷς τήνῳ φιλᾷς καθυπέρβερων· ἄς ἔτι καὶ νῦν 55
 Ἐκ θυμῷ δέδεμαι· (ὁ δὲ μεν λόγον εἶδ' ἔνα ποιεῖ)
 Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὅσα πᾶσσω.
 Ἴϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Νῦν δὴ μένη εἶσα πόθεν τὸν ἔρωϊα δακρυσῶ;
 Ἐκ τίνος ἀρξέσμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τῆτο; 60
 Ἦθ' ἂν τῷ Ὑβέλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξῶ,
 Ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος. τᾷ δὴ ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
 Θηρία πομπεύεσκε περὶ σάδον, ἐν δὲ λείαινα.
 Φράζέο μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκησιν, πότνα Σελάννα.
 Καί μ' ἂν Θευχαρίλα, Θραῖστα τροφὸς ἂν μακαρῖτις, 65
 Ἀγχίθυρος ναίοισα καλέυξαίλο, καὶ ληϊάνευσσε
 Τὰν πομπὰν θάσασθαι. ἐγὼ δὲ οἱ ἂν μεγάλοιος
 Ὀμάρειν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,

49.] Ὁ ἐγὼ νῦν ξαίνω καταβάλλω ἐν τῷ πυρὶ τῷ ἀγρίῳ. Schol.
Abreschius jungenda cenfet κατατίλλοισα ἐμβάλλω. *Hemsterhusius* le-
 git κατ' ἀγρίῳ adversus hunc agrestem et ferocem amatorem, quam
 correctionem habere aliquid incommodi notat *Brunckius* "eo enim
 sensu articulus vix ac ne vix quidem abesse potest." et ipse conjicit
 ἄγριος esse legendum.

62. ποκα] Pro ποκα legit *Casaubonus* τόκα, quod probat *Valcke-
 narius*.

Κάμφισειλα-

Καμφίσειλάμενα τὰν ξυσίδα τὰς Κλεαρίδας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκητο, πότνα Σελάνη. 70

Ἦδη δ' εὔσα μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν, ἃ τὰ Λύκωνος,

Εἶδον Δέλφιν ὁμῆ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.

Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενειάς,

Στήθεα δὲ σίλβοντα πολὺ πλεόν ἢ τυ, Σελάνη,

Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπέσι. 75

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκητο, πότνα Σελάνη.

Χ' ὡς ἶδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη

Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκτετο, κῆδ' ἔτι πομπῆς

Τήνας ἐφρασάμαν, ἔδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον,

Ἔγνων, ἀλλὰ μέ τις κάπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε· 80

Κείμεν δ' ἐν κλιντῇρι δέκ' ἄμαξα, καὶ δέκα νύκτας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκητο, πότνα Σελάνη.

Καί μευ χρώς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψα.

Ἐρρέυν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ

Ὅσε' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα· καὶ ἐς τίνας ἐκ ἐπέρασα; 85

Ἦ πόας ἔλιπον γράας δόμον, αἵτις ἐπᾶδεν;

Ἀλλ' ἦς ἐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἀνῆτο Φεύγων.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκητο, πότνα Σελάνη.

Χ' ἔτω τᾷ δώλῳ τὸν ἀλαθία μῦθον ἔλεξα·

71. μέσαν] Pro μέσον rectè emendavit *Brunckius*, Codicum etiam nixus auctoritate.

69. ξυσίδα] *Ξυγίς*, γυναικεῖον τι ἔνδυμα περιποιχλόμενον. *Schol.*

Ibid. τὰς Κλεαρίδας.] Hoc versu defricatur mulierum illiberalis ambitio, in alienā veste sese venditantium: *Sic Juvénalis*,

Ut spectet ludos, conducit Ogulnia vestem. *Casaub.*

87.] Ἄλλ' ἐδεμία ἦν ἀνάπνευσις, ἐδ' ἐκφυζόμεν τῇ ἐρωτος, καὶ ὁ χρόνος διέρχεται ῥίπων. *Schol.*

Εἰδ' ἄγε, Θέφυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μάχρην
 Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολοιῖσα 91
 Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγῆτοιο παλαίστραν.
 Τηνεὶ γὰρ Φοίῃ, τηνεὶ δέ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκητο, πόντια Σελάνα.
 Κῆπει κά νιν ἐόηα μάθοις μόνον, ἄσυχᾶ νεῦσον, 95
 Κῆφ' ὅτι Σιμαίθα τὸ καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾶδε.

Ὡς ἐφάμαν· ἃ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρουν
 Εἰς ἐμὰ δάμαρτα Δέλφιν. ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα

Ἄρβι Δύρας ὑπὲρ ἔδδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κέφω,
 (Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκητο, πόντια Σελάνα)
 Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπια 101

Ἰδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἑρσαῖς,
 Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, ἔδ' ὅσπον ἐν ὕπνῳ
 Κνυζῶνται φωνεῦντα Φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
 Ἄλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρῶα πάνλοθεν ἴσα. 105

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκητο, πόντια Σελάνα,
 Καί μ' ἐσιδὼν ὡς ἴσσοργος ἐπὶ χθονὸς ὄμματᾶ πῆξας,
 Ἐξεῖ ἐπὶ κλινῇρι, καὶ ἐζόμενος φάτο μῦθον.

Ἦ ρά με, Σιμαίθα, τόσον ἐφθασας, ὅσπον ἐγὼ θῆν
 Πρὶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἐφθαξα Φιλῖνον, 110
 Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε σέγγος, ἥ με παρήμεν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκητο, πόντια Σελάνα.
 Ἦνθον γὰρ κηγῶν, ναὶ τὸν γλυκύν, ἦνθον, ἐρώηα,
 Ἦ τρίτος ἢ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκλός,

105. Ἄλλ' ἐπάγην] Ἀπὸ τῷ ἄφανος γίγωνα ὁμοία δαγῦδι, ᾧ αἱ παρ-
 ὀδοὶ κοσμοῦνται. δαγὺς δὲ ἐστὶ κοροκίσμιός τι. Schol.

Μᾶλα

Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο Φυλάσσων, 115

Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλῆος ἱερὸν ἔρνος,

Πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώσῃσιν ἐλικτάν.

Φράζεο μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκητο, πόντα Σελάνα.

Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχσθε, τὰδ' ἥς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς

Καὶ καλὸς πάντοσε μετ' ἡθέοισι καλεῦμαι. 120

Εὖδον δ', εἴκε μόνον τὸ καλὸν σόμα τεῦς ἐφίλασα·

Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἅ θύρα εἴχῃ μοχλῶ,

Ἦντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.

Φράζεο μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκητο, πόντα Σελάνα.

Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τῷ Κύπριδι πρῶτον ὀφείλειν. 125

Καί, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἴλευ,

Ὡ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τῷτο μέλαθρον,

115.] Μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσμια καὶ ἔρωτος ποιητικά. λέγει δ' ἂν τῷτο καθὼς ὑπὸ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἰππομένει μῆλα ἐκ Διωνύσου, οἷς ἐπιφανῆσαι. ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάνην ἐκίνησεν, ὡς φησι Φιληλῆς, “τά οἱ ποτὲ Κύπρις ἐλοῖσθαι Μῆλα Διωνύσου δῶκεν ἀπὸ προτάφων”. *Schol.* Hunc locum affert *Athenaeus* lib. iii. additque *Neoptolemi Pariani* locum, quo et pomorum et omnium aliorum ἀκροδρῶν inventio Baccho tribuitur. *Casaub.*

116.] Ἐπεφανώμενος δέ, φησι, λεύκη ἐληλύθει ὁ Δέλφης, ὅτι ἀθλητικὸς ἐστίν, ὡς καὶ Ἡρακλῆς· οἱ γὰρ ἀθλητικοὶ τῷτῳ ἐπιφανῆσαι ὡς ἱερῶν ἱερὸν δὲ ἦν τῷτο Ἡρακλῆος τῷ πολλῷ ἀθλῷ διενεγκόντος, ἵππαι αὐτὸν εἶλεγον ἀπὸ τῆς Ἀχέρουσ· τῷτο εἰς ἀνθρώπων κομίσει. *Schol.*

117.] Duplici habitu introducitur hic amator: palæstrico, nam ἐ palæstrᾷ redibat: comastico; nam ad comum se conferebat. Quæ ad palæstram spectant nota sunt omnibus. Ad comum spectant τὰ μῆλα, αἱ περιζώσται, et coronæ, quas ἐ capite sup amicæ imponebant: quod ἀναδιδῆσθαι dicebant. *Heinsf.*

120. Καλεῖμαι] Verbum καλεῖσθαι idem fere esse ac εἶναι multis exemplis ostendit *Casaubonus*.

Αὐτως ἡμίφλεκτον. Ἐρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραῖς
Πολλάκις Ἀφαίσοιο σέλας φλογερώτερον αἶθει.

[Ὡς εἶπεν μὲν Δέλφις] ἐγὼ δέ οἱ ἄ ταχυπειθής· 139
Κῆτε τι τήνος ἐμὴν ἐπεμέμβατο μέσφα τοι ἐχθές,
Οὐτ' ἐγὼ αὖ τήνω· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίσας
Μάτῃς τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξῆς,
Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' ἔρανον ἔτρεχον ἵπποι,
Ἄω τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὀκεανοῖο φέροισαι· 135
Κῆπε μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὥς ἄρα Δέλφις ἔραται·
Καὶ φάτο οἱ σεφάνοισι τὰ δώματ' αἰ τήνα πυκάσδεν,
Ταῦτά μοι ἅ ξείνα μυθήσατο· ἔτι δ' ἀλαθής.
Ἦ γάρ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκις ἄλλοι' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν. 140
Νῦν δέ τε δωδεκαχάϊος ἀφ' ὧτέ νιν εἰδέσκ' εἶδον.
Ἦ ῥ' ἐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλασαι;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καθαύσομαι· αἱ δ' ἔτι κῆμὲ

131. ἐχθίς:] Ἐχθίς siue χθίς sæpe idem valet ac χθίς καὶ πρώτη;
neque hesternum diem præcisè notat: sed latius multo extenditur,
Cassaub.

132. ἅ τε Φιλίσας:] Omnino videtur scribendum ex *Valckenariæ*
conjecturâ, ———— ἅγε Φιλίσας

Μάτῃς τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅγε Μελιξῆς.

136. ἔραται:] Omnino videtur scribendum ἔραται, ut *Brunckius*
collidit.

140.] Ἴσως τὴν λήκυθον, τὴν ἔχουσαν τὸ ἔλαιον, ᾧ ἐχρῶντο ἐν ταῖς πα-
λαισφαῖς.—νῦν δὲ ἴσως τὴν χαλκῆν φησὶ λήκυθον, διὰ τὸ Δωρίδα φάναι,
ἀπὸ Κορινθίας· τὰ γὰρ Κορινθία χαλκώματα διαδεύονται. *Schol.*

142.] Pro ἦ ῥ' ἐκ, legit *Heinsius* ἦ ῥ' ἐν.

143.] Pro μὲν καταύσομαι legit *Heinsius* post *Meursium* μιν ἐπι-
θεύσομαι.

Λυπῆ,

Λυπῆ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν, καὶ Μοίρας, ἀραξέϊ.
 Τοῖά οἱ ἐν κίσα κακὰ φάρμακα φαμί φυλάσσειν, 145
 Ἀσσυρίῳ, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.

Ἀλλὰ τὸ μὲν χαίροισα πότῳ Ὀκεανὸν τρέπε πώλες,
 Πότνι, ἐγὼ δ' οἶσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσαν.
 Χαῖρε, Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετ' εἰ δ' ἄλλοι
 Ἀσέρες, εὐκῆλοιο κατ' ἀντυγα νυκτὸς ὁπαδοί. 150

146.] Ἀσσύριοι δὲ, ἔθνος Περσικόν, ἀκριδὲς εἰς μαγίαν, μίλαξὺ δὲ
 Τίγριδος καὶ Εὐφράτης. ξεβοί.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ τῆς Ἐξομῆς Εἰδυλλίης.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλε-
ξάνδρειαν ἀπῆει, φίλος καλίστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει,
Λυκωπέως υἱοῖς, καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια
Δημήτριος, ἀπεισι μετὰ Εὐκρίτῃ καὶ Ἀμύντῃ. Ἐντυγχάνει
δὲ καθ' ὁδὸν Λυκίδα τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ἀλλήλους
ὁμιλεῖντες διεξέρχονται τὰς ἐκυῶν ἔρωτας.

Θ Α Λ Υ Σ Ι Α.

Εἰδύλλιον ζ'.

ἮΣ χρόνος ἀνὶκ' ἐγὼ τε καὶ Εὐκρίτης ἐς τὸν Ἀλεῖ[α]
Εἶρπομες ἐκ πόλιος· σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύν[ας]
Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε Θαλύσια ὁ Φρασιδάμος.
Κ᾽ἔγω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, ἔδὲ τὸ σᾶμα
Ἀμῶν τῷ Βρασιδά καλεφαίνε[το]· καί τιν' ὁδίταν 5
Ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὖρομες ἄνδρα,
Ὦνομα μὲν Λυκίδα, ἧς δ' αἰπόλος· ἔδὲ κέ τις μιν
Ἦγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐώκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον. 10

1 Ἀλιεῖτα] Ἀλιεύς, ἡ δῆμος τῆς Κῷ, ὅτε καλέμενος ἀπὸ τινος Ἀλιέντος·
ἡ τόπος ἐν Κῷ ὅπως ὀνομαζόμενος ἀπὸ Ἀλιεῖτις τινὸς βασιλέως.—Θαλύσια,
ἰορτή, ἣν ἐτίλυν τῇ Δημήτρει μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Ὅμηρος.
“Θαλύσια γενῶ ἀλωῆς.”—Halenta fluvium esse Siciliæ vult Heinſius,
et hujus Idyllii scenam in Siciliâ collocari.

Ἀμφέ

Ἀμφὶ δέ οἱ σήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
 Ζωσῆρι πλακερῷ· ροικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίῳ.
 Δεξιτέρῃ κορύναν· καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρῶς
 Ὀρμαλί μειδιόωνι, (γέλως δέ οἱ εἶχετο χεῖλες)
 Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκεις, 15
 Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἵμασιαιτοὶ καθεύδει,
 Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἡλαίνονται;
 Ἡ μετὰ δαῖτα κληῖδος ἐπέλγει; ἢ τινος ἀσῶν
 Λανὸν ἐπιθρῶσκεις; ὥς τεῦ πωσὶ νεισσομένοιο
 Πᾶσα λίθος πᾶλίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν αἰεῖδι. 20
 Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, Φανί τὸ πᾶν

12. Ζωσῆρι πλακερῷ] Τὰ εἰς τοὺς ἀταρμίματα ποιεῖται εἰς ὅς ὀνόματα ἐσφύλλατο τοῖς ῥήμασι· καὶ ἡ τῷ αὐτῷ παραλήγουται, ἢ τῷ εἰ μάλιστα μιᾶς· —τακῆναι, τακῆρός· *Etymol. M.* Ut à τῆν, τακῆναι, τακῆρός· sic à πλέκω, πλακῆναι, πλακερός. Est autem Ζωσῆς πλακερός *cingulum spartum sive funiculum ex sparto plectas*. Qualia sunt hominum rusticorum. *Tour.*

15. Σιμιχίδα] Εἰσὶ δὲ καὶ πατρωνμικὰ ὅπως ἀπαραλλάκτως λεγόμενα καὶ ἐπὶ τῶν υἱῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν πατέρων. ὥστε ὁ Θεόκριτος Σιμιχίδαν υἱὸς ὦν, Σιμιχίδαν αὐτὸν ὀνομάζει πατρωνμικῶς. *Schol.*

1b. μεσαμέριον] *Tour.* legit μεσαμέριος.

16. ἐφ'] *Valckenarius* scribi mavult ἐφ'. *Brunckius* in ex Codd. edidit.

17. ἐπιτυμβίδιοι] Ἡ ὅτι τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβουσιν, ἢ ὡς οἱ τύμβοι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσι. *Schol.*—Aliam *Scholias* explicationem, αἱ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὸν τύμβον φερέσαι τῷ πατρὶ ἀντὶν, meritò ridet *Heinsius*, qui docet historiolum, quam serio ille applicat, è lepidissimo loco Comici, more suo ludentis, hauttam esse.

20.] Exactissima ὑπογραφή τῶν κρηπίδων, quibus agrestes uterantur. Erant autem κρηπίδες et κρηπίδια peculiariter Baotorum, qui ejusmodi calceis oleas et uvas calcabant *Hesych.* τὰ ξύλινα σκαδάλια κρηπίδια λέγεται, καὶ ὑποδήματα ξύλινα, μὴ ὦν τὰς ἐλαίας σκατῆσι. *Heins.*

Ἐμμεν

Ἐμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
 Ἐν τ' ἀμῆλ' ἤρεσσι· τὸ δὲ καλὰ θυμὸν ἰαίνει
 Ἀμέτερον· καίτοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
 Ἐλπομαι· ἃ δ' ὁδὸς ἄδ'· Θαλυσιάς· ἧ γὰρ ἑταῖροι 25
 Ἀνέρες εὐπέπλω Δαμάτερι δαῖτα τελευντι,
 Ὀλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πῶσι μετρη
 Ἄ δαίμων εὐκρίθον ἀνεπλήρωσεν ἀλῶν.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ αἰῶς)
 Βωκολιασδῶμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ· 30
 Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν σόμα· κῆμ' ἐλέγοντι
 Πάντες αἰοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δὲ τις ἔταχυπειθής,
 Οὐ Δᾶν· ἔ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, ἔτε τὸν ἐσθλὸν
 Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμῳ, ἔτε Φιλητᾶν,
 Ἀεῖδων· βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω. 35
 Ὡς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, ἀδὺ γελάξας,
 Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι, ἔνεκεν ἔσσι
 Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
 Ὡς μοι καὶ τέκνων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ

25. ἑταῖροι] Jure displicent *Pierfano*; ἄριτοι vel ἀγαυοὶ placuissent. *Valck.*

34. Σικελίδαν] Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον. ὥσπερ γὰρ Σιμιχίδα ἐαυτὸν καλεῖ ὁ Θεόκριτος παλαιοσυμικῶς, ὡς υἱὸς Σιμιχίδα, καὶ τὸν Εὐμήδην Κρατίδαν, υἱὸς ὄντα Κρατίδα, ἔτω καὶ οὖν Σικελίδαν ἐνομάζει τὸν Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον, ὡς υἱὸν Σικελίδα, ἃ δὲ καὶ ἀνεστῆς γεγονέναι. ὁ δὲ Φιλητᾶς, Κῶς τὸ γένος, ἢ, ὡς ἔνιοι, Ῥόδιος, υἱὸς Τηλέφου. ποιητῆς δὲ ἦν καὶ ἔτος. *Schol.*

38. Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ] Ὅτι φιλαλήθης πείθομαι.—τὸ δὲ ἐκ Διὸς, ὅτι ἀψευδής ἐστίν ὁ Ζεὺς. *Schol.*—quod Græcæanicum et nugatorium est: Græci poëtæ millies Jovis nomen tantum ἐκ εὐφημίας usurpant, πλεονάζοντες. *Heins.*

Ἴσον ὄρευσ κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὀρομέδοντος, 40
 Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον αἰδὸν
 Ἄντια κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζουσι.
 Ἄλλ' ἄγε, βωκοδικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' αἰοῦσας,
 Σιμιγίδα· κῆγ' ὃ μὲν, ὅρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
 Τῷ ὃ, τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπύνασα. 45

Ἔσσεσθαι Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
 Χῶταν ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ δικάκη
 Κύμαλα, κ' Ὀρίων ὅτ' ἐπ' Ὀκεανῷ πόδας ἴσχει·
 Χ' ἀλκυόνες φορσεῦνθι τὰ κύμαλα, τὰν τε θάλασσαν,
 Τὸν τε νότον, τὸν τ' εὖρον, ὅς ἐσχατὰ Φυκία κινεῖ. 50
 Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηῖσι ταί τε μάλισα
 Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἀλὸς ἄγρα·
 Ἀγεάνακτι πλόον διζήμεν' ἐς Μιτυλάναν

40. Ὀρομέδοντος] Ὀρομέδων ἐστὶν ὄρος ἐν Κῷ, ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ Κῷ
 ἐτέρων ὄρεων. Schol.—Videtur mons ille a gigante ibi occiso et ob-
 ruto sic esse dictus. Oromedon Gigas est apud Propertium,

Te duce vel Jovis arma canam, cœloquē minantem

Cœlum, et Phlegæis Oromedonta jugis. Casaub.

45.] Pro ἐν ὄρει legit ex Eustathio Heinſius ὄρα. Hoc carmen aīe
 Lycidas à se scriptum fuisse πρᾶν ὄρα, utre precedente, cum naviga-
 tionem susceperet Ageanax; ὄρα est τὸ ἴαρι. Heinſ.

47.] Καὶ ὅταν ὁ νότος τὰ ὑγρὰ ἱλαύνῃ κύμαλα, ἐπὶ τοῖς ἐρίφοις δύνουσι·
 —τὸτο γὰρ δύναται τὸ, ἐσπερίοις· καὶ ὅταν ὁ Ὀρίων εἰς τὸν Ὀκεανὸν κατὰ-
 φέρηται. Schol.

49. ἀλκυόνες] Θρηνητικὸν τὸ ζῷον, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς νεοττεύον· τὸ
 κῦμα ἀφαιρεῖται τὰς νεοσσὲς αὐτῇ. δεκατέσσαρας δὲ ἡμέρας φασὶν ὅταν
 γενῶ περὶ τὰς χεῖμερινὰς τροπὰς εὐδιάζειν, ὡς καλῶσιν ἀλκυονίδας· ἐπὶ
 πρὸ τῆς γενήσεως, καὶ ἐπὶ μετὰ τῆς γέννησις. Schol.

51, 52.] Scribendum putat Valckenarius ταίγε μάλισα Ὀρνίχων
 ἐφίλαθεν ὅσαις γέ κ. τ. λ.

M

Ὀρίων

Ὄρια πάντα γένοιτο, καὶ εὖπλοον ὄρμον ἱκοίτο.
 Κῆγ' ὡ τῆνο κατ' ἄμας, ἀνήθινον, ἢ ῥοδόεντα, 55
 Ἡ καὶ λευκοῖων σέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσω,
 Τὸν Πτελεαλικὸν οἶνον ἀπὸ κρήνης ἀφύξω,
 Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεί,
 Χ' ἂ σιθὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἐς' ἐπὶ πᾶχυν
 Κνύζα τ', ἀσφοδέλω τε, πολυγνάμπλῳ τε σελίνῳ. 60
 Καὶ αἰομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
 Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων·
 Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
 Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν αἰσεῖ,
 Ὡς πόντα τᾶς ξενείας ἠράσσατο Δάφνης ὁ βώτας· 65
 Χῶς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνεον,
 Ἰμέρα αἶτε φύουσι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο·

56. φυλάσσω] Idem hic ac φέρω in πυκασθων mutari non debet. Valck.

57. Πτελεατικός] Πτελία τόπος ἐν Κῳ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Schol.

58. κύαμον]. Οὐ μάτην τὸ τό φησιν. ὁ γὰρ κύαμος διηφοποιός. πώσεως δὲ χάριν τὸ τό φησιν. Schol.

62.] Legit *Heinsius*, μεμναμένος Ἀγεάνακτος Αὐταῖσιν κυλίκεσσι. τὸ μεμνησθαι est idem quod τὸ λίσσιν ex idiotismo poetæ. Μεμνησθαι, κυλίκεσσι est, κύλιξιν ἐπιφημίζειν τῷνομα. *Valckenarius* unâ literâ mutata scribi vult Αὐταῖς ἐν κυλίκεσσι.

63. Ἀχαρνεύς] Ἀττικὸς. Ἀχάραι γὰρ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Schol.

64. Λυκωπίτας] Ἦγεν, Αἰτωλός. Λυκωπίτας γὰρ ὁ ἀπὸ Λυκάπης. ἢ δὲ Λυκάπη, πόλις Αἰτωλίας. Schol.

65. ξενείας] Græci cujuscunque nomen reticent, illum ξένον appellat. *Heinsius*.—Ξενείας. Ὀνομα κύριον.—ἀπίδωσαι δὲ τινες τῆς ἐκ Κρήτης ξείνης. ἢ γράφεται, τᾶς ξανθᾶς, ὡς ἐν τισιν. Schol. *Bruckius* mallet legere τᾶς Νύμφας.

67. Ἰμέρα] Ἰμέρα γενική πλῆσις. ἐστὶ δὲ πόλις Σικελίας, καὶ πηγή, καὶ ποταμὸς ἀπὸ ταύτης ἔχων τὴν ἀρχήν· ἢ ποταμὸς Σικελίας, καὶ πόλις ὁμώνυμος. Schol.

Εἴτε.

Εὖτε χιὼν ὥς τις κατ'ελάκῃο μακρὸν ὕφ' Αἴμον,
 ἥ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχαλίόνηα.
 Ἄισεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεικτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ 70
 Ζωὸν ἐόντα, κακῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ἀνακτος.
 Ὡς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
 Κέδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἀνθεσσι μέλισσαι.
 Οὐνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέει νέκταρ.
 Ὡ μακαρισὲ Κομάτα, τὸ θῆν τάδε τερπνὰ πεπόνυθες,
 Καὶ τὸ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὸ, μελισσᾶν 76
 Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξεπόνυσας.
 Αἶψ' ἐπ' ἐμεῦ ζωῖς ἐναριθμῖος ὠφελὲς ἦμεν,
 Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμενον ἀν' ὥρεα τὰς καλὰς αἶγας,
 Φωῶς εἰσαίων· τὸ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις 80
 Ἀδὺ μελισσόμενος κατὰκέκλισο, θεῖε Κομάτα.
 Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὖθις
 Κηγὼν τοῖ' ἐφάρμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
 Νύμφαι κῆμὲ δίδαξαν ἀν' ὥρεα βωκολέοντα
 Ἐσθλά, τὰ πα καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα. 85

70. αἰπόλον] Τίς αἰπόλος καλούμενος Κομάτας, ταυτὸν δὲ ἐστὶν εἰπεῖν
 Μενάλκας, τὸ οἰκίῃ δισπότῃ θρέμματα νέμων ἐν Σικελίᾳ ἐν τῷ ὄρει τῆς
 Θυρίας ἔθνε συχναῖς ταῖς Μῆσαις. ὁ δὲ δισπότης αὐτὸν δυσχεράνας, κα-
 τέκλεισεν αὐτὸν εἰς λάρνακα ξυλίστην, περιάγων εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μῆσαι.
 δύο δὲ μηνῶν ἐλθόντων, παραγενόμενος καὶ ἀνοίξας ζῶντα μὲν αὐτὸν εὗρε,
 πλῆρη δὲ καὶ τὴν λάρνακα κηρίων. Schol.

77.] Ἔτος ὥριον dicitur ver et aestas, annus sine hyeme et au-
 tumno. Heinsf.

Ibid. ἐξεπόνυσας] Ex Codd. et Schol. à Valckenario receptum.
 Vetus lectio erat ἐξετίλισσας.

Ἄλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπεύροχον, ᾧ τὸ γεραίρεν
Ἀρξέωμ', ἀλλ' ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοῖσαις.

* * * * *
ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' ἐκ ἐτί τέτο κατ' ἄνθρον
Παρκύπτουσα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἡ ῥά γέ τοι σιμὸς καλᾶφαίνομαι ἐγγύθεν ἡμεν, 99
Νύμφα, καὶ προγόνειος; ἀπ' ἀνέγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἡνὶδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τὸ καὶ αὐριον ἄλλα τοι οἶσ' αἶ.
Θᾶται μὲν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος· αἶθε γενοίμαν
Ἄ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τὸν ἄνθρον ἐκοίμαν, 95
Τὸν κισσὸν διαδύς, καὶ τὰν πτέριν, ᾧ τὸ πυκνάσθῃ.
Νῦν ἔγνων τὸ Ἐρωῖα· βαρὺς θεός· ἦ ῥά λεαίνας
Μασδὸν ἐβήλαξε, δρυμῶ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ.
Ὅς με κατ' ἀσπυγίων καὶ ἐς ὅσέον ἄχρῃς ἰάπηται.
Τὸν σέφανον τίλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς, 100
Τὸν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
Ἐμπλέξας καλύπτεσσι καὶ εὐόδρομοις σελίνοις.
ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσορος; ἐχ' ὑπακίεις;

86. ᾧ τὸ γεραίρεν] Præstare videtur alteri lectioni ὅ, ττι γ' αἰεῖδεν.
Valek.

88. χαρίεσσ'] Hæc cantilena, quæ sequitur, ex Idyllio tertio desumpta est.

89. Παρκύπτουσα] Παρακύνειν est caput à foribus exserere. Heins.

95.] Pro καὶ ἐς τὸν legit Heinsius κατ' ἐς τὸν, qui monet in hoc Idyllio omnes fere periodos esse ἀσυνδέτους.

100.] Τὸ ἐξῆς· ἦτοι κατατίλαι καὶ κατακόψαι με ποιήσεις εἰς λεπτὰ τὸν σέφανον. Schoel.

Τὰν βαίταν ἀποδὺς, ἐς κύμαλα ἴηνα ἀλεῦμαι,
 Ὡπερ τῷς θύνῳς σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς· 105
 Κῆκα μὴ ᾗ ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἀδὺ τέτυκται.
 Ἐγγὼν πρᾶν, ὅκα, μευ μεμναμένω εἰ Φιλέεις με,
 Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμάζομενον πλάτῃσεν,
 Ἀλλ' αὐτῷς ἀπαλῶ ποτὶ πᾶχεϊ ἐξεμαράνθη.
 Εἶπε καὶ Ἀγροῖω τ' ἀλαθέα, κοσκινόμαυς, 110
 Ἄ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιδότης, ἔνεκ' ἐγὼ μὲν
 Τὴν ὅλος ἔγκειμαι. τὺ δέ μευ λόγον ἔδνα ποιῇ.
 Ἡ μὰν τοι λευκὰν διδυμαλόκον αἶγα φυλάσσω,
 Τὰν με καὶ ἁ Μέρμυκος Ἐριθανὶς ἁ μελανόχρους

104. Τῆνα legit τῆθεν *Casaubonus*; τινῶ *Brunckius*.

108.] Vetus lectio erat Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμάζοτο τὸ πλάτῃσεν. Hanc in Scholiis, in Codd. aliquot repertam recepit *Valckenarius*.

Ibid. τηλέφιλον] Τηλέφιλον δὲ ἐστὶ τὸ φύλλον τῆς μήκωνος. — ἀναλαμβάνεται παρὰ τῶν ἱερῶν τὸ τηλέφιλον, καὶ πλεττόμενον εἰ ψόφον ἀπειτίζει, ἰδὼν αὐτοῖς σημειῖσθαι, ὅτι ἀντεῖνται ὑπὸ τῶν ἱερῶν· εἰ δ' ἂν ἀπειτίζει, ὅτι μισθῶνται· εἴρηται δὲ τηλέφιλον, κατὰ κοινωνίαν τῷ τ, πρὸς τὸ δ, εἰσὶν δὲ τηλέφιλον τι δὲ, τὸ δηλὸν τὸν φίλον. *Schol.*

110. Ἀγροῖω] Legit *Heinfius* ἁ γράϊα. *Wartonius* post *Jf. Vossium* ἀγροῖωτις ἀλαθέα.

111. ποιολογεῦσα] Ἡ πρᾶν ποιολογεῦσα — ποῖαν δὲ ἴσως τὸν πρᾶν, κατ' ἐξίχην — ἢ ἀπὸ τῆ ποῖα ἢ βοτάνη. *Schol.*

Ibid. παραιδότης] ἡ ἐπομένη καὶ παρακολυθῆσα ταῖς δεξιαῖς. *Schol.* — Pro παραιδότης legit *Heinfius* κατὰδότης *venefica*.

112. ἔγκειμαι] Verbi ἔγκειμαι significationem huic loco convenire negat *Brunckius*, qui ait, omnino scribendum esse ἄγκειμαι; quam conjecturam prætulisse videtur *Valckenarius*.

114. Ἐριθανὶς] Ἡγεῖ, μισθώτρια, ἀπὸ τῆ ἑριδος ὑποκοριστικῶς. (Et sic *Eustath.* ad *Iliad.* Γ et Σ.) ἢ ὄνομα κύριον. *Schol.*

Ibid.] Pro μελανόχρους *Hemsterhuis* legendum videtur μελανόφρους.

Αἰτεῖ.

Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τὺ μοι ἐνδιαθρύπη. 115
 Ἀλλεῖται ὀφθαλμός μεν ὁ δεξιός· ἄρα γ' ἰδῆσῶ
 Αὐτὰν; ἀστυῆμαι ποτὶ τὰν πῖτον ᾧδ' ἀποκλινθεῖς.
 Καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ ἐκ ἀδαμαντίνῃα ἐντί.
 Ἴππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
 Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄνυσεν· ἃ δ' Ἀταλάντα
 Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλῃ' ἔρωλα. 121
 Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τίν δ' εἰ μέλει. ἐκέτ' αἰίδω·
 Κεῖσεῦμαι δὲ πρὸς αὐτὴν, καὶ τοὶ λύκοι ᾧδὲ μ' ἔδουλοι.
 Ὡς μέλει τοι γλυκὺ τέτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

Τόσσοι ἐφάμην. ὁ δὲ μοι τὸ λαγώβολον, ἀδὺ γελᾶσθαι,
 Ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ἄπασεν ἡμεῖς. 126
 Χῶ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὰν ἐπὶ Πύξας
 Εἴρω· ὁδὸν· αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκρίτης ἐς Φρασιθάμῳ
 Στραφθέντες, χῶ καλὸς Ἀμύντιχος, εἴ τε βαθείαις
 Ἀδείας σχοίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημεν, 130
 Ἐν τε νεομάτοισι γεγαυρότεσι οἰναρέοισι,
 Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
 Αἵ γειροι πηλείαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδαρ
 Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε.

115. ἐνδιαθρύπη] Ἀπονοῆ, καὶ ἰμβλακίῃ, σπαλαῶς, τρυφᾶς. Schol.

116. Ἀλλεῖται] Veteres Græci bonum existimabant omen τὸν ἐκ
 δεξιῶν πρὸς αὐτὸν τὸν παλμὸν τῷ δεξιῷ ὀφθαλμῷ. Casaub.

123. καὶ] *Reiskius* legere mavult καὶ id est καὶ αἱ vel εἰ—*tametsi*
lupi me hinc devoraverint.

126. Amatores, qui παρακλησάμενοι carmen suum ad januam
 amicæ absolverant, postquam fores inexorabiles viderant, nec ad-
 mitti se, exclamabant πρὸς αὐτὴν γε κείσομαι. Heins.

Τοῖ

Τοι δὲ πῶτι σκιεραῖς ὁδοαμύνουσιν αἰθαλίωνες 135
 Τέτλιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· αἱ δ' ὀλολυγῶν
 Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
 Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκάνθιδες, ἔσενε τρυγῶν·
 Πωτῶντο ξυθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
 Πάντ' ὥσδεν θέρεος μάλα πίνονος, ὥσδε δ' ὀπιῶρης· 140
 Ὅχλαι μὲν πᾶρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
 Δαυφιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυτο
 Ὅρπακες βραβύλοισι καλαβρίθοντες ἔρασδε·
 Τετράενες δὲ πῖθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
 Νύμφαι Κασαλίδες, Παρνάσιον αἶψος ἔχουσιν, 145
 Ἄρα γέ πᾶ τοίονδε Φόλω κατὰ λαΐνον ἄντρον
 Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐσάσατο Χείρων·
 Ἄρα γέ πᾶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῳ
 Τὸν κρατερόν Πολύφαμον, ὃς ὥρεσι νᾶας ἔβαλλε,
 Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὐλῖα ποσσὶ χορεῦσαι, 150
 Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι,
 Βιωμῷ πᾶρ Δάμαρρος ἀλωάδος· ἅς ἐπὶ σωρῷ

135. αἰθαλίωνες] Αἰθαλίωνες οἱ τέτλιγες, παρὰ τὸ αἰθεῖσθαι ὑπὸ καύματος· ὅταν γὰρ εἴη νότος καὶ καῦμα, μᾶλλον φθέγγονται. *Schol.*

143. βραβύλοισι] Βράβυλα, τὰ κοινῶς κεκκύμηλα, ἤγην, δαμασκητιά. *Schol.*

146. Φόλω] Φόλος ὄνομα Κεῖνᾶνρον, ᾧ ἐπιξενωθείς Ἡρακλῆς, οἶνον ἔπει καλὸν ἐκ Διονύσου δοθεῖναι. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Χείρων. *Schol.*

149.] *Elegantem Heinſii emendationem legentis νᾶας pro λᾶας nemo non amplectitur.*

151. διεκρανώσατε] Ἀποκαλυφθῆναι ἐποίησατε, ἢ ἐπηγάσατε. *Schol.*— Διεκρανώσατε, σημαίνει τὸ ἀνέψατε παρὰ τὸ κᾶρα, διακρανώσατε.— ἐοικὼς γὰρ τῶν πῖθων ἡ ἀλοιφὴ κᾶρα εἶναι. *Etymol. M.*

Αὐθις

Αἴθης ἐγὼ πᾶξαιμι μέγα πτόον. ἃ δὲ γελάξαι,
Δράγμαλα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρησιν ἔχουσα.

153. πᾶξαιμι.] Εἰώθασι γὰρ ἐκρίψαντες τῆς καρπῆς καὶ σωρὸς ποιήσαν-
τες τὸ πτόον πῆσσειν. αὐτῆς δὲ λέγει τὸν σωρὸν, ὅτι αὐτὴ δίδωσι αὐτόν.
Schol.

ἙΠΟΘΕΣΙΣ τῇ Ὀγδὸς Εἰδυλλίᾳ.

Τὰ μὲν πράγμαλα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος, ἐκ τῆ ποιητικῆς
προσώπῃς. εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν καὶ
Δάφνις βουκόλος, εἰληφότες κρίην αἰπόλον, ἧ τὸ ὄνομα σε-
σιώπηται. ἔπαθλον δὲ τιθεῖσι τὰς ἰδίας σύριγγας. τελε-
σάτων δὲ τὴν ἀμιλλαν, ὁ αἰπόλος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην
ἀπονέμει.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

Εἰδύλλιον ἦ.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ Αἰπόλος.

Δ Αἴφνιδι τῷ χαρίεσσι συνήλθε βουκόλῳ
Μᾶλα νέμων, ὡς Φαντὶ, κατ' ὥρεα μακρὰ
Μενάλκας.

"Ἀμφω τῶγ' ἦτην πυρρόσφιχον, ἄμφω ἀνάδω.

"Ἀμφω συρίσδεν δεδαημένον, ἄμφω αἰείδεν.

Πρῶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας· §

ΜΕΝΑΛ-

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητῶν ἐπίερε βοῶν, Δάφνι, λῆς μοι αἰῆσαι;
 Φαμί τὸ νικασεῖν ὅσον θέλω αὐτὸς αἰδῶν.

Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὴν εἰροπτόκων οἴων, συρικτὰ Μενάλκα,
 Οὐπὸς νικασεῖς μ', εἰδ' εἴτι πάθοις τὴ γ' αἰδῶν. 10

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθῆναι ἄθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τῶτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθῆναι ἄθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὃ κεν ἀμὴν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θῆς γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πόκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπὸς θ' ὁ πατήρ μεν, 15
 Χ' ἡ μήτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

6. ἐπίερε] ἀντὶ τῆ ἐπίσκοπε, φύλαξ. καὶ Ὅμηρος· “Ὅς τοι ἱῶν ἐπίσκοπος.” Schol.

14. γ' ἰσομάτορα] Pierfonus legit λιπομάτορα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλὰ τί μὲν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλεόν ἔξει ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ' ἂν ἐπείησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
 Ταύταν καθέειν· τὰ δὲ τῷ πατρὸς ἐκαθήστω. 20

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦ μὲν τοι κῆγ' ὅ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
 Πρῶαν νιν συνέταξ'· ἔτι καὶ τὸν δακτύλον ἀλγῶ
 Τῷτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
 Ἄλλὰ τίς ἄρμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσειται ἀμέων; 25

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνλαῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες,
 Ὅτι ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ Φάλαρος ὑλακτεῖ.
 Χ' οἱ μὲν παῖδες αὔσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακῆσας
 Χ' οἱ μὲν παῖδες αἶδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
 Πρῶτος δ' ὦν αἶδε λαχὼν ἱὺκλὰ Μενάλκας· 30
 Εἴτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις αἰδὰν
 Βωκολικάν· ἔτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος·

24. γε] *Repositum pro mi, ex Codd.*—γ' ἰ male vulgavit *Reiskius. Valck.*

26.] *Pro πως legit Reiskius πῶς. Quid si vocemus?*

27. Φάλαρος] ὁ λευκός. καὶ Ὅμηρος κύμαλα “φαληριόωντα” λέγει, τὰ λευκαῖνόμενα. *Schol.*—*Pro Φάλαρος Pierfjono placebat φίλαρος.*

28. ἐπακῆσας] *Vetus lectio erat ἐπακῆσαι.*

Μ Ε Ν Α Ή Κ Α Σ.

"Αγκρα καὶ πωλαμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
 Παῖ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφιλὲς ᾔσσε μέλος,
 Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δέ ποκ' ἔνθη 35
 Δάφνης ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

Δ Α Ψ Ν Ι Σ.

Κραῖναι καὶ βοῖάναι, γλυκερὸν φυλὸν, αἵπερ ὁμοῖον
 Μεσίσοδοι Δάφνης ταῖσιν ἀηδονίσι,
 Τῆτο τὸ βιωκόλιον πιαίνε[ι]. κῆν τι Μενάλκας
 Τῆδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. 40

Μ Ε Ν Α Ή Κ Α Σ.

Παλῆ ἔαρ, πανῆ δὲ νομοί, πανῆ δὲ γάλακτος
 Οὐθαῖα πλήθεσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
 "Ενθ' αἰ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρποι,
 Χῶ ποιμὰν ξηρὸς τηρόθι, χ' αἰ βοῖάναι.

Δ Α Ψ Ν Ι Σ.

"Ενθ' οἷς, ἐνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἐνθα μελίσσαι 45
 Σμάνεα πλεῖρεσιν, καὶ δρυὲς ὑψίτεραι,
 "Ενθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσσίν· αἰ δ' ἂν ἀφέρποι,
 Χῶ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἰ βοῆς αὐότεραι.

34. συρικτὰ] Ex antiquissimis Edd. revocavit pro συρικτὰς Casaubonus.

40. ἀγάγοι] Scribendum, assentiente Scholiasta, ἀγάγη. Τουρ. Illud vitiosum esse censet etiam Valckenarijus.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ὡ τράγε, τῶν λευκῶν αἰγῶν ἄνερ, ὦ βόθρος ὕλας
 Μυρίον, ὦ σιμαί, δεῦτ' ἐφ' ὕδαρ, ἐριφοί.
 Ἐν τήνῳ γὰρ τήνος. ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων,
 Ὡς Πρωτεὺς Φώκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε.

50

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γὰρ Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τέλαντα
 Εἷη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θείην ἀνέμων.
 Ἄλλ' ὑπὸ τῇ πέτρῃ τῶνδ' ἄσομαι ἀγκὰς ἔχων τῷ,
 Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελίαν ἐς ἄλα.

55

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμῶν φοβερόν κακόν, ὕδασι δ' αὖχμὸς,
 Ὅρνισιν

49. ὦ] Scriptum pro ὦ ad mentem *Casauboni*, *Heinsii*, et aliorum, sed sequens ὦ cum *Heinsio* non mutarem. *Valck.*

50. Μυρίον] ἀπὸ τῷ μέγα, quo modo *Hedylus* θαῦμα μυρίον dixit, *Heins.*

Ibid. ὦ σιμαί] Hic etiam *Heinsius* scribi vult ὦ, ut et *Scholias* interpretatur. Δεῦρο ὦδε, ὅπου ἐστὶν ἡ πλείστη θαύτης τῶν δένδρων, ὅπου εἰσὶν αἱ σιμαὶ μέλισσαι· διῶτε, ἐριφοί, ἐπὶ τὸ ὕδαρ. Σιμάς vero *Heinsius* aliter ac *Scholias* exponit. "Σιμαὶ dicebantur Veteribus loca montosa et acclivia, quod *Hesychius* notavit; Σιμάς δὲ ὕλας, inquit, τὰς μετεώρας ἀναβάσεις."

51.] Pro ὦ κόλε legit *Grotius* ὦ πόλε, probante *Heinsio*.

53.] Pro χρύσεια legit *Pierfonus* Κροίσαια Verisim. i. 4.

56. Legit *Heinsius* τὰν Σικελίαν τ' ἐς ἄλα. *Valckenarius* prætulisse videtur Σικελικὴν τ' ἐς ἄλα. Conjunctio τε vix potest abesse, nisi ἐς cum *Reiskio* accipiendum sit pro πρὸς vel παρὰ.

57.] *Brunckius* edidit

Δένδρεσι μὲν χειμῶν φοβερόν· κακὸν ὕδασι αὖχμὸς.

Ibid.

Ὅρισιν δ' ὑσπλαγξ, ἀγροῖεροις δὲ λίνα·
 Ἀνδρὶ δὲ, παρθενικῶς ἀπαλῶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
 Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὸ γυναικοφίλας. 60
 Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
 Τῶν πυμάταν δ' ὠδὴν ἔτως ἐξῶρχε Μενάλας.

ΜΕΝΑΛΕΑΣ.

Φεῖδεν τῶν ἐρίφων, Φεῖδεν, λύκε, τῶν τοκαῖδων μεν·
 Μῆδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλοῖσιν ὁμαρτέω.
 Ὡ Λάμπερε κύνων, ἔτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ; 65
 Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παῖδι νέμοντα·
 Ταὶ δ' οἷες, μῆδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλῶς κορέσασθαι
 Ποίας· ἔτι καμείσθ' ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.
 Σιτῆρ' ἀνέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' ἔθλα πλήσατε πᾶσαι,
 Ὡς τὸ μὲν ὦ ῥυγὲς ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι. 70
 Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' αἰεῖδεν·

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἄμ' ἐκ τῷ ἄνθρωπῳ σύνοφρυς κόρα ἐχθρὸς ἰδοῖσα
 Τὰς δαμάλας παρσευύη, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν.
 Οὐ μὲν εἰδὲ λόγον ἐκρίθην ἀπο τὸν πικρὸν αὐτῶ,

Ibid. ὕδασι δ' αὐχμὸς] Hæc male sollicitârunt viri doctissimi.
 "Ἐδάτα sunt fontes aquarum, quibus inimicus est αὐχμὸς. Rectè
 Schol. Πρὸς τὰ δένδρα μὲν ἴσι κακὸν, φόβον ἔχον. ὁ χιμῶν· πρὸς τὰ ὕδατα
 δὲ ἡ ἀνομβρία, ὅτι ἀποξηραίνει καὶ ἀφανίζει αὐτά. Τουρ.

58. ὑσπλαγξ] ὁ ἐστὶν εἶδος παγίδος. κυρίως δὲ ὑσπλαγξ, ἡ τῶν δρο-
 μίων ἀφετηρία. Schol.

59.] Pro πόθος legit Heinsius κότος.

72. σύνοφρυς] Κόρη εἰς ταυτὸ συνειπλήσας ἔχουσα τὰς ὀφρῦς, ἡ θασίας
 καὶ συγκεκολλημένας· τετέστιν, εὐόφθαλμος. Schol.

74. Pro πικρὸν legit Heinsius μικρὸν.

Ἄλλω

Ἄλλὰ κάτω βλέψας, τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον. 75

Ἄδει' ἅ φωνά τᾶς πόρῃος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα·

Ἄδὺ δὲ χῶ μόνος γαρεύει, αἰδὺ δὲ χ' ἅ βῶς,

Ἄδὺ δὲ τῷ θέρους παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοποιῇ.

Τᾷ δρυὶ ται βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα,

Τᾷ βοὶ δ' ἅ μόνος, τῷ βακόλῳ αἱ βόες αὐταί. 80

Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὦδ' ἀγόρευεν.

Ἄδὺ τι τὸ σόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά.

Κρέσσον μελομένην τεῦ ἀκέμεν ἢ μέλι λείχεν.

Λάσδεο τᾶς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ αἰείδων.

Αἰ δὲ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέονῃ διδάξαι, 85

Τήναι τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,

Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμόλγεα πληροῖ.

Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ παλαγγήσε

Νικήσας· ἔτις ἐπὶ μάτερᾳ νεβρὸς ἄλλοισι.

Ὡς δὲ καλεσμύχθη καὶ ἀνεράπειο φρένα λύπα 90

Ὡτερος· ἔτω καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀνάχοισι.

Κῆν τέτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρῶτος ἐγέντο,

Καὶ νύμφαν, ἄκρητος ἐὼν ἔτι, Ναῖδα γᾶμεν.

84. τᾶς σύριγγος] Ex duobus Codd. prodit pro τᾶς σύριγγας· atque ita jam correxerat Scaliger: vulgatam non absurdè tuetur Reiskius. Valck.

88. et 90.] Pro ὡς μὲν et ὡς δὲ legi vult Jof. Scaliger ὅς μὲν, ὅς δὲ. Heinsius, ὡς μὲν, et ὡς δὲ.

91.] Legit Scaliger Ὡτερος ἔτω, νύμφα γαμηθεῖσ' ὡς ἀνάχοισι.

93. ἄκρητος] Valckenarius mallet legi ἄκρατος, ut ἀνάτω v. 3.

Ἦ ΠΟΘΕΣΙΣ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ τῆς Εἰδυλλίης.

Προσδιαλέγονται ἀλλήλοις ἐν τῷ θερίζειν Μίλων καὶ Βάτιος.
 Ἐρῶν δ' ὁ Βάτιος Βομβύκας αὐληρίδος, Πολυβώτα τινὸς εἶτε
 θυγατρὸς εἶτε θεραπαίνης, ὀκνηρῶς ἐργάζεται. Καὶ διὰ τῆ-
 το πυνθανομένης τῆς Μίλωνος τί ἔτω βραδείας θερίζει, ὁ Βάτι-
 ος τὸν αὐτῆς ἔρωτα δηλοῖ, καὶ ᾠδὴν εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτῆς
 ἀπαγγέλλει. Πανσάμενον δὲ τῆς ᾠδῆς αἰνεῖ ὁ Μίλων, ὡς
 πρέπυσαν ἐργάτῃ ᾠδὴν εἴρηκεν.

ἜΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

Μ. **Ε**Ργαλίνα βγκαῖε, τί νῦν, ᾧ ζυρεῖ, πεπόνθης;
 Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τοπρὶν ἄγες.
 Οὐθ' ἅμα λαιοιομεῖς τῷ πωλαίῳ, ἀλλ' ὑπολείπῃ,
 Ὡσπερ οἷς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκῃς ἔτυψεν.
 Ποῖός τις δείλαν τὸ καὶ ἐκ μέσῳ ἄμαλῃς ἐσση,
 Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὐλακος ἐκ ἀποσρώγεις;

ARGUM. Πανσάμενον κ. τ. λ.] Quam alienum hoc fit à mente
Theocriti nemo non videbit. In fine alterius argumenti melius le-
 gitur, ἦν (ἰ. ᾠδὴν) ὁ Μίλων διαπαίξας ἐτέραν αὐτὸς ἀναβάλλεται, περι-
 χεσάμενος τὰ περὶ τῆς Λιτυρίας. — ἐπὶ τέλει δὲ παραινεῖ αὐτῇ τοιαῦτα
 δεῖν εἶναι τῆς ἐργάτας.

5. δείλαν τὸ καὶ ἐκ μέσῳ] Ex Vaticano Cod. recepit *Valckenarius*
 pro δείλαν τε καὶ ἐν μέσῳ.

6. ἀρχόμενος] Scribit *Heinsius* ἀρχομένη. “Qualis eris in μέσῳ ἡ-
 ματος, qui nunc ἀρχομένη ἡματός id est, incipiente die, nihil efficis?”

B. Μίλων

B. Μίλων ὄψαμάτα, πέτρας ἀπόκομ' ἀτεράμνῳ;
 Οὐδαμά τοι συνέβα πωθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

M. Οὐδαμά. τίς δὲ πώθος τῶν ἐκδοθεν ἐργάτα ἀνδρί;

B. Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνήσαι δι' ἔρωτα; 10

M. Μηδὲ γε ξυμβαίη· χαλεπὸν χορίῳ κύνα γεῦσαι.

B. Ἄλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἐνδεκαταῖος.

M. Ἐκ πύθῳ ἀνλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω εἰς ἄλῃς
 ὄξος.

B. Τοιγάροι πρὸ θυρᾶν μεῦ ἀπὸ σπόρῳ ἀσκαλᾶ
 πάντα.

M. Τίς δέ τυ τῶν παίδων λυμαίνεται;

B. Ἄ Πολυβῶτα, 15

Ἄ πρὸν ἀμύνησσι παρ' Ἴπποκόω· τι πωταύλει.

M. Εὖρε θεὸς τὸν ἀλιθρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύ-
 μεις.

10. νῦν] *Debetur Heinso*; olim *legebatur* νῦν.

11. Μηδὲ γε ξυμβαίη] Pro μηδὲ ξυμβαίη scriptum fuit ex Codd. ut elegantius. *Valck.*—Sin retineatur γε, videtur legendum *συμβαίη*, ut συνέβα versu præcedente.

Ibid. χορίῳ] Sine causâ recentiores mutârunt in χορίων, reclamante *Scholiasse*. Plinius extulit hoc proverbium *Lucianus* in libello Πρὸς ἀπαιδευτοῦ, ἐδὲ γὰρ κύων ἀπαξ παύσαιτο ἂν σκυλοφάγειν μαθεῖσθαι *Casaub.*

13. δῆλον] Πηλὸν *vinum* corrigunt *Holzlinus* et *Uptonus*. *Vinum* Siciliensibus δηλόν, dictum *Tourpius* suspicatur. *Valck.*

14.] Pro σπόρῳ legendum σποδῶ suspicantur *Reiskius* et *Tourpius*.

Ibid. ἀσκαλᾶ] τῆτέστιν, ἅπερ ἔσπειρα μετὰ τὸν σπόρον ἡμελημένα ἐστὶν
 15. τοσῶτοι, ὅτι καὶ ἀσκάλιτά εἰσιν. *Schol.*

16.] Ἡ τις πρὸν θειζόντων ἡμῶν παρ' Ἴπποκόωντι, ἢ παρ' Ἴπποκίωντι (διχῶς γὰρ γράφεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) προσηύλει. καὶ τὸ μὲν παρ' Ἴπποκόωντι γράφων, λέγει τῷ ποταμῷ· τὸ δὲ παρ' Ἴπποκίωντι, λέγει ἔτω καὶ λυμίνῳ. *Schol.*

Μάντις

Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξῃται ἅ καλαμαΐα.

B. Μωμᾶσθαι· μ' ἄρχῃ τὺ τυφλὸς δ' ἐκ αὐτὸς ὁ
Πλῆτες,

Ἄλλὰ καὶ ὦ Φρόντισος Ἔρως· μηδὲν μέγα μυθεῖ. 20

M. Οὐ μέγα μυθεῖμαι· τὸ μόνον καλᾶβαλλε τὸ
λαῖον,

Καί τι κόρας Φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἄδιον ἔτως
Ἐργαζῇ· καὶ μὲν πρότερόν ποκα μεσικὸς ἦσθα.

B. Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινὰν μοι
Παῖδ'· ὦν γὰρ χ' ἀψεύσθε, θεαί, καλὰ πάντα ποιεῖτε.

Βομβύνα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὸ πάντες, 26
Ἰσχρὰν, ἀλιόκαυσον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἅ γραπλὰ ὑάκινθος·

Ἄλλ' ἔμπας ἐν τοῖς σεφάνοις τὰ πρῶτα λέγοισαι.

Ἄ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει, 30

Ἄ γέρανός τ' ἄροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὴν μεμάνημαι.

Αἶθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσον πόκα Φανὶ πεπᾶσθαι·

Χρῦσοι ἀμφοτέροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτῃ·

Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἡ ῥόδον, ἡ τύγε μᾶλλον,

18. μάντις.] Locusta illa, quæ μάντις hic poëta dicitur, aliis verò ἀμραΐα, ea est, quæ γραῦς dicebatur. Erat autem γραῦς Σείριφος proverbialis locutio, quâ utebantur, cùm de puellâ agerent, quæ in virginitate senium contraxerat. Suidas. Σείριφος γραῦς, ἡ ἐν παρθενίᾳ γεγενηκυῖα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀμραΐας ἀκρίδος, ἣν καλεῖσι γραῦν Σείριφον καὶ μάντιν. Lepidè igitur et falsè Milo Battum ridet, quòd vetulam virginem deperiret. Hëins.

20. ὦ Φρόντισος.] Ὁ ἀφρόντισος ὡς πολυμέριμος, τὸ ἄ ἰσταῦθα ἐπίτασσιν σημαίνει. Schol.

30. Ἄ γέρανός τ' ἄροτρον.] Ἀρχομένη γὰρ σπόρον, αἱ γέραναι φαίνονται. Schol.

Σχήμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας. 35

Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀσράγαλοί τευς,
'Α Φωνὰ δὲ τρύχνα· τὸν μὲν τρόπον ἐκ ἔχω εἰπεῖν.

Μ. Ἡ καλὰς ἄμμε ποιοῦν ἐλελήθη βῶκος αἰοιδάς·

'Ως εὖ τὰν ἰδέαν τὰς ἀρμονίας ἐμέτρησεν.

Ἦ μοι τῷ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας. 40

Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῷ θείῳ Λυτίεσσα·

Δάμαξερ πολύκαρπε, πολύσαχυ, τῆτο τὸ λαῖον

Εὐεργόν

35. Σχήμα] Σχήμα est vestis exterior, quæ induitur, quoties opus est εὐσχημονεῖν. Opifices fere nullam gestabant, erantque tunicati. *Casaub.*

Ibid.] Γράφεται καὶ Σχοῖμι δ' ἐγὼ· καὶ ἔστι ὁ νῆς τοιῦτος. ὀρχόμενος δὲ ἐγὼ ἐν τῇ εἰκόνι, ἔπο ἢ ἐμαυτὸν ἔχοντα Λακωνικὰ ὑποδήματα. *Schol.*

Ibid. ἀμύκλας:] Ἀμύκλαι πόλις Λακωνική·—καὶ ἀμύκλαι εἶδος ὑποδήματος. *Schol.*

36. οἱ μὲν πόδες] Οἱ μὲν πόδες σὺ ἀσράγαλοι εἰσίν. οἶον εὐρυθμοὶ καὶ ὀρθοί· ἢ λευκοὶ ὡς οἱ ἀσράγαλοι. *Schol.*

40. ἀνέφυσας] *Hemsterhusius* legit ἀνέφυσσα, quod videtur longè præstare.

41. Λυτίεσσα] Οὗτος δὲ ὁ Λυτίεσσος, ὅκει Κελαιναῖς τῆς Φρυγίας, υἱὸς τυγχάνων νόθος τῷ Μ.δε. γεωργὸς δὲ ὢν, τὰς παριόντας τῶν ξείνων εὐαχῶν, ἠνάγκαζε θερίζειν μετ' αὐτῆ. εἴτα ἐσπέρας ἀποτιμῶν αὐτῶν τὰς κεφαλὰς, τὸ λοιπὸν σῶμα ἐν τοῖς δραγμασι συνελὼν ἦδεν. Ἡρακλῆς δὲ ὑπερον τῆτον ἀποκτείνας, ἔρριπεν εἰς τὸν Μαιαιδρον ποταμόν. ὕθεν καὶ νῦν οἱ θερισταὶ κατὰ Φρυγίαν ἀδύουσιν αὐτοὶ, ἐγκωμιάζοντες ὡς ἄριστον θεριστὴν· τῆτον δὲ φησιν Ἀπολλοδώρος φθὴν εἶναι θεριστῶν, λέγων ἔτι· καθάπερ ἐν μὲν θρήνοις ἰάλεμος, ἐν δὲ ὕμνοις ἱερός, ἀφ' ὧν καὶ τὰς ψάδας αὐτὰς καλεῖσιν, ἔτι καὶ τῶν θεριστῶν ὠδὴ Λυτίεσσας. *Schol.*

42,—55] Sunt formulæ aliquot incitatorix, quibus mercenarios homines ad metendum adhortantur, maximèque τὰς ἐνδιδόντας, et qui remitterent:—omnes autem, singulæque formulæ sunt; quod animadversum non fuit, et quod multò minus, diversæ omnes, καὶ ἀφωρισμεναι, quæ singulæ uno dislichio terminantur, et exceptis

Εὐεργόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον ὀττιμάλισα.

Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
Εἵπη, σύκιοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' ἔτος ὁ μισθός· 45

Ἔς βορέην ἄνεμον τᾶς κέρθους αἶ τομὰ ὕμιν
Ἥ ζέφυρον βλέπेतω· πιαίνεσθαι ὁ σάχυς ἔτως.

Σῆτον ἀλοιῶντας φεύγεν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει τῆμοσδε μάλισα.

Ἀρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ· 50
Καὶ λήγειν εὐδοίος· ἐλινῦσαι δὲ τὸ καῦμα.

Εὐκτὸς ὁ τῷ βαλράχῳ, παῖδες, βίος· εἰ μελεδαίνε
Τὸν τὸ πειν ἐγχεῦντα· πᾶρσι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

Κάλλιον, ὦ πιμελή! φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἔψεν,
Μὴ πιλάμης τὰν χεῖρα καλαπρίων τὸ κύμινον. 55

Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἀλίῳ ἄνδρας αἰεῖδεν.
Τὸν δὲ τεὸν, βρεκαῖε, πρέπει λιμνρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τῇ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσα.

ceptis unâ et alterâ παρακλειυσμαί.—Sunt enim tales, ut ἀμοιβαίως
à duobus vel pluribus cani possint, vel ab uno. *Heinsf.*

45. σύκιοι] Ἦγον ἀσθενεῖς, καὶ ἀχρεῖοι, ὅτι τὸ τῆς συκῆς ξύλον, εὐ-
θραυτον, ἀσθενές, καὶ ἀδύνατον. ὅθεν καὶ παροιμία Συκίνη ἐπικηρία, ἢ μηδὲν
ᾠφελῆσα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς συκῆς. *Schol.*

51. ἐλινῦσαι] Ἦτοι τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἡρεμεῖν, βραδύναι. *Schol.*

57. λιμνρὸν ἔρωτα] Hæ voces pauperem famelicumque amatorem
respiciunt, qui, cum vix de pane prospexisset sibi, otiabatur tamen,
quodque miserrimum in Veneris regno vapulabat; et cum duabus
curis conflabatur; fame et amore. *Heinsf.*

ΥΠΟΘΕΣΙΣ τῆς Ἐνδεκάτης Εἰδύλλιας.

ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτῷ τὸν ἐπὶ Γαλασίῃ
ἔρωτα δι' αὐτῆς. Προσδιηγέσθαι δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ,
Μησιῷ τὸ γένος, ὃς συμφοικιότης γεγονεν ἱρασιγράτῃ,
ἱατρῷ ὄντος καὶ αὐτῆς. Φέρεται δὲ καὶ τι ποιηματιον αὐτῇ
ἀντιγεγραμμένον ὑπὲρ Κυκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

Κ Υ Κ Λ Ω Ψ,

Εἰδύλλιον ια΄.

Οὐδ' ἔν ποτ' ἄν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, ἔτ' ἔγχεριον, (ἔμιν δοκεῖ) ἔτ' ἐπίπασον,
Ἦ ταί Πιερίδες· κῆφον δὲ τι τῆτο καὶ ἀδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὐρῆν δ' ἔ' ῥαδίον ἐντί.
Γινώσκεν δ' οἶμαι τὸ καλῶς, ἱατρὸν ὄντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοῖσαις.

5

Οὕτω γ' ἔν ῥαῖσα διαγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἀμῖν,
Ὡ' ῥεχαῖος Πολυφάμος, ὃκ' ἤρατο τὰς Γαλασίαις,
Ἄρβι γενειάσδων περὶ τὸ σόμα τῶς προτάφως τε.
Ἦρατο δ' ἔτι ῥόδοις, ἔ' μάλοις, ἔδδ' ἐκικίνουις,

10

10. κικίνουις.] Videtur Poëta docere jamdum moris fuisse, ut
amatores fasciculos comæ suæ detonsos amatis mitterent. *Reisk.*
—Pro κικίνουις *Heinsius* eleganter legit σιλίνουις, et per ῥόδα et σιλιναι
τὰς σιφάνους intelligit, et locum ita illustrat. “Qui vel impense
“amabant, vel impense donabant, dicebantur ἔρῳ ἢ δωρεῖσθαι ἢ καὶ
“μῆλα καὶ σιφάνους, quia hæc munera vulgò ad amicas missitabant”.

Ἄλλ

Ἄλλ' ὀλοαῖς μαχίαις· ἀγείτο δὲ πάντα πάρεργα.

Πολλάκι ταῖ ὄϊς ποτὶ τ' αὖλιον αὐταὶ ἀπῆνθον

Χλώρας ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ, τὰν Γαλάτειαν αἰίδων,

Αὐτῷ ἐπ' αἶνος κατετάκειο φυκιόσσας,

Ἐξ αἴς, ἔχθισον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος,

15

Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἃ οἱ ἥπασι πᾶξε βέλεμνον.

Ἄλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρᾳ

Τψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν αἰεὶδ' τοιαῦτα·

ὦ Λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;

Λευκότερα παντᾶς ποσίδειν, ἀπαλωτέρα ἄρνος,

20

Μόσχῳ γαυροτέρα, Φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.

Φοιτῆς δ' αὖθ' ἔτις, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με,

Οἶχη δ' εὐτὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.

Φεύγεις δ' ὥσπερ οἷς πολλὸν λύκον ἀθρήσασα.

Ἡράσθην μὲν ἐγώ γε τεῖς, κόρα, ἀνίκα πρῶτον.

25

Ἡνῆες ἐμᾶ σὺν ματρὶ, θελοῖσ' ὑακίνθινᾳ φύλλᾳ

Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἀγεμόνευον.

16. αἰ.] Vulgabatur τό αἰ. Alteram lectionem Poëta recepit ex Codd. Valck.

20, 21.] Ex his similibusve sua Philostratus effinxit in picturâ Cyclopis. "Ἐστὶ δ' αὐτῷ ποιμενικὸν ἄσμα, ὡς λευκὴ τε εἷη (ἡ Γαλάτεια) καὶ γαυρὸς, καὶ ἡδιὸν ὄμφακος. Valck.

21. Φιαρωτέρα] Omnia hic in laudationem τῆς ἱρωμένης effudit infans amator: neque in istis verbis ulla asperitas aut sævities ejus notatur. Φιαρὸν est splendens. Casaub.

22. αὖθ' ἔτις] Hæ voces merito, ut videtur, suspectæ variis doctorum conjecturis sollicitantur.

26. ἐμᾶ σὺν] Probabilis est Aurati conjectura legentis, ἐμᾶ σὺν ματρὶ, cum tuâ matre. Pro ἐμᾶ legitur et in Codd. ἐμοί, et lectum fuisse videtur ἐμᾶ. Valck.

Παύσασθαι

Πάυσασθαι δ' ἐσιδὼν τὸ καὶ ὕπερον ἔδ' ἔτι πω νῦν
Ἐκ τήνῳ δύναμαι· τὴν δ' ἔ μέλει, ἔ μὰ Δί', ἔδέν.

Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος ἔνεκα φεύγεις· 30

Οὔνεκά μοι λασία μὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὧτός τέταται ποτὶ θώτερον ὥς μία μακρά.

Εἷς δ' ὀφθαλμός ἐπεσι· πλατεῖα δὲ ῥίς ἐπὶ χεῖλει.

Ἄλλ' αὐτός, τοιῆτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,

Κῆκ τέτων τὸ κράτισον ἀμελγόμενος γάλα πίνω· 35

Τυρὸς δ' ἔ λείπει μ' ἔτ' ἐν θέρει, ἔτ' ἐν ὀπώρῃ,

Οὐ χεიმῶνος ἄκρῳ· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθεές αἰεῖ.

Συρίσδεν δ' ὡς ἔτις ἐπίσμαι ὧδε Κυκλώπων,

Τὴν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἅμα κῆμαινόν ἀείδων,

Πολλάκι νυκτὸς αὐρή· τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρώς, 40

Πάσας ἀμνοφόρους, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκων.

Ἄλλ' ἀφίκευ τὸ ποτ' ἄμμε, καὶ ἐξεῖς ἔδεν ἔλασσον.

Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.

Ἄδιον ἐν τῷ Ἰρῳ παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα διαξεῖς·

Ἐντὶ δάφναι τηνεῖ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι, 45

Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἐντ' ἄμπελος ἅ γλυκύκαρπος,

33. ἔπιςι] Sic scribendum, non ὑπεσι, verè monuit Tournius. Valck.

35. ἀμελγόμενος] Pro ἀμελγόμενον ex Codd. et vett. Edd. recepi cum Reiskio et Brunckio. Valck.

39. ἅμα] Scriptum cum Tournio pro ἁμᾶ. Forfan et hic ἁμᾶ ponere potuerat. Valck.

41. ἀμνοφόρος] ἀμνίδας καὶ βρίφη φερέσας. ἡ μανοφόρος γράφεται γὰρ ἐν τισὶ καὶ ἔτω. μάννος δὲ ἴσιν, ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μαννάκιον. Schol. quam lectionem tuentur Casaubonus et Heinsius. Reiskius legit μανοφόρος. Eldikius μαλλοφόρος. cui placet etiam ἔρκτω pro ἄρκτων.

Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἅ πολυδένδρεος Αἴτνα
 Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐηι.
 Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν, ἢ κύμαθ' ἑλοῖο;
 Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν, 50
 Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀκάμαλον πῦρ.
 Καιόμενος δ' ὑπὸ τεύς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
 Καὶ τὸν ἔν' ὀφθαλμόν, τῷ μοι γλυκερώτερον εἶδέν.
 Ὡιμοι, ὅτ' ἐκ ἔτεκέν μ' ἅ μᾶτῃ βράγχι ἔχονθα,
 Ὡς κατέδυν ποτὶ τιν, καὶ τὰν χέρα τεύς ἐφίλασα, 55
 Αἰ μὴ τὸ σῶμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκά,
 Ἡ μάκων ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλάσγόνι ἔχοισαν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεσθαι ἐν χειμῶνι·
 Ὡς' ἐκ ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
 Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῖμαι, 60
 Αἴκα τις σὺν ναὶ πλέων ξένος ὦδ' ἀφίκηται.
 Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἀδὺ καίτοι κεῖν τὸν βυθὸν ὕμμιν.
 Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
 (Ὡσπερ ἐγὼν νῦν ὦδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
 Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμῖν ἅμα, καὶ γὰρ ἀμέλγειν,

50.] Hunc versum, utpote viciniam, quo loco nunc hæret, conturbantem, post versum 33 retrahendum censet *Hemsterhusius*.

52.] Pro καὶ τὰν legit *Heinsius* κατὰν, i. e. κατὰ τὰν, et ita locum, interpretatur. *Quamvis* certè *sufficere* *mibi* *poterat* *ignis* *ille*, *quo* *à* *te* *cor* *meum* *uritur*.

53. Καὶ] *Nai* eleganter *Heinsius* emendabat: alterum cùm legatur in *Codd.* hic etiam servandum videtur. *Valck.*

57. ἐρυθρὰ πλάσγόνι] Τὰ τῆς μώκωνος φύλλα φησὶ, καὶ τὰ τῆς ἀμύνης, ἀπὸ τῆς πλάσσειν, ὃ ἐστὶ φοφείν. τιθίβης γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπτεισι τῇ ἐτέρᾳ χειρὶ, καὶ ἔτω σημειῖται, εἰ ἀγαπᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. *Schol.*

Καὶ

Καὶ τυρὸν πᾶσαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνῆσα. 66

Ἄ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾶ.
Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τιν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μευ,
Καὶ ταῦτ', ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὀρεῦσά με λεπλὸν ἐόντα.

Φασὼ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ 70
Σφύσδειν, ὡς ἀναθῆ' ἐπεὶ κήγῶν ἀνιῶμαι.

Ω Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότησαι;
Αἶκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῦν.
Τὰν παρεοῖσαν ἀμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις; 75
Εὐρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον ἄλλαν.

Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μεσιόσδων ῥᾶον δὲ διαγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

72. πᾶ τὰς φρένας] *Hemsterbusius* legit πᾶ τοι φρένας ἐκπεπότησαι; *Valckenarius* scribi posse monet, unā literā mutatā, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότησαι;

73. θαλλὸν] *Quicquid herbarum vel fruticum viret*, θαλλὸν vocant Græci. *Tourp.* Θαλλὸς ἀπλῶς λέγεται πᾶν το τεθηλός. κυρίως δὲ ὁ τῆς ἰλαίας βλαστός. *Schol. ad Idyll. iv. 45.*

77. Πρὸς τὸν Νικίαν ὁ λόγος ἀπὸ τῆ ποιητῆ. ὅπως ὁ Πολύφημος, φησι, μελεχερίζετο, τὸν ἔρωτα ἐθεράπευε μελεργῶν. *Schol.*

Ibid. ἐποίμαινεν] *Βεκολεῖν et ποιμαίνειν* utrumque est *νέμειν*. *Nihil autem Græcis instatius, quàm τῷ βεκολεῖν ἀντὶ τῷ μεταχειρίζεσθαι ἢ κεφίζειν* uti, *mitigare et levare*. At *Theocritus* suo more, ἐκ μεταλήψεως, *ποιμαίνειν* non *βεκολεῖν* dixit. *Heins.*

78. ῥᾶον δὲ διαγ'] *Εὐχερέστερον δὲ διέξη, ἢ εἰ χρυσίου εἶχε δύναι, ὅπως πείσῃ τὴν Γαλάτειαν.* *Schol.*—*Ultimi versûs sensus satis est obscurus; nec multùm juvat Scholiis ad ἢ adscriptum ab If. Vossio et Valck.*

ΥΠΟΘΕΣΙΣ τῆ Τρίσκαιδεκάτης Εἰδυλλίης.

Τὸτο μὲν τὸ Εἰδυλλιον ὅλως διηγηματικόν ἐστίν. ἐκλήθηαι γὰρ ὁ ποιητὴς τῆ μὲν Ὑλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἀρπαγὴν, ὅταν ἐς τὴν κρήνην ἐπιδόρπιον ὕδωρ τῷ Ἡρακλεῖ κομίσων ἀπὸ χειρός· τῆ δὲ Ἡρακλῆος τὴν πλάνην, καὶ τὴν ὑπὲρ τῆ Ὑλα βάσανον.

Υ Λ Α Σ.

Οὐχ ἄμυν τὸν Ἑρῶϊα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῖμεν,
Νικία, ᾧ τινι τῶτο θεῶν ποικα τέκνον ἐγενεο.

Οὐχ ἄμυν τὰ καλὰ πρῶτοις καλὰ φαίνεσθαι ἡμέες,

Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὖριον ἐκ ἐσορῶμες·

Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιγύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός, 5

Ὅς τὸν λῆν ὑπέμενε τὸν ἄγριον, ἥρατο παιδὸς

Τῷ χαρίεντος Ὑλα, τῷ τὰν πλοκαμῖδα φορέυντος,

Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὥσει φίλον υἱά,

Ὅσσα μαθαὶν, ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἐγενεο.

Χωρὶς δ' ἐδέποκ' ἦς, ἔδ' εἰ μέσον ἄμαρ ὄροισο, 10

Οὐδ' ὅκα ἂν λευκίππος ἀναβρέχει ἐς Διὸς αἶώς,

4. ἐσορῶμες] Εἰσορᾶν pro in vivis esse non male accipit Scholiastes. Sic apud Tragicos βλέπειν scire, et apud Homerum δέχομαι. Casaub. 8, 9.] Hos versus, utpote non suo loco hærentes, versui 14 præfigi debere censet Valckenærius.

11.] Pro ἐς Διὸς legit in Διὸς Heinsius, probat Valckenærius.

Οὐθ' ὀπὸν' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὀρῶεν,
 Σεισασμένους πλεῖρα μαλρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι περσεύῳ·
 Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη,
 Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων ἐς ἀλαθινὸν ἀνδρ' ἀποβαίη. 15
 Ἄλλ' ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
 Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
 Παστῶν ἐκ πολλῶν προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι·
 Ἰκετο χῶ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
 Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρώϊνας· 20
 Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινον Ἔλας εὐέδρον ἐς Ἀργῶν,
 Ἄτις Κυανεῶν ἐχ' ἠΨαλο συνδρομάδων ναῦς,
 Ἀλλὰ διεξαίξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
 Αἰετὸς ὡς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' ᾧ τότε χοιράδες ἔσαν.

15. Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων] *Interpres legit αὐτῷ, et explicat αὐτίθι hoc est, jam in illa aetate.* Casaub. Reiskius etiam αὐτῷ genitivum esse vult, et interpretatur ἔλκειν τινός (h. e. ἀπὸ τίνος) εὖ scil. τὸ ἔθος vel τὴν διδασχὴν ex vel ab aliquo bene trahere—H. Stephanus conjicit Αὐτῷ δ' ἐξ ἔλκων· Schottus ἐξέλκων eadem fere interpretatione. Heinsius legit Αὐτῷ εὖ ἤκων i. e. ὅφρα εὖ παιδείας ἤκων ἀνὴρ καλὸς κάγαθός παρ' αὐτῷ γίνετο. Is. Vossio placuit εὖ ἔλκων, et item Tourpio, qui tamen in Curis Posterioribus receptam lectionem sinceram esse judicat, et in Scholiastæ illustratione acquiescit, Εἵρηται δὲ μετὰφορικῶς, ἀπὸ τῶν βούων τῶν ἐκ τῆς εἰθισμένης καλῶς ἔλκειν.

Ibid. Ἀλαθινὸς] Scholiastes interpretatur ἀνδρείον. potes et pro justo accipere. Priscianus lib. xvii. "Justum pro vero, et verum pro justo, frequenter tam nos quam Attici ponimus." Casaub.

20. Μιδεάτιδος] Μιδεα πόλις Ἀργεὺς οἱ δὲ κώμη αὐτῆς φασιν. Ἀργεῖα δὲ καὶ ἡ Ἀλκμήνη. Schol.

21. εὐέδρον] Loci hujus meminit Eusebius ad Il. B. p. 197. ναῦς δὲ εἰσελμός ἢ εὐζυγός καὶ εὐκάθεδρος, καθ' ὃ εὐέδρον Ἀργῶ φησὶ πᾶσι Θιέκρηντες. Reisk.

Ἄμεις

Ἄμος δ' ἀντέλλουσι Πελειάδες, ἰσχαλῖαι δὲ 25
 Ἄρνα νέον βόσκοντι, τέτραμμένω εἶαρος ἤδη·
 Τᾶμος ναυιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
 Ἡρώων· κοίλαν δὲ καθιδρυθέντες ἐς Ἀργῶν
 Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἄμαρ ἀέντι·
 Εἴσω δ' ὄρμον ἔθεντο Προπονίδος, ἔνθα Κιανῶν 30
 Αὐλακας εὐρύνοσι βοές τρίβοντες ἄροτρον.
 Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
 Διεελνοί· πολλοὶ δὲ μίαν σφρέσαντο χαμεύναν.
 Λειμῶν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα σταδᾶσσι δ' ὄνειαρ·
 Ἐνθεν βέτομον ὄξυ, βαθύν τ' ἐτάμοντο κύππειρον. 35
 Κῶχθε ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
 Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀσεμφεῖ Τελαμῶνι,
 (Οἱ μίαν ἄμφω ἐταῖροι αἰεὶ δαίνυντο τράπεζαν)

25. ἀντέλλουσι] Περὶ ἀνατολὴν φησι τῶν Πελειάδων ἤρξαντο εἰλίσσασθαι τὸν πλῆθος, καὶ ἀνάγεισθαι οἱ ἥρωες εἰς Κόλχους. ἔτι δὲ ὁ καιρὸς ἀρχομένη τῇ θύρῃ, διὸ καὶ ἐπήγαγε, τέτραμμένω εἶαρος· τετίετι, λήξατος. Schol.

Ibid. ἰσχαλῖαι] Sæpe ἰσχαλῖαι sunt “singulorum agri suis finibus distincti et separati” ut monuit Casaubonus, sed tamen remotiores, et ad cuiusque demi fines positi, vel mari montibusve, proximi. Hemsterh.—Τὰ πρὸς τοῖς τέμασι τῶν χωρίων ἰσχαλῖαι εἰλεγον, οἷς γυναικᾶ εἶνε ὄρος, εἴτε θάλασσα. Harpocration.

30. Κιανῶν] Εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν. Κιανοὶ γὰρ οἱ τὴν Κίον οἰκῶντες· ἢ τις νῦν καλεῖται Πρῆσα, ἀπὸ τῆ τῶν Ἀθηνῶν (lege Βιθυνῶν ex emendatione Tourii) βασιλείας Πρῆσις. Schol.

31.] Pro Εὐρύνοσι legit Heinſius εὐθύνοσι, quod quidem verbum videtur magis proprium arationis.

34.] Ita versum ex Flor. et Rom. Edd. correxit H. Stephanus, olim vulgabatur. Α. γ. σ. ἔκειτο μέγα, ς. ο.

38. ἄμφω] Hemſterhuſius legit ἀμφί, quam emendationem praececessariam arbitratur Valckenarius.

Χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
 Ἡμένω ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκη, 40
 Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερὸν τ' ἀδίαλον,
 Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιγενῆς ἄγρωσις·
 Ὑδασι δ' ἐν μέσσω νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θαὶ ἀγροικέταις,
 Εὐνίκα, καὶ Μαλῆς, ἔαρ θ' ὀρώσασα Νυχεΐα. 45
 Ἦτοι ὁ κῶρος ἐπέιχε ποτῶ πολυχανδέα κρωσσόν,
 Βάψαι ἐπαιγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν.
 Πασάων γὰρ ἔρως ἀπαλὰς φρένας ἀμφεδόνησεν
 Ἀργεῖω ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
 Ἀθρόος, ὡς ὅκα πυρσὸς ἀπ' ἔρανῳ ἤριπεν ἀσῆρ 50
 Ἀθρόος ἐν πόντῳ· ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
 Κεφότερ' ὦ παῖδες, ποιείσθ' ὅπλα· πλευστικὸς ἔσσο.
 Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γένασι κῶρον ἔχοισαι

40. Ἡμένω] Sic *Sallustius* et *Silius* locum sedentem vocant τὸν κατωφερῆ. *Heinf.*—*Musgravius* legit *μημένω*—Ex *Codd.* *Εἰμένω* ἐν χώρῳ revocavit *Reiskius*.

Ibid. θρύα] Positum ex *Ed. Flor.* pro θρία. *Valck.*—Θρίον est *juncus* sive *herba*, quæ in locis ἡμέτοις et palustribus nascitur. *Tourp.*

42. εἰλιγενῆς ἄγρωσις] Εἰλιγενῆς ἄγρωσις ἢ ἐν τοῖς ἔλεσι γινομένη· ῥίζος γὰρ ἢ ἐπιπολὺ δίκτυμένη, πλεονασμῷ τὸ ἰ. *Etymol. M.*

46.] ποτῶ sive ποτῷ suspectum est, neque tamen placet *Pierconi* ῥῶν. *Valck.*

48. ἀμφεδόνησεν] Unius auctoritate *Codicis* recepi pro ἀμφεκάλυψεν. *Valck.*

51. ἐν πόντῳ] Ex *Codd.* repositum fuit pro ἐς πόντον. *Valck.*

Ibid.] Pro ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος, *Brunckius* edidit ναύτας δέ τις εἶπεν ἑταῖροις.

Δακρυόεντ,

Δακρύνειτ', ἀγανῶσι παραβύχοντ' ἐπέεσσιν.
 Ἀμφιερωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παίδι, 55
 Ὀλιχθο, Μαιωτισὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
 Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάδανε δεξιερῇ χεὶρ.
 Τρεῖς μὲν ὕλαν αὔσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός·
 Τρεῖς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἦκετο φωνὰ
 Ἐξ ὕδατος· παρῶν δὲ μάλα σχέςδον, εἶδετο πόρρω. 60
 Ὡς δ' ὁπῶν ἠνυγένειος ἀπόπρῶθι λῆς ἐσακχέσας
 Νεβρῶ φθεγγαμένας τις ἐν ὥρεσιν, ὠμοφάγος λῆς,
 Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἐτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα·
 Ἡρακλῆς τοιῦτος ἐν ἀτρίπλοισιν ἀκάνθαις
 Παῖδα ποσῶν δεδόναιτο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
 Σχέτιλσι οἱ Φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν 66
 Ὄρεα καὶ δρυμῶς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕπερα πάντ' ἦς.
 Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια· τῶν παρῶντων
 Ἰσρία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
 Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ἔτι πόδες ἄγον, ἐχώρει 70
 Μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔστω θεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν.

64. ἀτρίπλοισιν ἀκάνθαις] *Valckenarius* olim conjecerat ἀτρίτοις
 κίανσι satis ingeniosè; postea veterem lectionem servandam judi-
 cabat, quam sanè *Tournius* ei videtur approbavisse, qui in *Cur. Nov.*
 in *Suid.* eam egregiè firmat, citans ex *Aristoph. Lysist.* 810.

Ἀδάτοις ἐν σκώλοισι

Τὸ πρόσωπον περιεργασμένος [vulg. περιεργμένος.]

68.] Post μετάρσια nonnulla deesse suspicatur *Reiskius*.—Distinc-
 tionem mutavit *Tournius*; antea legebatur μετάρσια τῶν παρῶντων·

69.] *Reiskius* legit Ἰσρία δ. η. μ. ἐς' ἐκάθαιρον.—*Eldikius* I. δ. η. μ.
 ἐς' ἐκάθαιρον.

Οὕτω

Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.
 Ηρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
 Οὐνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῶ.
 Πεδᾶ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενεν ἱκέτο Φᾶσιν. 75

72.] Dicunt Græci ἀριθμῆσαι μακάρων, sicut Horatius, *Fies fontium.* Heins.

74. λιποναύταν.] Manifestè λιποναύτιον Græcorum tangit. Erat autem λιποναύτιον vox è foro. Accusabant enim λιποναυτίῳ, qui navem relinquebat, sicut λιποταξίῳ, qui exercitum. Heins.

ἽΠΟΘΕΣΙΣ τῆ Πενήκαιδεκάτης Εἰδυλλίης.

Ἐπιγράφεται μὲν τῷ τοῦ εἰδυλλίου Συρακυσῶν ἡ Ἀδωνιάζου-
σαι. ὑποτίθεται δὲ τινος Συρακυσῶν τοῦ γένους, παρεπιδη-
μύσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θάαν ἐξίσας τῆς πομπῆς
τῆ κομισθῆντος Ἀδωνίδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς τῆ Πτολεμαί-
τῆ Φιλαδέλφου γυναικός· ἔθος δὲ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
τοῖς Ἀδωνίοις, διακομίσαντας τὰ εἶδωλα τῶν Ἀδωνίδος μετὰ
τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δὲ
ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ᾄδουσαν τινα, καὶ τὴν
πολυέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ὥδης ἀπαγγέλλουσαν.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΉ, ΓΡΑΨ, ΞΕΝΟΣ, [ἜΤΕΡΟΣ
ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ἈΟΙΔΟΣ.]

ΓΟΡΓΩ.

Εἰδοῖ Πραξινοῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΉ.

Γοργῶ φίλα, ὥς χρονῶ; εἰδοῖ.

Non est dubium quin *Sophron* in γυναικείοις nimum aliquem fe-
cerit, quo lepide et quasi digito sublatο muliebrem ἀδολοσχίαν et
linguæ intemperantiam persecutus sit: quem hoc Idyllio noster
Poëta sit exprimere conatus, in quo multa sibi permittit, quæ,
quia è trivio sunt, maximam venustatem habent: quandoquidem
in ejusmodi sæpe ne à solæcismis temperarit *Sophron*, ut ex veterum
judiciis scimus: omnia enim facillimè excusantur, et placent, διὰ
τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἱρμηνείας, quam ex illo expressit noster
Poëta. *Heins.*—Personas uncis inclusas addidit *Valckenarius*
deleto *Eunoæ* nomine.

Γ. Γοργῶ.] His nomen præfixi *Praxinoæ*, deletis nominis *Eunoæ*
indicibus literis. *Valck.*

Θαῦμα

Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὄρη δίφρον, Εὐνία, αὐτᾶ'
Ἐμβαλε καὶ ποτίκρανον.

Γ Ο Ρ Γ Ω'.

Ἐχει κάλλιπα.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Καθίξει.

Γ Ο Ρ Γ Ω'.

Ἦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμνιν ἐσάθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων. 5
Παλῆα κρηπίδες, παντῶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἄ δ' ὁδὸς ἄτρυγος· τὴ δ' ἑκαστέρῳ ἔμ' ἀποικεῖς.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος ἐπ' ἐσχαλα γὰρ ἔλαβ' ἐνθίων,
Ἰλεὸν, ἐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὤμεις
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ὅμοιος. 10

2. Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες] Cum *Wartono* hic ἦνθον legendum, et hæc *Gorgoni* tribuenda cenſeo. *Valck.*

4. ἀδαμάτω] *Casaubono* debetur. *Scaligero* et *H. Stephano* placuit ἀλιμάτω, quod eſſet pro ματαία; poſitum. Vetus lectio erat ἀδιμάτω, quam vocem alii interpretantur *incorpoream*, alii *imperterritam*, at ne Græcam quidem eſſe affirmat *Toupius*.

7. ἑκαστέρῳ ἔμ'] *Scaliger* legit ἑκαστέρῳ μὲν. *Valckenærius* vocem ἑκαστέρῳ Græcam eſſe negat, et emendat ἑκατέρῳ ἄμιν.

8. πάραρος] Ἡ Πραξινόα ταῦτά περὶ φησι τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ· ὅτι μακρὰν ἡμισθῶσαο τῆς οἰκίας· πάραρος δὲ, ἐπαρηρημένος τὴν γνώμην, ὁ ἀναρμωστος, ἀαχρήσιμος καὶ μάταιος, ἐκ μεταφοράς τῶν παρῶν ἵππων, οἳ τινες τῶ ζυγῷ ἢ χρῆσι μείνουσιν. *Schol.*

10. ὅμοιος] Olim vulgabatür ἡμεῖο. Illud ex MSS. Flor. revocavit *Valckenærius*; qui tamen ἡμεῖος veram eſſe lectionem ſuſpicari videtur, quod etiam edidit *Brunckius*.

Γ Ο Ρ Γ Ω'.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, Φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
Τῷ μικρῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθοῖς τυ.

ΠΡΑΞΙΝΟΉ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος, εἰ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεσθαι τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνια· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΉ.

Ἀπφῦς μὲν τήνος πρῶαν (λέγομεν δὲ πρῶαν θῆν 15
Πάλλα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Ἦνθε φέρων ἄλλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

11. Δείνωνα τοιαῦτα] Hanc versûs lectionem ex Ed. Flor. jam probatam ab H. Stephano recepi pro vulgatâ τοιαῦτα Δίωνα. Valck.
—Pro Δίωνα legendum esse Δείνωνα monuerat Tournius.

13. ἀπφῦς] Οὕτω τὸν πατέρα καλεῖσιν ἀφ' οὗ τις πείθει. Schol.

14. ναὶ τὰν πότνια] Ναὶ μὲ τὴν θεόν. ναὶ μὲ τὴν κέρην. εἰ δὲ τὸ, τὰς Συρακυσίας ταύτην ὀνομάζει· φασὶ γὰρ τὸν Δία τῇ Περσεφόνῃ τὴν Σικελίαν δωρήσασθαι. Schol.

15.—17.] Reiskius conjicit hos versus ita legendos esse,

Ἀπφῦς μὲν τήνος (πρῶαν θῆν πάντα λέγομεν)

Νίτρον ἔβα καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,

Κ' ἦνθε φέρων ἄλλας κ. τ. λ.

Quas conjecturas feliciter audaces sibi perplacere dicit Valckenarius, qui tamen ἀγοράζων, pro ἀγοράζων, mallet legere.

16. νίτρον καὶ φῦκος] Praxinoë nitrum et fucum sibi emi volebat, quo formam interpolaret, in publicum proditura.—At maritus, homo antiquus et frugi, pro nitro et fuco salem attulit, tacitè monens uxorem, necessaria ad victum emenda esse, non nugas mulieres. Rubnkenius.

Ibid. σκανᾶς] Quam σκητὴν vocat hic, eam Juvenalis casam.

—obstat casa candida nautis.

Pergulam institoriam intelligit, in quâ utensilia venibant. Scal.

Q

ΓΟΡΓΩ.

ΓΟΡΓΩ.

Χώμους ταῦτά γ' ἔχει, Φθόρος ἀργυρίῳ, Διοκλείδας·
 Ἐπὶ δ' ἀραχμῶν, κυνάδας, γραιῶν ἀποσίλματα πηρῶν,
 Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ. 20
 Ἄλλ' ἴθι, τῷμπέχονον καὶ τὰν περοναίριδα λαζεῦ.
 Βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
 Θεσόμεναι τὸν Ἀδωνιν. ἀκῶ χρῆμα καλόν τι
 Κοσμήν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΉ.

Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.

Ὦν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι. 25

ΓΟΡΓΩ.

Ἐρπεῖν ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

19.] Scaliger legit κυνάδων γραιῶν ἀποσίλματα πηρῶν, vulpinos scilicet pilos pro lana attulit.—Toupius pro πηρῶν aliquando legebat μηρῶν, postea, πηγῶν. Sed nihil opus mutatione: κυνάδας interpretatur Scholiastes, οἶον κύνια, τραχία.—Toupius, vellera non ovina, sed, si Dis placet, canina.—Potuit et hâc voce (Poëta) quisquiliâs significare, quales canibus projiciebant, sive vellera tantum digna quibus, mox abjiciendis, manus abstergere, quæque adeo usum τῶν Κυνάδων præstarent.—Vocem γραιῶν rectè interpretatur Scholiastes προβάτων γεγραμμένων—πηραὶ sunt mutilæ: Vellera itaque significantur ovibus vetulis mutilisq; vi avulsa, atque adeo lacerata. Valck. partim præiverat Reiskius.

20.] Pro Πέντε πόκως Wartonus conjicit Ἀπὶ πόκων.

25.] Versus suspectus et multis conjecturis sollicitatus.

26. ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά] Hoc Adagium, si seorsim spectatur, in istum certè sensum adhiberi potuit, quo cepit Erasmus in Adag. Ignavis semper feria sunt; quo hîc sensu ponatur, non satis liquet. Valck.

ΠΡΑΞΙΝΟΉ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
 Θὲς πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδεν.
 Κινεῦ δὴ, Φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
 Ἄδ' ὡς νᾶμα φέρει. δὲς ὅμως· μὴ παλὺν, ἄπλησσε, 30
 Ἐγχει ὕδωρ· δύσανε, τί μεν τὸ χιῶνιον ἄρδεις;
 Παῦσαι· ὅποια θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νέμμαι.
 Ἄ κλάξ τās μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὦδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπλυχὲς ἐμπερόναμα
 Τῆτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω καλέβα τοι ἀφ' ἰσῶ; 35

ΠΡΑΞΙΝΟΉ.

Μὴ μνάσης, Γόργοι· πλεόν ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν
 Ἦ δύο. τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν πωθήθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞ.

27. αἰνόθρυπτε] Correctorem expectat vel interpretem. *Valck.*

31.] Distinctio hujus versus *Reiskio* debetur. Olim minus eleganter legebatur Ἐγχει ὕδωρ, δύσανε.

34. καταπλυχὲς] Τὸ διπλυχον ἐμπερόνημα καὶ διπλὺν. *Schol.* ἐμπερόνημα; ἰμάτιον διπλὺν. *Hesych.*

36.—37.] Satis hic fuerat dixisse πλεόν δύο μνᾶν. Syracosiam mulierem imprimis decet πλεόν ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν ἢ δύο.—*Valck.*
 —Post comparativa sic interdum ἢ πλεονάζειν observat *H. Stephanus.*

38. Πᾶ ποῦ εἴπεις; Τὸ μπίχον] Sic emendata debet *Theocritus Eldikio*. In Edd. hic vulgata, καὶ καλὸν εἶπας, absurdam præbent sententiam. Eorum loco Codex dabat Flor. τῆτο καὶ εἶπεις. Ed.

ΠΡΑΞΙΝΟΉ.

Πᾶ' ποῦ' ἔλειπες

Τῷ μπέχονον; φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
 Ἀμφίθε· ἐκ ἄξῳ τὸ, τέκνον· μορμῷ δάνει ἵππος. 40
 Δάκρυε ὅσος ἐθέλεις· χωλὸν δ' εἰ δὲ τὸ γενέσθαι.
 Ἐρπωμες. Φρυγία, τὸν μικρὸν, παῖσδε, λαβοῖσα,
 Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαζον.
 Ὡ θεοί, ὅστος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τῆτο περᾶσαι
 Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάρθμοι καὶ ἄμειροι. 45
 Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καὶ ἔργα.
 Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, εἰδὲς κακοεργὸς
 Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἴγυπτις.
 Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροσμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
 Ἀλλάλοις ὀμαλοῖ, κακὰ παίγνια, πάντες ἔρειοι. 50
 Ἀδίσα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ
 Ἴπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μή με πατήσης.
 Ὅρθος ἀνέστα ὁ πυρρὸς. ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσῆς

Flor. τὸ πόκα εἶπες. Codex Vatic. τῆτο καλ' εἶπας. Ex his à me memoratis genuinum illud eruit et mecum communicavit *Eldikius*, quod Poëta restituere non dubitavi. *Valck.*

40. μορμῷ] Εἰς καὶ ἀπληξιν τῆτο ἔλεγεν, ὅθεν καὶ τὰ προσωπεῖα, μορμολύκεια ἔλεγον. *Schol.* *Heinsius* verò μὸρμῷ nihil aliud esse quam ἐπιρρημα contendit, quod pro φεῦ ponitur in abominationibus. Sic Μορμῷ τῷ δράσας exponitur à Comici *Scholiasta*. ἐπιρρηματικῶς ἐξενήκεται, ὡς εἰ ἔλεγε, φεῦ τῷ δράσας.

47.] Ἐξ ἧ ὁ πατήρ σε ἀποθνήσκει, ὁ Σωτὴρ Πτολεμαῖος, ὃς ἦν πατήρ τῷ Φιλαδέλφῳ. *Schol.*

50. ἔρειοι] Pro voce vitiosa *Scaligero* venerunt in mentem ἱερμῶς· *Casaubono*, ἄρειοι· *Toupio*, ἀεργοί· *Wartono* ἀρατοί· mihi olim, ἱλαιοί· *Musgravio*, ἀργεῖοι. Versum sic corrigendum suspicatur *Eldikius*:

Ἀλλάλοις ὀμαλοῖ, κακὰ παίγνια παῖσδεν ἄρειοι. *Valck.*

Εὐνόα,

Εὐνόα, εἴ φευξῇ; διαχρησέεται τὸν ἄγοντα.

Ὡνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοῖ. 55

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινοά· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὅπισθεν.

Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΉ.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη·

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιςα δεδοίκω

Ἐκ παιδός· σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιρρεῖ;

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μάτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγὼν, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθεῖν 60

Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.

Καλλίστα παίδων, πείρη θὴν πάντα τελεῖται.

53.—54. κτισθαρῆς Εὐνόα] Ista sic jungenda verè monuit *Reiskius*.

55. Ὡνάθην μεγάλως] Elegans est loquendi genus. Latini dicunt, *Facit bene, vel, O bene. Casaub.*

Ibid. *Hemsterhuis* correctionem pro Ὡνάθην legentis Ὡνάμην (vel potius Ὡνήμην) ideo amplectitur *Valckenærius*, quia hanc istius usitatissimi verbi formam, Ὡνάθην apud Scriptores veteres Græcos non facile reperiri posse censet.

58. ψυχρὸν] Ἦγεν τὸν ψυχροποιόν. Schol. ut *frigidus* apud Latinos.

59. ὅσος ὄχλος] Hanc lectionem ex Ed. Ald. revocavit *Reiskius*, antea vulgabatur ὄχλος πολλός.

ΓΟΡΓΩ.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμός ἄ πρεσβυτίς ἀπώχελο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΉ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς Σύρας ὅστος ὁμίλος. 65

ΠΡΑΞΙΝΟΉ.

Θεσπέσιος· Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τὸ,

Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τυ πλανηθῆης.

Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες· ἀπρίξ ἔχει, Εὐνόα, ἁμῶν.

ᾧ μοι δειλαία, δίχα μεν τὸ θερίσιον ἤδη

Ἔσχισαι, Γοργοῖ. ποτὶ ᾧ Διὸς, εἴτι γένοιο 70

Εὐδαίμων, ᾧ ἄνθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέχονόν μεν.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΉ.

Ἄθρόος ὄχλος·

ᾧ θεῶνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἶμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΉ.

Κεῖς ὥρας, κῆπειλα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,

64.] Hunc versum cum Brunckio tribui Praxinoæ. Valck.

Hoc videtur Plautus imitatus, in Trinummo:

Id quod in aurem rex reginæ dixerit,

Sciunt; quod Juno fabulata est cum Jove. Casaub.

71. εἴτι] αἰ τὸ vel αἴθε forte præstaret. Valck.

Ἄρμε

Ἄρμε περιέλλων· χρηστὸν κ' οἰκίρμονος ἀνδρός· 75
 Φλίβεται Εὐνόα ἄρμιν' ἄγ', ὣ δειλὰ, τὸ βιάζευ.
 Κάλλις· ἐνδοῖ πάσαι, ὃ τὰν νύκ' εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὥδε· τὰ ποικίλα πρῶτον ἄθρησον,
 Λεπτά καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματ' αὖ φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι Ἀθαναία, ποῖαί σφ' ἐπόησαν ἔριθι; 80
 Ποῖοι ζωγράφοι τὰ κριθεῖα γράμματ' ἔγραψαν;
 Ὡς ἔτυμ' ἐτάκην, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦνι.
 Ἐμφυχ', ἐκ ἐνυφαντά· Σοφόν τι χρῆμ' ὠνθρωπος.
 Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ καλάνκειαι
 Κλισμῶ, πρῶτον ἔχλον ἀπὸ κροτάφων καλὰβάλλων, 85
 Ὁ τριφίλατος Ἀδωνις, ὃ κὴν Ἀχέρονι φιλεῖται.

ἑΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύσανοι, ἀνάνυα κωίλλοισαι
 Τρυγόνες· ἐκκναισεῦνι πλεῖστα δόξαι ἅπαντα.

76. Φλίβεται] Pro θλίβεται ex *Eustathio* reposuit *Casaubonus*.

77. ὃ τὰν νύκ' Ὡς παροιμίας ἔσης, ἀποκλείσας τὴν νύμφην τις, καλῶς
 τάγε ἐνδοῖ ἡμῖν ἔχει, φησί, διὸ καὶ ἡ Γοργὼ ἔτως ἐφώνησεν. *Schol.*

79. θεῶν περονάματα] *Reiskius* legit θεῶν περ νάματα· *Valckenærius*
 θεῶν νήματα. *Rubikenius* θεῶν γε ποινάματα. *Wassenburgius* θεῶ
 (sc. ipsius *Dea Palladis*) γε ποινάματα.

87. Παύσασθ'] Παύσασθέ, φησιν, ὃ ἐπίπονοι ἀνάνυα καὶ ἄπειρα κωτίλ-
 λοισαι, ἤγχι πωλυλογεῖσαι. κωτίλιν γὰρ λέγουσι τὴν χιλιδόνα. *Schol.*

Ibid. ἀνάνυα] Bene interpretatur *Reiskius*, nullum exitum inven-
 ientia, nullumque fructum habitura.

87.—88. κωτίλλοισαι Τρυγόνες] In plerisque Edd. male distracta,
 sic monuerunt jungenda *Hemsterhusus* et *Reiskius*. *Valck.*

ΓΟΡΓΩ.

Γ Ο Ρ Γ Ω'.

Μᾶ, πόθεν ὄνθρωπος; τί δὲ τιν, εἰ κωίλαι εἰμές;
 Πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις; 90
 Ὡς εἰδῆς καὶ τῷτο, Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
 Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννασιςὶ λαλεῦμες.
 Δωρίςδεν δ' ἔξει, δοκῶ, τοῖς Δωρίεσσι.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο' Η.

Μὴ Φυῆ, Μελιτώδες, ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἴη,

88. *Heinsius* legit Τρυγνίς ἐκ ναύσοιο. ναῦσος sicut ναῦσος Dorum et Siculorum est, qui ita vocabant suam Σικελίαν, absolutè.

Ib. ἐκκναισιῦντι] Mutandum mihi videtur in ἐκκναίοντι, vel potius in ἐκκνωσδέντι ore suo patulo garrientes omnia deformant et corrumpunt. *Valck.*

Ib. πλατυάσδοισαι] Ante vulgabatur πλατυάσδοισαι. Ἦγεν Δωρίζουσαι πάντα. τὸ γὰρ πλατυάσδοισαι, τοιῶτόν ἐστιν. οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυσομῆσι τὸ αὐτὸ πλατύνοντες. Ἐκκναισιῦντι δὲ, ἀντὶ τῆ διαλέγουσιν. *Schol.*

90.] Pro Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις mavult *Valckenærius* Συρηκοσίαις σ' ἐπιτάσσειν; Tene in Syracosias imperium exercere!

92. Πελοποννασιςὶ] Ἀντὶ τῆ κατὰ τὰς Πελοποννησίδας. τὴν γὰρ Πελοπόννησον ᾤκησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις. *Schol.*

94.] Ἀντὶ τῷ μηδεὶς γένοιτο, ᾧ Περσεφόνη, ἄλλος ἡμῶν κύριος. Μελιτώδες δὲ τὴν Περσεφόνην φησὶ κατ' ἀντίφρασιν, ὡς καὶ κόρη· διὰ τὸ τὰς ἑταίρας αὐτῆς καὶ τῆς Δήμητρος, μελίσσας, λέγεσθαι. *Schol.*—Ut Gorgo Cererem Matrem, sic Sicilienfis etiam Praxinoë Liberam invocatur, sive τὴν Κόρην. *Valck.*

Ibid. Esse comparativum κάρτερος a positivo κάρτος minus cogitatè scripsit vir Doctiss. (*Reiskius*) Frequens Theocrito καρτερὸς hoc uno in loco genitivum habet adjunctum; et significat καρτερόν εἶναι τινός imperium in aliquem exercere; atque adeò κύριον εἶναι τινός. *Eustath.* in J. p. 587. 24. vocem καρτεροὶ interpretatus δεσπότης, ἡγεταῖς, hæc addit.—ὡς καὶ Ἀρχίλοχος, Ἀσίης καρτερὸς μηλοτρόφος, ὃ ἐστὶν ἄρχων. *Valck.*

Πλάν

Πλὴν ἐνός· ἐκ ἀλέγῳ, μή μοι κενεῶν ἀπομάξῃς. 95

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινοῦ· μέλλει τὸν Ἀδωνιν αἰεῖδεν
 Ἄ τās Ἀργείας θυγάτηρ, πολυΐδρις αἰοιδός,
 Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἤρισευσε·

Φθονγεῖται

95. μή μοι κενεῶν ἀπομάξῃς] Μή μοι κενῶν τὸ μέτρον ἀπεψήσης. *Schol.*
 —*Heinsius Scholiasten* secutus, ita locum exponit. “Quibus male
 “volebant antiqui, aut quos decipiebant, iis solebant mensuram,
 “quā aliquid affundebant, ut puta τὴν χοῖνικα, ἀπομάττειν, id est,
 “abstergere, ne vel minimum darent ultra quam debebant.—Hinc
 “ἀπομάττειν dicebantur ligna illa, quibus mensuras abstergebant.
 “Praxinoë igitur homini malevolo respondet, non vereor, ne tu,
 “qui mihi nihil admittis, mensuram abstergas: i. e. ne mihi noccas,
 “qui nunquam prodesse potuisti. Cum dicit κενεῶν, intelligit ἐξωδός,
 “χοῖνικα.”—Vocem χεῖρα *Brodaus*, κάρδοπον *mastram* subaudiri pu-
 tat *Reiskius*. *Scaliger* ita locum explicat. “Supra dixerat Gorgo
 “Πασάμινος ἐπίτασσε, Eme antillas quibus imperes. Idem ista innuit:
 “Qui servos habent, cum illis os perciderē volunt, imperant illis
 “ut buccas sufflent, quas deinde illi palmis planis sonore batuunt
 “per contumeliam et lasciviam. At tu mihi, inquit, imperare non
 “potes, ut malas sufflem, quas tu alapis cædas: sed unum tantum ve-
 “reor, ne vacuas malas cædas.—Itaque illud πλὴν ἐνός male conjun-
 “gitur vulgò cum superiori versu. Unum tantum timeo, inquit,
 “ne violentiam in nos exeras. Nam imperium sanè in liberas inbibere
 “non potes.” *Toupius* item πλὴν ἐνός cum sequentibus conjungit et
 pro κενεῶν legit κούαν. Unum tantum metuo ne pulverem in me ab-
 stergas. *Fonteinus* legit κούαν *umbellam*. *Valckenærius* suum non
 interponit iudicium, sed *Erasmum* secutus, sensum dicti Theocritei
 sibi nondum satis liquere fatetur.

98. Σπέρχιν] *Sperchis* est nomen ialemi, sive carminis lugubris
 quod in honorem *Sperchidis*, qui se *Persæ* pro patriâ interficiendum
 obtulerat, cantabatur. *Toup.*—*Valckenærius* ita locum exponit,
 (*Toupianam* interpretationem secutus, nisi quod αἰεῖδωσαν ante Σπέρ-

Φθεγξεῖται τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύψειαι ἤδη.

Δέσποιν', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας, 100
 Αἰπεινόν τ' Ἐρυκα, χρυσῷ παῖσδοισ' Ἀφροδίτα,
 Οἶόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀεγῶν Ἀχέροντος
 Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαῖ ποδες ἄγαγον Ὀραι,
 Βάρδισαι μακάρων, Ὀραι φίλαι, ἀλλὰ ποθεῖναι
 Ἐρχοῖσαι, πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέρεσαι. 105
 Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ Θναῖας,
 Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,

χ^{ον} ex versu 96 suppleri vult. et ἰάλιμον usitato sensu non accipit.) *Canticum in honorem Adonidis cantabit eadem illa, quæ carmen (jejunum vel frigidum) canens in Sperchin victoria præmium reportavit.*—*Heisch.* Ἰάλιμον ὡδὴ ψυχρά, ἀδυνὸς ἀξία.

100. Γολγῶς] Γολγὸς [1. Γολγοί] πόλις Κύπρου, ἀνομασμένη ἀπὸ Γολγῆ τινος Ἀδωνίδος καὶ Ἀφροδίτης. Ἰδάλιον δὲ, πόλις καὶ αὐτὴ Κύπρου. *Schol.*

101. Ἐρυκα] Ἐρύξ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἐρυκος τῆ Βοιωτῆ [Βέτε ἐμendat *Toupius*] καὶ Ἀφροδίτης. *Schol.*

Ibid. χρυσῷ παῖσδοισ'] Διὰ τέτε δηλοῖ, ὅτι οἱ ἐρῶντες χρυσῷ πείθεσσι τὰς ἐρωμένες. *Schol.* unde *Hemsterhusius* conjicit πείθεσ' legendum esse.—Pro χρυσῷ παίζεσ' legit *Scaliger* χρυσωπίζεσ'. id est, χρυσῷπι, quo nomine à Latinis dicta *aurea*.

At nihil mutandum ostendit *Heinsius*. “Quicquid Deo alicui proprium existimabant, sicut Cereri sunt fruges, Baccho vites, Palladi olea, id illius Dei ἄγαλμα aut ἄθυρμα dictum fuisse ne in trivis quidem ignoratur—Quia ergo χρυσὸς Veneri consecratum erat, id est Veneris ἄγαλμα, ἄθυρμα καὶ παῖγνοι erat”.

106, 107.] Per Editiones vulgabatur ἀπὸ θνατῶν Ἀνθρώπων. *Θνατῆς* debetur *Valckenari*, qui eam lectionem ex Codd. Flor. revocavit. Ἀνθρώπων cum sequentibus jungendam esse vidit et monuit *Brunckius*.

107.] Βερενίκην δὲ λέγει, τὴν τῇ Σελήρως θυγατέρα, μητέρα δὲ τῇ Φίλα. *Schol.*

Ἀμύροσίαν

Ἀμβροσίαν ἐς εἵθος ἀποσάξασα γυναικός.

Τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε, καὶ πολύναι,

Ἄ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκυῖα,

110

Ἀρσινόα, πάντεςσι καλοῖς ἀντίλλαι Ἀδωνιν.

Πὰρ μὲν οἱ ὥρια κείται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρονσι,

Πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσχοις

Ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάσαστρα.

Εἶδαλα θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέουσαι,

Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρω.

116

Ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τὰ τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,

Πάντ' αὐτῷ πείρησεν καὶ ἐρπετὰ τᾶδε πᾶρεςι.

Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθω,

112.] Πάντα φησὶ τὰ ἀνρόδρια περιτίθενται [παρατίθενται emendat *Toupius*] τῷ Ἀδωνίδι, ἀπὸ παντοίας ἰδέας ὀπωρῶν· εἰσθᾶσι γὰρ ἐν τοῖς Ἀδωνίαις, πρὸς καὶ κριθᾶς· σπείρειν ἐν τισὶ προαγείοις [ἀγγείοις *Valck.*] καὶ τὰς φυτευθéntας κήπας Ἀδωνίδος [Ἀδωνίδος *Valck.*] προσαγορεύειν. *Schol.*

115.—117.] Εἶδατα sive πέμματα à mulieribus ἐπὶ πλαθάνῳ πλατόμενα ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος καὶ ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ sunt in *artoptá* sive *testá elaborata ex melle*, et in oleo sive *coctá* sive *fricta*: in plerisque placetis, certè in μελιτόταις, farinæ mel admiscebatur, nonnihil etiam adipis vel olei, sed et in oleo nonnullæ coquebantur vel ἰτηγανίζοντο. *Valck.*

118. Male vulgò hæc concipiuntur. Nam vult omne genus volucrum, fructum, aliarum rerum dulciario opere effingi Adonidi à mulieribus pistricibus, quas *δημιουργὰς* Attici vocabant. Quare uno ductu hæc omnia continuanda. *Scal.*—Vellem omisâ voce *fructuum* (quòd arbitror fructus maturos quoscunque adfuisse in hac pompâ) scripsisset *Scaliger*, omne genus volucrum, aliorumque *ἀνιμαντίων*. Quævis *animantia*, quæ pedibus incedunt, τὰ ἔρποντα vel βαδίζοντα πάντα τὰ τετράποδα, Doricè dicuntur Ἐρπιτά. *Valck.*

Δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῆροι ὑπερποτοῦνται Ἑρῶτες, 120
 Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων,
 Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὅζον ἀπ' ὅζω.
 Ὡς ἔβενος, ὡς χρυσός, ὡς ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος
 Αἰετῶ, οἶνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες,
 Πορφύρεσι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω· 125
 Ἄ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καθάβουσιν,
 Ἐρωταί κλῖνα τῷ Ἀδωνίδι τῷ καλῷ ἄλλα·
 Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἀδωνίς,
 Ὀκτωκαιδέκτης ἢ ἑνκακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
 Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ', ἔτι οἱ περὶ χεῖλα πυρρὰ· 130
 Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτὰς χαιρέτω ἄνδρα.
 Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω

121. ἀηδονιδῆες] Olim vulgabatur ἀηδονιδῆες. illud *Valckenarius* debetur, qui disertè ostendit "in pullis animantium designandis diu esse formam velut patronymicam."

124.] Pro Αἰετῶ—φέροντες, *Eldikius* conjicit legendum Αἰετῶ—φέροντος.

125.] Ὡς μαλακῶν τάπητων ὑπερποτούμενοι τῇ κλίνῃ τῆς Ἀφροδίτης. ἢ φησὶν ὑπὸ τῆς Μιλήτου καὶ Σάμου ῥηθῆσθαι, μαλακώτερος ὕπνω, διὰ τὰ παρ' αὐτοῖς εἰς κάλλος τὰ εἰσώματα γίνεσθαι. *Schol.*

125.—128.] Impeditum locum *Valckenarius* feliciter expediit, ita corrigens.

Πορφύρεσι δὲ τάπησιν ἄνω (μαλακώτερος ὕπνω

Ἄ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καθάβουσιν)

Ἐρωταί κλῖνα· τῷ Ἀδωνίδι τῷ καλῷ ἄλλα·

Τὰν μὲν Κύπρις· κ. τ. λ.

Supra purpureis tapetibus (quos molliores somno *Milesius* dixerit, et *Samius*) stratus est lectus; alius *Adonidi* formoso: *Illum quidem* *Kenus*, &c.—μαλακώτερος formâ Doricâ rariore pro μαλακώτερος.

129.] Pro Ὀκτωκαιδέκτης *Valckenarius* conjicit legendum Ὀκτωκαιδέκ' ἰτάν.—*Fonteinia* versus spurius videbatur.

Οἷσεύμεν

Οἷσεύμεν ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὼνι πτύον' ἴα·

Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνέϊσαι,

Στήθεσι φαινόμενοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' αἰοιδᾶς.

135

Ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε, κείς Ἀχέρον' ἴα,

Ἀριθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος· ἔτ' Ἀγαμέμνων

Τῆτ' ἔπαθ', ἔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,

Οὗθ' Ἐκτωρ Ἐκάδας ὁ γεραίτατος εἰκαλί παίδων,

Οὐ Πάτροκλῆς, ἔ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐκανελθὼν,

140

Οὗθ' οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,

Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, καὶ Ἀργεὺς ἄκρα Πελασγοί.

Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαιο,

Καὶ νῦν ἦνθες, Ἀδωνι, καὶ ὅκκ' ἀφίκη, φίλος ἤξεις.

Γ Ο Ρ Γ Ω'.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. ἃ θήλεια

145

Ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκύφωνεϊ.

ὦνρα

133. Οἷσεύμεν] Ἐπὶ γὰρ τὴν θάλασσαν ἐκφέροντες τὸν Ἀδωνι ἱρρύπτον ἐπ' αὐτὴν. *Schol.* Sed omnino censeo non debent signum Adonidis in mare projecisse: optimè, mi fallor, in libro suo corrigebat *Hemsterbuius*; ἱρρύπτον ἐπ' αὐτῇ vel ἐν αὐτῇ. *Sordes eluebant ad mare, vel aquā marinā, quas in pompā ex pulvere vel contactu signum Adonidis contraxerat. Valck.*

139 εἰκαλί] Τῷ ἀρτίῳ ἀριθμῷ ἀποκίχρηται, ὡς καὶ *Σιμωνίδης*. Ὅμηρος δὲ ἐντακαίδεκα λέγει. *Schol.*

140. ἔ Πύρρος] Pro ἔ Πύρρος ex *Codd.* restituit *Reiskius*.

141. Δευκαλίωνες] Αἰτὶ τῷ Δευκαλίδαι. ἀπὸ Δευκαλίωνος Θισσαλῶ· [οἱ Θισσαλοί· emendat *Rubnkenius*.] τῶν γὰρ ἑσασίλευσιν ὁ Δευκαλίων. *Schol.*

145, 146.] Hi versus ita olim vulgabantur

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον, ἃ θήλεια

Ὀλβία· ὅσσα ἴσατι πανολβία, ὡς γλυκύφωνος.

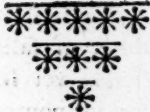
—Jungenda esse Ὀλβία ὅσσα ἴσατι, et πανολβία ὡς γ. vidit *Heinsius*, et

"Ορα ὅμως κ' εἰς οἶκον ἀνάριστος Διοκλείδας.
 Χῶ' ἡρ' ὅξος ἅπαν' πεινᾶντι δὲ μὴδ' ποτένθης.
 Χαῖρε, "Αδων' ἀγαπαῖε, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῖ.

et optimè explicuit ἁλβία τῆς σοφίας, ἁλβία τῆς γλυκυφωνίας ἕνεκα.—
 γλυκυφωνεῖ à Codd. pro vulgato γλυκύφωνος recepit *Valckenarius*.

148. Ibid. Olim vulgabatur ὅξος ἅπαν.—Illud ex Codd. restituerunt *Wartonus* et *Valckenarius*. *Jf. Vossius, Toupius* et *Reiskius* correxerant ὅξος ἅπαν minùs eleganter.

Ibid. πεινᾶντι δὲ μὴδ' ποτένθης:] δὲ pro γ' recepit ex Codd. *Valckenarius*. μὴδ' ποτένθης pro μὴδέποτ' ἔνθης correxerat *Casaubonus*.—Sensus totius versus, *Valckenario* interprete, est. *Totus quantus acetum est; sed esuriens in primis evitandus*.—*Heinsius* legit μὴδέποτ' αὐτῆς.

ARGUMENTUM IDYLLII XVIII.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ἑλένης Ἐπιθαλάμιος. Καὶ ἐν αὐτῇ τινὰ εἴληπται ἐκ τῆ πρώτης Στησιχόρου Ἑλένης Ἐπιθαλαμίας. Τῶν δὲ Ἐπιθαλαμίων, τινὰ μὲν ᾄδεται ἑσπέρας· ἃ λέγεται κατακοιμητικά· ἃ, τινὰ ἕως μέσης νυκτὸς ᾄδουσι. τινὰ δὲ ὄρθρια· ἃ καὶ προσαγορεύεται διεγερτικά. Τὸν δὲ Ἐπιθαλάμιον ᾄδουσιν αἱ παρθένοι πρὸ τῆ θαλάμης.

Ἑλένης Ἐπιθαλάμιος.

Εἰδύλλιον ιή.

ἘΝ ποτ' ἄρα Σπάρτα, ξανθότριχι παρ Μενελάω,
 Παρθενικαὶ θάλλουσα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
 Πρόσθε νεογράφῳ θαλάμῳ χορὸν ἐσάσαντο,
 Δώδεκα τὰι πρῶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακκαιῶν,
 Ἀνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπαῖαν 5
 Μνασεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρεΐος υἱός.
 Ἄεδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
 Ποσσὶ περιπλίκῃσι· περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὕμνεαίω.

5. κατεκλάξατο] Κατακλάξαι Doribus vox nuptialis est, sicut in Adoniazulis ἀποκλάξαι. *Heinf.*

8. περιπλίκῃσι] Ex Cod. restitutum pro περιπλέκταις. *Valck.*—Verbum πλίσσεισθαι significat *crura diuaticare*, atque ita ingredi. *Hesych.* Διαπίπλιχι, διαβίβηκε· πλίσματι γὰρ τὰ βήματα.—Διαπιπλίχθαι, δηλλάχθαι τὰ σκέλη. Homericum ex Od. Z. v. 38. εὖ δὲ πλίσσονται πόδισσι satis firmat Theocriteum. *Koppiers.*—Vocem vulgaram tuetur *Heinf.* “Περιπλέγδην dicuntur χορεύειν qui *chorum circumagunt*, qui in orbem saltant.”—Correctoris erat. Χερσὶ περιπλέκταις quod in Cod. *Genev. Casaubonus* invenit. *Valck.*

Οὕτω

Οὕτω δὴ πρῶτ' ἔξα καλῆδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
 Ἥ ῥά τις ἔσσι λίαν βαρυγέναλος; ἢ ῥα Φίλυπτος; 10
 Ἥ ῥα πολὺν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευσ;
 Εὐδεῖν μὲν χρῆζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ,
 Παῖδα δ' ἔαν σὺν παισὶ φιλοσόργῳ παρὰ μάτρῃ
 Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἕνας, καὶ ἐς αἶψα,
 Κῆς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἄδε. 15
 Ὅλβιε γάμβρ', ἀγαθὸς τις ἐπέπλησεν ἐρχομένῳ τοι
 Ἔς Σπάρταν, ὅποι ὦ ἄλλοι ἀριστες, ὡς ἀνύσαιο.
 Μῆνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πυνθερόν ἐξεῖς.
 Ζανὸς τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὥχ' ἴο χλαῖναν,
 Οἷα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατὴρ ἔδεμί' ἄλλα. 20
 Ἥ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίχ' ἐν ὁμοῖον.

11. ὅτ'] *Brunckius* post *Sane* *mandum* monet ὅτ' esse pro ὅτι, non pro ὅτι.

12. αὐτὸν] Significare potest idem quod *μόνον*, et ideo nihil absurdi habet. At certè elegantior est *Heinsii* conjectura, qui ita verbum refingit

Εὐδεῖν μὲν χρῆζοντα, καθ' ὥραν εὐδὲν ἐχρῆν τυ.

Rectè observat *Brunckius* absque voce αὐτὸν significatione τῶ μόσι positâ, eandem manere oppositionem.

14. ἕνας] Revocavit *Reiskius* pro ἕαν, [*Hesych.* ἕνας, εἰς τρίτην.] et ita locum interpretatur. Si quidem et die tertio, usque ad extremam auroram, et totis postea annis continuis tua erat futura.

16.] ἀγαθὸς est ἡναισμός. *Valck.*

17. ἀνύσαιο] Vim verbi, hujus medii minus intellectam ab *Heinsio* [qui ita exponit, ut præmium ab omnibus reportares] optimè *Tourius* animadvertit, hæc interpretatus, ut has nuptias consequerere.

21. τίχ' ἐν] *Brunckius* post *Is.* *Vossium* conjicit legendum esse τίχ' ἐν.

Ἀμμες

Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἧς δρόμος αὐτὸς,
 Χρισαμέναις ἀνδρὶσι παρ' Εὐρώταο λοξήροις,
 Τετράκις ἐξήκοντα κόραι, θήλυς νεολαία·
 Τῶν εἰς ἃν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένα παρισωθῇ.
 Ἄως ἀντέλλοισα καλὸν διεφαίνε πρόσωπον, 26
 Πότνια νύξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
 Ὡδε καὶ ἃ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνεται ἐν ἀμύν,
 Πιείρα μεγάλα ἄτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρέρας,
 Ἡ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος· 30
 Ὡδε καὶ ἃ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαιμόνι κόσμος.
 Οὔτε τις ἐν τάλάρῳ πανίσδεσαι ἔργα τοιαῦτα,
 Οὔτ' ἐνὶ δαίδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἰσῶ

25. νεολαία] Νεολαία ἐστὶ κυρίως ὁ ἐκ νέων λαός. Schol. ad Roman. Ed.

26.] Huic versui sequentem praefigendum statuit *Heinsius*, *Reiskius*, et *Tournius*. hic putabat legendum νύκθ' (sc. νυκτὶ) pro νύξ. *Eldikius* corripbat

Ἄως ἀντέλλοισα καλὸν ἄτ' ἔφαίνε πρόσωπον
 Πότνια νύκθ', ἄτε λευκὸν ἔαρ, χειμῶνος ἀνέντος·

I. B. *Koeblerus* ita locum emendabat

Πότνια Νύξ, ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος
 Ἄως ἀντέλλοισα καλὸν τοι ἔφαίνε πρόσωπον,

quam utpote elegantissimam et procul dubio verissimam conclamationi hujus loci emendationem amplectitur *Brunckius*.

29. Πιείρα μεγάλα] Olim vulgabatur Πιείρη, μεγάλη. quae voces ad superiora referebantur. *Tournius* legebat Πιείρα μεγάλα θ'. At *Brunckius* et *Reiskius* μεγάλα ad κυπάρισσος referendum esse recte monuerunt.

Ibid. ἀνέδραμε κόσμος] Hoc prodiit ex Codd. pro ἀνέδραμε ὄγκος *Valck.*

Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
 Οὐ μὰν εἰ κιθάραν τις ἐπίσαλαι ὥδε προτῆσαι, 35
 Ἄρτεμιν αἰείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
 Ὡς Ἑλένα· τὰς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἡμεροὶ ἐντί·
 Ὡ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὸ μὲν οἰκέτις ἦδη·
 Ἄμμες δ' ἐς δρόμόν ἤρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
 Ἐρψῆμες, σεφάνως δρεψεύμενοι ἀδὺ πνέουσας, 40
 Πολλὰ τεῖς, Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθῆναι
 Ἄρνες γειναμένας οἷος μασὸν ποθέοισαι·
 Πρᾶτα τοι σέφανον λωτῷ χαμαὶ αὐξομένοιο
 Πλέξασαι, σκιερὰν καλᾶθήσομεν ἐς πωλάνισον·
 Πρᾶτα δ' ἀργυρέας ἐξ ὀλπίδος ὑγρὸν ἀλειφαρ 45
 Λασδόμεναι, σαξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πωλάνισον.
 Γράμμαλα δ', ἐν Φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριὼν τις
 Ἀνείμη) Δωρισι, Σέβει μ'. Ἑλένας φυτὸν εἰμί.

34.] Pro ἔταμ' legit Scaliger ἔκαμ'. — κελεόντων pro καλεόντων restituit Casaubonus ex Scripto Scholiorum libro. ἔταμ' ἐκ κελεόντων. ἤγε ἐκ τῶν ἱεροπόων· τίμνεται γὰρ τὸ ὕφασμα ἐκ τῶ ἱερῶ, ὅταν τελεσθῇ.

39. δρόμον] Δρόμος est *gymnasium* sive *ambulacrum publicum*. *Τοῦρ*. — *Vossianam* et *Reiskianam* lectionem δρυὸν metrum respuit. *Eldikius* legendum putabat ῥόδον. — *Korpietius* suspicatur *Theocritum* scripsisse δρόσον, ut, per ἐν διὰ δυοῖν, τὰ δροσέοντα λειμώνια φύλλα dixerit δρόσον καὶ λειμώνια φύλλα.

43, 45. Πρᾶτα τοι. — Πρᾶτα δ'] Pro πρᾶται τοι — πρᾶται δ' ex Ed. *Calliergi* revocabant *Wartonus* et *Reiskius* addito, subscripto.

48. Ἀνείμη] Vulgabatur ἀγνοίη. Illud ex Ed. Flor. restituit *Tournius*. " *Hesych.* ἀνέμειν, ἀναγινώσκειν. *Suid.* ἀναέμειν, ἴσιν τῷ ἀναγινώσκειν. — *Schol. Pindari* ad *Isthm.* II. καὶ ἀνείμη Δωρισι [ὁ] Βυκόλος. Ita scribendus iste locus. — Ad *Theocritum* qui veteribus Βυκόλος dictus, manifestò respexit *Scholias*tes".

Χαίροις,

Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρέ·
 Λατὼ μὲν δοίῃ, Λατὼ κερσφόρος ὕμνιν 50
 Εὐτενίαν· Κύπρις δὲ, θεὰ Κύπρις, ἴσον ἔρασθαι
 Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ, Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ὄλβον.
 Ὡς ἔξ εὐπαλριδᾶν εἰς εὐπαλρίδας πάλιν ἔνθη.
 Εὐδεται ἔς ἀλλάλων σέρονον φιλότῃα πνέοντες,
 Καὶ πύθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς αὖ μὴ πιλᾶθησθε. 55
 Νεύμεθα κάμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρᾶτος αἰοιδὸς
 Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὐτριχα δειράν.
 Ὑμῶν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρεΐης.

55. ἔγρεσθαι—μὴ πιλᾶθησθε] Hoc ex Codd. est Vatic. illud è conjecturâ *Reiskii* pro vulgatis ἔγρεσθε—μὴ τι λάθησθε.

57. ἐ; ὄρθρον] Absoluto hoc carmine καλικοιμητικῶ, αἱ Λάκαιναι promittunt se redituras, ut διεγερτικὸν modulentur, ἰπεί κα πρᾶτος αἰοιδὸς τ. λ. Ubi ὁ πρᾶτος αἰοιδὸς opponitur secundo et tertio galliciano. Ὁ πρᾶτος αἰοιδὸς est ἡ πρώτη ἀλεκτοροφωνία. *Heins.*

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ,

Εἰδύλλιον ιθ'.

ΤΟ'Ν κλέπταν ποτ' Ἐρωῖα κακὰ κένῳσε μέλισσα,
 Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
 Δάκρυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσση,
 Καὶ τὰν γὰν ἐπάταξε, καὶ ἄλαστο· τᾷ δ' Ἀφροδίτῃ
 Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν 5
 Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκα τραύμαλα ποιεῖ.
 Χὰ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' ἐκ ἴσον ἔσσι μελίσσαις;
 Χῶ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύμαλα ἀλίκα ποιεῖς.

Ut *Theocriteos*, hos octo versus *Stobaeus* exhibet, qui tamen *Bionis* esse videntur. *Valck.*

5. τὰν] *Brunckius* legit ἰάν.

7. Τὺ δ' ἐκ ἴσον] Hoc, pro ἴσος, prae-buit Ed. Ald. *Brunckius* legit, partim ex Ed. Flor. τί δ' ; ἐκ ἴσος ἔσσι μελίσσαις ;

8. Χῶ τυτθὸς μὲν ἔης] Locus suspectus, et variis correctionibus sollicitatus, è quibus fortasse praestat emendatio *Valckenarii* Ὅς τυτθὸς μὲν ἰών, vel *Brunckii* Χῶς τυτθὸς μὲν ἰών.

A R G U-

ARGUMENTUM IDYLLII XXIV.

Hoc Idyllion totum est διηγηματικόν. Primùm enim commemorat, quomodo Hercules puer decem tantùm natus menses, duos immani magnitudine dracones, nocturno tempore, ut ipsum interficerent, immisos à Junone, manibus eliserit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tiresiæ refertur. Sequitur postea pulchra distributio, quibus præceptoribus Hercules quâque in arte usus fuerit. Ait Linum illi præceptorem in literarum ac doctrinæ studiis fuisse: ab Eumolpo verò Musicam ipsum didicisse: ab aliis porro belli artes, et rei militaris scientiam. Pars ultima, quâ vitæ ac victus ratio exponitur, intercudit. Mancum itaque hoc Idyllion sine præciso habemus: Hoc Idyllion Moscho aut Bioni tribuunt nonnulli.

Ἡ Ρ Α Κ Λ Ι Ξ Κ Ο Σ.

Εἰδύλλιον κδ'.

Ἡ Ρακλῆα δεκάμηνον ἔοντα ποχ' ἃ Μιδεᾶτις
 Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἴφικλῆα,
 Ἀμφοτέρως λῆσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
 Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάῃ
 Ἀμφιρύων καλὸν ὄπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος. 5
 Ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾷς μυθήσατο παίδων·
 Εὐδετ', ἐμὰ βρέφεια, γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον·
 Εὐδετ' ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἀδελφεῶ, εὔσοι τέκνα,
 Ὅλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὅλβιοι αὖ ἱκοισθε.

Hoc quidem carmen, quodque sequitur XXV, fortasse partes fuere veteris cuiusdam Heracleæ. Valck.

Ως

Ὡς Φαμένα δύναισε σάκος μέγα· τῆς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
 Ἄρμος δὲ σρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκλος 11
 Ὡρίωνα κατ' αὐτόν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
 Τάμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
 Κυανέαις Φρίσσονας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
 Ὄρσεν ἐπὶ πωλῶν ἐδὸν, ὅθι σαθρὰ κοῖλα θυράων 15
 Οἴκῳ· ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
 Τῷ δ' ἐξελυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
 Αἰμοδόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
 Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπλυνον ἰόν·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον, 20
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νόοντος ἄπαντα)
 Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· Φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
 Ἦτοι ὄγ' εὐθύς αὔσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
 Κοίλῳ ὑπὲρ σάκος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὁδόντας
 Ἰφικλῆος· ἔλαν δὲ ποσὶν διελάνησε χλαῖναν, 25
 Φευγέμεν ὀρμαίνων· ὃ δ' ἐναντίος εἵχεται χερσὶν
 Ἡρακλῆος· ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
 Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
 Οὐλομένοις ὀφίοσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίρουσι.
 Τῷ δ' αὖτε σπείραισιν ἐλίσσέσθην περὶ παῖδα 30

16. οἴκῳ] Οἴκῳ suspectum. Sententia postulat φρικτὸν aut ἔλαν (h. e. ὀλοὸν) aut οἰκτρὸν aut δεινόν, horrendum interminans, ni puellum Herculem devorarent. Reisk.

Ibid. ἀπειλήσασα] Hemsterhusius corrigit ἀπειλήσαντα, ut ad πέλωρα referatur.

19. Ἐρχομένοις] Pierioni Δερκομένοις acutè quidem est excogitatum; vulgatum tamen Τουπίus rectè tuetur. Valck.

Ὁψίγονα,

Ὀψίγονον, γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυον.

Ἄψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμῷ ἀναγκαίῳ πειρώμενοι ἔκλυσιν εὐρῆν.

Ἀλκμήνα δ' ἐσάκχεσε βοῶς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτά.

Ἄνσταθ', Ἀμφιπρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκηρόν· 35

Ἄνστα, μηδὲ πώδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.

Οὐκ αἶεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσπον αὐτεῖ;

Οὐ νόεις ὅτι νυκτὸς ἄωρί πρὸ οἶδε τε τοῖχοι

Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἄτερ ἡριγενείας;

Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν. 40

Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ εὐνάς ἀλόχῳ κατέβαινε πωθήσας·

Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅρρ' οἱ ὑπερθε

Κλιντῆρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρο.

Ἦτοι ὄγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώτῳ τελαμῶνος,

Κεφίζων ἑτέρα κλεδόν, μέγα λώτινον ἔργον. 45

Ἀμφιλαφῆς δ' ἄρα πασᾶς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.

Δμῶας δὴ τότε αὔσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας,

Οἴσε' ἔτι πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἐλόντες,

Δμῶες ἐμοί, σιβαρὲς δὲ θυρᾶν ἀναπόψατ' ὀχῆας·

Ἄνστα' ἔ, δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς αὐτεῖ. 50

Οἶ

32. ἀκάνθας.] Τὰ τῶν ἰφίων ὅσα ἀκανθαί λέγεται. Schol. ad Apollon. Rhod.—Ἀκανθα κυρίως ἡ σπείρα τῷ δράκοντι. Schol. Nicand. ad Theriac. citante Reiskio.

33. Δεσμῷ ἀναγκαίῳ] Δεσμὸς ἀναγκαῖος dicitur vinculum molestum durum et horrendum, et Ἀναγκαῖον domus erat, ubi vinciti detinebantur et asservabantur. Hesych. ἀναγκαῖον τὸ δεσμωτήριον. Heinsf.

50.] Inter versum 50 et 51 hæc interferta dicuntur in Cod. Vat. Ἦ ἔα γυνὴ Φοίνισσα μύλαις ἐπὶ κοῖτον ἔχοισιν. Inter versum 49 et

Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαισμένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος σπείδουτος ἐκάστω.

Ἦτοι ἄρ' ὥς εἶδοντ' ἐπίτιθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρίξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,
Συμπλήγδην ἰάχυσαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιρύωνα 55
Ἐρπετὰ δεικανάεσκεν· ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χάιρων
Κωροσύνα· γελάσας δὲ πάρος κατέβηκε ποδοῖν
Πατρὸς ἔξ θανάτῳ πεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.

Ἀλκμήνα μὲν ἔπειλα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δαίεσσι ἀνράχολον Ἴφικλῆα. 60

Ἀμφιρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοῖτῳ.

Ὅρνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον αἰδον·
Τειρεσίαν τόκα μάνην, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν, 65
Καὶ νῦν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
Ἠνώγει· μὴδ', εἴ τι θεοὶ νόεοντο πονηρὸν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτει· καὶ ὥς ἐκ ἔσιν ἀλύξαι
Ἀνθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστήρος ἐπέργει
Μάντ' Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω. 70

et 50 forte legi potuerunt sic scripta: Ἦ ῥα γυνὴ Φοίνισσα μύλαις
ἐπὶ κοῖτον ἔχουσα, Ἄντα δὲ δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς αὐτῇ. quā in fede
mihi genuina videntur: illud αὐτὸς *famula Phænissæ* potius con-
venit, quàm ipsi *hero*. Valck.

55.] Συμπλήγδην cum ἰάχυσαν potius quàm cum ἔχοντα jungen-
dum rectè monuit Reiskius. "constrebebant et vociferabantur om-
nes uno velut idu manus, uno momento, quasi uno vocis conflictu."

68. Καὶ ὥς ἐκ ἔσιν] Impedita est hæc sententia, cui subesse vide-
tur menda.

Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως,
 Θάρσει, ἀριστοόκεια γύναι, Περσῆϊόν αἶμα.
 Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ Φέγλος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσων,
 Πολλὰ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γένασι νῆμα
 Χεὶρὶ καταρρίψονσι, ἀκρέσπερον αἰείδοισαι 75
 Ἀλκμήναν ὀνομασί· σέβας δ' ἔσῃ Ἀργεΐαισι.
 Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ἔρανὸν ἄστρα φέροντα
 Ἀμβαίνειν τεὸς υἱός, ἀπὸ σέρνων πλάγυς ἥρως,
 Οὐ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσανες ἄλλοι.
 Δῶδεκά οἱ τέλεσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῇν 80
 Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἐξεῖ.
 Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τὰδ' ἐπώρσαν
 Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
 Ἔσαι δὲ τῆτ' ἄμαρ, ὅπανίκα νεβρόν ἐν εὐνᾷ
 Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος ἔκ ἐθελήσει. 85
 Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῶ εὐτυχὸν ἔσω,
 Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἐτοιμάσατ', ἢ παλιῦρω,
 Ἥ βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὔρον ἄχερδον·
 Καίε δὲ τῶδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζασι δράκοντε
 Νυκτὶ μέσα, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἠθέλον αὐτοί. 90
 Ἦρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τίς
 Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμόιο φέροισα,

75. καταρρίφοντι] pro κατατρέφοντι cum Reiskio et Brunckio ex Ed. Rom. et Vatic. Cod. recepit Valckenærius.

Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ ἔριον· ἀψὲ δὲ νέσθαι
 Ἀσρεπίος· καθάρῳ δὲ πυρώσατε δῶμα θεῖον
 Πρῶτον· ἔπειτα δ' ἄλλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισαι) 95
 Θαλλῶ ἐπιρῥαίνειν ἐσεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
 Ζηνὶ δ' ἐπιρῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενά χοῖρον·
 Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρβηροι ὡς τελέθοιτε.

Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὄχλῳ δίφρον
 Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς. 100
 Ἡρακλῆος δ' ὑπὸ μάτρει, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωῇ,
 Ἐτρέφετ', Ἀργεῖω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
 Γράμμαθα μὲν τὸν παῖδα γέρον Λίνος ἐξεδίδαξεν,
 Τίος Ἀπόλλωνος, μελεδωνεύς, ἄγρυπνος ἥρως·
 Τόξον δ' ἐλάνύσαι, καὶ ἐπίσκοπον εἶναι οἶσῶν, 105
 Εὐρύλος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρῆραις.
 Αὐτὰρ αἰοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσε
 Πυξίνα ἐν Φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὐμόλπος.

93. Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ ἔριον] Pro ὑπὲρ ἔριον *Reiskius* legit
 ἐπερίριον i. e. ὑπερίριον· “κόμην ῥίπτειν ὑπερίριον idem est atque ῥίπτειν
 “ ὑπὲρ τῆς ὁρᾶς *ultra terminos ditionis sue ejicere*, ut mortuorum vel
 “ morte datorum facinorosoform ossa ultra limites agri patrii ejicie-
 “ bantur, ne superstitēs, aut ignominia sua, aut reatu criminum
 “ suorum contaminarent, penes eos manentes.” *Bruckius* et hanc,
 et *Stephani* conjecturam amplexus, edidit Ῥωγάδος ἐκ πέτρας ὑπερί-
 ριον.

103. et sequent.] Ἐδιδάχθη μὲν Ἡρακλῆς ἀρματῆλατῆν μὲν ὑπὸ Ἀμ-
 φιτρύωνος· παλαιὸν δὲ ὑπὸ τῷ Αὐτολύκῳ· τοξεύειν δὲ ὑπὸ Εὐρύτῳ· ὀπλο-
 μαχίῳ δὲ ὑπὸ Κάσσορος· καθαρωδεῖν δὲ ὑπὸ Λίνῳ. *Apollodor.* Bibl. 11. 4.

105. ἐπίσκοπον εἶναι οἶσῶν] Vulgatam lectionem tuetur *Valcke-
 narius*—Pro ἐπίσκοπον *Wartonus* conjieit ἐπίπλοον legendum esse—
 Ἀλλ' ὅτε longē elegantior videtur conjectura *Heinsii* ἐπὶ σκοπὸν εἶναι οἶσῶν.

Ὅσσα

Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἔδρουρόφει Ἀργόθεν ἄνδρες
 Ἀλλάλως σφάλλουσι παλαίσμασιν, ὅσσα τε πύκλαι 110
 Δεινοὶ ἐν ἱμάνεσσιν, ἅ τ', εἰς γαῖαν προπεσούηες
 Πυγμαῖοι ἐξεύροντο παλαίσματ' ἀντιφύλακτα τέχνα,
 Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείας διδασκόμενος παρὰ παιδί
 Ἀρπαλύνῃ Φανοτῇ· τὸν ἔδ' ἂν τηλόθι λεύσων
 Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι. 115
 Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
 Ἴππεες δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἄρμασι, καὶ, περὶ νύσσαν
 Ἀσφαλέως κάμπηοντα, τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
 Ἀμφιρύτων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θεῶν ἐξήρατ' ἀγώνων 120
 Ἀργεὶ ἐν ἵπποδότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγεῖς
 Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
 Δέρας δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
 Ἄνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφείων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
 Κοσμησαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι 125
 Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεύσαι,
 Κάτωρ ἱππαλίδας ἔδαινε, φυγὰς Ἀργεὸς ἐνθῶν,

112.] Pro Πυγμαῖοι *Salmafius* legit Παμμάχοι.

114. Φανοτῇ] Corrigere non dubitavi ex Ed. Flor. pro Φανοπῇ.
Falck.

118.] τροχῷ *Reiskio* debetur, qui tamen τρέχων videtur maluisse.—
 Ὅlim vulgabatur τροχῷ.

125, 126. λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι Δυσμενέων ἐπιόντα] Hunc locum
 nemo interpretum intellexit. Λόχον ἀναμετρήσασθαι est *Agmen* sive
aciem hostilem metiri. To measure the Enemy's ground. Quod periti
et prudentis imperatoris est. Tour.

Ὅπποκα κλᾶρον ἄπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεύς
Ναῖε, παρ' Ἀδρήσοιο λαβὼν ἱππήλαον Ἄργος.

Κάστορι δ' ἔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστὰς 130

Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποσείψαι νεότητα.

Ὡδὲ μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσασθαι μάτρη·
Εὐνὰ δ' ἥς τῷ παιδί τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ.

Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπλὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος 135

Δωρικὸς, ἀσφαλέως κε φυλοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.

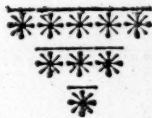
Αὐτὰρ ἐπ' ἅμασι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἰνυλο δόρπον·

Εἵματα δ' ἐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυλο κνάμας.

* * * * *

Λεῖπει τὸ τέλος τῆ παρόντος Εἰδυλλίης.

135, 136. ἄρτος Δωρικὸς] Voluerunt veteres Critici panem Doricum similem fuisse Atticorum πελάνω, vilem, et quo se operarii explebant. Glossa *Apollonii*, Πέλανος δὲ ὁ διαπιπηγμένος καὶ ῥυπαρὸς κατὰ Ἀττικὴς· ὡς καὶ Εὐριπίδης, Στόμαλος ἀφρώδη πέλανον· φησὶ δὲ τὰς ἀκαθάρτους καὶ εὐτελεῖς ἄρτους, ὡς ὁ Θεόκριτος Δωρικὸς φησι. *Heins.*

Ἐκ τῆς Εἰδησιῶς κέ. v. 204.

Ἡρακλῆς τὸν τῷ ἐν Νεμέῃ Λέοντος φόνον τῷ Φυλιῇ ἐκδιηγεῖται.

ΤΟ'Ν μὲν ἐμοὶ πρῶτισα τελεῖν ἐπέταξεν ἄθλον
 Εὐρυσθεύς· κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο Διὸς αἰνόν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὕγρον ἑλών, κοίλῃν τε Φαρέτραν
 Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἐτέρηφι δὲ βάκτρον
 Εὐπαγές, αὐτόφλοιον ἐπηρεφέος κοῖνοιο, 5
 Εὐμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς, ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
 Εὐρών, σὺν πυκινῇσιν ὀλοσχερές ἔσπασα ρίζης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χώρον, ὅθι λῖς ἦεν, ἵκανον,
 Δὴ τότε τόξον ἑλών σρεπλῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
 Νευρεῖην, περὶ δ' ἰὸν ἐχέσονον εἶθαρ ἔβησα. 10
 Πάντη δ' ὅσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπιάζον,
 Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, παρὸς γ' ἐμὲ κείνον ἰδέσθαι.
 Ἥμας ἦν τὸ μεσηγύ· καὶ οὐδέ πη ἵχνια τοῖο
 Φρασθῆναι δυνάμην, εἰδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
 Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἦν ἐπὶ βῆσι καὶ ἔργοις 15
 Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὐλακος, ὅντιν' ἐροίμην·
 Ἀλλὰ κατὰ σταθμὸς χλωρὸν δέος εἶχεν ἑκάστον.
 Οὐ μὲν πρὶν πόδας ἔσχον, ὅρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
 Πρὶν ἰδεῖν, ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.
 Ἦτοι δ' ἐμὲν σήραγμα προδείλος ἔστιχεν εἰς ἦν, 20

9. κορώνη] Κορώνη τὸ ἄκρον τῆς τόξου, εἰς ᾗ ἡ νευρὰ δίδεται. Hesych.

12. εἰδ' ὠρυθμῶ] Pro εἰδ' ὠρυθμῶ sic optimè correxit Is. Vossius.

Βεβρωκώς

Βεβρωκῶς κρείων τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
 Αὐχμηρὰς πεπάλαντο φόνω, χαροπὸν τε πρόσωπον,
 Στήθεά τε· γλώσση δὲ περιλιχμάτο γένειον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
 Ἐν ῥίω ὑλήεσσι, δεδεγμένος ὀππότη' ἥκοιο. 25
 Καὶ βάλλον ἄσπον ἰόντος ἀριστερόν εἰς κενεῶνα
 Τηϊσίως, ὃ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
 Ὀκρίεν, χλωρῇ δὲ παλίστυλον ἔμπεσε ποίη.
 Αὐτὰρ ὁ κρατὰ δαφαινὸν ἀπὸ χθονὸς ἔκ' ἐπάειρεν
 Θαμνέσας, πάντη δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι 30
 Σκεπτόμενος, λαμυρὸς δὲ χανὼν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον οἷσδ' ἀπὸ νευρῆς ποροῖαλλον,
 Ἀσχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἐτάσιος ἔκφυγε χειρός.
 Μεσσηγυρὸς δ' ἔβαλον σθητέων, ὅθι πνεύμονος ἔδρα·
 Ἀλλ' ἔδ' ὥς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυάδυνος ἰός· 35
 Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιος αὐτῶς.
 Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, αἰσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
 Αὖ ἐρύειν· ὁ δὲ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
 Θῆρ' ἄμολος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἔλιξε
 Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν

22.] χαροπὸν pro χαλεπὸν ex Codd. Vatic. et Flor. revocârunt *Wartonius*, *Brunckius* et *Valekenarius*.

24. ἄφαρ] Pro ἄμα præbuit Cod. Flor. *Valck.*

25. ῥίω] In duobus Codd. legitur τρίω, corrigendum arbitror *Drīw*. *Valck.*

31. ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε] Ex Codd. Vat. et Flor. receptum fuit pro vulgatis ὑπέδειξεν ὀδόντας. *Wart.* et *Valck.*

38.] Αὐρύειν in duo distraxi Αὖ ἐρύειν, *Valck.*

Θυμῷ ἐνεπλήσθη, πυρσαι δ' ἔφριξαν ἔθειραι 41
 Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάκας γένετ', ἥτε τόξον,
 Πάλλοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
 Ὡς δ' ὅταν ἀρμαλοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἵδρις ἔργων,
 Ὀρπηκας κάμπτησιν ἐρινεῦ εὐκεάτοιο, 45
 Θάλιφας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα διφρῶ,
 Τῷ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινεὸς
 Καμπτόμενος, τηλῆ δὲ μὴ πῆδησεν ὑφ' ὀρμῇ.
 Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λῆς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἄλλο,
 Μαιμάων χροὸς ἄσαι· ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμνα 50
 Χεὶρὶ ποροσχεθόμην, καὶ ἀπ' ἁμῶν δίπλακα λώπην·
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ρόπαλον κόρσης ὑπὲρ αὖον ἀείρας,
 Ἥλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἀνδιχα τρηχὺν ἑάξα
 Αὐτῷ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγρίελαιον
 Θηρὸς ἀμαιομακέτοιο· πῶσεν δ' ὄγε, πρὶν ἐμ' ἰκέσθαι,
 Ἐψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔση, 56
 Νευτάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὅσσε οἱ ἄμφω
 Ἦλθε, βίη σεισθέντος ἐν ὁσέῳ ἐγκεφάλαιο.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύναισι παραιφρονέοντα βαρείαις
 Νωσάμενος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι, 60
 Αὐχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθὰς,
 Ῥίψας τόξον ἔραζε πολυῤῥαπλὸν τε Φαρέτρην.
 Ἦγχεον δ' ἐγυρατέως, σιβαράς σὺν χεῖρας ἐρείσας

61. ἤλασα προφθὰς] Brunckius edidit ἔφθατα μάρψας.

Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ δυνύχεσσι.
 Πρὸς δ' ἔδας πτέρηνσι πόδας σφεῶς ἐπίεζον 65
 Οὐραίες ἐπιβάς· πλευρῇσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
 Μέχρις οἱ ἐξετάνουσα βραχίονας, ὀρθὸν αἰέρας
 Ἄπνευσον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ἄδης.
 Οὗτός τοι Νεμέε γενετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὀλεθρος,
 Πολλὰ πάρος μήλοισ τε καὶ ἀνδράσι κήδεα θέντος. 70

64. σάρκας] Ita correxit Tournius pro σαρκός.

70. μήλοισ τε καὶ ἀνδράσι κήδεα] Ista Brunckio suppeditavit Cod.
 Vatic. pro μήλοισι καὶ ἀνδράσι κήδεα. Valck.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α.

ΤΑ' ῥόδα τὰ δροσύνῃα, καὶ ἃ καλῶπιυκος ἐκείνα
 Ἐρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι.

Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὴν, Πύθιε Παιάν·

Δελφὶς ἐπεὶ πῆτρα τῆτό τοι ἀγλαΐσει.

Βωμόν δ' αἰμάξει κεραὸς τράγος ἔτος ὁ μαλὸς,

Τερμίνθε τρώγων ἔσχατον ἀκρόεμονα.

4. Δελφὶς ἐπεὶ πῆτρα] Legendum Δελφιδ', ἐπεὶ πῆτραν τῆτό τοι α. Τῆτο, τὸ δένδρον scilicet. Τουρ. — Brunsckius vulgatam lectionem τ. ἑ. tur. "Δελφὶς πῆτρα τὴν ἀγλαΐην τῆτο τῷ δένδρῳ σοι ἴφουσι. Scilicet) "ἀγλαΐσει significationem hīc transitivam habet."

5. μαλὸς] Τράγος μαλὸς est caper albus. Idem μαλὸς et μαλλὸς Hesych. Μαλλὸς, τὸ ἱόν — καὶ λευκός. — Μάλερος, λεύκερος. Τουρ.

Ἄ Λ Λ Ο. β'.

Γῆναν τὰν λαύραν τῶς αἰ δρύες, αἰπὸβλε, κάμψας,

Σύκινον εὐρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον.

Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περικεδρομέν· ἀέναον δ'

Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει

Δάφναις, καὶ μύρτοις, καὶ εὐώδει κῦπαρίσσω·

Ἐνθα πᾶριξ κέχυται βοτρυόταις ἑλικί

Ἀμπελος· εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν αἰοδαῖς

Κόσσυφοι ἄχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·

3. Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς] Omnino servandum arbitror. Salmasio Codicis lectio placuit Ἐρκος δ' εὖ ἱερὸν — In Ed. Flor. legitur Κᾶπος δὲ σκιερὸς. — Τουρίο scribendum videbatur Σακὸς δ' εὐτέρος. — Valck.

Π

Ξεθαί

Ἐσθλὰ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι,

Μέλπεσαι σόμασιν τὰν μελίγηρην ὄπα.

Ἐξο δὴ τηρεῖ, καὶ τῷ χαρίῃσι Πριήπῳ

Εὐχέ' ἀποσέρξαι τὲς Δάφνιδός με πόθους.

Κεῦθὺς ἐπιρρέξειν χίμαρον καλόν· ἦν δ' ἀνανεύσῃ,

Τῷδε τυχὼν ἐθέλω τρισσὰ θύῃ τελέσαι.

Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω

Σακίταν· αἰοὶ δ' εὐμένεως ὁ Θεός.

9. ἀνταχεῦσι.] Sic correxit Scaliger pro vulgato ἀνταχεῖσι.

11, 14.] Heinsius sensum hujus loci optimè videtur expedivisse.

—“Dicas *faciunt me capro* si concedat Deus, ut ab amore ejus

“me vindicem.—*Quod si id concedere nolit*, sed illius amoribus ope-

“ram me dare velit: *scilicet exorem Daphnin, et ejus compos fiam, tres*

“*hostias mactabo*—At mens hòc modo dilucidior esset,

Κεῦθὺς ἐπιρρέξειν χίμαρον καλόν ἦν κατανεύσῃ

Τῷδε τυχὼν ἐθέλω κ. τ. λ.”—*Valckenærius* Heinisianam laudat interpretationem, at mallet tamen ἐπινεύσῃ, quod in hòc versu legitur in *Scholiis ad Antholog.*

Ἀ Λ Λ Ο. Ἱ.

Ἀῖς, ποτὶ τῶν νυμφῶν, διδύμοις αὐλοῖσιν αἶσαι

Ἄδύ τι μοί; κήγῶν πακλίδ' αἰεράμενος

Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θελξει

Δάφνις, καρδοέτω πνεύματι μελπόμενος.

Ἐγγὺς δὲ πάντες λασίας δρυὸς ἄντρος ὀπισθεῖν,

Πᾶν τὸν αἰγιδάταν ὀρφανίσωμες ὕπνε.

3. Ἀρξεῦμαι] *D' Orvillius* mavult *τῷδεῦμαι*.—vulgatum optimè tuetur *Toussius*, monens vocem Ἀρχεσθαι musicorum esse, et sapius in eo sensu à *Theocrito* usurpari.

6. αἰγιδάταν] Pro αἰγιδέταιν recepi, quod *H. Stephanus* jam probaverat. *Walck.*

Ἀ Λ Λ Ο.

*Α Λ Λ Ο. 5.

*Α δαίλαιε τὸ Θύρσι· τί τὸ πλέον, εἰ κατ'αἰαξεῖς
 Δάκρυσι διγλήνης ὥπας ὀδυρόμενος;
 Οἷχεται ἅ χίμαρος τὸ καλὸν τέκος, οἷχετ' ἐς ἄδαν·
 Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπιάξε λύκος.
 Αἰ δὲ κύνες κλαγγεῦσι· τί τὸ πλέον, ἀνίκα τήνας
 Ὅσειον ἔδδ' τέφρα λείπεται εἰχομέναις;

6. Ὅσειον ἔδδ' τέφρα] Potest accipi pro ἔδδ' ὀσειον, ἔδδ' τέφρα· malim
 tamen legi Ὅσειον ἔδδ' τέφρα. ne cinis quidem offum. Reisk.

*ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ὈΡΘΩΝΟΣ. ή.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίηται Ὀρθων,
 Χειμερίης μεθύων μηδαμῶ νυκτὸς ἰοίς.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιᾶντον ἔχω πότημον· ἀντὶ δὲ πολλὰς
 Πατρίδος ὀθνείην κείμαι ἐφ'εσσάμενος.

3. ἀντὶ δὲ πολλὰς] Pro πολλὰς Stephanus legit Παλλὰς. Heinsius
 βίβλ. Reiskius πότινας. Hemsterhusius φίλης.—Aurato placuit ἀντὶ
 παλαιᾶς. Tournius ita vulgatum tuetur. “Vox πολλὰς neutiquam
 “reijcienda est. Nimirum subintelligitur γῆς—Dicit Ortho. Pro
 “patriâ terrâ, eâque multâ et præclarâ peregrino tumultu exceptus
 “sum”.

Εἰς *ΑΓΑΛΜΑ τῆς ἑρανίας Ἀφροδίτης. ιγ'.

*Ἡ Κύπρις ἔ' πάνδημος· ἱλάσκειο τὴν θεὸν εἰπὼν
 Οὐρανίαν, ἀγνᾶς ἀνθεμα Χρυσογόνας

1. *Ἡ Κύπρις ἔ' πάνδημος] Εἰ μὲν ἐν μία ἐστὶν Ἀφροδίτη, ἢ διτταὶ θε-
 γανία τε καὶ Πάνδημος, ἔκ οἶδα—ὅτιγε μέντοι χωρὶς ἑκατέρω βωμοὶ τε εἰσι
 καὶ ναοὶ καὶ θυσαίαι, τῇ μὲν Πανδήμῳ ἐραδιεργότεραι, τῇ δ' Οὐρανίᾳ ἀγνό-
 τεραι, οἶδα. Xenoph. Συμπόσ.

Οἶκῳ ἐν Ἀμφικλέεσσι, ὃ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
 Εὐνόν· αἰεὶ δὲ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
 Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὧ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
 Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

ἘΠΙΤΑΨΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιθ.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἀλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
 Εὐρύμεδον, τύμβῳ τῷδε θανὼν ἔτυχες,
 Σοὶ μὲν ἔδρα θεοῖσι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολίται
 Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθῷ.

Εἰς τὸ Α΄ΥΤΟ΄. ιε.

Γινώσκειαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
 Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
 Χαιρέτω ἔτος ὁ τύμβος, ἑρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
 Κεῖται τῆς ἱερῆς κῆφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

Hoc Epigramma partem præcedentis putabat *Reiskius*; diversa esse, uni olim tumulo inscripta, *Brunckius*.

Εἰς ἸΠΠΩΝΑΚΤΑ. κα΄.

Ὁ μυσσοποιὸς ἐνθάδ' Ἰππώναξ κεῖται.
 Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχου τῷ τύμβῳ·
 Εἰ δ' ἐσσι κρήγυός τε καὶ παρὰ χρησῶν,
 Θαρσέων καθίζου· καὶν θέλης, ἀπόβριζον.

ΚΑΛΛΙ-

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ.

ὝΜΝΟΣ εἰς τὸν ΔΙ' Α.

Callimachus, Cyrenæus, Libys, Grammaticus, et Poëta insignis, literas primò decuit in vico Alexandria; postea à Ptolemæo Philadelpho accitus in Museum quod Alexandria dicaverat, magnoque ibi in honore habitus, circiter annum ante Christum 250. Fabric. Bibl. Græc. ii. 479.

ὝΜΝΟΣ εἰς τὸν ΔΙ' Α. ἀείδειν

Ζ

ἀείδειν

Λωῖόν, ἢ Διὸν αὐτὸν, αἰεὶ μέγαν, αἰὲν ἀνακτα,
Πηλοχρόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον ἑρανίδῃσι;

Πῶς καὶ νιν, Δικταῖον αἰέσομεν, ἢ Λυκαῖον;

Ἐν δοίῃ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήρισον.

5

Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν ἔρσι φασὶ γενέσθαι,

Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πρότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο;

Κρήτες αἰεὶ ψεῦσαι· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σείῃ

3. Πηλοχρόνων] Τῶν Γιγάντων, παρὰ τὸ ἐκ πηλῆ γενέσθαι, τῆς γῆς. Schol.—Bentleius mavult Πηλαγόνων.

8. τάφον] Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνως ἐπιγίγραπτο, “ Μίνως τοῦ Διὸς τάφος.” τῷ χρόνῳ δὲ τὸ, “ Μίνως,” ἀπηλείφθη ὥστε περιλειφθῆναι, “ Διὸς τάφος.” Ἐκ τούτου ἐν ἔχῃ λίγῃσι Κρήτες τὸ τάφον τοῦ Διὸς. Schol.

Κρήτες

Κρήτες ἔτεκλ' ἡνάλιο· σὺ δ' ἔθ' ὅτανες· ἔσσι γὰρ αἰεί.

Ἐν δέ σε Παρράσιω ῥεῖη τέκεν, ἦχι μάλισα 10

Ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές· ἔνθεν ὁ χῶρος

ἱερός· ἔδ' ἐτί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης

Ἐρπετὸν, ἔδ' ἐγυνὴ ἐπιμίσγεται· ἀλλὰ ἔῃ ῥεῖης

Ὠγύγιον καλέσσι λεχώϊον Ἀπιδανῆς.

Ἐνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,

Αὐτίκα δίξῃτο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο 16

Λύματα χυλῶσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λούσσαι.

Λάδων ἄλλ' ἔπω μέγας ἔρρεεν, ἔδ' Ερύμανθος

Λευκότατος ποταμῶν, ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα

Ἀρκαδίη· (μέλλεν δὲ μάλ' εὐνδρος καλέσθαι 20

Αὐτὶς) ἐπεὶ τημόσδε, ῥεῖη ὅτ' ἐλύσατο μήτρην,

Ἦ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων

Ἦειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὥχησεν ἀμάξας·

Πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω, διεῖρε πρὸς ὄντος,

10. Παρράσιω] Ὅρος Ἀρκαδίας τὸ Παρράσιον, ἀπὸ Παρράσιου τῷ Λυκάονος. Schol.

12.] μιν displicet Bentleio quia ἐπιμίσγεται accusativo nunquam jungitur, nisi interveniente præpositione—conjicit igitur vel μὲν vel οἱ legendum esse. Lennepius mavult μὴν.

13. Ἐρπετὸν] Κυρίως τὰ ἄποδα εἶρηται ἔρπετα, ἀπὸ τῷ πίπτειν ἐν ἔρῳ, καταχρηστικῶς καὶ τὰ τετράποδα. Etym. M.

Ibid.] ἐπιμίσγεται pro ἐπιτίσσειται revocavit ex Schol. et Edd. Ald. et Frob. Bentleius.

14. Ἀπιδανῆς] Οἱ ἀρχαῖοι Ἀρκάδες. Schol.

23.] Pro ὥχησιν Rubenkenius revocat ex Codd. ὥχησει—Hesych. (emendante Alberto) Ὀκχεῖν, Φορέειν, ἴσχειν.

Ἰλνυξ

- Ἴλυσ' ἐβάλοντο κινώπερα· νίσσῃο δ' ἀνήρ 25
 Πεζὸς ὑπὲρ Κραῖθιν τε, πολύσιόν τε Μετώπην
 Διψαλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
 Καί ῥ' ὑπ' ἀμνηχανίης σχομένη φάτο πότνια Πείη,
 Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ· τεαὶ δ' ὠδῖνες ἔλαφραί.
 Εἶπε, καὶ ἀλγανύσασα θεὰ μέγαν ὑφ' ὀπί πῆχυν, 30
 Πλῆξεν ὄρος σκήπηρ'· τὸ δὲ οἱ δίχα πᾶλιν διέσκη,
 Ἐκ δ' ἔχεν μέγα χεῦμα· τόθι χροά φαιδρύνασα,
 Ὡ· να, τεὸν σπείρωσε. Νέδῃ δέ σε δῶκε κομίσσασαι
 Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο·
 Οὐδ' ἀλὶν ἀπέτισε θεὴ χάριν· ἀλλὰ τὸ χεῦμα 35
 Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε· τὸ μὲν ποθι πᾶλιν κατ' αὐτὸ

25. Ἴλυσ' ἐβάλοντο κινώπερα] *Valckenærius* hanc loquendi formam ne Græcam quidem esse judicat, et conjicit Εἰλυοῖς ἴλλοντο κινώπερα, vel Ἴλυοῖς εἴλλοντο κ. in suis se lustris contortos voluebant serpentes.

Ibid. κινώπερα] Τὰ θηρία οἰοῖν κινώπερα, παρὰ τὸ ἐν τῇ ἐδάφει κινεῖσθαι. *Schol.*

26. πολύσιον] Τὸν πολέψυφοι, καὶ πολυπάτητον. *Schol.* Olim vulgabatur πολύσιον, formâ, ut *Brunckio* videtur, vitiosâ. Στίαν. γῆαι αἱ ψῆφοι—Καλλίμαχος, πολύσιον τε Μετώπην. *Schol.* ad *Apollon.* II. 1176.

34. Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον] Utrum Κευθμὸν ἴς, an Κευθμὸν ἔσω, legatur, parum refert: at rectè observat *Rubnkenius*, Κευθμὸν ἔσω confirmari videri à *Tryphiodoro*, qui Hemistichium suum fecit.

36. ποθι.] Non ad συμφέρεται, sed ad Καυκίωνων ποτολίεθρον, referendum censet *Ernesti*.—*Stephanus* παραπληρωματικῶς pro ποθι accipit.—*Brunckius* suspicatur legendum esse μάλα ποθι.

Ibid. κατ' αὐτὸ] *Rubnkenius* legit κατ' αἰπὸν. Vulgatam lecticem rectè defendit *Ernesti* "Poëtæ in exprimendâ vicinitate hoc pronomen libenter usurpant."

Καυκίωνων

Καυκόνων ὠλολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται,
 Συμφέρεται Νηρῇ· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ
 Τίανοι πίνουσι Λυκαονίης ἄρχαιο.

Ζεῦ, σέ δὲ Κυρβάντων ἔταραι προσεπηχύναντο 49

Διτῆλαι Μελίαι, σέ δ' ἐκοίμισεν Ἀδρήσεια
 Λίκνω ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσασα πόσινα μαζόν
 Αἶγος Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρωσ.
 Γέντο γὰρ ἑξαπινᾶτα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης
 Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα. 45

Οὔλα δὲ Κέρητές σε περὶ πρύλιν ἀρχήσαντο,

Τεύχεα

37. Καυκόνων] Ὄρος Ἀρκάδων ὃ Καύκων. *Schol.*—Caucones vetustissimi fuerunt Triphylia (quæ est Arcadia regio) inquilini: de quorum situ ac domiciliis copiosè disputat *Strabo*, lib. viii. *Friskoblinus*.

39. Λυκαονίης ἄρχαιο] Τῆς πρώτης λεγομένης Καλλιγῆς, Λυκάωνος δὲ θυγατρὸς· ἐξ ἧς καὶ Διὸς γεννᾶται ὁ Ἀρκάς, ἀφ' οὗ οἱ Ἀρκάδες. *Schol.*

41. Μελίαι] *Meliae arborum Nymphæ*, α μελία, fraxinus, ut *Dryades* α δρύς.—Νύμφαι παρωνύμως τοῖς δένδροις οἷς χαίρουσι. *Eustath.* *Ibid.* Ἀδρήσεια] Ἀδελφὴ Κερήτων. *Schol.*

42. Λίκνω ἐν] Ἐν γὰρ λίκνοις τοπαλαιοὶ κατεκοίμιζον τὰ βρέφη πλῆτες καὶ καρπὸς οἰωνίζοντο. *Schol.*

43. Ἀμαλθείης] Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἰξ τὸν Δία θρίψασα· λέγεται δὲ ἀπὸ μὲν τῷ ἐνὸς κέρατος ἀμβροσίαν ρεῖν, ἀπὸ δὲ τῷ ἄλλῳ νίκταρ. *Schol.*

45. Πάνακρα] *Stephanus*: Πάνακρα, ἔρη Κρήτης—τὸ ἔθνικόν Πανακραῖος· τὸ θηλυκόν, Πανακρίς· Mirum est alicui in mentem venire potuisse in super. ver. nomen esse proprium, et apem quandam appellatam *Panacrin*, ut caprae nomen fuit *Amalthea*. *Bruck.*

46. Οὔλα] *Scholias* explicat ὑγιεινῶς, quod defendit *Spanhemius*.—*D. Heinsius* interpretatur in numerum. *T. Bentleius*, strenuè (“Ὅλον κεκλήγοντες *Il. P.* *Schol.* ὁξὺ βοῶντες ἢ πυκνόν”)—"Οὔλα ὁρεῖσθαι referri potest ad motum pedum, ut sit περιπλεκτοῖς πρῶς.—

“Possis

Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος ἕασιν ἡχὴν
Ἀσπίδος εἰσαίτοι, καὶ μὴ σέο κερρίζοντος.

Καλὰ μὲν ἦέξου, καλὰ δ' ἔτραφες, ἑράνιε Ζεῦ.

Ὅξυ δ' ἀνήθησας, ταχίνοι δέ τοι ἦλθον ἱελοί. 50

Ἀλλ' ἔτι παιδὸν ἐὼν ἐφράσσας πάντα τέλεια.

Τῷ τοι καὶ γνώσοι, προσηργενέες περ ἐόντες,

Οὐρανὸν ἐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδάσιον οἶκον.

Δηναῖοι δ' ἐ πάμπαν ἀληθείης ἦσαν αἰδοί·

Φάλο πάλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώμαλα νεῖμαι· 55

Οὐ σε θεῶν ἐσσηνα πάλοι θέσαν· ἔργα δὲ χειρῶν,

“Possis etiam intelligere *varios orbes implicantes*, quod et significat-
tioni verbi ἔλα convenit, et saltationi ἐνόπλῳ.” *Ern.*

Ibid. πύλιν] Ἐνόπλιον. *Schol.* *Hesych.* Πύλιν, πυρρίχην.

48. μὴ σέο κερρίζοντος] *Corybantum saltu et tumultu Jovem conservatum esse docet Ovid. Fast. iv.*

Ardua jamdudum resonat tinnitibus Ida,

Tutus ut infanti vagiat ore puer.

Pars manibus clypeos, galeas pars tundit inanes:

Hoc Curetes habent, hoc Corybantes opus.

49.] ἔτραφες:] *Nolit hanc vocem passivè sumi Dawesius et emendat ἐτρέφειν vel ἐτρέφει.*—*Passivè sumi posse contendit Ernesti, et sententiam suam exemplis fulcit.*—*Totum versum spurium esse censent Rubnkenius et Lennepius.*

50. ἀνήθησας] *Vaiet idem quod simplex ἤθησας. Rubnkenius, qui olim conjecerat legendum esse, Ὅξυ δ' ἀε' ἤθησας, receptam lectionem, allatis exemplis, ipse postea defendit.*

53. ἐπιδάσιον] *Μεμερισμένοι. Schol.*—*At Toupus οἶκον ἐπιδάσιον interpretatur domum ad epulandum accommodatam, sive ad vitam beatè et hilariter transfigendam. Quod Dii scilicet faciunt, οἱ θεοὶ ζῶντες.*

Σὴ τε Βίη, τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλαις εἶσαο δίφρῳ.

Θήκαο δ' οἰωνὸν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην
 Σῶν τεράων, ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
 Εἴλεο δ' αἰζήων ὃ, τι φέρῃλον· ἔ σὺ γε νηῶν 60
 Ἐμπεράμης, ἐκ ἀνδρα σακίσπαλον, ἔ μὲν αἰοιδόν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζουσιν αὖθι παρήκας
 Ἀλλὰ μέλειν ἑτέροισι· σὺ δ' ἐξέλεο πολιοιάρχης
 Αὐτὲς, ὣν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὣν ἴδρις αἰχμῆς,
 Ὡν ἐρέτης, ὣν πάντῃ· τί δ' ἔ κραίεοντος ὑπ' ἰσχύν;
 Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδεῖομεν Ἡφαίσιοι, 66
 Τευχηςᾶς δ' Ἀρῆος· ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης

57. Σὴ τε Βίη] *Bentleius* eleganter conjicit legendum esse Ἡ τε Βίη.

Ibid. ὃ καὶ] *Scholias* δὲ ad Κάρτος referri vult. *Valckenarius* melius, ut videtur, δὲ interpretatur.—*Arnaldus* pro ὃ mallet legere ἄ.

58. οἰωνὸν] *Stephano* placet οἰωνῶν, quod fortasse præstat.

62. αὖθι παρήκας] *Valckenarii* conjecturam *legentis* ἀντιπαρήκας amplectitur *Brunckius*.

66. Αὐτίκα] *Exempli gratia*. Sic in margine Edit. *Vasco*, manus docta interpretatur. *Ern.*

Ibid. ὑδεῖομεν] λέγομεν. *Schol.*

67. ἐπακτῆρας] Ἐπακτῆρες, οἱ κυνηγοὶ, ἀπὸ τῆ ἐπείγειν τὰς κύνας. *Etym. M.*

Ibid. Χιτώνης.] Νηλεὺς ὁ Κόλφω, ἀποικίαν θέμενος ἀπὸ Ἀθηναίων ἔλαβε χρησμὸν ἐγείραι ξόανον τῇ Ἀρτέμιδι ἀπὸ παγκάρπων ξύλων· καὶ δὴ ποτε ἱορτῆς τελευμένης τῇ Ἀρτέμιδι ἐν τῇ Χιτῶνι (ἔστι δὲ δῆμος Ἀττικῆς) ἀπειλῶν εἶρε δρῦν ὑάμπολυν καὶ διάφορον ἔχυσαν ἡρτημένον καρπὸν. Καὶ ἐκ τούτου ἐποίησεν ἀγαλμα τῇ θεᾷ· καὶ ἔτω μετόκησεν ἐν Μιλήτῳ. Ἀπὸ τῆς δῆμος ἦν ἴσχε τὴν ὀνομασίαν ἢ Ἀρτεμις. ἢ, ὅτι τιλομένην τῶν βριφῶν ἀντιτίθουσαν τὰ ἱμάτια τῇ Ἀρτέμιδι. *Schol.*

Ἀρτέμιδες·

Ἀρτέμιδος· Φοίβε δέ, λύρης εὖ εἰδότας οἴμης.

Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς ἔδδ' ἐν ἀνάκτων

Θειότερον· τῷ καὶ σφε τῆν ἐκρίναο λᾶξιν.

70

Δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν· Ἰζέο δ' αὐτὸς

Ἀκρῆς ἐν πτολίεσσιν, ἐπόψιος οἳ τε δίκησι

Λαὸν ὑπὸ σκολιῆς, οἳ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν.

Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἑάων,

Δῶτορ ἀπημονίης· τεὰ δ' ἔργματ' αἵ τίς κεν αἰδοί; 75

Οὐ γένετ', ἔκ ἔσται· τίς κεν Διὸς ἔργματ' αἰεῖται;

Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδε δ' ἀρετὴν τ' ἀφένος τε.

Οὐτ' ἀρετῆς ἄτερ ὅλβος ἐπίσταται ἀνδρας ἀέξειν,

Οὐτ' ἀρετὴ ἀφένειο· δίδε δ' ἀρετὴν τε καὶ ὅλβον.

69. ἐπεὶ Διὸς ἔδδ' ἐν ἀνάκτων] *Lennerius* eleganter conjicit legendum esse, ἐπεὶ δ' ἰδεις ἔδδ' ἐν ἀνάκτων Θ. κ. τ. λ.

70. λᾶξιν] *Λαχμόν*, κλήρωσιν. *Schol.*—σφε *R.* *Bentleio* debetur. Olim legebatur σφι.

76. αἰεῖται] *Displicet* hæc lectio *H. Stephano*, et τῷ Ἑλληνικωτάτῳ *R. Dawsio*; quorum ille αἰδοί, vel αἰεῖση, malit. Hic neutram istarum lectionum accipit; cūm αἰεῖση Græci sermonis indoli ad-
versari contendat, αἰδοί verò cum τίς Poëtæ sententiæ: ideoque ipse legit,

—τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν αἰδοί;

Οὐ γένετ', ἔκ ἔσται τις, ὃ κεν Διὸς ἔργματ' αἰδοί.—*Brunckius* putat versum pravâ interpunctione laborare, et scribi debere

Οὐ γένετ', ἔκ ἔσται, τίς κεν Διὸς ἔργματ' αἰεῖται. ut τις pro ὃς po-
natur.

Ἐκ 18 ὝΜΝΟΥ εἰς τὸν ἈΠΟΛΛΩΝΑ.

ΟΙΟΝ ὁ τῷ πόλλωνος ἐσεῖσατο δάφνινος ὄρπηξ,
 Οἷα δ' ὅλον τὸ μέλαθρον· ἐκάς, ἐκάς, ὅσις ἀλιθρός.
 Καὶ δῆπερ τὰ θύρετρα καλῶ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει.
 Οὐχ' ὀράας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ
 Ἐξαπίνης, ὁ δὲ κύκνος ἐν ἡέρι καλὸν αἰεῖδι. 5
 Αὐτοὶ νῦν καλοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων,
 Αὐταὶ δὲ κληῖδες· ὁ γὰρ θεὸς ἐκέτι μακράν.
 Οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χαρὸν ἐντύνεσθε.
 Ἰὼ πέλλων ἐ παντὶ φαίνεται, ἀλλ' ὅ τις ἐσθλός.
 Ὅς μιν ἰδῇ, μέγας ἔστος· ὃς ἔκ ἴδε, λιτὸς ἐκείνος. 10
 Ὅψόμεθ', ὦ Ἐκάεργε, καὶ ἐσσόμεθ' ἔποτε λιτοί.
 Μῆτε σιωπηλὴν κίθαριν, μῆτ' αἴψοφον ἵχνος
 Τῷ Φοῖβῳ τὲς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος.
 Εὐφημεῖτ' αἰόντες ἐπ' Ἀπόλλωνος αἰοιδῇ.
 Εὐφημεῖ καὶ τῶνόντος, ὅτε κλείουσιν αἰοῖδοι 15

3. Οἷον ὁ τῷ πόλλωνος] Ἀπὸ τῆ εἰώς. ἔστι δὲ θιασμὸς· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μαντευομένων τὰ θεῖα καὶ ἐπιδημεῖν καὶ ἀποδημεῖν· καὶ ὅταν μὲν ἐπιδημῶσι, τὰς μακτείας ἀληθεῖς εἶναι· ὅταν δὲ ἀποδημῶσι, ψευδεῖς. Ὡς γὰρ ἐπιδημῶντος τῷ θεῷ, ταῦτά φησιν ὁ Καλλιμαχος. *Schol.*

4. φοῖνιξ] Λέγεται, ὅτι παρὰ (F τέτῳ addi debet) τῷ δένδρῳ ἰγύνησεν ἡ Λητώ τὸν Ἀπόλλωνα. *Schol.*

6. Αὐτοὶ] Ἀπὸ τῆ αὐτόματοι. *Schol.*

Ibid. ἀνακλίνεσθε] Ὅμηρος· “Ἡμεῖς ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἡδ' ἐπιθῆναι.” *Schol.*—Hunc locum ex *Psalms Davidis* transfuisse videtur *Callimachus*. Vid. Pl. xxiv. 7.

15. Εὐφημεῖ] Ἦσι χάξει, γαληνῶ. *Schol.*

Ἡ κίθα-

Ἡ κίθαριν, ἢ τόξα, Λυκαῖος ἔντεα Φοῖβε.

Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλλῆα κινύρεται αἶλινα μήτηρ,

Ὅππότ' ἰὴ παιῖον, ἰὴ παιῖον ἀκέσῃ.

Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πῶτερος,

Ὅς τις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐσήρικται.

20

Ἴη ἰὴ φθέγγεσθε· κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν.

Τὸν χορὸν αἰ' πολλῶν, ὅτι οἱ κατὰ θυμὸν αἰεῖδι,

Τιμῆσει· δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἦται.

Οὐδ' ὁ χορὸς τὸν Φοῖβον ἐφ' ἐν μόνον ἡμᾶρ αἰεῖσει,

Ἔστι γὰρ εὐῆμος· τίς ἂν ἐρεῖα Φοῖβον αἰεῖδοι;

25

Χρῦσεα τῷ πολλῶνι τότ' ἐνδυτὸν, ἢ τ' ἐπιπορπίς

Ἡ τε λύρη, τότ' ἄεμμα τὸ Λύκκιον, ἢ τε Φαρέτρη·

Χρῦσεα καὶ τὰ πῶδιλα· πολύχρυσος γὰρ Ἀπόλλων,

Καὶ τε πολυκλέανος· Πυθῶνί κε τεκμήραιο.

Καὶ κεν αἰεὶ καλὸς καὶ αἰεὶ νέος· ἔποτε Φοῖβε

30

Θηλείαις, ἔδ' ὅσσον, ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς.

Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πῶδ' αἰεῖσιν ἔλαια.

Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποσάζουσιν ἔθειραι,

Ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν· ἐν ἄσει δ' ὧ κεν ἐκείναι

16. Λυκαῖος] Λυκαῖα πόλις Δελφίδος, ἐν ᾗ τιμᾶται ὁ Ἀπόλλων. ἀπὸ Λυκαῖου κτίσαντος αὐτήν. *Elym. M.*

17. αἶλινα] Ἦτοι θρηνητικά. *Schol.*

20. ἐνὶ Φρυγίῃ] Antiqui fines Phrygiæ dilatiores habebant, et in illâ Sipylum dinumerabant. *A. Fabri.*

25. Οὐ ῥεῖα] Ante H. Stephanum legebatur αὐ' ἔρετα, per montes.

27. Λύκκιον] Λύκτος ἐστὶ πόλις Κρήτης. *Schol.*

32. ἔλαια] Σημείνεται ὅτι τὰ ἔλαια πληθυντικῶς παρ' ὅθεν ἄλλ' εὐρηται. *Schol.*

Πρῶκις ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο. 35

Τέχνη δ' ἀμφιλαφῆς ἔτις τόσον, ὅσον Ἀπόλλων.

Κεῖνος οἷσευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος αἰοιδόν.

Φοῖβω γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ αἰοιδῇ.

Κεῖνος δὲ θριαί, καὶ μάντιες· ἐκ δὲ νῦ Φοῖβος

Ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο. 40

Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν, ἐξέτι κεῖνος,

Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῶ ζευγῆτιδας ἔτρεφεν ἵππους,

Ἠϊθέρις ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.

Ῥεῖά κε βεβόσιον τελέθει πλέον, εἰδὲ κεν αἶγες

Δεύοινο βρεφέων ἐπιμηλάδες, ἥσιν Ἀπόλλων 45

Βοσκομένης

35. Πρῶκις] Δρόσοι, γαγόνες. Schol.— Πρῶκα, τὴν γαγία τῆς δρόσου Δωριεὺς λέγουσι. Phavorinus.

Ibid. ἀκήρια πάντ' ἱγίνοντο] Ἀφθάρτα καὶ αἰοισα πάντα γίνονται. Schol.

36. ἀμφιλαφῆς] Hanc vocem personis rariùs tribui observat Rubenkenius ad Timæi Lexic.

37.] Scaliger hunc versum ita refingi voluit, Κεῖνος οἷσευτὸν ἔλαχεν ρία, κεῖνος αἰοιδόν· ut scilicet res non personæ commemorentur.

38.] Grammatici Scholion marginale putat Rubenkenius, neque pro versu Callimacheo habendum.

39. θριαί] Μαντικαὶ ψῆφοι εἰσὶν αἱ θριαί. Schol.

41. ἐξέτι κεῖνος, Ἐξότ'] Hoc imitantur Latini cùm dicunt jam usque ab eo tempore cùm. A. Fabri.

42. Ἀμφρυσῶ] Ἀμφρυσὸν οἱ μὲν ποταμὸν Θεσσαλίας, οἱ δὲ πῶλιν. Schol.

44. βεβόσιον] Ὁ τόπος εἶθα οἱ βόες νέμονται. Schol.

45. ἐπιμηλάδες] ἀντὶ τῷ μετὰ τῶν μῆλων νεμόμεναι· καὶ γὰρ καὶ τὰς αἶγας μῆλα λέγουσιν. ὡς Ὅμηρος ἐπεξηγεῖται· “Μηλ', οἷός τε, καὶ αἶγες ἰαίνουσιν”. Εἰ δὲ Μενεμηλάδες γράφεται, ἀντὶ τῷ θήλειαι εἶναι. Schol.—

Ia

Βοσκομένης ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν· ἔδ' ἀγάλαξες
Οἷες, ἔδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὑπαρνοί·

Ἥ δέ κε μενοτόκος, διδυματόκος αἴψα γένοιτο.

Φοῖβω δ' ἐσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο

Ἀνθρωποί. Φοῖβος γὰρ αἰεὶ πολίεσσι Φιληδεῖ

50

Κτιζόμεναις, αὐτὸς δὲ Θεμείλια Φοῖβος ὑφαίνει.

Τετραέτης τὰ πρῶτα Θεμείλια Φοῖβος ἔπηξε

Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ, περιγύεος ἐγγύθι λίμνης.

Ἀρτεμις ἀγρώσσουσα καρήαλα συνεχὲς αἰγῶν

Κυνθιάδων Φορέεσκεν, ὃ δ' ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων.

55

Δείμαθ' οὖν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμὸν

Ἐκ κερῶν, κερὰς δὲ πῆριξ ὑπεβάλλετο τοίχους.

In quo *Scholio* nihil intelligo.—Sine controversiâ reponendum est ἐπὶ μηκάδες. Ἐπὶ conjunge cum δέουοντο, ut sit ἐπιδέουοντο. Nam præpositio sæpe per tmesin verbo postponitur, etiam pluribus vocibus interjectis. *Rubnk.*

47. Οἷες] Ita omnino legendum esse verè monuit *R. Bentleius*. *Ernesti* Οἷες retinuit cui Tribachys pro Dactylo in initio versûs non displicet.

Ibid. ἄκυθοι] Ἄκυθοι· κύθος γὰρ τὸ κύημα. *Schol.*

48. διδυματόκος] Pro διδυμοτόκος, ut ἀκράχολος apud *Theocritum* pro ἀκρόχολος.

51. ὑφαίνει] Sic Latini *texere* de ædificatione dicunt. *Cic.* ad *Attic.* iv. 15. *Paullus* basilicam *texuit*. *Ern.*

53. περιγύεος] Κυκλοτερὲς· ἔτω γὰρ τρογύλη λίμνη ἐν Ὀρτυγίᾳ καλεῖται. Ὀρτυγία δὲ ἡ Δήλος, ἀπὸ τῆς τῆς Δήλῳ εἰς Ὀρτυγα μεταβληθείσαν εἰς τὴν Δήλον ἰλθεῖν, φεύγουσαν τὴν Ἥραν. *Schol.*

55. Κυνθιάδων] Κύνθος, ὄρος τῆς Δήλῳ. *Schol.*

57. ὑπεβάλλετο] *Arnaldus* legit ἐπεβάλλετο, quod probat *Hemsterhusius*, quia ἐπιβάλλεσθαι est legitimum verbum de parietibus unde ἐπιβολαὶ τοίχων apud *Libanium*.

᾽Ωδ'

"Ωδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα Θερμείλια Φοῖβος ἐγείρειν.
 Φοῖβος καὶ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάτῳ.
 Καὶ Λιεύην ἐσιόντι κόραξ ἠγήσατο λαῶν 60
 Δεξιὸς οἰκιστὴρ· καὶ ᾤμοσε τείχεα δώσειν
 Ἑμτέροισ βασιλευσιν· αἰὶ δ' εὖορκος Ἀπόλλων.
 "Ω πολλον, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέεσσι,
 Πολλοὶ δὲ Κλάριον· πάντα δέ τοι ἔνομα πάλυ.

58.] Hunc quoque versum ab alienâ manu venisse censet *Rubini-kenius*.

59. Βάτῳ] Λέγεται, ὅτι ἔτος ὁ Βάττος ἄφρων ἦν· ἀπῆλθεν ἔν εἰς τὸ τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῶν, ἐπὶ τῷ τὸν θεὸν ἐρωτῆσαι περὶ τῆς Φωνῆς. ὁ δὲ ἔχρησεν αὐτῷ ἐκτί περὶ Φωνῆς, ἀλλὰ περὶ μετοικίας. Καὶ ὁ Βάττος πεισθεὶς τῷ χρησμῷ, ἦλθεν εἰς τὴν Λιεύην· λέγεται δὲ εἶναι πολλὰς λίοντας ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ· ἐπιδημήσας ἔν ὁ Βάττος, καὶ λίοντα αἰφνιδίως θρασυμένους, τῇ τῷ φόβῳ ἀνάγκῃ βιασθεὶς φθίγγασθαι, διέρρηξε τὴν φλέβα, ἥτις τὴν ἐκείνου Φωνὴν ἐπέτεχε· καὶ ἔτω Φωνῆς ἐγένετο, καὶ τὴν Κυρήνην ἐκίσει, ὅθεν ἐστὶν ὁ Καλλίμαχος. *Schol.*

60. κόραξ] *Ernesti* hanc vocem ad ipsum Apollinem referri putat, et vertit *corvi specie*.

61. Δεξιὸς οἰκιστὴρ· καὶ ᾤμοσε] *R. Bentley* conjicit vel legendum esse Δ. ο. καὶ ἑπώμοσε, vel Δ. οἰκιστὴρ· κ. ω. sc. ipsi Batto, novæ coloniz deductori.

62. βασιλευσιν] Τῷ Πτολεμαίῳ. *Schol.*

63. Βοηδρόμιον] Πολέμῳ ἐπιελθόντος τοῖς Ἀθηναίοις, ἔχρησεν αὐτοῖς ὁ θεὸς μετὰ βοῆς ἐπιθέσθαι τοῖς πολεμίοις· οἱ δὲ, τῷτο ποιήσαντες, ἐνίκησαν· ὅθεν Βοηδρόμιος Ἀπόλλων. *Schol.*

Boëdromius Apollo ab Atheniensibus cultus fuit, quasi auxilium dicas, in cuius honorem, teste *Suidâ*, festum Boëdromia iidem instituerunt: unde et mensi Boëdromioni nomen factum, quo Theseus Amazonas prælio vicit, quod refert *Plutarchus* in Thef. *Friscb.*

64. Κλάριον] Claros, Ioniæ civitas, in quâ nobile fuit Apollinis delubrum. *Friscb.*

Αὐτὰρ

- Ἀυτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον· ἐμοὶ πατρώϊον ἔτω. 65
 Ἴη ἰή, Καρνεῖε πολύλλιτε, σείο δὲ βωμοὶ
 Ἄνθεα μὲν Φορέεσιν ἐν εἵαρι, τόσσα περ ὥραι
 Ποικίλ' ἀγινέῃσι, Ζεφύρεσσι τανέωντος ἔερσην·
 Χείματι δὲ πρόκον ἠδύν· αἰεὶ δέ τοι ἄεναον πῦρ,
 Οὐδέ ποτε χθιζὸν περιβόσκειται ἀνθρακα τέφρη. 70
 Ἦ ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος, ὅτε ζωστῆρες Ἐνυῆς
 Ἀνέρες ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῆσι Λιεύσσης,
 Τέθμαι εὐτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὥραι.
 Ἴη ἰή παιῶν, ἀκρόμεν, ἔνεκα τῆτο
 Δελφός τοι παρώτισον ἐφύμνιον εὔρετο λαός, 75
 Ἦμος ἐκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσσο τόξων.
 Πυθῶ τοι κατιόντι συνήντεσσι δαιμόνιος θῆρ,
 Αἶνός ὄφεις. τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
 Βάλλων ὠκὺν οἷσόν· ἐπηύτησε δὲ λαός,
 Ἴη ἰή παιῶν, ἱεὶ βέλος, εὐθύ σε μήτηρ 80

65. Καρνεῖον] Ἀπὸ Κάρνη τῆ μάτεως τῇ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Ἀλήτη, ὃς ἦν τῶν Ἡρακλειδῶν. ἐργισθεὶς ὑπὸ Ἀπόλλωνος λοιμὸν ἐπέβαλεν. Schol. Non ab Aletâ, sed ab Hippotâ, Carnum interfectum memorat Pausanias in Laconicis.

Ibid. ἐμοὶ πατρώϊον] A Lacedæmoniis ad Cyrenæos traducta sunt Carnæa in honorem Apollinis festa.

71. ζωστῆρες Ἐνυῆς] Περιφραστικῶς αἱ πολεμικοί. Schol. τὸ γὰρ ἐνδύ-
 ναι τὰ ὄπλα, ἐκάλουν οἱ παλαιὲ ζωσασθαι, ut testatur Pausanias in
 Boeoticis. Vulcanius.

72. ὠρχήσαντο] Ὡς ἐπιτελούντων ἐν τῇ Λιεύῃ ἑορτῇ Καρνεῖω Ἀπόλλωνι.
 Schol.

73. Τέθμαι] Νόμιμοι· ὠρισμένοι. Schol. Τέθμαι, νόμιμα. Hesych.

Γείνατ' ἄοσσητῆρα· τὸ δ' ἐξέτι κείθεν αἰείδῃ.

Ὁ Φθόνος Ἀπόλλωνος ἐς ἕατα λάθριος ἔπεν,
Οὐκ ἄγαμαι τὸν αἰδὸν, ὅς ἐχ, ὅσα πόντος, αἰεῖδει.
Τὸν Φθόνον ὡς πολλῶν ποδὶ τ' ἤλασεν, ὥδ' τ' ἔειπεν·

Ἄσσυρίς ποταμοῖο μέγας ῥόος, ἀλλὰ τὰ πολλὰ 85

Λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἔλκει.

Διοῖ δ' ἐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι Μελίσσαι,

Ἄλλ' ἦτις καθαρὴ τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει

Πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβαῖς, ἀκρὸν αἰτων.

Χαῖρε, ἀναξ· ὁ δὲ Μῶμος, ἔνθα νέοιτο. 90

81. ἄοσσητῆρα] Hoc est βοηθῶντα αὐτομάτως ἀνιῶσσης καὶ κληδόνης, quique ut *Horatius* ait, "non vocatus audit". *Vulcan.*

82. ἐς ἕατα] ἐ; pro ἐπ' *Dativo* debetur, ut et ἐχ in seq. versu, pro ἐδ'.

83. Οὐκ ἄγαμι] Ἐγκαλεῖ διὰ τέτων τῶν σκώπτουρας αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποῖημα, ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Ἑκάλην. *Schol.* Ponto nempe comparabat *Apollonius Rhodius* ποῖημα quale volebat credi suum, quod scripserat *Argonauticon*, alludens simul ad nomen Ponti Euxini, quod velut operis argumentum constituit. *I. Voss.*—*Ernesti* verò putat, in his argutari interpretes, et ὅσα πόντος solummodo esse formulam, insignem copiam exprimentem.

87. Μελίσσαι] *Melissæ* dictæ sunt *Cereris* sacerdotes, ut docet *Pindari* interpres *Pyth. iv.* Μελίσσαι κυρίως μὲν τὰς τῆς Δήμπτρας ἱερίδας φασί.

Ἐκ τῆς ὙΜΝΟΥ εἰς τὴν ΑΡΤΕΜΙΝ.

* ΑΡΤΕΜΙΝ (ὃ γὰρ ἐλαφρόν αἰδόντεσσι λαθέσθαι)
 Ὑμνέομεν, τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται,
 Καὶ χορὸς ἀμφιλαφῆς, καὶ ἐν ἔρσειν ἐψιάσθαι.
 Ἀρχόμεν, ὥς ὅτε πατὴρ ἐφεζόμενη γονάτεσσι
 Παῖς ἔτι κερρίζουσα, τάδε προσέειπε γονῆα·

5

Δὸς μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν,
 Καὶ πολυνυμνίην· ἵνα μὴ μοι Φοῖβος ἐρίζη.
 Δὸς δ' ἰδὲ καὶ τόξα. ἕα, πάτερ· ἔ σε φαρέτρην,
 Οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον· ἐμοὶ Κύκλωπες οἷτις
 Αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα·
 Ἀλλὰ φασφορίην τε, καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
 Ζώνυσθαι λεγνῶτόν, ἢ ἄγρια θηρία καίνω.
 Δὸς δέ μοι ἐξήκοντα χορήτιδας Ὀκεανίνας,
 Πάσας εἰνέτας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρες.

10

3. ἀμφιλαφῆς] Vocantur hic, ut opinor, chorea lata et spatiosa: quæ se in longum spatium extendunt. H. Steph. manibus scilicet mutuò inter se à saltantibus utrinque prehensis.

8. τόξα] Rubnkenius mavult τόξον, "quod ad aures accidit suavius".

10. ἄεμμα] Ἡ νευρά. Schol.

12. λεγνῶτόν] Τὸ ἔχει ὡς· τῷ τῷ τὸ ἀπολῆγον τῷ ἱματίῳ. Λίγναι γὰρ αἱ ὡαί, τὰ λώματα, οἱ κροσσοί· ἅπερ Ὀμηρὸς θυσαίνος καλεῖ. "Τῆς ἱκατόν θύσανοι παγχρόσσοι." Schol.—Λίγνα τὰ ἰσχατα. Hesych.

14. εἰνέτίας] Ingeniosè conjicit Rubnkenius legendum esse οἰτίας aequales.

[Ibid. ἀμίτρες] Ἀζέτες. Schol.

Δὸς δέ μοι ἀμφιπόλῃς Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας, 15
 Αἷ τέ μοι ἐνδρομίδας τε, καί, ὅππότε μηκέτι λύγκας
 Μῆτ' ἐλάφῃς βάλλοιμι, θοῶς κύνας εὖ κομέοιεν.
 Δὸς δέ μοι ἔρεα πάντα· πόλιν δέ μοι ἦντινα νεῖμον,
 Ἦντινα λῆς· σπαρνὸν γάρ, ὅτ' Ἀρτεμις ἄσυ κατείσιεν.
 Οὕρεσιν οἰκήσω· πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν 20
 Μῆνον ὅτ' ὀξείησιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
 Τειρόμεναι καλέεσι βοηθόν· ἥσ'ι με μοῖραι
 Γεινομένην τοπρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν·

15. Ἀμνισίδας] Ἀμνισὸς ποταμὸς Κρήτης· ἀφ' ἧς Κρητικῆς. Schol.

16. ἐνδρομίδας] Τὰ ὑποδήματα. Schol. Non simpliciter, sed venatoria, utpote εἰς τὸν δρόμον ἐπιτήδεια, et ut Pollux venatoria ὑποδήματα describit, κοῖλα εἰς μέσσην κνήμην ἀνήκοντα, δισμῶ ἀκριβεῖ περιεσφαλμένα. Virgilius cothurnos vocat. Vulcan.—Αἱ δὲ ἐνδρομίδες, ἴδιον τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα. Pollux.

17. θοῶς] Græci, præsertum poëtæ, venaticos canes foeminino genere efferunt, ut passim in Xenophontis Cynegético videre est. Brunck. Lectio igitur MS. Vossiani, θοῶς, fortasse præstat.

18. ἦντινα νεῖμον] H. Stephano displicet hæc lectio, et Scholiastis annotatio. Περιττὸν τὸ ἦν. Legi velit ille, πόλιν δὲ μίην τινὰ νεῖμον· aut si vulgata lectio retinenda sit, interrogationem putat minùs durum illum vocis ἦντινα usum reddituram, cum ellipsi verbi, hóc modo: πόλιν δὲ μοι ἦντινα; νεῖμον ἦντινα λῆς. Abreschius corrigit ἦν τίναν, ut hæc evolvatur structura, νεῖμον δὲ μοι πόλιν ἦντιναν, ἦν τινὰ μοι θείλεις νέμειν πόλιν.

19. λῆς] ἀντὶ τῇ θείλεις, κατ' ἀποβολὴν τῆς θὲ συλλαβῆς· κίχρηται πολλαχῇ τῇ λέξει, καὶ ὁ Θεόκριτος. Schol.

20. Οὕρεσιν οἰκήσω] Ernesti, mallet Οὕρεσ' οἰκήσω· nec verò exempla τῇ ᾱ. in dativis elisi, ex conjecturâ solâ debent temere multiplicari.

22. καλέεσι] H. Stephanus καλέουσι reponēbat. Brunckius censet scribendum καλέωσι, subauditâ particulâ ἄν.

Ὅτι

Ὅττι με καὶ τίχθεσα καὶ ἐκ ἤλγησε φέρουσα
 Μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων. 25
 Ὡς ἡ παῖς εἶπευσα γενειάδος ἤθελε πατρὸς
 Ἀψασθαι, πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας,
 Μέχρις ἵνα ψαύσει· πατὴρ δ' ἐπέκνευσε γελάσσας·
 Φῆ δὲ καταρρέζων. Ὅτε μοι τοιαῦτα θάιναι
 Τίχθοιεν, τυτθὸν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἦρης 30
 Χωρόμενης ἀλέγοιμι· φέρει τέκος, ὅσ' ἐβελήμους.
 Αἰτίξεις, καὶ δ' ἄλλα πατὴρ ἔτι μείζονα δώσει·
 Τρίς δέκα τοι πτολίεθρα, καὶ ἔχ' ἓνα πύργον, ὅπασσά·
 Τρίς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν
 Εἴσεται, ἀλλὰ μόνην σε, καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι. 35
 Πολλὰς δὲ ξυνῇ πόλιας διαμετρήσασθαι
 Μεσσόγεως, νήσους τε· καὶ ἐν πάσῃσιν ἔσονται
 Ἀρτέμιδος βωμοὶ τε καὶ ἄλσεα· καὶ μὲν ἀγυιαῖς
 Ἔσση καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος. Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν
 Μῦθον ἐπεκρήνην καρήατι· βαίνει δὲ κέρη 40

27. πολλά:] *H. Stephanus* coniecit πολιάς. *Rubnkenius* ἀπαλὰς, postea nihil mutandum esse vidit. Vulgatam lectionem defendit *Tompius*; ineptam vocat *Brunckius*, cui πολλά MS. *Vossiani* lectio unice placet. πολλὰ etiam *Rubnkenio* in mentem venerat.

32. καὶ δ' ἄλλα] *Rubnkenius* ex Cod. Ven. legendum censet καὶ τ' ἄλλα.

35. καλέεσθαι] Ἀπὸ κοινῆ τὸ εἴσεται. *Schol.*

36. διαμετρήσασθαι] Ἀπὸ κοινῆ τὸ ὅπασσω μὲν τὰς λ, κοινῇ δὲ σοι καὶ τῇ Ἀπόλλωνι πολλάς. *Schol.*

38. ἀγυιαῖς] Hinc dicebatur *Diana Trivia*, quod praeesset viis et coleretur in triviis. Græcis etiam τριδιτις. *T. Grav.*

Λευκὸν

Λευκὸν ἔπι, Κρήλαιον ὄρος, κεκομημένον ὕλη·
 Ἐνθεν ἐπ' Ὠκεανόν· πολέας δ' ἐπελέξατο νύμφας,
 Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
 Χαῖρε δὲ Καίρατος ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τηθύς,
 Οὐνεκα θυγατέρας Λητωίδι πέμπεν ἀμορβές. 45

Αὐθι δὲ Κύκλωπας μετεκίαθε· τὸς μὲν ἔτετμε
 Νῆσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρῃ νέον, ἀλλὰ τότε ἔσκεν
 Οὐνομά οἱ Μελιγυνίς) ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίσιοιο
 Ἐσαότας περὶ μύδρον· ἐπείγῃτο γὰρ μέγα ἔργον,
 Ἰππείην τετύκοιτο Ποσειδάωνι ποτίστην. 50
 Αἱ νύμφαι δ' ἔδδεισαν, ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα
 Πρηνόσιν Ὀσσειόισιν εὐικότα· πάσι δ' ὑπ' ὄφρυν
 Φάεα μενόγληνα, σάκει ἴσα τετραβοεῖω,
 Δεινὸν ὑπογλαύσουσα, καὶ ὅππότε δεῖπον ἄκυσαν

41. Λευκὸν] Ὅρος Κρήτης. ἐπικῶς ἔτος εἴρηκε, Λευκὰ δὲ ὄρη λέγονται, πληθυντικῶς. *Schol.*

44. Καίρατος] Ποταμὸς Κρήτης, καὶ πόλις ἡ Καίρατος, ἔτω λεγομένη. *Schol.*

45. ἀμορβές] Ἀποκλύθεις, παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι. *Schol.* Ἀμορβός, ὁ ἅμα τινι ὁρμῶν ἀμορμός. *Suid.*

47. Λιπάρῃ] Νῆσος ἡ Λιπάρη Σικελίας, ἔθα ἦν τὰ χαλκίαια Ἡφαίστου, ἔστι δὲ μία τῶν Αἰολίδων. *Schol.*

49.] Pro Ἐσαότας *Hemsterbuius* legit Ἐσαότες, interpunctione mutata, ut sit nominativus τῷ τετύκοιτο.

Ibid. μύδρον] Σίδηρον πεπυρακτωμένον, παρὰ τὸ μύδισθαι καὶ διαρρεῖν. *Schol.*—Μύδρος, σίδηρος πεπυρακμένος. *Hesych.*

52. Ὀσσειόισιν] Ὅσσα, ὄρος Μακεδονίας. *Schol.*

54.] Pro ὑπογλαύσουσα *Arnaldus* corrigit ὑπογλαύσουλο.

Ἄκμονος ἠχήσαντος, ἐπεὶ μέγα πᾶλὺ τ' ἄημα
 Φυσάων, αὐτῶν τε βαρὺν σόνον· αὔε γὰρ Αἴτνη,
 Αὔε δὲ Τρινακρίη, Σικανῶν ἔδος, αὔε δὲ γείτων
 Ἰταλίη, μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κυρνὸς αὐτεῖ,
 Εὖθ' οἷγε ῥαισῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων,
 Ἥ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν, ἢ σίδηρον,
 Ἀμβολαδὶς τετύποιες, ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν.
 Τῷ σφέας ἐκ ἐτάλασσαν ἀκηδέες Ὀκεανῖναι
 Οὐτ' ἄντην ἰδέειν, ἔτε κλύπον ἔασι δέχθαι.
 Οὐ νέμεσις· κείνης δὲ καὶ αἱ μάλα μηκέτι τυτθαί
 Οὐδέποτ' ἀφρικτὶ μακάρων ὀρώσι θύγαρες.
 Ἄλλ' ὅτε κεράων τίς ἀπειθέα μητέρι τεύχοι,
 Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἦν ἐπὶ παιδὶ καλίσρεϊ,
 Ἀργην, ἢ Στερόπην· ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτειο
 Ἔρχεται Ἑρμείης σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ·

55.] Legendum omnino, ut *Bentleius* monuit, ἠχήσαντος ἐπὶ μέγῃς
i. e. μεγάλως.

56.] Pro αὐτῶν *T. Faber* correxit ἀκτῶν. Sed frustra. αὐτῶν ad
Cyclopas referendum est.

61. Ἀμβολαδὶς] Ἐκ διαδοχῆς. *Schol. Ernesti* vero interpretatur
summā vi, elatis altē brachiis.

Ibid. ἐπὶ μέγα] ἐπὶ *H. Stephano* debetur, qui ita correxit pro
 ἐπεὶ, quæ particula orationis cursum impedit. — *Stanleius* maluit
 ἐπ' ἄμμιγα. — *Ruhnkenius* ἀτειρέα.

69.] Pro Ἑρμείης *Ruhnkenio* in mentem venit ἐρξείης, sc. qui coer-
 cet, castigator.

Ibid. κεχρημένος] *H. Stephanus* non dubitat quin reponendum
 sit κεχρισμένος. — *T. Grævius* legit κεχρημένος. *Ernesti* suspicatur vo-
 culam τε excidisse post σποδιῇ. Totus versus *Valckenario* sanus
 videtur.

Αὐτίκα

Αὐτίκα τὴν κέρην μορμύσσει· ἡ δὲ τεκῆσθαι 70
 Δύνει ἔσω κόλπεσ, θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.
 Κῆρα, σὺ δὲ πρότερώ περ, ἐτὶ τρίτηρός ἐσσα,
 Εὖτ' ἔμολεν Λητώ σέ μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρσας,
 Ἥφαιστος καλέοντος, ὅπως ὀπήρια δόιη,
 Βρόντεω σε σιβαροῖσιν ἐφессαμένε γονάτεσσι, 75
 Στήθεος ἐκ μεγάλης λασίης ἐδράξας χαίτης.
 Τῷ μάλα θαρσαλέῃ σφε τὰδε προσελέξαο τῆμος.
 Κύκλωπες, καὶ μοί τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε, τόξον,
 Ἥδ' ἰῆς, κόλην τε καλῶν κλῆῖδα βελέμων
 Τεύξατε· καὶ γὰρ ἐγὼ Λητωΐας, ὥσπερ Ἀπόλλων. 80
 Αἰ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκος, ἢ τι πέλῳρον
 Θηρίον ἀγρεύσω, τότε κεν Κύκλωπες ἔδοιεν.
 Ἐννεπες· οἱ δ' ἐτέλεσαν· ἄφαρ δ' ὠπλίσσαο, δαῖμον·
 Αἴψα δ' ἐπὶ σκύλακας πάλιν ἦϊες· ἴκεο δ' αὖλιν
 Ἀρκαδικὴν ἐπὶ Πανός· ὁ δὲ κρέα λυγρὸς ἔταμνε 85
 Μαιναλῆς, ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδαν ἔδοιεν.

70. μορμύσσεται] ἰκφοβῶ. Schol.

74. ὀπήρια] Τὰ ὑπὲρ τῶ ἰδῶν δῶρα. Schol.

Ibid. Κυδώνιον] Ἔθνος Κρήτης. Schol.

75.] Pro σε *Ernefti* mallet τι vel potius δέ.

77.] Pro τῆμος vir quidam doctus corrigit δαῖμον, eleganti conjecturā. *Ern.*

78.] Καὶ debetur *H. Stephano*: olim legebatur ἦ.

81. Αἰ] Non dubitem scribendum esse αἰ. Simpliciter αἰ pro αἰ conditionaliter dici nondum reperi. *Ern.*

Ibid. μόνιον δάκος] Κατὰ μόνιας νεμόμενον. Schol. Μόνιος, ἄγριος ὡς μέμινωμένος. *Suid.*

86. Μαιναλῆς] Μαίναλος, ὄρος Ἀρκαδίας. Schol.

Τὴν δ' ὁ γενεήτης δύο μὲν κύνας ἤμισυ πηγῆς,
 Τρεῖς δὲ παρθατίδας, ἓνα δ' αἰύλον, οἳ ῥά λέοντας
 Αὐτὰς αὖ ἐρύοντες, ὅτε δράξαιτο δερμάτων,
 Εἶλον ἐτι ζῶντας ἐπ' αὐλίον· ἐπ' αὖ δ' ἔδωκε 90
 Θάσσονας αὐράων κυνοσφρίδας, αἳ ῥά διώξαι
 Ὀκισαὶ νεβρὲς τε, καὶ ὁ μύοντα λαγῶν,
 Καὶ κοίτην ἐλάφου, καὶ ὕσριχος ἔνθα καλιαὶ
 Σημῆναι, καὶ ζορκὸς ἐπ' ἰχνιον ἠγήσασθαι.
 Ἐνθεν ἀπερχομένη (μέτα καὶ κύνες ἐσσεύοντο) 95
 Εὖρες ἐπὶ πωρομολῆς ὄρεος τῆ Παρράσιου
 Σκαιρέσας ἐλάφας, μέγα τι χρέος, αἳ μὲν ἐπ' ὄχθης
 Αἰὲν ἐβυκολέοντο μελαμψηφίδος Ἀναύρας,
 Μάσσονες ἢ ταῦροι κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός.
 Ἐξαπλῆνης δ' ἔταφες τε, καὶ ὃν ποτὶ θυμὸν εἶπες. 100

Z

Τῆτό

87. πηγῆς.] Λευκῆς· καὶ Ὁμήρου, “πηγεσιμῶν”. Schol.

88. παρθατίδας] *Vulcanius vertit auripetas. A. Fabri explicat, qui maculis albis præter aures, παρ' ἄτα αἶψα aspersi sunt. Spanhemius verò qui flaccidis auribus sunt. Al. Rubenkenius eleganter conjicit, Τρεῖς δ' ἑπορ' ἄτατις.*

91. κυνοσφρίδας.] Τὰς ἐπὶ κύων καὶ ἀλωπικῶν τιτλούμενας κύνας. ἢ τὰς Λακωνικάς· Κυνοσφρις γὰρ τόπος Λακωνικῆς. Schol.—*Aliter Stephanus Byzantinus: Κυνοσφρα ἄκρα Ἀρκαδίας, ἀπὸ Κυνοσφρα τῆ Ἑρμῆ· τὸ ἐθνικόν, Κυνοσφριδς, καὶ Κυνοσφρις δηλούν.*

93. ὕσριχος] Ὑσριξ, θῆριον τι ταχύτατον. Schol.

96. πωρομολῆς.] Ταῖς διεξόδους τῆ Παρράσιου, ὄρεος Ἀρκαδίας. Schol.

97, 99.] Σκαιρέσας ἐλάφας—κεράων.] *Ridicula est interpretum disputatione de cervarum cornibus. Græcis est ἡ ἐλάφος le cerf et la biche, ut αἱ κύνες sunt canes tam mares quam feminae. Brunck.*

98. Ἀναύρας] Ποταμὸς Θεσσαλίας ὁ Ἀναύρος. Schol.

100] Ὅ, *iunior. Latius aliquantò, quàm vulgò creditur, patent hæc provocabula idς καὶ σφετέρης· nam cùm soleant plerumque ad ieriliam*

Τῷτό κεν Ἀρτέμιδος πρῶτάγριον ἄξιον εἴη.
 Πέντ' ἔσαν αἱ πᾶσαι· πῖσυρας δ' ἔλες ὦκα θέσσα,
 Νόσφι κυνοδρομῆς, ἵνα τοι θοὸν ἄρμα φέρωσι.
 Τὴν δὲ μίαν, Κελάδοντος ὑπὲρ ποταμοῖο Φυγῆσαν,
 Ἥρης ἐννεσίησιν, ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ 105
 Ὑστατον ὄφρα γένοιτο, πάγος Κερύνειος ἔδειξο.
 Ἀρτέμι παρθενίη, Τητυοκλόνε, χρύσεια μὲν τοι
 Ἔντεα καὶ ζώνη, χρύσειον δ' ἐξέύξαιο δίφρον,
 Ἐν δ' ἐβάλευ χρύσεια, θεὰ, κεμάδεσσι χαλινά.
 Πῦρ δὲ σε τοπρῶτον κερύεις ὄχος ἤρξατ' αἰεῖν; 110
 Αἴμω ἐπὶ Θρήϊκι, τόθεν βορέαο καλῆϊξ
 Ἐρχεται ἀχλαίνοισι δυσάεα κρυμὸν ἄγασσα.
 Πῦρ δ' ἔταμες πεύκην; ἀπὸ δὲ φλογὸς ἦψας ποίης;
 Μυσῶ ἐν Οὐλύμπῳ· φάεος δ' ἐνέηκας αὐτμῆν
 Ἀσβέεε, τό ρα πατὴρ ἀποσάζῃσι κεραυνοί. 115

ad tertiam personam referri, Poëtæ tamen ad reliquas etiam duas eorum vim extendunt, pro ἑμὸς, σὺς, ἡμέτερος, ὑμέτερος. *Canter. Nov. Lect. v. 13.*

104. Κελάδοιτος] Ποταμὸς Ἀρκαδίας. *Schol.*—*Palmerius* legit κελάδοιτος et intelligit de Alpheo.

Ibid. Κερύνειος] Λέβο; Ἀρκαδίας. *Schol.*

105. ἐννεσίησιν] Olim vulgabatur αἰνεσίησιν. Illud rectè revocavit *T. Gravins*. Αἰνεσία vox nihili est: ἐννεσία apud *Homerum* et *Hesiodum* frequentata. Ἐννεσία ἢ εἰς πέν ἐνεμένη συμβεβηλ. *Euslath.*

106. Ὑστατον] Ὑστερον omnino legendum esse viri docti certatim monent, cùm conflet hoc, de quo agitur, vel tertium vel quartum esse Herculis certamen.

107. Τητυοκλόνε] Τητυὸς βιασάμενος Λητῶν, ἀνιρίθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος. *Schol.*

111. κατὰϊξ] Ἡ λεγομένη καταιγίς. *Schol.*

114. Μυσῶ ἐν Οὐλύμπῳ] Ἐστὶ γὰρ καὶ Μακεδονίας. *Schol.*

Ποσσάνη

Ποσσάκι δ' ἀργυρέοιο, θεῇ, πειρήσας τόξῃ;
 Πρῶτον ἐπὶ πηλέην, τὸ δὲ δεύτερον ἦκας ἐπὶ δρυῖν,
 Τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ θῆρα· τὸ τέταρτον ἐκέτ' ἐπὶ δρυῖν,
 Ἀλλά μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἳ τε περὶ σφεας,
 Οἳ τε περὶ ξείνης ἀλιτήμονα πόλλ' ἐτέλεσκον. 120
 Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπήν ἐμμάξαι ὀργήν.
 Κτήνέα φιν λαιμός καλαδόσκειαι, ἔργα δὲ πάγχυ·
 Κείρουλαι δὲ γέροντες ἐφ' υἰάσιν· αἱ δὲ γυναῖκες,
 Ἡ βληταὶ θνήσκουσι λεχωῖδες, ἧς φυγεῖσαι
 Τίλυσιν· τῶν δ' ἔδδ' ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη. 125
 Οὗς δὲ κεν εὐμειδῆς τε καὶ ἴλαος αὐγάσσηται,
 Κείνοις εὖ μὲν ἄρβρα φέρει σάχυν, εὖ δὲ γενέθλη·
 Τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξειλαι, ἔδ' ἐπὶ σῆμα
 Ἐρχονται, πλὴν εὖτε πολυχρόνιον τι φέρωσιν.

117 ἦκας] Intellige ἐ πειρήσας τόξῃ, τὸ βέλος, ad quod nomen infra refertur μιν v. 119. *Ern.*

121. ἐμμάξαι] Ἐμδάλης. *Schol.*

122. Κτήνέα φιν] Φιν χωρὶς τῆς σ, διὰ τὸ μέτρον. *Schol.*

Ibid. καταδόσκειται] Restitue ex priscis Edd. ἐπιδόσκειται. ἐπιδόσκεισθαι comedere, consumere apud Homerum et alios est passim. καταδόσκεισθαι autem est βόσκεισθαι κατὰ τινὰ τόπον pasci per sylvas, per valles. *Bent.*

125. τῶν δ' ἔδδ' ἐπὶ σφυρὸν ὀρθόν] Refero τῶν ad id quod dixit τίκτωσιν. Dicit igitur illas profugas talia parere, quæ nunquam se in pedes erigant: significans eas foetus edere, qui ad breve tempus sint vitales. *H. Steph.* Hæc verò dictio ἐπὶ σφυρὸν ὀρθόν videtur posse in hoc loco generaliter per metaphoram sumi, idemque significare quod apud Latinos *resisto talo stare*, id est *resisto progredi, bene cedere*.—*Ernesti* τῶν δ' ἔδδ' ad οἷς τύνη χ. ε. ο. referendum censet.

128, 129. ἐπὶ σῆμα Ἐρχονται κ. τ. λ.] *Hemsterhusius* explicat ad sepulchrum ire sepeliendi causâ. πολυχρόνιον τι autem hominem valde senem.

Οὐδὲ διχοσασίη τρώγει γένος, ἥτε καὶ εὖ περ 139
Οἴκας ἐσηῶτας ἐσίναλ'· τὰ δὲ θυωρὸν
Εἰνάτερες γαλῶω τε μίαν πῆρι δίφρα τίθειναι.

Πότνιχ, τῶν εἴη μὲν, ἐμοὶ φίλος ὅστις ἀληθής,
Εἴην δ' αὐτὸς, ἀνασσα· μέλοι δέ μοι αἶν' αἰοιδῇ,
Τῇ ἐνὶ μὲν Λητῆς γάμος ἐσσεῖται, ἐν δὲ σὺ πολλή, 135
Ἐν δὲ καὶ Ἀπόλλων, ἐν δ' οἱ σέο πάντες ἀέθλοι·
Ἐν δὲ κύνες, καὶ τόξ' α, καὶ ἄνιυγες, αἵτι' σε βεῖαι
Θητηνὴν φορέουσιν, ὅτ' ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις.
Ἐνθά τοι ἀντιόωντες ἐνὶ προμολῆσι δέχονται,
Ὅππῃ μὲν Ἑρμείης ἀκακήσιος, αὐτὰρ Ἀπόλλων 140
Θηρίον ὅ, τῇ φέρησθα· πάροιθε δέ, πρὶν περ ἐκέσθαι
Καρτερόν· Ἀλκείδην· νῦν δ' ἐκέτι τέτο ἀέθλον

130. τρώγει] *Ernesti* ex MSS. revocat τρώει.

131. θυωρὸν] θυωρός, ἡ φιλικὴ τράπεζα· κυρίως δὲ, ἡ τοῖς ἀγαθῶν
μῆτι. *Schol.* θυωρὸν, τραπέζαν τὴν τὰ θυή φυλάσσαν. *Hesych.* κα-
ταχρηστικῶς pro quâvis mensâ cum ratione etymi significet mensam
facris usibus destinatam. *Vulcan.*

132. Εἰνάτερες γαλῶω τε] Εἰνάτερες καλεῖται αἱ τῶν ἀδελφῶν γυναῖκες
πρὸς ἀλλήλας, οἷον Ἑλένη πρὸς Ἀνδρομάχην—γαλῶων, ἀνδρὸς ἀδελφῶν—
Schol. ad *Hom.* II. Z. 378.

133.] Pro ὅστις ἀληθής *T. Faber* corrigebat ὃν κε φιλήτης, vel ὅς κε
φίλος τοι.—*Ernesti* mavult ὅστις ἀληθῶς. i. e. ὅστις ἐμοὶ ἀληθῶς φίλος.

137. ἄνιυγες] Ἀπὸ τῆς ἄνιυγος τὸ ἔλιν ἄγμα σημαίνει. *Schol.*

140. ἀκακήσιος] Ἀπὸ ὅρας Ἀρκαδίας. ἡ δὲ μηδεὶς κακῶ παραίτιος ἄν.
Schol.—ὑπὸ τέτῳ δὲ τῷ λόφῳ πάλιν τι ἦν Ἀκακήσιον, Ἑρμῆ τε Ἀκακ-
σίῃ λίθῃ πεποιημένον ἄγαλμα καὶ ἐς ἡμᾶς ἐστὶν ἐπὶ τῷ λόφῳ. Τραφῆναι δὲ
Ἑρμῆν παῖδα αὐτόθι, καὶ Ἀκακίον τὸν Λυκάονος γενέσθαι οἱ τροφία, Ἀρκα-
δῶν ἐστὶν ἐς αὐτὸν λόγος. *Pausan.* in *Arcadicis.*—*Mercurius* apud
Homero vocatur Ἀκάκητα. II. Π. 185, ad quem locum *Scholias*tes.
Ὁ μὴ δυνάμενος κακωθῆναι ὑπὸ ἐτέρῳ, μήτε δὲ κακῶσαι ἄλλον, διὰ τὴν οἰ-
κείαν ἀρετήν.

Φοῖβος ἔχει· τοῖος γὰρ αἰεὶ Τυρύνθιος ἄκμων
 Ἔσθηκε πρὸ πυλῶν, ποσιδέγμενος, εἴ τι φέρεσσαι
 Νεῖαι πῶιον ἔδεσμαι· θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνῳ 145
 Ἀλλήληον γελόωσι, μάλισα δὲ πενθερὴ αὐτῇ,
 Ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἣ ὄγε χλάνην
 Κάπρον ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίρουσα,
 Κερδαλέῳ μύθῳ σε, θεῇ, μάλα τῷδε πινύσκει·
 Βάλλε κακὸς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοὶ σε βοηθόν, 150
 Ὡς ἐμὲ, κυκλήσκωσιν· ἕα πρόκας ἠδὲ λαγῶες
 Οὐρεα βόσκεσθαι· τί δὲ κεν πρόκες ἠδὲ λαγωοὶ
 ῥέξιαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.
 Καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα· βάλλ' ἐπὶ καὶ τέες.
 Ὡς ἔνεπεν, ταχινὸς δὲ μέγαν περὶ θῆρα πονεῖται.
 Σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μὲν ὑπὸ ζεύγλῃφι λυθείσας 156
 Ψήχουσιν κεράδας, παρὰ δὲ σφισι πελὺ νέμεσθαι
 Ἥρης ἐκ λειμῶνος ἀμυσσάμεναι, φορέουσιν

143.] Pro τοῖος Hemsterhusius mavult οἷος.

Ibid. ἄκμων] Ὁ μὴ καμὼν ἐπὶ τοῖς ἀθλοῖς Ἡρακλῆς. Schol. Τίρυνς, πόλις τῆς Πελοποννήτου. Steph. Byzant. in qua enutritus est Hercules.

148. φέροι] H. Stephanus legendum putavit φέροις. Ernesti mavult φέρων, ut cohæreat oratio.

149. πινύσκει] Σωφρονίζει, κολακεύει ὁ Ἡρακλῆς. Schol.

150. θνητοὶ σε] Olim vulgabatur θνητοῖσι. Correxuit Huettius.

151. ἕα πρόκας] Διὰ τὴν ἀδηφαγίαν τὰ μείζω τῶν ζῶων κτελεῖται αὐτὴν ἀγρεύειν. Schol.

154. βόες] Intelligit boves sylvestres. male Vulcanius, qui tauros tantum explicat. A. Fabri.

155. πονεῖται] Hoc H. Stephano pro πονεῖτο debetur, qui ἐπέκει etiam pro ἐπιπνι malebat.

Ὡκύθου,

᾽Ωκύθοον τριπέτηλον, ὃ καὶ Διὸς ἵπποι ἔδρασι·

Ἐν καὶ χρυσείας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο

160

Ἵδατος, ὃφρ' ἐλάφοισι ποτόν θυμάρμενον εἴη.

Αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεται· οἱ δέ σ' ἐφ' ἔδρην

Πάντες ὁμῶς καλέεσσι· σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.

Ἦνίκα δ' αἱ νύμφαι σε· χορῶ ἔνι κυκλώσσονται

Ἀγχόθι πηγῶν Αἰγυπλῆς Ἴνωποιο,

165

Ἦ Πιτάνης (καὶ γὰρ Πιτάνη σέθεν) ἔποτ' ἐκεῖνον

Ἦλθε παρ' Ἡέλιος καλὸν χορόν· ἀλλὰ θεῆται,

Δίφρον ἐπισήσας, τὰ δέ φάεα μηκύνονται.

Τίς δὲ νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρος εὐαδὲ πλεῖστον;

Τίς δὲ λιμὴν; ποίῃ δὲ πόλιν; τίνα δ' ἔξοχα νυμφέων

Φίλαο, καὶ ποίας ἡρώϊδας ἔσχες ἑταίρας;

171

Εἰπέ, θεῶ, σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἐτέροισιν αἰέσω.

Νήσων μὲν Δολίχην, πολίων δὲ τοι εὐαδὲ Πέργην,

159. ᾽Ωκύθοον τριπέτηλον] Τὸ ταχέως ἀνατέλλον τρίφυλλον. *Schol.* *Hesychius* herbam ipsam ita nominat. ᾽Ωκύθοος, πόα τις, ἢ τρίφυλλος; καλεμένη. *Vulcan.*

160. ὑποληνίδας] Ὑποληνὶς *Callimacho* est, quod aliis scriptoribus ὑπολήνιον, vas torculari subiacens; Latinis *lacus*. Sed hinc improprie significat *loculos*, seu *vasa*, ex quibus potant equi in stabulis. *aquaria* posses dicere, scil. *vasa*. *T. Grav.*—*Scholiafles* item interpretatur ποτίσρας.

165. Αἰγυπλῆς Ἴνωποιο] Ἴνωπος, ποταμὸς Διὸς. Αἰγυπλῆς δὲ,—ὅτι λίγεται τῷ Ἰδατος τῷ Νεῖλῳ μετέχειν λαθραίως. *Schol.* Inopus enim eodem modo ac tempore quo Nilus inundat decrefcitque. *Plin.* ii. 103. vide *Hymn.* in *Del.* v. 122.

166. Πιτάνης] Πιτάνη πόλις Μακεδονίας. *Schol.*

Ibid. Πέργην] Μητρόπολις Παμφυλίας. *Schol.*

173. Δολίχην] Δολιχὴ νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. *Stephan.* Est vero ἐ numero *Sporadum*; teste *Plinio* iv. 12. *Macris* et *Ichthyoesia* vocata, postea *Icarus*.

Τηύγετον

Τηϋγέλον δ' ὀρέων, λιμένες γε μὲν Εὐρίποιο.

Ἐξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην,

175

Ἐλλοφόνον Βριτόμαρτιν, εὖσκοπον ἥς πῶς Μίνως

Ποιηθεὶς ὑπ' ἔρωι καλέδραμεν ἔρεα Κρήτης.

Ἡ δ' ὅτε μὲν λασίησιν ὑπὸ δρυσὶ κρύπτειο νύμφη,

Ἄλλοτε δ' εἰαμενῆσιν· ὁ δ' ἐννέα μῆνας ἐφόιτα

ΠΑΪΠΑΛΑ ΤΕ ΚΗΡΜΥΣ ΤΕ· καὶ ἔκ ἀνέπαυσε διωκτὺν,

180

Μέσφ' ὅτε μαρπτισμένη καὶ δὴ σχεδὸν, ἤλατο πόντον

Πρηόνος ἐξ ὑπάτοιο· καὶ ἔνθορεν εἰς ἀλιήων

Δίκτυα, τὰ σφ' ἐσάωσε· ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες

Νύμφαν μὲν, Δίκτυνναν, ὅρος δ', ὅθεν ἤλατο νύμφη,

Δικταῖον καλέσιν· ἀνεσήσαντο δὲ βωμῆς.

185

Πότνια, πελυμέλαθρε, πολύπολι, χαῖρε, Χιτώνη,

Μιλήτῳ ἐπίδημε· σὲ γὰρ ποιήσατο Νηλεὺς

174. Τηϋγέτον] Ὅρος Λακεδαιμόνες. Schol.

Ibid. Εὐρίποιο] Εὐριπος ὁ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας ῥῆς. Schol.

175. Γορτυνίδα] Κρητικὴν· ἀπὸ τόπων. Schol.

176. Ἐλλοφόνον] Νεβροκλίονον. Schol.

Ibid. Βριτόμαρτιν] Βριτόμαρτις, ὄνομα κύριον τῆς νύμφης· ἀφ' ἧς καὶ ἡ Ἀρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται. Schol.—Cretes Dianam religiosissimè venerantur *βριτόμαρτιν* gentiliter nominantes, quod sermone nostro sonat *virginem dulcem*. Solinus. ad quem locum *Salmasius* docet *βριτὸς* esse in linguâ Creticâ *dulcis*, et *μάρτις* eorundem dialecto significare *virginem*.

Ibid. Pro *εὖσκοπον* mallet *Vulcanius* *εὖσκοπον*, certam in collimando et figendō.

179. εἰαμενῆσιν] Interpres *Homeri* explicat, καθύδρῳ καὶ βοτανώδει τόπων. A. Fabri.

187. Μιλήτῳ] Miletus illustris Cariae civitas, ab Ionibus, duce Neleo, condita, patria Thaletis. Frisch.

Ibid. ἐπίδημε] Verterant quæ Miletum habitas. Spanhemius interpretabatur, *præfens*. Ego verti, *advena*, quæ Miletum commigrasti, quod sequentia desiderant. Sic Rhea dici posset *Ῥώμη ἐπίδημε*, *Etna*.

Ἡγεμόνην,

Ἠγεμόνῃν, ὅτε νηυσὶν ἀνήγειρο Κεκροπίηθεν·

Χησιᾶς, Ἰμβρασίη, πρωτόθρονε· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων

Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάθετο νηῶ,

190

Μίλιον ἀπλοῖης, ὅτε οἱ καλῆδηςας ἀήτας,

Τεύκρῳν ἡνίκα νῆες Ἀχαιΐδες ἄσσεα κήδεν

Ἐπλεον, ἀμφ' Ἑλένη Ῥαμνεσίδι θυμωθεῖσαι.

Σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες, πολέμῳ ἐπίθυμήταιαι,

Ἐν κόλῳ παρῤαλίῃ Ἐφέσσῳ βρέτας ἰδρύσαντο

195

Φηγῶ ὑπὸ τρέμνῳ· τέλεισεν δέ τοι ἱερὸν Ἴππῳ.

Αὐταὶ δ', Οὔπι ἀνασσα, πῆρι πρύλιν ἀρχήσαντο,

Πρῶτᾱ

189. Χησιᾶς, Ἰμβρασίη] Χήσιον, ἀκρωτήριον τῆς Σάμου καὶ Ἰμβρασοῦ, ποταμὸς τῆς Σάμου. *Schol.*

Ibid. πρωτόθρονε] Πρωτόθρονος est primæ sedis Dea seu Deus, hoc est, primi ordinis. Sic dicta est Diana quod esset ex Diis Consensibus. *T. Græv.*

Ibid. σοὶ δ' Ἀγαμέμνων] *Strabo* lib. xiv. Agamemnona refert Munychiæ Dianæ, non procul ab Epheso, in oppido cui Πύγεια nomen fuit, templum condidisse. *Pausanias* in Atticis scribit, Agameninona Dianæ templum erexisse, quum ad Calchanteon, qui Megaris habitabat, venisset, ei, ut se ad bellum Trojanum sequeretur, persuasurus. *Frisch.*

193. Ῥαμνεσίδι] Ῥαμνῆς, δῆμος Ἀττικῆς, ἐνθα τῇ Νημέσει ὁ Ζεὺς συνεκαθιδύθησεν· ἥτις ἔτεκεν ὦν. ὅπερ εὐρύσα ἡ Ληδα ἐθέρματι, καὶ ἐξέσχε τῆς Διὸς κέρως καὶ τὴν Ἑλένην. *Schol.*

195. βρέτας] Βρέτας, ξόανον, εἰδωλόν, ὁμοίωμα τι, παρὰ τὸ βροτῶ ἰοικεῖναι, ὅπερ φασὶν οἱ νεώτεροι δεικέλον. *Hesych.*

196. Φηγῶ] Corrigebat *T. Faber* φηγῶ. Sed hinc Dorismus locum non habet. φηγὸς πρέμιον pro φηγινὸν πρέμιον. sic φοῖνιξ λόφῳ pro φοινικέῳ. *Ern.*

Ibid. Ἴππῳ] Μία τῶν Ἀμαζόνων. *Schol.* Illam Græci et Latini *Otreram* dicunt. *A. Fabri.*

197. Οὔπι] Οὔπις, ἐπίθετον Ἀρτέμιδος. ἡ παρὰ τὸ ὀπίσθαι τὰς τιμῆσας, ἡ παρὰ τὴν δρέψασαι αὐτὴν Οὔπιν. ἡ διὰ τὰς ὑπερβορίας κόρας Οὔπιν.

Πρῶτα μὲν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον, αὖθι δὲ κύκλῳ
 Στησάμεναι χορὸν εὐρύν· ὑπήεισαν δὲ λίγειαί
 Λεπταλέον σύριγγες, ἵνα πλῆσσωσιν ὄμαλῃ. 200
 (Οὐ γὰρ πῶ νέθρεια δι' ὅσέα τέτρηστο,
 Ἔργον Ἀθηναίης, ἐλάφῳ κακόν) ἔδραμέ δ' ἡχώ
 Σάρδιας, ἔς τε νομόν Βερεκύνθιον· αἱ δὲ πόδεςσιν
 Οὔλα κατεκροτάλιζον, ἐπαύροφρον δὲ φαέτραι.
 Κεῖνο δὲ τοῖ μετέπειτα περὶ βρέτας εὐρὺ θέμεθλόν. 205
 Δωμήθη· τῷ δ' ἔτι θεώτερον ὄψεται ἡὼς,
 Οὐδ' ἀφνειότερον· βέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.
 Τῷ βὰ καὶ ἡλαίνων ἀλαπαζέμεν ἠπείλησε
 Λύγδαμιν ὕδρις· ἐπὶ δὲ στρατὸν ἱππημολγῶν

Α α

Ἥγαλ

Οὔπι, Ἐκάεργη, Λοξῷ· ὅς ἐτίμησεν Ἀπόλλων καὶ Ἀρτέμις. καὶ ἀπὸ μιᾶς
 μὲν Οὔπης ἢ Ἀρτέμις. Λοξίας δὲ καὶ Ἐκάεργος ἐκ τῶν λοιπῶν, ὃ Ἀπόλλων.
Schol. quæ postrema meræ sunt argutie.—Τὴν Ἀρτέμιν Θεῶν Βαι-
 δίαν, Κεῖντες δὲ Δικλυναν, Λακεδαιμόνιοι δὲ Οὔπι. *Palæphatus.*

200. πλῆσσωσιν] *Arnaldus* corrigebat πλισσῶσιν, rectè ut vide-
 tur.—Πλισσει, verbum est neutrum, quod hîc unice convenit: non
 item πλῆσσει, activum, quod subiecto caretet. *Brunck.*

201. Οὐ γὰρ πῶ νέθρεια] Ex cervinis et hinnulorum ossibus olim
 tibie parabantur, ut ex Acharnenfibus *Aristophanis* patet. *Frifch.*
 Unde, apud *Propertium*, iv. 3,

Occidat, immeritâ qui carpfit ab arbore vallum,

Et struxit querulas rauca per ossa tubas.

202. Ἔργον Ἀθηναίης] Ἀθηνᾶ γὰρ ἑφορος πάσης τέχνης. *Schol.*

203. Βερεκύνθιον] Μεταξὺ Λυδίας καὶ Φρυγίας. *Schol.*—Βερεκύντος
 ἐστὶ πόλις Φρυγίας καὶ ἡ χώρα Βερεκύντια. *Stephanus.*

208. ἡλαίνων] Μυραίνων. *Schol.* imò et μανόμενοι, ut rectè obser-
 vat *Vulcanius.*

209. Λύγδαμιν] Cimmericos sæpe invasisse Ioniam, et Asiam
 Minorem aliquântisper tenuisse, *Herodotus* lib. i. et iv. testatur,
 quos

"Ηγαθὲ Κιμμερίων, ψαμάθω ἴσον, οἳ ῥα παρ' αὐτὸν 210

Ῥεκλιμένοι ναίεισι βοὸς πόρον Ἰναχίωνης.

Ἄ δειλὸς βασιλέων, ὅσον ἤλiten. ἔ γὰρ ἔμελλεν

Οὐτ' αὐτὸς Σκυθίῃδε παλιμπετὲς, ἔτε τις ἄλλος

Ὅσσαν ἐν λειμῶνι Καῦστρίῳ ἔσαν ἄμαξαι,

Νοθήσειν. Ἐφίσσῃ γὰρ αἰὲ τεὰ τόξα πρόκειται. 215

Πόντια Μενυχίη, λιμενσκοπέ, χαῖρε Φεραίη.

Μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Ἀρτεμιν. ἔδὲ γὰρ Οἰνεῖ

Βωμόν ἀτιμάσαντι καλοὶ πτόλιν ἤλθον ἀγῶνες.

Μηδ' ἐλαφισολίην, μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν.

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδης ὀλίγα ἐπεκόμπασε μίσθῳ. 220

quos tandem a Scythis illinc expulso esse refert. *Strabo* item lib. i. Lygdamis et Cimmeriorum meminit. Sunt autem Cimmerii populi Septentrionales, ad Bosporum ponti Euxini fretum habitantes. *Friscb.*

211. βοὸς πόρον] Τῆς Ἰᾶς, τῆς εἰς βὲν μεταμορφωθείσης. Βόσποροι δὲ εἰσὶ δύο, ὃ, τε τὴν Βυζαντίαν, καὶ ὁ Κιμμέριος. *Schol.*

214. Καῦστρίῳ] Cayster, amnis Ioniae celeberrimus juxta Ephesum. *Friscb.*

216. Μενυχίη] Μενύχιον γὰρ ἐστὶ μέρος τῆς Πειραιῶς, τῆς λιμένος τῶν Ἀθηναίων. *Schol.*

Ibid. Φεραίη] Diana Pheræa dicta a Pheris, civitate Thessaliae. Pheræa verò Dianæ, ut *Pausanias* in Corinth. scribit, tam apud Sicyonios, quàm apud Athenienses, signum fuit. *Friscb.*

217. Οἰνεῖ] Oeneus, Calydenis rex, cui ob sacra neglecta Diana bellum concitavit, aprumque postea agris immisit; unde nota de Meleagro Historia.

218. ἀτιμάσαντι] Quæraturn forte, an non ἀτιμήσαντι legendum sit, ut in v. superiore. Ita de metro non dubitandum esset.

220. Ἀτρείδης] Qui capream in luco Dianæ ad Aulidem jaculatus, iram Deæ commotam sibi intulit.

Μηδ'

Μηδὲ τινα μνᾶσθαι τὴν παρθένον· ἔδδ' γὰρ Ὀτος,
 Οὐδὲ μὲν Ὀαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήψουσιν.
 Μηδὲ χορὸν Φεύγειν ἐνιαύσιον· ἔδδ' γὰρ Ἴππῳ
 Ἀκλαυτεῖ περὶ βωμὸν ἀπείπαλτο κυκλώσασθαι.
 Χαῖρε, μέγα κρίεσσα, καὶ εὐάντησον αἰοιδῇ.

225

Ἐκ τῆς ἙΜΝΟΥ εἰς τὴν ΔΗΛΟΝ.

Τὴν ἱερὴν, ὦ θυμὲ, τίνα χρόνον ἢ πότε αἰεῖσεις
 Δῆλον, Ἀπόλλωνος κροτοτρόφον; ἥ μὲν ἅπασαι
 Κυκλάδες, αἱ νήσων ἱερώταται εἰν ἀλλ' αἰνῶνται,
 Εὐύμνοι· Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι
 Ἐκ Μυσίων, ὅτι Φοῖβον αἰοιδῶν μεδεόντα
 Λῦσέ τε καὶ σπείρωσε, καὶ ὡς θεὸν ἦνεσε πρῶτῃ.
 Ὡς Μῆσαι τὸν αἰοιδόν, ὃ μὴ Πίμπλειαν αἰεῖσει,
 Ἐχθρῶσιν, τὼς Φοῖβος, ὅτις Δήλοιο λάθῃται.

5

Δήλω νῦν οἴμης ἀποδάσσομαι, ὡς ἂν Ἀπόλλων
 Κύνθιος αἰνήσῃ με φίλης ἀλέγοντα τίθῃνης.
 Κεῖνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος, οἷά τ' ἀλιπλήξ,

10

A a 2

Αἰθούης

Ibid. μισθῷ] Sic Latini utuntur τῷ pretium. A. Fabri. Imò ipsum vocabulum merces sic apud Ciceronem accipitur. "Magnâ mercede cognoscere" Lib. 1. ad Fam. 9. est magno suo malo. Ern.

221. Ὀτος] Otus et Ephialtes Aloëi et Iphimediæ filii, Dianæ vitium inferre conati, in Naxo Insulâ perempti sunt. Frisch.

222. Ὀαρίων] Catullus quoque dixit Oarion. A. Fabri.

7. Πίμπλειαν] Ὀρος Θράκης, ἱερὸν Μυσῶν. Schol.

11. ἄτροπος] Ὅτι ἀκίνητος καὶ ἄσειτος ἡ Δήλος, καὶ ἐδίπτετε ἠνεμω-
 μίῃ τινάσσεται· καὶ Θυκυδίδης σεισμὸν γενόμενον μέγαν βελάμενος ἐξηγη-
 σασθαι,

Αἰθύνῃς καὶ μᾶλλον ἐπιδρόμος ἥπερ ἵπποις,
 Πόντῳ ἐνεθήρικται· ὁ δ' ἀμφὶ ἐπελὺς ἐλίσσων,
 Ἰκαρίῳ πολλὴν ἀπομάσσει· ὕδατος ἄχην·
 Τῷ σφε καὶ ἰχθυοβόλῃς ἀλίπλοοι ἐνάσσονται. 15
 Ἀλλὰ οἱ δ' νεμεσήδον ἐν πρώτῃσι λέγεσθαι.
 [Ἄλλαι] μὲν πύργοισι περικυπέουσιν ἔρμναι,
 Δῆλος δ' Ἀπόλλωνι· τί δὲ σιβαρώτερον ἔρκος;
 Τείχεα μὲν καὶ λαῖες ὑπὸ βίπης κε πύργοισιν
 Στρυμονίῃ Βορέῳ· θεὸς δ' αἰεὶ αἰσυφελίχης. 20
 Δῆλε Φίλη, τοῖός σε βοηθὸς ἀμφιέβηκεν.
 Εἰ δὲ λίην πολέες σε περὶ ροχόωσιν αἰοῖναι,

σασθαι, φησὶν, ὅτι τοσούτοι ἦν μέγας, ὥστε τὴν Δῆλον νῆσον σεισθῆναι. Ἄλ-
 λως. Ἄτροπος. ἀπειρος, ἀγέφυκτος, καὶ μὴ τριπομένη καὶ μεταβαλλομένη
 ἐν τῷ ἀρᾶσθαι. τραχεῖα γάρ. Schol. Rubnkenius à Callimachi manu
 esse putat ασπερος.

14.] Pro πολλὴν Rubnkenius mavult πολλὴν.

Ibid. ἀπομάσσεται] Ἀπερρίπτει. Schol. Scribendum ex MSS.
 ἀπερρίπτει. μάσσω in compositis cum ἐπὶ, εἰς, ἀπο habet vim ver-
 borum βάλλω, ρίπτω. Rubn.

15. ἐνάσσονται] Ita rectè Ernesti: quod vulgabatur, ἐνάσαντο, metrum corrupit.

17. ἔρμναι] Ἠσφαλισμέναι. Schol.

20. Στρυμονίῃ] Στρυμὼν ποταμὸς ἐστὶ καὶ πόλις Θράκης. Schol.

21. ἀμφιέβηκεν] Non abfimilis locus Psalm. David. cxlv. 2.

22. λίην πολέες] Scholiastes quum dicit, Αἱ Πινδαροὶ καὶ Βακχυλίδες,
 videtur legisse πολλῶν, quum tamen postea dicit, εἰδὲ δὲ εἰπεῖν πολλοὶ,
 ostendit se lectionem quam habemus agnoscere. H. Steph.—
 Valckenarius corrigendum suspicatur

Εἰ δ' ὀλίγησι σε κ. τ. λ.

Si non è carmine, quæ cantantur tibi, vim habent exiguam; quomodo
 laudum tibi. Nam coronam, quæ tibi sint auditu jucundæ? Hanc
 conjecturam in textum recepit Brunckius.

Ποίη

Ποίη' ἐνιπλέξω σε; τί τοι θυμῆρες ἀκῆσαι;
 Ἡ ὡς ταπρώτισα μέγας θεὸς ἔρεα θείων
 Ἄορι τριγλώχινι, τό οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν, 25
 Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο. κέρθε δὲ πάσας
 Ἐκ νεάτων ὥχλισσε καὶ εἰσεκύλισσε θαλάσση;
 Καὶ τὰς μὲν κατὰ βένθος, ἣν ἠπείροιο λάθωνται,
 Πρυμνόθεν ἐρρίζωσε· σὲ δ' ἐκ ἔθληψεν ἀνάγκη,
 Ἄλλ' ἄφελος πελάγῃσσιν ἐπέπλεες· ἔνομα δ' ἦν σοι 30
 Ἀσερίη τό παλαιὸν, ἐπεὶ βαθὺν ἦλαο τάφρον
 Οὐρανόθεν, φεύγῃσα Διὸς γάμον, ἀσέρι ἴση.
 Τόφρα μὲν ἔπω σοὶ χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ,
 Τόφρα δ' ἔτ' Ἀσερίη σὺ, καὶ ἔδ' ἔπω ἔκλεο Δῆλος.
 Πολλάκι σ' ἐκ Τροίζηνος, ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης, 35
 Ἐρχόμενοι

24. ὡς ταπρώτισα] Λίγεται γὰρ ὅτι ὁ Ποσειδῶν τῇ τριᾷκῃ ἀποσπῶν τῆς χέρου τὰς νήσους ἐποίησε. *Schol.*

25. Ἄορι τριγλώχινι] Vocat ensen tricuspidem, fulmen trifulcum, quod ideo fictum, quia tria essent fulminum genera, ἀργῆτες, φολόεντες et καταδάται. *Meursius* neque aliter exponit *Frischlinus*. At simplicius videtur cum *Scholiasste* et *Vulcanio* de Neptuni et ejus tridente hæc accipere.

Ibid. Τελχῖνες] Cyclopes. *Frisch.* Alii Telchinas esse dicunt populum Rhodi, qui eò ex Cretâ profecti, Jalysum urbem incolabant: quorum memorat *Ovidius* in *Metam.*

—————Ialyfios Telchinas,

Quorum oculos, ipso mutantes omnia visu,

Jupiter exosus, fraternis subdidit undis.

Malefici homines fuisse ii perhibentur, aspectu solo omnia fascinant. Τελχῖνες, βάσκανοι, γήητες, φθονεροί *Hesych.* et *Suid.*

32. ἀσέρι ἴση] Sed *Pindaro* sic dicitur, quod quasi stella emicet inter Cycladas. τηλέφατον κυανέας χθοὺς ἄστρον. *T. Græv.*

35. Πολλάκι σ'] Ita restituit *T. Grævius* pro πολλάνις.

Ibid. ἀπὸ Ξάνθοιο] Ἀπὸ τινος Ξάνθου βασιλεύσαντος Τροίζηνος. *Schol.*

—At

Ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε, Σαρωνικῇ ἔνδοθι κόλπῃ
 Ναῦται ἐνεσκέψαντο· καὶ ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντες,
 Οἱ μὲν ἔτ' ἔκ' ἴδον αὐθι· σὺ δὲ φειδοῖο παρ' ὀξὺν
 Ἐδραμες Εὐρίποιο πόρον καναχηδὰ ῥέοντος.
 Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ ἀνηναμένη ἀλὸς ὕδωρ
 Μίσφ' ἐς Ἀθηναίων προσενήξας Σένιον ἄκρον.
 Ἡνίκα δ' Ἀπόλλωνι γενέθλιον ἔδας ὑπέσχεας,
 Τῷτό τοι ἀντημοιβὸν ἀλίπλοοι ἔνομ' ἔθεντο,
 Οὔνεκεν ἔκέτ' ἀδελος ἐπέπλεες, ἀλλ' ἐνὶ πόντῃ
 Κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας.

40

45

Οὐδ' Ἥρην κοτέεσσαν ὑπέτρεσας· ἡ μὲν ἀπάσαις
 Δεινὸν ἐπεβρωμᾶτο λεχωίσιν, αἱ Διὶ παῖδας
 Ἐξέφερον· Λητοῖ δὲ διακριδὸν, ἔνεκα μένη
 Ζηνὶ τεκεῖν ἤμελλε Φιλαίτερον Ἄρεος υἷα.
 Τῷ ῥα καὶ αὐτῇ μὲν σκοπιῇν ἔχεν αἰθέρος εἴσω,
 Σπερχομένη μέγα δὴ τι καὶ ἔφατόν· εἵργε δὲ Λητῷ

50

—At hoc nomine nullus rex Træzenis unquam cognitus est, ut eruditè docet Spanhemius. Rubnkenius acutè conjicit legendum esse ἀλιζάντοιο. “Træzen eleganter ἀλιζάντος dicitur, quòd maritima urbs erat, cujus solum maris fluctus allidebant. Ἀλιζάντοις, ταῖς ὑπὸ τῆς ἀλὸς ξανομέναις. Suid.”

40. Χαλκιδικῆς] Χαλκίς, πόλις Εὐβοίας. Schol.

41. Σένιον] Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς. Schol.

42. ὑπέσχεας] Pro ἐπέσχεας ex MSS. et Codd. revocavit Ernesti.

43. ἀντημοιβὸν] Olim vitiosè vulgabatur ἀντιμοιβὸν, pro quo H. Stephanus voluit legi ἀντιαμοιβὸν. Palmerius correxit ἀντημοιβὸν.

47. ἐπεβρωμᾶτο] T. Faber suspicabatur legendum esse ἐπεβριμᾶτο. Illud defendit Ernesti.

51. σπερχομένη] Ὀργιζομένη. Schol.. Σπέρχειν, σπείδειν, χαλεπαίνειν, θυμῶσθαι. Hesych.

Τειρομένην

Τειρομένην ὠδίσι· δύω δέ οἱ εἶατο Φρεροί
 Γαῖαν ὑποπτεύοντες· ὁ μὲν πῆδον ἠπείροιο,
 Ἦμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἐπὶ Θρήϊκος Αἵμα,
 Θῆρος Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι· τῷ δέ οἱ ἵππω 55
 Ἐπλάμυχον Βορέαο παρὰ σπέος ἠυλίζοντο.

Ἢ δ' ἐπὶ νησάων ἐτέρη σκοπὸς εὐρείων
 Ἦσο, κόρη Θαύμαντος, ἐπαΐξασα Μίμαντι.
 Ἐνθ' οἱ μὲν πολίεσσιν, ὅσαις ἐπεβάλλετο Λητώ,
 Μίμνον ἀπειλητῆρες, ἀπετρώπων δὲ δέχεσθαι. 60

Ἄλλ' ὅτ' Ἀχαιῖάδες μιν ἀπηρνήσαντο πόλῃες,
 Ἀψ' ἐπὶ Θεσσαλὴν πόδας ἔτρεπε. Φεῦγε δ' Ἄναυρος,
 Καὶ μεγάλη Λάρισσα, καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄηραι·
 Φεῦγε δὲ καὶ Πηνειὸς, ἐλισσόμενος διὰ Τερπέων.
 Ἦρη, σοί δ' ἔτι τῆμος ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκειτο. 65

Οὐδὲ κατεκλάσθης τε καὶ ᾤκῃσας, ἠνίκα πῆγχεις
 Ἀμφοτέρως ὀρέγασα, μάτην ἐφθέγγετο τοῖα.

Νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμῷ γένος, εἶπατε πατρί,
 Κοιμῆσαι μέγα χεῦμα· περιπλέξασθε γενεῖω,

53. ὑποπτεύοντες] *Arnaldus mavult ὑπιπτεύοντες, Rubickenius ὑποπτεύοντες.*

56. Ἐπλάμυχον] Πολύμυχον. *Schol.* Ἐπτά multitudinem significat ut et τρία. *Vulcan.*

57. Νησάων] Παραλόγως ἔχει τὴν διαίρεσιν· ἡ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς α̃ ἐστίν. *Schol.* Idem observat *Smidas* in v. Κολωνάων.

58. κόρη Θαύμαντος] ἡ Ἰρις. *Schol.*—Μίμαντι. Ὅρος Χίω. *Schol.* Imò in Asia est, in conspectu Chii. *A. Fabri.*

63. Χειρωνίδες] Τὸ Πήλιον, ὅρος τῆς Θεσσαλίας, διὰ τὸ τὸν Χείρωνα ἐκεῖ εἰκῆσαι. *Schol.*

Λισσόμεναι

Λισσόμεναι τὰ Ζητὸς ἐν ὕδασι τέκνα τεκέσθαι.

70

Πηγεὶ Φθιώτα, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;

Ἦ ῥά τοι ὦδ' αἰεὶ ταχυνὸι πόδες; ἢ ἐπ' ἐμεῖο

Μῆνοι ἐλαφρίζεσι; πεποιήσαι δὲ πύεσθαι

Σήμερον ἐξαπίνης; ὅδ' ἀνήκοος. ὦ ἐμὸν ἄχθος,

Ποῖ σε φέρω; μέλαιο γὰρ ἀπειρήκασι τένοντες.

75

Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήϊον, ἀλλὰ σὺ μῆνον·

Μῆνον, ἐπεὶ καὶ Θῆρες ἐν ἔρεσι πολλάκι σεῖο

Ὠμοτόκες ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λείαναι.

Τὴν δ' ἄρα καὶ Πηγεὶς ἀμείβετο δάκρυα λείων·

Λητοῖ, Ἀναγκαίη μεγάλη Θεός· ἐ γὰρ ἔγωγε,

80

Πότνια, σὰς ὠδῖνας ἀνείνομαι· οἶδα καὶ ἄλλας

Λεσχαμένας ἀπ' ἐμεῖο λεχωίδας· ἀλλὰ μοι Ἦρη

Δαψιλὲς ἠπέλησεν· ἀπαύγασαι, οἷος ἔφεδρος

Οὔρεος ἐξ ὑπάτε σκοπιὴν ἔχει, ὅς κ' ἐμεῖα

70. τεκέσθαι] Τεκίσθαι semper activè dicitur, referendumque est ad Latonam. Unde oritur necessitas duræ ellipsios, ut *mibi liceat*. Arnaldus corrigit δ. χισθαι. Ern.

72, 73. Pro ἐπ' ἐμεῖο Μῆνοι mavult H. Stephanus ἀπ' ἐμεῖο Μῆνον. —rectè, ut videtur. Ernesti conjectura nemini satisfaciet, ἐπ' ἐμεῖο Μῆνοι ἐλαφρίζεσι, ut sit μένιο προ μήνης· quasi porro diphthongus οι, post elisam vocalem, corripi possiet.

76. Φιλίρης] Ἐν τῷ Πηλίῳ γὰρ ὁ Κρόνος τῇ Φιλύρᾳ μιγείς, γινεῖ τὸν Χείρωνα. Schol.

78. Ὠμοτόκες ὠδῖνας] vel *factum*, qui cum fædo dolore editur, vel *factam prolem*. Ern.

80. Ἀναγκαίη] Τὸ τῇ Ποιητῇ· “ἀναγκαίη γὰρ ἰστίγαι”. Schol.

83. Δαψιλὲς] Rubnkenius conjicit legendum esse Δατπλῆς, *Junō atrox*, cū exemplum vocis Δαψιλῆς, in deteriore partem usurpatæ, vix occurrat.

Βυσσόθεν

Βυσσόθεν ἐξερύσει· τί μήσομαι; ἢ ἀπολέσθαι

85

Ἠδὺ τί τοι Πηνειόν; ἴτω πεπρωμένον ἡμαρ.

Τλήσομαι εἵνεκα σείο, καὶ εἰ μέλλοιμι, ῥοάων

Διψάλειν ἄμπωπιν ἔχων, αἰώνιον ἔρρειν,

Καὶ μόνος ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμώτατος καλέεσθαι.

Ἦνιδ' ἐγὼ· τί περισσά; κάλει μόνον Εἰλήθυιαν·

90

Εἵπες, καὶ ἠρώησε μέγαν ῥόον· ἀλλά οἱ Ἄρης

Παγγαίε προθέλυμνα καρήατα μέλλεν αἰείρας

Ἐμβαλέειν δίνησιν, ἀποκρύψειν δὲ ῥέεθρα.

Ἵψόθε δ' ἐσμαράγησέ, καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ

Δέρατος· ἢ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον· ἔτρεμέ δ' Ὀσσης

95

Οὔρεα, καὶ πεδίον Κρανώνιον, αἵ τε δυσαιεῖς

Ἑσχατιαὶ Πίνδοιο· φόβῳ δ' ὠρχήσατο πᾶσα

Θεσσαλίη· τοῖος γὰρ ἀπ' ἀσπίδος ἔβραχεν ἤχος·

Ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναίε ὄρεος περὶ τυφόμενοις

Σείονται μυχὰ πάντα, κατεδαίοιο γίγαντος

100

Εἰς ἑτέραν Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο,

Θερμαυσραί τε βρέμβουσιν ὑφ' Ἠφαίσιοιο πυράγρης,

Ἔργα θ' ὁμῶς, δεινὸν δὲ πυρρίκμητοί τε λέβητες

86. ἴτω πεπρωμένον ἡμαρ] *Hemsterhuis* mavult hunc locum ita distingui. ἴτω· πεπρωμένοι ἡμαρ Τλήσομαι κ. τ. λ. "Ipsum illud ἴτω egregiè per se solum ponitur, indicatque captum firmiter agendi consilium, utcunque res cadat".

88. ἄμπωπιν] Ἀμπωτις, ἀνάπαυσις, ξήρασις ὅπου ἀναποδίζει τὸ ὕδωρ καὶ πάλιν ἔρχεται. *Hesych.*

90. περισσά] Λείπει τὸ φθίγγομαι. *Schol.*

92. Παγγαίε] Πάγγαιοι ὄρος Θράκης. *Schol.*

96. Κρανώνιος] Κράνων πόλις τῆς Θεσσαλίας τῆς Πηλοσγιώτιδος. *Steph. B.*

Καὶ τρίποδες πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοις ἰαχεῦσι·
Τῆμος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τόσος εὐκύκλοιο. 105

Πηκιδὸς δ' ἐν αὐθις ἐχάζετο, μίμνε δ' ὁμοίως
Καρτερὸς, ὡς ταπρῶτα, θοὰς δ' ἐσήσατο δίνας,
Εἰσόκεν οἱ Κοιῆς ἐκέκλετο· Σώζω χαίρων,
Σώζω· μὴ σύγ' ἐμεῖο πάθης κακὸν εἶνεκα, τῆςδὲ
Ἄντ' ἐλεημοσύνης· χάριτος δέ τοι ἔσσιτ' ἀμοιβή. 110

Ἦ, καὶ πολλὰ πάροιθεν ἐπεὶ κάμεν, ἔσιχε νήσους
Εἰναλίας· αἱ δ' ἔμιν ἐπερχομένην ἐδέχοντο.
Ἀσπέρη Φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβοίῃθε κατήεις
Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, ἔτι παλαιὸν,
Ἄλλ' ἔτι τοι μετόπισθε Γεραίσιον εἶπετο Φῦκος. 115

[Ἔσῃς δ' ἐν μέσσησι· κατοικτεῖρασα δὲ Λητῶ,
Φῦκος ἅπαν κατέ] Φλεξας, ἐπεὶ περὶ καίεο κῆρι,
Τλήμον' ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὀρώσας·
Ἦρη, τέτό με ρέξον, ὅ τοι Φίλον· ἔγὰρ ἀπειλὰς
Τμετέρας ἐφύλαξα· πέρα, πέρα εἰς ἐμέ, Λητοῖ. 120

105.] Hunc versum *Rubrikenius* et *Lennepius* spurium censent.

108. Κοιῆς] Κοίῃ γὰρ καὶ Φοῖβης θυγάτηρ Λητώ. *Schol.*

114. περιηγέας] Περιηγῆς apud poetas ponitur pro *rotundus*. *T. Graev.*—At *Toupius* melius interpretatur *circumjacentes* “five, ut ait *Mela*, in orbem jacentes.”

115. Γεραίσιον] Γεραῖος ἀκρωτήριον Εὐβοίας. *Schol.*

116, 117.] Uncis inclusa defunt in MSS. In exemplo Aldino lacuna ita expletur

Ἦρη δ' αὐτίκ' ἔλεξας ε. π. κ.

117. κῆρι] Vulgabatur *πύρι* contra leges metri; Correxerit *T. Bentleius*, qui item pro *κατέφλεξας*, *κατέπησας* *accumulasti*, *κατέφρυξας* *arefecisti*, maluit.—*Daviesius* pro *καίεο* reponi voluit, *δαίεο*, *pro misericordiā flagrabas*.

Ἐννεπες

Ἐννεπες· ἡ δ' ἄρρητον ἄλγος ἀπεπαύσατο λυγρῆς·
 Ἰζέτο δ' Ἰνωπόιο παρὰ ῥόον, ὄντε βάθισον
 Γαῖα τότ' ἐξανήσιν, ὅτε πλήθοντι ῥέεθρῳ
 Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.
 Λύσατο δὲ ζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις
 Φοῖνικος ποτὶ πρέμνον, ἀμνηχανίης ὑπὸ λυγρῆς
 Τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔρρεεν ἰδρώς.
 Εἶπε δ' ἄλυσθμαίνεσσα, Τί μητέρα, κῆρε, βαρύνεις;
 Αὐτὴ τοι, Φίλε, νῆσος ἐπιπλώεσσα θαλάσσῃ.
 Γένεο, γένεο, κῆρε, καὶ ἥπιος ἔξιθι κόλπε.
 Ἡ μὲν ἔφη· κύκνοι δὲ θεῶ μελποντες αἰδοὶ
 Μηρόνιον Παλῆωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες
 Ἐβδομάκις περὶ Δῆλον· ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ
 Μεσάων ὄρνιθες, αἰοιδότατοι πετεηνῶν.

121. ἄρρητον] Variè tentatur. *A. Fabri* corrigebat ἀρήτῃ. *Rubnkenius*, αἶα δὴ ποτ', quam conjecturam probat *Ernesti*, nisi quòd τότ' pro ποτ' reponendum censet; at suam tamen conjecturam αἶμα ῥητῶ, videtur præposuisse.

126. φοῖνικο;] Palma in Delo omnium arborum vetustissima fuit, quæ multis sæculis, religione patrum servata, in illà insulâ floruit. *Cicero* in 1. de leg. in Delo eam vidisse se profitetur. *Plinius* eandem meminit, lib. xvi. cap. ultimo; *Pausanias* quoque in Arcadicis. Eam ante *Homeri* tempora viguisse ex *Odyss.* lib. vi. clarè intelligitur. *Frisch.*

128. ἄλυσθμαίνεσσα] Πινυσιῶσα, ἀσθμαίνεσσα. *Schol.*—*Ernesti* verò ἄλυσθαίνεσσα scribendum putat.

131. αἰδοὶ] *Rubnkenius* αἰοδοὶ in ἐπηδοί, postea in αἰοδαῖς mutandum censuit.

134.] Hunc versum ex duobus *Theocriteis* versibus manifestò conflatum *Valckenærius* meritò ἐξελίξει.

Ἐνθεν ὁ παῖς τοσσάσδε λύρη ἐνεδήσατο χορδαῖς 135

Ὑπερον, ὅσσάκι κύκνοι ἐπ' ὠδίνεσσιν ἄεισαν.

Ὀγδοὺν ἔκ' εἴ' ἄεισαν, ὁ δ' ἔκθορεν· αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν

Νύμφαι Δηλιάδες, ποταμῷ γένος ἀρχαίοιο,

Εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος· αὐτίκα δ' αἰθήρ

Χάλκεος ἀντήχησε διαπρυσίην ὀλολυγὴν. 140

Οὐδ' Ἥρῃ νεμέσησεν, ἐπεὶ χόλον ἐξέλετο Ζεὺς.

Χρῦσεά τοι τότε πάντα θεμέλια γέινετο, Δῆλε.

Χρῦσῷ δὲ τροχόεσσα πανήμερος ἔρρεε λίμνη,

Χρῦσειον δ' ἐκόμησε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης·

Χρυσῷ δ' ἐπλήμμυρε βαθὺς Ἴνωπὸς ἐλιχθεῖς. 145

Αὐτὴ δὲ χρυσεόιο ἀπ' ἔδρας εἴλεο παῖδα,

Ἐν δ' ἐβάλευ κόλποισιν· ἔπος δ' ἐφθέγγετο τοῖον·

ὦ μεγάλη, πρῶτόν με, πολύπλοιο, πολλὰ φέρεσσα,

Πόντες ἡπειροὶ τε, καὶ αἱ περὶ νῆσοι,

Αὐτὴ ἐγὼ τοιήδε δυσήροτος· ἀλλ' ἀπ' ἐμεῖο 150

Δήλιος Ἀπόλλων κεκλήσεται· ἔδ' τις ἄλλη

Γαῖαν τοσσόνδε θεῷ πεφιλήσεται ἄλλῳ·

139. Ἐλειθυίης] *Lenaeus* censet legendum Ἐλειθυίη.

140. ὀλολυγὴν] *Pessimè* vertitur *ululatus*. Ὀλολύζειν et ὀλολυγμός dicitur etiam de rebus latis—et sapius est *præ gaudio exclamare, exultare, canere*; *Æschylus* in Ἑπτὰ ἐπὶ Θέβαις v. 831.

Πότερον χαίρω, καπολούζω; *T. Græc.*

143. λίμνη] Ἡ θάλασσα, διὰ τὸ περιτρέχειν κύκλῳ τὴν νῆσον· ἢ (quod potius) λίμνη τίς ἐν Δήλῳ περιφερῆς. *Schol.*

144.] ἐκόμησε *Hemsterhuisio* debetur; antea legebatur ἐκόμισσι.

148. ὦ μεγάλη] Πρὸς τὴν γῆν λέγει πᾶσαν. *Schol.*—*Ernesti* mavult ὦ μεγάλη, cui in principio γῆν intelligi durum videtur.

Οὐ Κερχνὶς κρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίῃ,
 Οὐ πάγος Ἑρμείη Κυλλήνιος, ἔ Διὶ Κρήτη,
 Ὡς ἐγὼ Ἀπόλλωνι καὶ ἔσσομαι ἐν ἔτι πλάγκῃ. 155

Ὡδε σὺ μὲν κατέλεξας· ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν.

Τῷ καὶ νησάων ἀγιωτάτῃ ἐξέτι κείνῃ

Κλήρῃ, Ἀπόλλωνος κροτόφος· ἔδῃ σ' Ἐνυώ,

Οὐδ' Ἀΐδης, ἔδ' ἵπποι ἐπιτεΐβουσιν Ἀρης.

Ἀλλὰ τοὶ ἀμφιετῆς δεκατηφόροι αἰὲν ἀπαρχαὶ 160

Ἰέμπονται· πᾶσαι δὲ χορὲς ἀνάγῃσι πόλῃς,

Αἶ τε πρὸς ἡοίην, αἶ θ' ἔσπαρον, αἶ τ' ἀνὰ μέσσην

Κλήρῃς ἐσήσαντο, καὶ εἰ καθύπερθε Βορείης

Οἰκίᾳ θινὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατον αἶμα.

Ἀσπερίη θυόεσσα, σὲ μὲν περὶ τ' ἀμφὶ τε νῆσοι 165

Κύκλον ἐποίησαντο, καὶ ὡς χορὸν ἀμφεβάλλοντο·

Οὔτε σιωπηλὴν, ἔτ' ἄψοφον ἔλος ἐθείραις

153. Λεχαίῃ] Λέχαιον καὶ Κερχνὶς ἀκρωτήρια, ἐνθα δὲ Ποσειδῶν τιμᾶται. *Schol.* Olim vulgabatur Λεχαίῃ. Lechæum dictum Neptunum nec reperit quisquam. nec dici posse crediderim. Itaque certam puto correctionem *Hemsterhusii*, Λεχαίῃ, Neptuno, Lechai domino. *Ern.*

159. Οὐδ' Ἀΐδης] Ne quis in Delo moreretur, neu qua mulier paret, edicto vetuerunt Athenienses. Ægroti in vicinam insulam Rheneam, in quâ Deliorum erant monumenta, deportabantur, auctore *Thucydide*. *Frischl.*—*Ernesti* verò putat, Plutonem induci, tanquam Bellonæ et Martis comitem, sensumque esse, Nullum ibi bellum, nulla cædes sit.

161. ἰέμπονται] Σὺν πομπῇ, solemniter, rite mittuntur.

167.] Σιωπηλὴν referendum est ad cantica, ἄψοφον autem ad choreas. *Steph.*

Ibid. Οὗλος ἰθείραις] Ὀλόκληρος ταῖς θριξὶς ταῖσι, λαμπρὸς ταῖς ἀκτίσιν. *Schol.* Unde etiam *jubar* hæc stella dicitur, quòd “splendor ejus diffundat in modum *juba* leonis radios, ut ait *Festus*. *Vulcan.*

Ἐσπερος,

"Εσπερος, ἀλλ' αἰεὶ σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.
 Ἄσερὴν πολύβωμε, πολύλλιτε, τίς δέ σε ναύτης
 Ἐμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηὶ Θέσση; 170
 Οὐχ ἔτῳ μεγάλοι μιν ἐπιπνείουσιν αἴηται,
 Χρειῶ δ' ὅτ' ἰτάχισον ἄγει πλόον· ἀλλὰ τὰ λαΐφῃ
 Ὀκέες ἐσεΐλαντο, καὶ δ' πάλιν αὖθις ἔβησαν,
 Πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμόν ὑπὸ πληγῆσιν ἐλῖξαι
 Ῥησσόμενον, καὶ πρέμνον ὁδακλάσαι ἀγνὸν ἐλαίης, 175
 Χεῖρας ἀποσρέψαντας· ἂ Δηλιάς εὕρετο νύμφῃ
 Παίγνια κερρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελασύν.
 Ἴσι' ὦ νήσων, εὐέσιε, χαῖρε μὲν αὐτῇ,
 Χαίροι δ' Ἀπόλλων τε, καὶ ἦν ἐλοχεύσατο Λητώ.

174. βωμόν] Ἐν Δήλῳ περὶ τὸν βωμόν τῷ Ἀπόλλωνος ἔθος ἦν τρέχειν καὶ τύπειν τὸν βωμόν μάστιγι, καὶ ἀποδάκνειν ἐξηγκωνισμένους ἐκ τῆς ἐλαίας. *Schol.*

175. Ῥησσόμενον] *Ernesti* censet legendum esse ῥησσόμενοι, sc. ὑπὸ πληγῆσιν, *discipuli verberibus*, vel ῥησσομένους, quia in sequenti membro est ἀποσρέψαντας: nisi quis hoc in ἀποσρέψαντες mutare malit.

178. Ἴσι' ὦ νήσων] Ἐστὶ μὲν κυρίως ὁ βωμός ὁ ἐν μέσῳ τῶν δώμῳ ἐξῶς· ἰπειδὴ ἔν τῃ Δῆλῳ ἐν μέσῳ τῶν Κυκλάδων ἔστηκε, δοκεῖ ὥσπερ ἐστὶα τίς καὶ βωμός εἶναι. *Schol.*

Ibid. εὐέσιε] Εὐοικε. *Schol.*

179. ἦν ἐλοχεύσατο Λητώ] Si χαίροι ad Λητὴν referendum putemus, scribendum erit ἦ ἐλοχεύσατο Λητῶ. Retinendo autem hanc lectionem salvere jubebitur et Apollo, et cum eo Diana, quam peperit Latona. *Steph.*

Ἐκ τῆς ὕμνου εἰς ΛΟΥΤΡΑ τῆς ΠΑΛ-
ΛΑΔΟΣ.

ὍΣΣΑΙ λωτροχόοι τῆς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶ-
σαι,

Ἐξιτε τῶν ἵππων ἄρτι φρυασσομέναν
τῶν ἱερῶν ἐσάκυσσα, καὶ ἅ θεὸς εὐτυχὸς ἔρπει·

Σῶσθέ νυν, ὦ ξανθαί, σῶσθε, Πελασγιάδες.

Οὐ ποὺ Ἀθαναία μεγάλως ἀπενήψατο πᾶχαις, 5

Πρὶν κόνιν ἵππειαν ἐξελάσαι λαγόνων·

Οὐδ' ὅκα δὴ, λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα

Τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.

Ἀλλὰ πολὺ πρᾶτισον ὑφ' ἄρματος αὐχένας ἵππων

Λυσάμενα, παγαῖς ἐκλυσεν Ὀκεανῷ 10

Ἰδρῷ καὶ ραθάμιγας· ἐφοίθασεν δὲ παγέοντα

Πάντα χαλινοφάγων ἀφρόν ἀπὸ σομάτων.

Ὡ ἴτ' Ἀχαιῖάδες· καὶ μὴ μύρα, μηδ' ἀλαβάρως,

(Συρίγγων αἴτω φθόγγον ὑπαξιόνων)

Doricè conscriptus est hic Hymnus : locus enim, in quo res po-
nitur, est Doricus. Δωρικὸν Ἄργος.

1. Ὅσσα.] Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ὥρισμένη ἔθος εἶχον αἱ Ἀργεῖαι γυναῖκες λαμ-
βάνειν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἄγειν ἐπὶ τὸν Ἰναχον, καὶ κεῖ ἀποθέειν.
Schol.

3. εὐτυχές.] *Prompta et expedita.* Hesych. Εὐτυκῶς, ῥαδίως, καὶ τὰ
ἁμῶς. Spanh.

4. Σῶσθε.] Ὀρμᾶτε. Schol. Σῶσο, ἴθι, ὄρμα. Hesych.

7. λύθρῳ] Δύθρος, τὸ μετὰ κοινοῦ αἶμα. Etym. M.

11. ἐφοίθασιν.] Ἐκάθην. Schol.

Μη

Μὴ μύρα λωτροχόοι τῇ Παλλάδι, μὴδ' ἀλαβάστρεως, 15

(Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μὴτ' ἀφίλει)

Οἴσετε, μὴδ' ἀτόπῃρον· αἰὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.

Οὐδ' ὅκα τὰν Ἰδα Φρυξ' ἐδίκασεν ἔριν,

Οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεός, ἔδδ' Σιμῶντος

Ἐβλεψεν δῖαν ἐς διαφαινομένην.

20

Οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δ' ἐδιανύεα χαλκὸν ἐλοῖσα,

Πολλάκι τὰν αὐτὰν δις μετέθηκε κόμαν.

Ἄ δέ, δις ἐξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,

Οἷα παρ' Εὐρώτα τοὶ Λακεδαιμόνιοι

Ἀσέρες, ἐμπεράμωσ' ἐτρήφατο, λιτὰ λαβοῖσα

25

Χρίματα, τῆς ἰδίας ἐκγόνα Φυταλιᾶς.

Ὡ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρῶτον οἶαν

Ἥ ρόδον, ἣ σῖδος κόκκος ἔχει χρεῖαν.

Ἐξίθ', Ἀθαναία· πᾶρα τοι καταθύμιος ἴλα,

15. ἀλαβάστρεως] Τὰς μυροθήκας. Schol.

18. τὰν Ἰδα] Bentleius ita optimè correxit, cùm antea vulgaretur τὰν Ἰδαν. Dativus sine præpositione in loco rem aliquam gestam esse significat.

23. διαύλως] Διὰ αὐλὸς duplex stadium, eundo scilicet et redeundo: A. Fabri.

24. Εὐρώτα] Ποταμὸς Λακεδαιμονίας. Schol.

Ibid. Λακεδαιμόνιοι] Οἱ Διόσκυροι. Schol.

25. λιτὰ] Ἀσκειύσας, ἀμικτὰ. Schol.

27. πρῶτον] Politianus πρῶτον jungit cum sequentibus; ita enim. Hunc locum vertit,

O puera, emicuit rubor illico, matutina

Quem rosa, quem grano Punica mala ferunt.

Ac malim certè eum in hac re sequi, quam πρῶτον cum ἔρευθος jungere: ut interpunctio, quæ est post πρῶτον, ponatur post ἀνέδραμε.

H. Steph.

Παρθενικαί

- Παρθενικαί, μεγάλων παῖδες Ἀκτοριδῶν. 30
 Ἐξίθ', Ἀθαναία περσέπολι, χρυσεοπήληξ,
 Ἴππων καὶ σακέων ἀδομένα πατάγω.
 Σάμερον ὕδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Ἄργος
 Πίνετ' ἀπὸ κρανῶν, μὴδ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν.
 Σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἢ ἔς Φυσάδειαν, 35
 Ἥ ἐς Ἀμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶ.
 Καὶ γὰρ δὴ χρυσῶ τε καὶ ἀνθεσιν ὕδατα μίξας
 Ἥξει Φορβαίων Ἰναχος ἐξ ὀρέων,
 Τᾷ θάνα τὸ λοστρόν ἄγων καλόν· ἀλλὰ, Πελασγέ,
 Φράζεο μὴ ἐκ ἐθέλων τὰν βασιλείαν ἴδης. 40
 Ὅς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιῆχον,
 Τῷργος ἐσοφεῖται τῷτο πανυσάτιον.
 Πότνι' Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγὼν τι
 Ταῖσδ' ἐρέω· μῦθος δ' ἐκ ἐμὸς, ἀλλ' ἐτέρων.
 Παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἐν ποκα Θήβαις 45
 Πελύ τι καὶ περὶ δὴ φίλας τὰν ἑταρᾶν,
 Ματέρα Τειρεσίαιο, καὶ ἔ ποκα χωρὶς ἔγχετο·

30. Ἀκτοριδῶν] Ἀκτοριδαί, φυλὴ ἐπίσημος ἐν Ἀργεῖ. *Schol.*

33. μὴ βάπτετε] Intellige τὰς κάλπιδας εἰς Ἰναχον. *Ern.*

35. Φυσάδειαν] Φυσάδεια καὶ Ἀμυμῶνι θυγάτηρες Δαναῶ, ὅθεν τὴν ὀνημασίαν ἔσχον αἱ κῆραι. *Schol.*—Nulla tamen eo Φυσάδειας nomine, inter quinquaginta Danaï filias ab *Apollodoro*, aut ab *Hygino*, recensetur. *Sphanb.*

45. ἐν ποκα Θήβαις] Corrigebam ἐκ ποκα Θήβων, sive Θήβας, neque enim Minerva Thebis illam præ reliquis dilexit comitibus, sed his anteposuit omnibus Thebanam virginem. *Valck.*

46. ἑταρᾶν] Sic *Politianus* e MS. edidit, quod vulgato ἑτερά, meritò prætulit. *Ern.*

Ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπείων,
 ἢ ἐπὶ Κορωνείας, ἢ εἰς Ἀλάρτον ἐλαῦνοι
 Ἰππῳ, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένης,
 Πολλάκις ἅ δαίμων μιν ἔφ' ἐπεβάσατο δίφρῳ.
 Οὐδ' ὅαροι νυμφᾶν, εἰδὲ χοροσασίας
 Ἀδείαι τελέθεσκον, ὅθ' ἔχ' ἡγεῖτο Χαρικλώ.
 Ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε,
 Καίπερ Ἀθαναίᾳ κατὰθύμιον εὔσαν ἑταίραν.
 Δὴ ποκα γὰρ πᾶσι λυσαμένα περὶ νῆας,
 Ἰππῳ ἐπὶ κράνα Ἐλικωνίδι, καλὰ ρεΐσας,
 Λῶντο μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία.
 Τειρεσίας δ' ἔτι μένος ἄμαι κυσὶν, ἄρτι γένεαι
 Περκάζων, ἱερὸν χῶρον ἀνερρέφετο.
 Διψάσας δ' ἄφαλόν τι, ποτὶ ρόον ἤλυθε κράνας,
 Σχέτλιος· ἐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμιδες.
 Τὸν δὲ χολωσαμένα περ, ὅμως προσέφασεν Ἀθήνα,
 Τίς σε, τὸν ὀφθαλμῶς ἐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
 ὦ Εὐηρείδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἀγαγε δαίμων;
 Ἄ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὀμματὰ νύξ' ἔβαλεν.
 Ἐσάθη δ' ἄφθογος ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι

48. Θεσπείων] Θεσπεία, Κορώνεια, Ἀλάρτος, πόλεις Βοιωτίας. Sch.

57. Ἰππῳ ἐπὶ κράνα] Οὕτω καλεῖται Ἰπποκρήνη ἐν Ἐλικῶνι. Schol.

60. Περκάζων] Μελαυνόμενος ὑπὸ τῆς φύσεως τῶν τριχῶν. Schol.—
 Proprie de unâ, quæ maturitate nigrescit. A. Fabri.

62. τὰ μὴ θέμιδες] Koenius emendat, τὰ μὴ θιμίτ' ἤς, nempe ἰδιῶν.

65. Εὐηρείδα] Εὐήρης υἱὸς ὁ Τειρεσίας. Schol.

Γῶναίλα, καὶ Φωνὰν ἔσχεν ἀμνηχανία.
 Ἄ νύμφα δ' ἐβόασε, Τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας,
 Πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἐστὲ φίλαι; 70
 Ὅμμαίά μοι τῷ παιδὸς ἀφείλεο· τέκνον ἄλασε,
 Εἴδες Ἀθαναίας σήθεια καὶ λαγόνας·
 Ἄλλ' ἐκ ἀέλιον πάλιν ὄψαι· ὦ ἐμὲ δειλόν·
 ὦ ὄρος, ὦ Ἐλικῶν, ἐκ ἔτι μοι παρήε.
 Ἄ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα, 75
 Μάτηρ μὲν γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων.
 Ἄγε βαρὺ κλαίοισα· θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν,
 Καί μιν Ἀθαναία πρὸς τόδ' ἐλέξεν ἔπος.
 Δῖα γύναι, μετὰ πάντα βαλεῖν πάλιν, ὅσσα δι' ὀρῶν
 Εἶπας. ἐγὼ δ' ἔτοι τέκνον ἔθην' ἀλαόν. 80
 Οὐ γὰρ Ἀθαναίη γλυκερὸν πᾶλει ὄμματα παίδων.
 Ἀρπάξειν· Κρόνιοι δ' ὦδε λέγοντι νόμοι,
 Ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἔλθαι,
 Ἀθήρη, μισθῷ τέτον ἰδεῖν μεγάλῳ.
 Δῖα γύναι, τὰ μὲν εἰ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο. 85

75, 76, 77.] Affertur et alia lectio αἰκτον, quam malim; ἀ μὲν μά-
 της περιλαβῆσα τὸν παῖδα ἀμφοτέραις χερσὶ, ἦγεν οἶκτον ἀηδονίδων γοερῶν.
 pro εἶδος ἐστὶν ὁ τῶν ἀηδονίδων. *Steph.*—Pro μὲν in v. 76. quod etiam
Stephano displicet, *T. Bentleius* legit ὡς.—*Ruhnkenius* ita locum
 tentat. A. μ. ε. ἀμφοτέραις σιφλὸν π. π. λ. M. αἰτιόγων ο. α. A. β. κ.—
Vahlenæria, prius μὲν vitiosum videtur, qui pro Ἄ μὲν ἐπ' ἀμφοτέ-
 ραισι, conjicit legendum esse, Πάχεσιν ἀμφοτέροισι, et, cum *Stephano*.
 ὅκτον vulgatæ lectioni antepōnit. *Ernesti* putat *Callimachum* sic
 scripsisse M. τῶν γοερῶν ο. α. Ἄδε β. κ.

79. μετὰ πάντα βαλεῖ] Τὸ ἐξῆς, μεταβαλεῖ. *Schol.*

Ἔργον, ἐπεὶ μοῖρ᾽ ἦν ὧδ' ἐπένευσε λῖνα,
 Ἀνίκα τοπρᾶτόν νιν ἐγείναο· νῦν δὲ κομίζεω,
 ὦ Εὐηρεΐδα, τέλθος ὀφειλόμενον.
 ὦ ἑτάρα, τῷ μὴ τι μινύρεο· τῷδε γὰρ ἄλλα
 Τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα. 99
 Μάντιν ἐπεὶ θεοῦ νιν αἰοίδιμον ἑσσομένοισιν,
 ἥ μέγα τῶν ἄλλων δὴ τι περισσότερον.
 Γνωσέεται δ' ὄρνιθας, ὅς αἰσίος, οἳ τε πέτονται
 Ἥλιθα, καὶ ποίων ἐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.
 Δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον, ὃ οἱ πόδας ἐς δέον ἄξει, 95
 Δωσῶ καὶ βιότῃ τέρμα πολυχρόνιον.
 Καὶ μόνος, εὔτε θάνη, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
 Φοίλασέ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγροσίλῃ.
 ὦς Φαμένα καλένευσε· τὸ δ' ἐντελές, ὧ κ' ἐπινεύσῃ
 Παλλάς· ἐπεὶ μῶνα Ζεὺς τότε θυγατέρῳ 100
 Δῶκεν Ἀθαναίᾳ, παρρώϊα πάντα φέρεσθαι.

86.] Pro ἐπένευσε *Bentleius* legendum censet, ἐπένευσεν, quod tamen novè dictum esse fatetur, pro μοῖραι ἐπένευσαν λινοῖς—*Ernesti* vulgata tam lectionem defendit, sed non ducit ab ἐπινεύειν jubere, sed à νέω, νέω, quod de motu dicitur, et interpretatur, *Parcarum hic vergebant fila.* quæ quidem insolentior videtur constructio.

88. τέλθος] Τίλθος, Χρέος. *Hesych.*—*A. Fabri* fatum interpretatur.

94. Ἥλιθα] Μάντιν. *Schol.*

95. βάκτρον] Apud *Sophoclem*, puero ductore, apud *Euripidem*, filiâ, vice baculi, utitur *Tiresias*. *Frisch.*

98. Ἀγροσίλῃ] Pro Ἀγροσίλῃ repono Ἀγροσίλειφ. Ita dictus est *Pluto* ἀπὸ τῆς ἄγειν τὴν λαόν. *Frisch.*

Ἀλλὰ

Δωροχόοι, μάτηρ δ' ἔτις ἔτικτε Θεάν,
 Ἀλλὰ Διὸς κορυφά· κορυφὰ Διὸς ᾧ κ' ἐπινεύσῃ
 [Ἐμπεδον, ὡσαύτως ᾧ κέν οἱ ἅ] θυγάτηρ.

Ἐρχε] Ἀθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε 105

Τὰν Θεόν, ᾧ κῶραι, τῶργος ὅσαις μέλειαι,
 Σύν τ' εὐαγορία, σύν τ' εὐγμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς.

Χαῖρε, Θεά, κάδευ δ' Ἀργεος Ἰναχίω.

Χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πάλιν αὐτὶς ἐλάσσαις

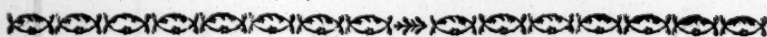
Ἰππεος, καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἄπαντα σάω. 110

102. μάτηρ δ' ἔτις ἔτικτε] Unde et ἀμῆτωρ dicta est. Latine *patrima*. Ut Vulcanus, carens patre, *matrimus* sive ἀπάτωρ dicitur. *Vulcan*.

103, 104.] Lacuna erat in hoc disticho. *Politianus*; κορυφα Διὸς ᾧ ἐπινεύει—θυγάτηρ. *Aldus*; ἐκ ἐπινεύει—θυγάτηρ. MSS. Codd. addiderunt ψεύδεια.—Lectionem quæ in textu est, ediderat *Benepatus*. Pro ᾧ κέν οἱ *Bentleius* legit ᾧ κε καὶ. *Stephano* placet ᾧ κεν ἐὰν θ. *Vulcanio* ᾧ νέου ἀ θ.—*Brunckius* ita edidit. κ. Δ. ἐκ ἐπινεύει ψεύδεια· [μὴδ' ἀτελῆ νῦνσι Διὸς] θυγάτηρ.—Aliud supplementum adscripsit *Ritterbusius*. κ. Δ. ἐκ ἐπινεύει, τῶν τέλεος ἐκ ἔται· ἐδὲ Διὸς θυγάτηρ.

109. ἐς πάλιν] *Stephanus* legit ἐς πάλιν. Receptam lectionem nisi quod ἰπποικ pro ἰππεος malit, defendit *Bentleius*· “καὶ ἐσελάσσαις “ πάλιν αὐτῇ. τῷ ἐξελάοισα oppositum est ἐσελάταις.—Τὸ πάλιν αὐτῇ τις vocabulum, omnibus poetis familiarissimum est”.

Ε Ε

ἈΠΟΛΛΩΝΙΟΥ Τῆ ΡΟΔΙΟΥ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ Βιβ. γ'. ν. 443.

Apollonius, Alexandrinus fuit, à plerisque, quia Rhodi Rhetoricam per aliquod tempus professus est, dictus Rhodius. Callimachi discipulus erat, sed postea invisissimus. Eratostheni successit in præfecturâ Bibliothecæ Alexandrinæ sub Ptolemæo Evergete. Fabric.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Ἰάσων μετὰ τῶν Φρίξε υἱῶν παραγενόμενος πρὸς τὸν Αἰήτην, ἀξιοῖ λαβεῖν τὸ δέρος· ἀγανακτήσας δὲ ὁ Αἰήτης ἄθλος αὐτῷ προστάττει μεγάλους· ὥς τε τὰς πυρίπικας ταύρας ζεύξαι, καὶ σπεῖραι τὰς τῷ δράκοντι οὐδύναις, ὑφ' ὧν ἀνεδίδουτο γίγαντες· ἢ μόνον δὲ σπεῖραι, ἀλλὰ καὶ τῶν γηϊνῶν εἶχυν διερίσαι. Μήδεια δὲ, διὰ τὸν ἐπὶ τὸν Ἰάσονα ἔρωτα, ὑπάγεται ὑπὸ τῇ Χαλκιόπῃ τοῖς υἱοῖς αὐτῆς βοηθῆσαι. Καὶ δὴ συνθεμένη καὶ συνλυχῶσα τῷ Ἰάσονι κατὰ τὸ τῆς Ἑκάτης ἱερὸν, δίδωσί τε τὰ φάρμακα, καὶ ὑποτίθειται ὃν τρόπον δεῖ πρὸς τὸ δέρος τῶν γιγάντων ἀρμόσασθαι. Schol. ad init. lib. iii. Ἀργοναυτ.

ΕΣΠΕΨΙΟΝ δ' ἐν πάσῃ μετέπρεπεν Αἰ-
σονος υἱὸς.

Κάλλει καὶ χαρίτεσσιν· ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματ' αἶ-
κ' ἐρη

Λοξά παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηῖτο καλύπτῃν,

Κῆρ

Κῆρ ἄχει· σμύχεσα· νόος δέ οἱ, ἥντ' ὄνειρος,
 Ἐρπύζων πεπότη]ο μετ' ἵχνια νισσομένοιο. 5
 Καί ρ' οἱ μὲν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλῶντες·
 Χαλκιοπή δὲ χόλον πεφυλαγμένη Αἴηταιο
 Καρπαλίμως θάλαμόνδε σὺν υἷασιν οἷσι βεβήκει,
 Αὐτως δ' αὖ Μήδεια μετέσιχε· πολλά δὲ θυμῷ
 Ὠρμαίν', ὅσσα τ' ἔρωτες ἐποτρύνουσι μέλεισθαι. 10
 Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλε]ο πάν]α·
 Αὐτός θ' οἷος ἔην, οἷοισί τε φάρεσιν ἔσο,
 Οἷά τ' ἔειψ', ὥς θ' ἔζει· ἐπὶ θρόνῳ, ὥς τε θύραζε
 Ἦέν· εἰ δέ τιν' ἄλλον οἴσσα]ο πορφύρεσα
 Ἐμμεναι ἀνέρα τοῖον· ἐν θάσσι δ' αἰὲν ὀρώρει 15
 Αὐδὴ τε, μῦθοί τε μελίφρονες, ἔς ἀγόρευσε.
 Τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες, ἧ καὶ αὐτὸς

4. Κῆρ ἄχει σμύχεσα] Τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη καὶ ἀλίσκεσα. *Schol.*

Ibid. νόος δέ οἱ ἥντ' ὄνειρος] Ὁ νῦς, τῷ δὲ νῷ ἀνιθεύρει τὸν Ἰάσονα, οἷον καθάπερ ὀνείρῳ μετέωρος ἐπορεύετο κατὰ τὰ ἵχνη τῷ Ἰάσονος. *Schol.* qui videtur legisse ὀνείρῳ pro ὄνειρος.

8. σὺν υἷασιν] Οἱ Χαλκιοπῆς, τῆς Μηδείας ἀδελφῆς καὶ Φρίξος υἱοὶ γελοῖται εἰς Ὀρχομενὸν, ἐναυάγησαν· καταχθίντες δὲ εἰς τὴν Ἄρεως νῆσον, συνίβαλον τοῖς Ἀργοναύταις· καὶ ἀλλήλους γνωρίσαντες κοινῇ ἐπλευσαν εἰς τὸν ἐν Κόλχοις ποταμὸν Φάσιν. *Schol.* ad init. lib. ii. Ἀργοναυτ.

11. Προπρὸ] Ἐμφατικῶς αἱ προθέσεις τὴν συνεχῶς ἀναιδωλοποιῶσαν τῷ νῷ ἐμφαίνουσι. Καὶ παρ' Ὀμήρῳ, “προπρὸκυλινδόμενος”. *Schol.* vide *Not.* ad p. 210. v. 74.

12. ἔσο] *Vulgabatur* ἦσο. *Illud* ex scripto *Codice* revocavit *Brunckius*.

14.] Πορφύρεω, *est*uo animo; quod et significat eadem vox apud *Homerum*. Πορφύρεω, ταράττεται.—Πόρφυρεω κραδίη. ἐμερίμνα ἡ καρδία. *Hesych.*

Αἴητης

Αίητης φθίσκειν· ὀδύρετο δ' ἥυτε πάμπαν
 Ἦδη τεθνεύοντα· τέρεν δέ οἱ ἀμφὶ παρειᾶς
 Δάκρυον αἰνολάτῳ ἑλέω ῥέε κηδοσύνησιν·

20

Ἦκα δέ, μυρομένη λιγέως, ἀνενείκατο μῦθον.

Τίπῃ' ἐμὲ δειλαίνῃ τόδ' ἔχει ἄχος; εἴθ' ὅγε πάντων
 Φθίσεται Ἡρώων προφερέσσης, εἴτε χερσίων,
 Ἐρρέτω· ἥ μὲν ὄφελεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.

Ναὶ δὴ τῷτό γε, πόντα θεὰ Περσῇ, πέλοιτο·

25

Οἴκαδ' ἐνοστήσειε φυγῶν μόρον· εἰ δέ μιν αἴσα
 Δμηθῆναι ὑπὸ βροτῇ, τόδε προπάροιθε δαίη,
 Οὔνεκεν ὃ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπιγαίομαι ἄτη.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κέρη.

Νῦξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγε κνέφας· οἱ δ' ἐν πόντῳ
 Ναῦται εἰς Ἑλίην τε καὶ Ἀσέρας Ὀρίωνος
 Ἐδρακον ἐκ νηῶν· ἵπνοιο δὲ καὶ τις ὀδίτης

31

21.] Hunc versum alii ita interpungunt,

Ἦκα δὲ μυρομένη, λιγέως α. μ.

22.] Durum est ἔχει ἄχος. Scripserat forte Poëta εἰς ἄχος.
 Brunck.

24. ἀκήριος] Ἦ ὄφελος χωρισθῆναι ἀπαθὲς, μηδὲν παθόν. Schol.

25. Περσῇ] Περσηίδα τὴν Ἑκάτην λέγει, ὡς τῇ Περσείῳ θυγατρὶς.
 Schol. Alii alia de Hecates genere memorant.

29. ἐόλητο] Ἐπετρακίον καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν. Schol. Ἐόλητο, ἐνέκ-
 ητο, καὶ ἐπετράκτο. γράφεται καὶ διὰ τῆς αἰ' διφθόγγου. Etym. M.
 qui hunc locum citat.—“Deducendum est ab ἐόλῳ, quod idem
 “fuerit ac αἰελεῖ i. e. κινῶ, σπρωφω, ταρασσῶ” Kusterus.

31. Ἑλίην.] Helice dicebatur a Græcis Urbs Major.

Magna minorque feræ, quarum regis altera Graias,

Altera Sidonias, utraque sicca, rates. Ovid.

Ἦδη,

Ἦδη, καὶ πωλαωρὸς, ἔελδετο· καὶ τινα παίδων
 Μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν.
 Οὐδὲ κυνῶν ὕλακὴ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, ἔθροος ἦεν 35
 Ἠχῆεις· σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρβυην.
 Ἀλλὰ μάλ' ἔμνησεν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
 Πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρε
 Δειδυῖαν ταύρων κραιπερὸν μένος, οἷσιν ἔμελλε
 Φθίσθαι ἀεικελὴ μοῖρην κατὰ νεῖον Ἄρης. 40
 Πυκνὰ δὲ οἱ κραδίη στήθεων ἐνίσσθεν ἔθυσεν·
 Ἠελίς ὥς τις τε δόμοις ἐνιπάλλῃσι αἶγλη
 Ὑδαλὸς ἐξανίσσῃ, τὸ δὴ νέον ἢ λείβῃ·
 Ἦέ περ ἐν γαυλῷ κέχυται· ἢ δ' ἐνθα καὶ ἐνθα
 Ὡκείη στροφάλιγι τινάσσεται αἴσσουσα. 45
 Ὡς δὲ καὶ ἐν στήθεσσι κίεαρ ἐλελίττετο κέρως·
 Δάκρυ δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλεω ῥέεν· ἔνδοθι δ' αἰεὶ
 Τεῖρ' ὀδύνῃ σμύχεσα διὰ χρόος, ὅππότε' ἀνίαις

35.] *Varronis interpretationem hujus et seq. versūs servavit Seneca Controv. XVI.*

Desierant latrare canes, urbesque filebant.

Omnia noctis erant placida compōita quiete. Brunck.

41. ἔθυσεν] Ὁρμαί, ἐκινεῖτο. ἔθαν καὶ Θυάδες, αἱ Βάκχαι. *Schol.*

42. et seq.] Ποικίλα τῆς διανοίας ὑπεκπηδᾷ μοι κινήματα· καθάπερ αἶγλη τις ἤλιε πάλλεται συχνὰ περὶ τοῖχον ἐξ ὕδατος ἀνταυγῶσα κατὰ σκάφιδος ἢ λείβητος κεχυμένη, καὶ ἀσάτω φορᾷ τὴν εὐκίνητον στροφὴν ἀπεικονίζεται τῶν ὑδάτων. *Aristoteles, citante Rubkenio.*

48. Τεῖρ' ὀδύνῃ σμύχεσα] Κατεπίνει αὐτὴν ἡ ὀδύνη καίεσα. Ὅμηρος. "κατασμύξαι περὶ νῆας." *Schol.*

D d

Ἀκρόματος

Ἀκάμαλοι πρᾶπτιδεσσιν ἐνιτκήψωσιν ἔρωτες.

Φῆ δέ οἱ ἄλλοτε μὲν θελήρηα φάρμακα ταύρων 50

Δωσέμεν, ἄλλοτε δ' ἔτι καλᾶφθῆναι δὲ καὶ αὐτῇ.

Αὐτίκα δ' ἔτ' αὐτῇ θάξεν, ἔ φάρμακα δώσειν,

Ἄλλ' αὐτως εὐκηλος ἦν ὀτλησέμεν αὐτήν.

Ἐζομένη δ' ἠπειθα δοάσσετο, φώνησέν τε.

Δειλὴ ἐγὼ νῦν, ἔνθα κακῶν, ἢ ἔνθα γένωμαι, 55

Πάντῃ μοι φρένες εἰσὶν ἀμήχαναι· ἔδὲ τις ἀλκή

Πήμας· ἀλλ' αὐτως φλέγει ἔμπεδον· ὡς ὄφελόν γε

Ἀρτέμιδος κρᾶντιοῖσι τᾶρος βελέεσσι δαμῆναι,

Πρὶν τόνγ' εἰσιδέειν, πρὶν Ἀχαιίδα χαῖαν ἐκέσθαι

Χαλκιοπῆς υἱας· τῆς μὲν θεός, ἢ τις Ἑριννὺς 60

Ἄμμι πολυκλαύτους δεῦρ' ἤγαγε κῆθεν ἀνίας.

Φθίσθω ἀεθλεύων, εἴ οἱ κατὰ νειὸν ὀλέσθαι

Μοῖρα πέλει· πῶς γάρ κεν ἐμὲς λελάθοιμι τοκήας

Φάρμακα μησαμένη; ποῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἐνέψω;

Τίς δὲ δόλος, τίς μῆτις ἐπὶ κλοπος ἔσσει' ἀρωγῆς; 65

Ἢ μιν ἀνευθ' ἐτάρων προσπῆλύζομαι οἷον ἰδῶσα;

Δύσμορος· ἔ μὲν ἔολπα καλᾶφθιμένοιο περ ἔμπης

Λωφῆσειν ἀχέων· τότε δ' ἂν κακὸν ἄμμι πέλοιτο,

Κεῖνος ὅτε ζωῆς ἀπαμείβεαι. Ἐρρέτω αἰδώς,

Ἐρρέτω ἀγλαίῃ· ὁ δ' ἐμῇ ἰότητι σωθῆις 70

49.] Pro ἐπισκήψωσιν Brunschius edidit ex Codd. ἐπισκέψωσιν.
ἐπισκέψαντες. ἐνέρισαντες. Hesych.

53. ὀτλησέμεν] Ἐποφέρειν τὴν αὐτὴν ἐσκέψατο. Schol.

59. Ἀχαιίδα] Ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας. Schol.

Ἀσκηθῆς,

Ἀσκηθῆς, ἵνα οἱ θυμῷ φίλον, ἔνθα κείῳ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῆμαρ, ὅτ' ἐξανίσσειεν ἄεθλον,
 Τεθναίνην, ἣ λαιμόν ἀναβλήσασα μελάθρου,
 Ἥ καὶ πασσαμένη ραισῆρια φάρμακα θυμῷ.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς φθιμένη μοι ἐπιλλίσσασιν ὀπίσσω 75
 Κερβορίας. τηλῆ δὲ πόλις περὶ πᾶσα βοήσει
 Πότμον ἐμὸν· καὶ κεν με διὰ σόμαϊος φυρέσσαι
 Κολχίδες ἄλλυδις ἄλλαι αἰεκέα μωμήσουσαι.
 Ἥ τις κηδομένη τόσον ἄνθρωπος ἄλλοδαπῷο.
 Κάτθανεν, ἥ τις δῶμα καὶ εἰς ἥσυχνε τοκῆας, 80
 Μαργουσύνῃ εἵξασα· τί δ' ἐκ ἐμὸν ἔσσεσθαι αἴσχος;
 Ὡ μοι ἐμῆς ἄτης. ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
 Τῇδ' αὐτῇ ἐν νυκτὶ λιπεῖν βίον ἐν θαλάμοισι
 Πότμῳ ἀνώστῳ, κἀκ' ἐλέγχεα πάντα φυγεῖσαν,
 Πρὶν τάδε λωβήνῃα καὶ ἐκ ὀνομαστὰ τελέεσσαι. 85
 Ἥ, καὶ Φωριαμόν μετ' ἐκίαθεν, ἥ ἐνὶ πολλὰ
 Φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλά, τὰ δὲ ραισῆρι, ἔκειτο.

75. ἐπιλλίσσασιν] Ἐπικαταμωμήσουσαι. κυρίως δὲ τὸ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐπικλίνειν καταμωμώμενον. Schol. Ἐπιλλος. παράγραφος, ἡσυχῇ διάστροφος· παρὰ τὰς Ἰλλῶς, οἷ εἰσὶν, οἱ ὀφθαλμοί. Hesych.—Licet verò futurum hic prae necessarium videatur, unde in textum irrepsit, non liquet. Editiones dant. ἐπιλλίξουσι.

78. ἄλλαι] Sic emendabat Brunckius ex Codd. Vulgo. ἄλλη.

86. Φωριαμόν] Νῦν τὴν κοιτίδα λέγει. Schol. Φωριαμός, ἡ κίεωτος. Etym. M. qui varia affert etyma. Aliud porro Eratosthenes, citante Scholiasta.

Ἐνθεμένη δ' ἐπὶ γένατ' ὀδύρετο· δεῦς δὲ κόλπῃς
 Ἄλληλῃον δακρύοισι, τὰ δ' ἔρρεεν ἄσαγες αὐτῷ,
 Αἶν' ὀλοφυρομένη, τὸν ἑὸν μόρον· ἴητο δ' ἦγε 90
 Φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, τόφρα πάσαιο.
 Ἦδη καὶ δεσμὸς ἀνελύετο Φωριαμοῖο,
 Ἐξελέειν μεμαυῖα δυσάμμορος, ἀλλὰ οἱ ἄφνω
 Δεῖμ' ὀλοὸν συγεροῖο κατὰ φρένας ἦλθ' Αἶδαο.
 Ἔσχετο δ' ἀμφασίῃ δηρὸν χρόνον, ἀμφὶ δὲ πᾶσαι 95
 Θυμηδεῖς βιότοιο μεληδόνες ἰνδάλλουτο.
 Μνήσατο μὲν τερπνῶν, ὅσ' ἐνὶ ζωῷσι πέλονται,
 Μνήσαθ' ὁμηλικίης περιγηθείς, οἷά τε κέρη·
 Καί τε οἱ ἥελιος γλυκίων γένετ' εἰσοράσθαι,
 Ἦ πάρος, εἰ ἐτεόν γε νόῳ ἐπεμαίεθ' ἔκασα. 100
 Καὶ τὴν μὲν ῥα πάλιν σφείρων ἀπενάτθετο γένων,
 Ἦρης ἐννεσίῃσι μετάρτροπος, εἴδε τι βελας
 Ἄλλη δοιάζεσκεν· ἐέλδετο δ' αἴψα φανῆναι
 Ἦῶ τελλομένην, ἵνα οἱ θελήρια δοίῃ

89. ἄσαγες] Ita legunt *If. Casaubonus* et *Rutgerfius* pro ἀσινίς, quod in editionibus vulgabatur: ἀσαγίς autem idem est, quod ἀσακίς. Ἀσαγίς, πολλὸν καὶ λαβρὸν. *Hesych.*—Ἀσακί, πολυσακί. *Schol.* ad *Soph. Oed. Col.* τὸ αἰὶς hic est ἐπιλαϊκόν.

90. πάσαιο] Hæc vox displicet *Scholiastæ*, sed immeritò; quis enim nesciat πᾶσαιο εἶναι γένος? *Hoelzlinus.*

91. τόφρα] Τὸ τόφρα ἀντὶ τοῦ ὄφρα κεῖται. *Schol.* Hoc edidit *Bruckius*. MS. autoritate nixus.

100. εἰ ἐτεόν γε] Vulgo ἦ. *Bruckius* ex Codd. restituit εἰ.

102. ἐννεσίῃσι] Olim vulgabatur αἰνισίῃσι. Illud meritò prætulit *Bruckius*. Vide Not. ad Pag. 170. v. 105.

Φάρμακα

Φάρμακα συνθεσίησι, καὶ ἀντήσεν ἐς ὠπὴν. 105

Πυκνὰ δ' ἀνὰ κληίδας ἑὼν λύεσκε θυράων,
Αἶγλην σκεπτομένη· τῇ δ' ἀσπασίον βάλε Φέγγος
Ἠριγενῆς, κίνυντο δ' ἀνὰ πτολίεθρον ἑκασοί.

Ἢ δ' ἐπεὶ ἔν ταπρῶτα φαεινομένην ἴδεν ἧῶ
Παρθενικῇ, ξανθὰς μὲν ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας, 110
Αἶ οἱ ἀτημελίη κατὰειμέναι ἠερέθοντο·
Αὐσαλέας δ' ἔψησε παρηίδας· αὐτὰρ ἀλοιφῇ
Νεκταρέη φαιδρύνει' ἐπὶ χροά· δύνε δὲ πτόπλου
Καλόν, εὐγνώμπλοισιν ἀρηράμενον περόνησιν.
Ἀμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρήασι βάλλε καλύπτρην 115
Ἀργυφέν· αὐτῷ δὲ δόμοις ἐνὶ δινεύσῃ
Στεῖβε πτόπον, λήθη ἀχέων, τὰ οἱ ἐν ποσσὶν ἦε
Θεσπέσι, ἄλλα τ' ἐμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.

114. ἀρηράμενον.] Quod vulgò legitur ἀρηριμένας, nescio quid sit.
A praeterito medio ἀρηρα formatur verbum ἀρήρομαι—participium
aor. 1. ἀρηράμενος. Brunckius. ad lib. 1. 787.—Oppianus vocis
exemplum dat.

πτόδες—ἀρηράμενοι φολίδισσι.

Cyheg. 111. 493.

116. Ἀργυφέν.] Sic optimè restituit Brunckius pro ἀργυρέην, non
sine codicum auctoritate.—Ἀργυφέν, λαμπρῇ, λευκῇ. Hesych. Ex-
emplum vocis apud ipsum Apollonium occurrit. iv. 474.

Ex eodem libro. v. 919.

Ἰάσων πρὸς Μηδείαν, κατὰ τὸ τῆς ἑκάτης ἱερῆος λόγος
ἔχεται.

ΕΝΘ' ἔπω τις τοῖος ἐπὶ προσέρων γένετ' ἀνδρῶν,
Οὐθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένος, ἔθ' ὅσοι ἀλλὰ
Ἀθανάτων ἥρωες ἀφ' αἵματος ἐβλάστησαν,
Οἷον Ἰήσωνα θῆκε Διὸς δάμαρ ἡματι κείνῳ,
Ἥμην ἐσάνηα ἰδεῖν, ἥδ' ἐπροιμυθήσασθαι.
Τὸν καὶ παπλαίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι,
Λαμπόμενον χαρίτεσσιν· ἐγήθησεν δὲ κελεύθῳ
Ἀμπυκίδης, ἥδη πᾶσι οἰσάμενος τὰ ἕκαστα.

Οὐδ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ' ἄλλα νοῆσαι,
Μελομένης περ ὁμῶς· πᾶσαι δὲ οἱ, ἣν τιν' ἀθύροι
Μολπὴν, ἔκ ἐπὶ δηρὸν ἐφῆνδανον ἐψιάσθαι.

8. Ἀμπυκίδης] Mopsus, Ampyci filius, qui comes ibat Jafoni.

——ισθλὸς μὲν ἐπιπροφανέτας ἐπισπεῖν

Οἰωνός.

v. 916.

10. ἀθύροι] παῖδοι. Schol.

10, 11. Πᾶσαι δὲ οἱ] Hic à plurali ad singularem est numeri
conversio; quod quidem fit interdum in optimis scriptoribus.

——adeon' homines immutarier

Ex amore, ut non cognoscas eundem esse?

Terent. Eun. II. 2. 18.

A sententiâ generali ad singularem sæpe sensim delabitur oratio.
Aliquando etiam à singulari ad generalem. Utriusque exempla
vide in Forsteri Indice Attic. ad Platonem.

Ἄλλοι

Ἄλλα μελαλήγεσκεν ἀμήχανος· εἰδὲ ποτ' ὅσπερ
Ἀμφιπόλων μεθ' ὄμιλον ἔχ' ἀτρέμας, ἐς δὲ κελεύεας
Τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρείας.

Ἡ θαμὰ δὴ σθηέων ἐάγη κέαρ, ὅππότε δῶπα 15

Ἡ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοῦσαι.

Αὐτὰρ ὅγ' ἐ μέγα δηρὸν ἐλδομένη ἐφάνθη,
Ἵψ' ὅς' ἀναθρώσκων, ἅτε Σείριος ὠκεανοῖο,

Ὅς δὴ τοι καλὸς μὲν, ἀρίζηλός τ' ἐσιδῆσθαι
Ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπερον ἦκεν οἷζυν. 20

Ὡς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσορᾶσθαι
Αἰσονίδης, κάμαλον δὲ δυσίμερον ὥρσε φανθεῖς.

Ἐκ δ' ἄρα αἱ κραδίη σθηέων πέσεν, ὄμμαϊα δ' αὐτως

Ἦχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηΐδας εἶλεν ἔρευθος·

Γέναϊα δ' ἔτ' ὀπίσω, ἔτε προπάροιθεν αἰεῖραι 25

Ἔσθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πάγη πόδας· αἱ δ' ἄρα τείως

Ἀμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἐλίασθεν.

Τῷ δ' ἀνέω καὶ ἄναυδοι ἐφέσασαν ἀλλήλοισιν,

Ἡ δρυσὶν, ἢ μακρῆσιν ἐειδόμενοι ἐλάττησιν,

Αἶ τε παρᾶσπον ἔκηλοι ἐν ἔρεσιν ἐρρίζωνται 30

Νηνεμίη· μετὰ δ' αὖτις ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο

Κινύμεναι ὁμάδῃσαν ἀπείριμον· ὥς ἄρα τώγῃ

Μέλλον ἄλῃς φθέγγασθαι ὑπὸ τωνοῖησιν Ἐρωῖος.

16. Δοῦσαι] Ἐδοξεν ἀκεῖν παραδραμόντα· τῷ δὲ δοῦσαι τὸ θέμε
δοῦσαι σημαίνει δὲ τὸ νομίσαι. Schol.

32. Ὀμάδῃσαν] Κατιχρήσατο· ὁμάδος γὰρ κυρίως ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁμόθυ-
δος τι· ὡν. Schol.

Γινῶ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτῃ ἐνιπεπληγυῖαν

Θευμορίη, καὶ τοῖον ὑποσσαιῶν φάτο μῦθον. 35

Τίπτ' ἐμὲ, παρθενικῇ, τόσον ἄζαι, οἷον ἔοντα;

Οὐ τοι ἐγών, οἷοί τε δυσαυχέες ἄλλοι ἔασιν

Ἀνέρες, ἔδ', ὅτε περ πᾶτρη ἐνιναιετάσκειν,

Ἦα πάρος· τῷ μὴ με λῖαν ὑπεραίδω, κέρη,

Ἦ τι παρεξέρεσθαι, ὃ τοι φίλον, ἢ τι φάσθαι. 40

Ἀλλ' ἐπεὶ ἀλλήλοισιν ἐκάνομεν εὐμενέουρας

Χώρῳ ἐν ἡγαθέῳ, ἵνα τ' ὁ Θέμις ἔσ' ἀλγίσθαι,

Ἀμφαδίην ἀγόρευε καὶ εἶρεο· μηδὲ με τερπνοῖς

Φηλώσης ἐπέεσσιν, ἐπεὶ τοπρῶτον ὑπέσης

Αὐτοκαστιγνήτη μενοεικέα φάρμακα δώσειν. 45

Πρὸς σ' αὐτῆς Ἐκέτης μελίσσομαι, ἥδ' ἐτὶ τὸ κῆρ,

Καὶ Διὸς, ὃς ξείνοισι, ἐκέτησί τε χεῖρ' ὑπερίσχει·

Ἀμφότερον δ', ἐκέτης ξεινός τέ τοι ἐνθάδ' ἐκάνω,

Χραιοῖ ἀναγκαίῃ γυνέμενος· ὁ γὰρ ἀνέυθεν

Ἵμείων σονόεντος ὑπέρτερος ἔσσομ' ἀέθλις. 50

35. Θευμορίη] Τῇ ἐκ Θεῶν μεμοκαμένη αὐτῇ ἄτῃ. Schol.

37. Οὐ τοι] Brunckius alteram mavult lectionem, Οὐ τι.

Ibid. δυσαυχέες] Οἱ καυχώμενοι ἀλαζονικῶς ἐν ἑτέρων διαβολαῖς. Schol.

44. Φηλώσης] Ἀπατήσης, ἀπο τῷ φήληκος, τῷ ἄρῳ σίκω. Schol.

46. Πρὸς σ' αὐτῆς] Ita emendavit H. Stephanus, cum antea adversus Profodiae leges Πρὸς αὐτῆς, ederetur. Exemplum pronominis, inter praepositionem et casum, quem regit, collocati in obtestationibus passim occurrunt.

Ibid. μελίσσομαι] Blandis verbis et ad demulcendum aptis precor. H. Steph.

48. ξεινός τέ τοι] Vulgabatur olim ξεινός τ' ἐτι. Illud ex Codd. revocavit Brunckius.

Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπισθεν ἀρωγῆς,
 "Ἡ δέμεις, ὡς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
 Οὔνομα καὶ καλὸν τεύχων κλέος· ὥς δὲ καὶ ὦλλοι
 "Ἡρώες κλήσεσιν ἐς Ἑλλάδα νοσήσαντες
 "Ἡρώων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες· αἱ γὰρ πρὶν ἦδη 55
 "Ἡμέας ἡϊόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοᾶσιν·
 Τάων ἀργαλέας κεν ἀποσκηδάσειας ἀνίας.
 Δὴ ποτὶ καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσατ' ἀέθλων
 Παρθενικὴ Μινωῖς εὐφρονέουσ' Ἀριάδνη,
 "Ἡν ῥά τε Πασιφάη κέρη τέκεν Ἑλίοιο· 60
 "Ἀλλ' ἡ μὲν καὶ νηὶς, ἐπεὶ χόλον εὐνάσε Μίνως,
 Σὺν τῷ ἐφεζομένη, πάτρην λίπε· τὴν δὲ καὶ αὐτοὶ
 "Ἀθάναιοι φίλαργο, μέσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέκμαρ
 "Ἀσερόεις σέφανος, τὸν τε κλείουσ' Ἀριάδνης,
 Πάννυχος θρανίοισιν ἐλίσσειναι εἰδῶλοισιν. 65
 "Ὡς καὶ σοὶ θεόθεν χάρις ἔσσειται, εἴ κε σώσῃς
 Τόσσον ἀριστῶν ἀνδρῶν σόλον· ἥ γὰρ ἔοικας
 "Ἐκ μορφῆς ἀγανῆσιν ἐπηλείησι κεκάσθαι.
 "Ὡς φάτο κυδαίνων· ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὅσσε βαλῆσα
 Νεκτάρειον μείδῃσ', ἐχέθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς 70

55.] πρὶν ποτ' Hedit Cod. Guelferb. ab Heynio collatus.

56. γοᾶσιν] Hanc lectionem prae altera γοᾶσαι merito prae-
 lit Brunckius.

66. εἴ κε σώσῃς] Vulgata lectio εἴ κε σώσεις solæcum est.
 Brunckius conjecerat εἴ γε σώσεις, postea σώσαις in Codice repe-
 rit.

68. ἐπηλείησι] Ἐπισήμαις, φρονήσεσιν· καὶ Ὅμηρος· "ἐπήτη δ' αἰδρὶ
 εἰκάς." Schol.

Αἶνω ἀειρομένης, καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην·
 Οὐδ' ἔχεν ὅ, τι πάροιθεν ἔπος προσιμυθήσαιο,
 Ἄλλ' ἄμυδις μενέαινεν ἀολλῆα πάντ' ἀγορεύσαι.
 Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα θυώδεις ἔξελε μίτρης
 Φάρμακον· αὐτὰρ ὅγ' αἶψα χερσὶν ὑπέδεκτο γεγηθώς. 75
 Καὶ νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στήθεων ἀρύσασα
 Ψυχὴν ἐγλύαλιξεν ἀγαιομένη χατέονι.
 Τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
 Στράπτειν ἔρωσ ἠδεῖαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἀμαρυγὰς
 Ὀφθαλμῶν ἤρπαζεν· ἰαίνειτο δὲ φρένας εἶσω 80
 Τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέεσσιν ἐέρση
 Τήκεται, ἠέροισιν ἰαινομένη φαέεσσιν.
 Ἄμφω δ' ἄλλοτε μὲν τε καὶ ἔδρος ὄμματ' ἔριδον
 Αἰδόμενοι, ὅτε δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βάλλον ὀπωπᾶς,
 Ἰμερόεν Φαιδρῆσιν ὑπ' ὀφρύσι μειδιδώλεις. 85
 Ὅψ' δὲ δὴ τοιοῖσι μόλις προσπιύξατο κέρη.

74. Προπρὸ] Γράφεται, Προπρὸ δὲ μειδήσασα· ἐμφανικὴ δὲ ἡ ἐπανανδίπλωσις τῆς προθεσεως· ἐμφαίνει γὰρ μᾶλλον τὸ μετὰ σπυδῆς καὶ προχειρώς γεγενῆσθαι τὴν δόσιν. *Schol.* vide Not. ad Pag. 199. v. 11.

77. ἀγαιομένη] *Brunckius* alteram MSS. lectionem ἀγαλλομένη *potiorem* habet.

79. Στράπτειν] Στράπτω hic transitivum est, cuius neutralis tantum significatio lexicographis observata fuit. *Brunck.*

81. ῥοδέεσσιν] Antea vulgabatur ῥοδείοισιν. Illud ex *Brunckiana* editione est.—Nescio quid sit ῥοδεον. Græcum est ῥοδῆ—Hic itaque ῥοδέεσσι positum pro ῥοδῆσι e dialecto. Doræ η in ε mutant. Hanc lectionem qui non probârit, per me licet reponat ῥοδῆσιν. Est autem ῥοδῆ seu ῥοδῆ, τὸ φυτὸν, frutex rosas producens. Sumpta ex *Hómero* comparatio. *Il.* ψ. 597. *Brunck.*

Φράζεο

Φράζεο νῦν, ὥς κέν τοι ἐγὼ μῆλίσομ' ἀρωγὴν.
 Εὖτ' ἂν δὴ μείλινι πατρὶς ἐμὸς ἐγὼ γυαλίξῃ
 Ἐξ ὄφιος γενῦων ὀλοὺς σπείρασθαι ὀδόντας,
 Δὴ τότε μέσσην νύκτα διαμοιρηδὰ φυλάξας, 90
 Ἀκαμάτοιο ῥῶσι λοεσσάμενος παλαμῶο,
 Οἷος ἀνευθ' ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κυανέοισι
 Βόθρον οὐρύξασθαι περιηγέα· τῷ δ' ἐνὶ θήλυν
 Ἀρνεῖον σφάζειν, καὶ ἀδαΐειν ὠμοθετῆσαι,
 Αὐτῷ πυρκαϊὴν εὐ νήσας ἐπὶ βόθρῳ· 95
 Μυνογενῇ δ' Ἑκάτην Περσῆϊδα μελίσσειο,
 Λείβων ἐκ δέπας σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.
 Ἥρι δὲ μυδῆνας τόδε φάρμακον, ἥτ' ἀλοιφῇ,
 Γυμνωθεὶς φαίδρυε τεὸν δέμας· ἐν δέ οἱ ἀλκή
 Ἔσσει] ἀπειρεσίῃ, μέγα τε σθένος· εἰδὲ κε φαίης 100
 Ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισιν.
 Πρὸς δὲ καὶ αὐτῷ δερὶ σάνκος πεπαλαγμένον ἔσω,
 Καὶ ξίφος· ἐνθ' ἐκ ἂν σε διαμύηξαι ἀκωκαὶ
 Γηγενέων ἀνδρῶν, εἰδ' ἀσχετὸς αἰσσεσα
 Φλόξ ὀλοῶν ταύρων· τοῖός γε μὲν ἐκ ἐπὶ δηρὸν 105

94. σφάζειν καὶ α. ω.] Ἀντὶ τῷ σφάζον καὶ ἀδιαμέριστον θῆς ἐπὶ τὰ πύρ. Ὁμοθετεῖν δὲ ἐστὶ, τὸ τῷ ἱερεὶ ὡμῶς ἀπάρχεσθαι τῶν μελῶν. Schol.

96. Μυνογενῇ] Ἡσιόδος. Οὐδὲ τι (leg. Οὐδ' ὅτι) μυνογενῆς, ἥσσοι. Ὡς ἔμορφε τιμῆς. (Θεογον. 426.) Schol.

Ibid. μελίσσειο] Vulgò μελίσσαιο. Sincera est forma, quam recepinus. Imperativus est Ionicus μελίσσο: inserto ob metrum ι, μελίσσειο. Sic apud Homerum Il. x. 285. σπεῖο pro σπείο. λ. 610. ἔρειο pro ἔρειο. Brunck.

E e 2

Ἔσσεαι,

Ἔσσεαι, ἀλλ' αὐτῆμαρ ὅμως σύ γε μή ποτ' ἀέθλα
 Χάζεο· καὶ δέ τοι ἄλλο παρὲξ ὑποθήσομ' ὄνειρα.
 Αὐτίκ' ἐπὴν κρατερὸς ζεύξης βόας, ὦκα δὲ πᾶσαν
 Χερσὶ καὶ ἡγορῇ συφελὴν διὰ νειὸν ἀρόσσης,
 Οἱ δ' ἤδη κατὰ ὠλκας ἀνασυχύωσι γίγαντες, 110
 Σπειρομένων ὄφις δνοφερὴν ἐπὶ βῶλον ὁδόντων,
 Αἷ κεν ὀρνομένους πολέας νειοῖο δοκεύσης,
 Λάθρη λαῶν ἄφες σιβαρώτερον· οἱ δ' ἂν ἐπ' αὐτῷ,
 Καρχαρείοι κύνες ὥς περὶ βρώμης, ὀλέκοιεν
 Ἀλλήλους· καὶ δ' αὐτὸς ἐπείγγο δεισιπότητος 115
 Ἰθύσαι· τὸ δὲ κῶας ἐς Ἑλλάδα τοῖό γ' ἔκηλε
 Οἴσσει ἐξ Αἴης τηλῆ ποθί· νίσσεο δ' ἔμπης,
 Ἥφι φίλον, ἥ τοι ἕαδεν ἀφορμηθέντι νέεσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ σίγα ποδῶν πάρος ὅσσε βαλῆσα,
 Θεσπέσιον λιαρῶσι παρηΐδα δάκρυσι δεῦε 120
 Μυρομένη, ὅτ' ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἔειο
 Πόντον ἐπιπλάγξασθαι· ἀνιρῶν δέ μιν ὦντην
 Ἐξαῦτις μύθῳ προσεφώνεεν, εἰλέ τε χεῖρὸς

110. ἀνασυχύωσι] pro ἀνασυχύεσι reponendum esse primus monuit H. Stephanus.

113. σιβαρώτερον] ἀντὶ τῆς σιβαρῆ· τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ τῆς ἀπλῆς. Schol.

114. Καρχαρείοι] Vulgò Καρχαλῆοι. Illud tuetur auctor Etym. M. Brunck.

118. ἥ τοι] Vulgò εἴ τοι. minùs eleganter.

121. ἔειο] Brunckii conjectura legentis ἔειο pro εἰοῖο, videbatur omnino amplectenda. ἔ, εἰο, εἰοῖο, ἔειο. Sic ἐγὼ, ἐμὲ, ἐμῖο. Hoc verò Scholiastes tuetur. τῇ κτητικῇ ἀντὶ τῆς πρωτοτύπης.

Δεξιερῆς.

Δεξιτερῆς· δὴ γὰρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμῶς λίπεν αἰδώς.

Μνώεο δ', ἣν ἄρα δὴ ποθ' ὑπότροπος οἴκαδ' ἵκηαι,
Οὔνομα Μηδείης· ὥς δ' αὐτ' ἐγὼ ἀμφὶς ἔοντος 126

Μνήσομαι· εἰπέ δέ μοι πρόφρων τόδε, πῇ τοι ἔασι
Δώμαθα, πῇ νῦν ἔνθεν ὑπεῖρ ἄλλα νηὶ περήσεις·

Ἢ νύ πο' ἀφνειῷ σχεδὸν ἵξαι Ὀρχομενοῖο,
Ἢ καὶ Αἰαίης νῆσος πέλας; εἰπέ δέ κέρην, 130

Ἢν τινα τήνδ' ὀνόμηνας ἀριγνώτην γεγαυῖαν
Πασιφάης, ἢ πατρὸς ὁμόγνιός ἐστιν ἑμοῖο.

Ὦς φάτο· τὸν δέ καὶ αὐτὸν ὑπὲρ δάκρυσι κέρης
Οὖλος ἔρωσ'· τοῖον δέ παραβλήδην ἔπος ἠΐδα.

Καὶ λίην ἐνύκλας ὀτόμαι, ἔδδ' ποτ' ἤμαρ, 135

Σεῦ ἐπιλήσεσθαι, προφυγῶν μόρον· εἰ ἔτεόν γε
Φεύξομαι ἀσκηθῆς ἐς Ἀχαιῖδα, μηδὲ τιν' ἄλλον·

Αἰήτης προβάλλῃσι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον.

Εἰ δέ τοι ἡμετέρην ἐξιδμέναι εὐαδὲ πάτρην,

124. δὴ γὰρ οἱ ἀπ'] In omnibus codd. scriptum ἦδη γὰρ οἱ ἀπ', syllabā redundante. Primus editor οἱ omisit, quod ad phrasin necessarium est. ἦδη in δὴ mutandum erat. *Brunck.*

129. Ὀρχομενοῖο] Orchomenus urbs Boeotiae. Phryxus autem (Athamantis regis Thebarum et Nepheles filius) unā cum sorore Helle novercae Inūs infidias fugiens, conscenso ariete aureo, Hellespontum transiit, Colchosque pervenit. Inde Medea Orchomenum cognovit.

130. Αἰαίης] Νῆσος ἐν τῷ Φάσιδι ἐστὶν ἡ Αἰαία, ἐν ᾗ τὸ δέρας ἐκείνη αὕτη δὲ ἐστὶ Κολχῶν μήτηρ πόλις. *Schol.*

137. μηδὲ τιν'] *Brunckius* conjicit legendum esse μηδὲ κεν, quia "cum subjunctivo προβάλλῃσι particulam κεν omnino requirit exacta loquendi ratio".

Ἐξέρρω·

Ἐξέρω· μάλα γάρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει. 140

Ἔστι τις αἰπεινοῖσι περὶδρομος ἔρσι γαῖα,
Πάμπαν εὐρρηνός τε καὶ εὐβοῖος· ἔνθα Προμηθεὺς
Ἰαπεριονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα·

Ὅς πρῶτος πόησε πόλεις, καὶ εἰδέματ' οὐχὺς
Ἀθανάτοισι, πρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασιλεύσεν. 145

Αἰμονίην δὲ τήνδε περικλιόνες καλέουσιν·

Ἐν δ' αὐτῇ Ἰαολκός, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι.

Ἀλλὰ τίη τάδε τρι μελαμῶνια πάντ' ἀγορεύω,

Ἡμετέρες τε δόμους, τηλεκλείτην τ' Ἀριάδην,
Κέρην Μίνως; τό περ ἀγλαὸν ἔνομα κείνην 150

Παρθενικὴν καλέσκον ἐπήρατον, ἣν μ' ἐρεῖνεις.

Αἶθε γὰρ, ὡς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσατο Μίνως

Ἀμφ' αὐτῆς, ὡς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος εἴη.

Ὡς φάτο, μελιχίοισι καταψύχων ἄροισι.

Τῆς δ' ἀλεγεινóταται κραδίην ἐρέθεσκον ἀνίαι. 155

Καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῶ προσπύξατο μύθῳ.

141.] Ὅτι ἡ Θεσσαλία περιέχεται ἔρσι κυκλόθεν Ἡρόδοτος ἰστορεῖ. *Schol.*

142. εὐρρηνός] *Brunckius* alteram Codicum lectionem εὐρρεῖνος mavult, πολλὰς ἔχουσα ρεῖτες· *Ruhnkenius* verò vulgatam tuetur, quia à *Suidá* et *Etymologo M.* firmatur.—Εὐρηνος· ὁ καλλιπρόβατος. Πάμπαν κ. τ. λ. *Suid.* Εὐρρηνός καὶ εὐβοῖος, ὁ καλλιπρόβατος. *Etym. M.*

147. Ἰαολκός] *Brunckio* scribendum videtur Ἰαωλκός, quæ forma occurrit, *Hom. Il. β. 712.* et *Pind. Nem. δ. 89.*

154. καταψύχων] Καταμαλάττων. *Schol.* quæ tamen interpretatio magis convenit *Spanhemianæ* emendationi καταψήχων.—Καταψήχων. κολακείων *Hesych.*

156. ἀκηχεμένη] Ἀχῶ τὸ λυπῆμαι. ἀχῆσω, ἤκηχα. ὁ Ἀττικὸς, ἀκήχικα. ὁ παθητικὸς, ἀκήχικαι, καὶ ἀκηχεμένη. *Etym. M.*

Ibid. ἀδινῶ] Ἀδινὸν ἐπαῦθα μὲν τὸ οἰκτρὸν καὶ λυπηρὸν. *Schol.*

Ἑλλάδα

Ἑλλάδι περ τάδε καλά, συνημοσύνας ἀλεγύνειν
 Αἰήτης δ' ἔ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ἔειπας
 Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· ἔδ' Ἀριάδνῃ
 Ἰσθμαί· τῷ μὴ τι φιλοξενίῃ ἀγόρευε. 160
 Ἀλλ' οἷον τύνῃ μὲν ἐμεῦ, ὅτ' Ἰωλκὸν ἵκηαι,
 Μινώεο· σείῃ δ' ἐγὼ, καὶ ἐμῶν ἀέκῃι τοκήων,
 Μνήσομαι· ἔλθοι δ' ἡμῖν ἀπόπροθεν ἢ τις ὅσσοι,
 ἢ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο.
 Ἡ αὐτὴν με ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν 165
 Ἐνθένδ' εἰς Ἰαολκὸν ἀναρπάξασαι ἄλλαι,
 Ὅφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχέας προφέρουσα,
 Μνήσω ἐμῇ ἰότητι πεφυγμένον· αἶθε γὰρ εἶην
 Ἀπροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέςιος ἐν μεγάροισιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη, ἐλθεῖνὰ κατὰπροχέουσα παρειῶν 170
 Δάκρυα· τὴν δ' ὄγε δῆθεν ὑποβλήδην προσέειπε.
 Δαιμονίη, κενεὰς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἀέλλας,
 Ὡς δὲ καὶ ἄγγελον ὄρνιν, ἐπεὶ μελαμῶνια βάζεις.
 Εἰ δὲ κεν ἦθεα κεῖνα καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἵκηαι,
 Τιμήσσοι γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν, αἰδοίῃ τε, 175
 Ἔσσεαι· οἱ δὲ σε πάγχυ θεὸν ὥς πορσανέουσιν,

164. ἄγγελος ὄρνις] Καὶ γε ἐν συνειδήσει σε βασιλεία μὴ καταράσῃ, καὶ ἐν ταμείοις κοιτῶνιν σε μὴ καταράσῃ πλέουσιν· ὅτι πειτιὸν τῷ ἑρανῶ ἀποῖσει τὴν φωνὴν σε, καὶ ὁ ἔχων τὰς πτέρυγας ἀπαγγελεῖ λόγον σε. Ecclasiast. x. 20. Historiam de Ibyci gruibus memorat Suidas in voce Ἰβυκός.

165. αὐτὴν με] Brunckius ex quinque Codd. edidit αὐτὴν γε, quod præferendum videtur.

176. οἱ δὲ σε] Brunckius alteram lectionem ἡδὲ σε prætulit.

[Ibid. πορσανέουσιν] Τιμήσουσι, καὶ ὡς θεὸν νομίσουσι σεπτῇ. Schol.

Οὔνεκα

Οὐνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑπότροποι οἴκαδ' ἵκουσθε
 Σὴ βελῆ, τῶν δ' αὖτε κασίγνηοί τε ἔται τε,
 Καὶ θαλεροὶ κακότητος ἄδην ἐσάωθεν ἀκοῖται.

Ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κρηπίδοισι

180

Πορσανέεις· ἐδ' ἄρμε διακρινέει φιλότῃος

Ἄλλο, πᾶρος θάναλόν γε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι.

Ὡς φάτο· τῇ δ' ἐντοσθε καλεῖσθαι θυμὸς ἀπεῖ.

Ἐμπης δ' ἔργ' αἰδέηλα καλεῖσθαι ἰδέσθαι

Σχετλὴν· ἡ μὲν δὴρὸν ἀπαρνήσεσθαι ἐμελλεν

185

Ἑλλάδα ναιετάειν· ὥς γὰρ τόδε μῆδετο Ἥρης·

Ὅφρα κακὸν Περίην ἱερὴν ἐς Ἰωλκὸν ἵκηται

Αἰαίην Μῆδεα, λιπῆσά γε παλρίδα γαῖαν.

Ἦδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπτεύουσαι ἀπώθεν

Σιγῇ ἀνιάζουσιν· ἐδεύετο δ' ἡμαλὸς ὦρη

190

Ἄψ οἰκόνδε νέεσθαι ἐὼν μετὰ μητέρα κέρην.

Ἦ δ' ἔπω κομιδῆς μιμνήσκετο, τέρπετο γάρ οἱ

181. Πορσανέεις] Προσκήση καὶ αὐξήσεις· δι' ἣν τὴν συμβίωσιν σημαίνει. *Schol.* Phrasis Homérica est πορσύνειν vel πορσαίνειν λέχος. Πορσύνειν λέχος, σεμνῶς εἴρηται· ὅλον γὰρ, ὅτι πορσύνειν λέχος, τὸ συγκοιτάζεσθαι. *Eusebius.*

185. ἀπαρνήσεσθαι] Receptum fuit ex *Bruncianā* editione pro ἀπαρνήσασθαι, non sine *Codd.* auctoritate.

186. μῆδετο Ἥρη] Ὁ δὲ, εἴτε ἐπῆλθεν ἄλλως, εἴτε διὰ μῆτιν Ἥρας, ἢ ἑλθοὶ κακὸν Μῆδεα Περίην· τὴν γὰρ Ἥρην ἐκ ἱτίμα. *Apollodorus*, citante *Rubkenio.*

187. ἵκηται] Omnino legendum ἵκοιτο ad rectè scribendū normam. Solacè vulgo ἵκηται. *Brunck.*

190. ἐδεύετο] ἐδέετο· ἔχρηζεν· ἀπῆται. ἢ ὅτι ἐνελείπετο ὁ τῆς ἡμέρας καιρὸς. *Schol.*

Θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν,
Εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένος ὀψέ περ ἡῦδα.

Ὡρὴ ἀποβλώσκειν, μὴ πῶριν φάος ἡελίοιο 195
Δύη ὑποφθάμενον, καὶ τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
Ὅθνείων· αὐτὶς δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες.

Ὡς τῷ γ' ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσσον ἔπεσσιν
Πείρηθεν· μετὰ δ' αὖτε διέτμαγον· ἦτοι Ἰήσων
Εἰς ἐτάρης καὶ νῆα κεχαρμένός ὦρτο νέεσθαι, 200

Ἢ δὲ μετ' ἀμφιπόλες· αἱ δὲ σχεδὸν ἀνλεβόλησαν
Πᾶσαι ὁμῶς· τὰς δ' ἔτι περιπλομένους ἐνόησε.
Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίη πεπότητο.

Αὐτομάτοις δὲ πώδεσσι θεῆς ἐπεβήσασατ' ἀπήνης,
Καί ῥ' ἐτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ' ἡνία, τῇ δ' ἄρ' ἱμάσθλην
Δαιδαλέην, ἔρῃας ἐλαυνέμεν· οἱ δὲ πόλινδε 206

Θῦνον ἐπαιγόμενοι πῶτι δώματ'· τὴν δ' ἀνιῶσαν
Χαλκιδίῳ πᾶσι πᾶσι δὲ ἀκηχεμένη ἐρέεινεν.

Ἢ δὲ παλιτροπήσιν ἀμήχανος ἔτε τι μύθων
Ἐκλυεν, ἔτ' αὐδῆσαι ἀνείρομένη Κελίῃο. 210

Ἰζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κληῖρος ἐνερθεῖ,

197. ἀβολήσομεν] Συνευξόμεθα. Schol.

202. περιπλομέναις] Περιέσας. ἐπὶ καὶ πλόος λέγεται ἡ ὁδός. Schol.

203. μεταχθονίη] Sex Codd. præbent μεταχρονίη.

207. ἀνιῶσαν] Hanc lectionem vulgatæ ἄρ' ἰῶσαν veritè prætulit Brunckius.

209. παλιτροπήσιν] Ἦτοι ταῖς παρεπιτροφαῖς· ἢ διὰ τὸ ἱμπαλίσ-
τινθῆναι αὐτῆς τὴν ψυχὴν. ἢ δὲ τῇ ὑπογραφῇ ἐν ἀπέρῳ καταστῆναι. Schol.
Hecplinius verò interpretatur mentis agitatione, curis.

Λέχρις ἐρυσσάμενη λαίῃ περὶ χεῖρὶ παρειήν.

Ἔγρ' δ' ἐνὶ βλεφάροις ἔχεν ὄμματα, πορφύρεα

Οἷον ἔη κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βελή.

214. ἐπιξυνώσατο] Ἐπικοινωνάτο. Hoelzl. ex pacto jam machina-
retur : ξυνών enim conjungo, communico, convenio.

POETARUM, quorum ex Reliquiis FRAGMENTA
 sequentia decerpta sunt, tempora ita disposui:
 Ger. J. Vossius.

Circiter An.
 ante Christ.

638. **O**lympiade 35 fuit *Tyrtæus*, Poëta Elegiacus.
 610. Olymp. 42 claruit *Sappho* Lesbica, Poëtria Lyrica,
 æqualis *Stesichoro*, *Alcæo*, et *Pittaco*, et
Erinna Lesbicæ: quanquam hæc à nonnullis refertur ad
 Olymp. 106.
 594. Olymp. 46 claruit *Mimnermus*, Colophonius vel Smyr-
 næus Elegiacus, Apud *Pausaniam* in Bœoticis legas
 elegiaco versu tradidisse eum pugnam Smyrnæorum
 contra Gygen et Lydos.
 Paulò post *Mimnermum* ac *Mimnermi* etiam temporibus,
 floruit *Solon*, Legislator et Poëta.
 558. Olymp. 53 natus est *Simonides* Ceus, Poeta Lyricus, qui
 inter alia Doricâ dialecto scripsit Xerxis navale prælium
 cum Græcis ad Salaminem; quod commissum Olym-
 piade 75. Præcipuus in ciendâ commiseratione. Idem,
 cum 16 literis vetustis quatuor adjecisset *Palamedes*,
 Ζ, Θ, Φ, Χ, quatuor alias adjunxit, duas longas Η, Ω,
 et duas duplices Ξ, et Ψ.
 546. Olymp. 58 natus est *Theognis* ὁ μεγαρεύων Megaris At-
 ticæ. Vixit usque ad initium belli Persici.
 474. Olymp. 76 floruit *Pindarus*, æqualis *Aeschylo*.
 Paulò post *Euripides* florere cæpit.
 450. Olymp. 82 claruit *Bacchylides* Ceus, Lyricus, è *Simo-*
nidis fratre natus. Hujus poemata in Pythiis ab Hie-
 rone prælata fuere *Pindaricis*, ut est apud *Pindari* in-
 terpretes. Magnopere etiam eo delectatum Julianum
 Imperatorem refert *Ammianus Marcellinus*.

Circiter An.
ante Christ.

390. Olymp. 97. vixit *Callistratus*, Atheniensis, Comicus,
Aristophanis præcipue æmulus.
150. Olymp. 155. *Moschus* Siculus, qui *Bionis* mortem car-
mine deflevit, *Aristarcho* familiaris.
Bionis ætatem non meminit *Vossius*. E Smyrnâ oriun-
dus erat, et *Theocrito* coætaneus fuisse existimatur.

Ἐκ τῶν ΣΟΤΙΪΔΑ, περὶ Τυρβαίης.

Τυρβαῖος Ἀρχιμυρόντης, Λάκων, ἢ Μιλήσιος, ἐλεγειοποιὸς καὶ αὐλητής· ὃν λόγος τοῖς μέλεσι χρησάμενον παροτρύνει Λακεδαιμονίους, καὶ πολεμῶντας Μεσσηνίοις ταύτῃ ἐπικρατεῖν πρὸς ποιεῖσθαι· ἔστι δὲ παλαιάτατος, σύγχρονος τοῖς ἐπὶ τῇ κληθεῖσι σοφοῖς, ἢ καὶ παλαιότερος· ἠκμαζε γὰρ καὶ τὴν λέξιν Ὀλυμπιάδα· ἔγραψε πολιτείαν Λακεδαιμονίοις, καὶ ὑποθήκας δὲ ἐλεγείας, καὶ μέλη πολεμιστήρια, βιβλία ἔ.

ἘΚ ΤΩΝ

Τ Τ Ρ Τ Α Ι Ο Υ,

Περὶ τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς.

Τ' Τ' ἂν μνησαίμην, ἔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθεῖμην,

Οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, ἔτε παλαισμοσύνης·

Οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μεγεθὸς τε βίην τε,

Νικώῃ δὲ Θέων Θρηήκιον βορέην·

Οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο Φυὴν χαρίεστος εἴη,

5

Πλατοῖν δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον·

Οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,

6. Κινύρεω βάθιον] Hanc Camerarii emendationem pro Κινύρεω πλέον receperunt Grotius et Brunckius—Cinyras fuit rex Cypri adeo dives, ut in proverbium abierit. Κινύρεω πλουσιώτερος.

Γλῶσσαν

Γλῶσσαν δ' Ἀδρήσθ μείλιχόγηρυν ἔχοι·
 Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν Θέριδος ἀλκῆς.
 Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ, 10
 Εἰ μὴ τεῖλαιή μὲν ὄρων φόνον αἱμαλόεντα,
 Καὶ δῆϊων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἰσάμενος.
 Ἦ δ' ἀρετὴ, τὸ γ' ἄθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἀριστον,
 Κάλλιστόν τε φέρει γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.
 Εὐνὸν δ' ἐσθλὸν τῷτο πόλῃ τε, παντὶ τε δήμῳ, 15
 Ὅσις ἀνὴρ διαβᾶς ἐν προμάχοισι μένη
 Νωλεμέως, αἰσχυρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθῃται,
 Ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
 Θαρσύνῃ δὲ πεσεῖν τὸν πλεσιόν ἀνδρα παρῆσας·
 Οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ. 20
 Αἴψα δὲ δυσμένεων ἀνδρῶν ἔτρεψε Φάλαγγας
 Τρηχέας, σπῆδῃ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης.
 Αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμὸν,
 Ἄστυ τε, καὶ λαὸς, καὶ πατέρ' εὐκλείδας·
 Πολλὰ διὰ σέρνοιο, καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης, 25

16. διαβᾶς] Διαβαίνω est, pedes modo militari componere, divaricatis paulum cruribus, quod notavit doctissimus Taylorus ad Lycurgi Orat. Sic apud Hom. Iliad. μ. 458. εὖ διαβᾶς, quod exponit Didymus, ισχυρῶς γὰρ.—Eustathius, εὖ διαβᾶς ἦγεν διαστήσας τὰ σκέλη.—Cajaubonus etiam ad Theophrast. dicit, “qui cruribus apertis stent, quique parent se ad hostilem impetum excipiendum, propriè “ dici διαβαινεῖν.”

17. ἐπὶ πάγχυ] Sic divisim legendum est, non ἐπιπάγχυ. Est enim ἐπιλάθεται, usitatâ tmesî.

Καὶ

Καὶ διὰ θῶρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος.

Τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἢ δὲ γέροντες,

Ἀργαλέω δὲ πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.

Καὶ τύμβος, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι,

Καὶ παίδων παῖδες, καὶ γένος ἐξοπίσω. 30

Οὐδέποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, ἔδ' ὄνομ' αὐτῷ,

Ἄλλ', ὑπὸ γῆς περ ἑὼν, γίγνεται ἀθάνατος,

Ὅν τιν' ἀρισεύοντα, μένοντά τε, μαρνάμενόν τε

Γῆς πέρι καὶ παίδων, θῆρος Ἀρης ὀλέσῃ.

Ἦν δὲ φύγη μὲν κῆρα ταπηλαγέος θανάτοιο, 35

Νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὴν εὖχος ἔλκῃ.

Πάντες μὲν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἢ δὲ παλαιοί,

Πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς Ἀΐδην.

Γηράσκων δ' ἀστοῖσι μελαπρέπει, ἔδὲ τις αὐτὸν

Βλάπτειν, ἔτ' αἰδῆς, ἔτε δίκης ἐθέλει. 40

Πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι, οἳ τε κατ' αὐτὸν,

Εἴκωσ' ἐκ χώρης, οἳ τε παλαιότεροι.

Ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ὄγκρον ἰκέσθαι

Πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθείης πολέμον.

37. Πάντες μὲν] *M*in *Brunckio* debetur, qui ex tribus *Codd.* ita edidit pro vulgato μὲν, in versibus *Theognideis*. ex hoc et v. 41 et 42 conflatis.

41. θώκοισιν] Non errare me puto, si per θώκος intelligam *subsellia in theatris*. *Klotzius*.

42. Εἴκωσ' ἐκ χώρης] *Brunckius* edidit ex *Theognide* v. 916. Εἴκωσιν χώρης. *Paragogicum* istud, in cæsura abesse probat. Sin in hoc loco adesset, forte præstaret.

43. ἀρετῆς] Non *virtutis* sed *gloriæ* h. l. explicandum puto. *Quidas*: Ἀρετή. Ἀδοκίδης καὶ Θεουδίδης ἀντὶ τῷ εὐδοξίᾳ. *Klotz*.

Τῇ αὐτῇ β'.

Μέχρις τεῦ καλᾶκισθε ; κότ' ἄλκιμον ἔξετε θυμόν,
 "Ω νέοι ; ἔδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικλίσσοντας,
 "Ὡδε λίην μεθιέντες ; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
 "Ἦσθαι· ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

Καί τις ἀποθνήσκων ὕσατ' ἀκοησάτω.

5

Τιμῆν τε γάρ ἐσι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ, μάχεσθαι
 Γῆς πᾶσι, καὶ παίδων, κεριδίης τ' ἀλόχευ,
 Δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τοτ' ἔσσεσθαι, ὅππότε κεν δῇ
 Μοῖραι ἐπικλώσωσ'. ἀλλὰ τις ἱβὺς ἴτω,

"Εγχος ἀνασχόμενος, καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ

"Ελσας, τοπρῶτον μιγνυμένε πολέμε.

11

Οὐ γάρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἰμαρμένον ἐστίν

"Ανδρ', ἔδ' ἦν προγόνων ἢ γένος ἀθανάτων.

Πολλάκι δηϊότητα φυγῶν καὶ δῶπον ἀκόντων

Τῇ αὐτῇ.] Tribuitur hæc Elegia à Stobæo in S. 49. Callino (Ephesio,) ubi Gesnerus in margine notavit ; Camerarium Callimachum auctorem existimare. A Stephano edita est inter fragmenta Tyrtaei. Klotz.

***] Tertius Hexameter in Stobæi Codd. omissus est; ejus in locum Camerarius versum hunc suffecit :

Εἰ δὲ τις ἀσπίδα δίσθῃ ἐν ἡαντιδίῳ πολέμῳ.

quem recepit, et in versione expressit Grotius. Brück.

10, 11. ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ "Ελσας:] Heilmannus explicabat; ἰλάσας ὑπὸ τῆς ἀσπίδος, vel ἐπιπαρρηγίας τὸ εἶδος τῇ ἀσπίδι, forte rectius applicare fortiter, adigere ad scutum. Klotzius, rejecta simpliciore interpretatione animo collecto, vertit, bene munito pectore sc. corpore recto scuto, ab idēo, occulto, includo, deducens.

"Ερχεται

*Ερχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτῃς.

15

*Αλλ' ὁ μὲν ἐκ ἔμπας δῆμῳ φίλος, εἰδὲ ποθεινός·

Τὸν δ' ὀλίγος σενάχει καὶ μέγας, ἣν τί πάθῃ.

Λαῶ γὰρ σύμπαντι πόθος κράϊερόφρονος ἀνδρός

Θνήσκοντος· ζῶων δ', ἄξιος ἡμιθέων.

*Ὡσπερ γὰρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶσιν·

20

*Ερδὲι γὰρ πολλῶν ἄξια μῆνος ἑών.

16. δῆμῳ] *Stephanus* maluit διὰ—*Klotzius* δῆμῳ, *plebi* non *populo* interpretandum censet. *Grotius* verò edidit λαῶ.

Τῷ αὐτῷ, γ'.

*Αλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικῆτε γένος ἐσέ·

Θαρσεῖτ', ἔπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.

Μηδ' ἀνδρῶν πλεθρὸν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε·

*Ιθὺς δ' ἐς προμάχας ἀσπίδ' ἀνὴρ ἔχέτω.

*Εχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτῃ δὲ μελαίνας

5

Κῆρας, ἴσ' αὐγαῖσιν ἡελίοιο, φίλας.

*Ἴτε γὰρ ὡς Ἄρεως πολυδακρύς ἐργ' ἀρίδῃλα,

Εὖ δ' ὀργὴν ἐδάητ' ἀργαλὲς πολέμῃς.

Οἱ μὲν γὰρ τολμῶσι, πᾶρ' ἀλλήλοισι μένοντες,

*Ες τ' αὐτοσχεδὴν καὶ προμάχας ἵεναι,

10

1. ἀνικῆτε] *Hæc lectio ex optimis Editionibus pro ἀνίκητον recepta est.*

6.] In scripto *Stobæo* legitur: Κῆρας ἐπ' α. η. φ. *Menda manifesta.* *Grotius* dedit Κῆρας ὁμῶς αὐγαῖς—*Minori mutatione veram lectionem certissimè restituit Vir doctus in Miscell. Observ. T. 1. P. 128. ἴσα, ἴσως; ἰπίσῃς, ἰπῆτα, seu, æquè. Brunck.*

G g

Παυροῖεροι

Παυροτέρῃσι θνήσκουσι, σάουσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
 Τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
 Οὐδεὶς ἂν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,
 "Οσοί, ἔάν αἰσχροὶ πάθῃ, γίγνεσθαι ἀνδρὶ κακῷ.
 Ἄργαλέον γὰρ ὅπισθε μετ' ἄφρονόν ἐστι δαΐζειν
 Ἄνδρὸς Φεύγοντος δήω ἐν πολέμῳ.
 Αἰσχροὺν δ' ἐπὶ νέκυς κατακείμενος ἐν κοίτῃ
 Νῶτον ὅπισθ' αἰχμῇ δαυρὸς ἐληλαμένος·
 Ἄλλὰ τις εὖ διαβάς μενέτω ποσσὶν ἀμφοτέρωσι
 Στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὁδοῖσι δακνὼν,
 Μῆρές τε, κνήμας τε κάτω, καὶ σέρινα, καὶ ὤμους
 Ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψέμενος·
 Δεξιτέρῃ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
 Κινεῖτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
 Ἐρδων δ' ὄβριμα ἔργα, διδασκέσθω πολεμίζειν,
 Μὴδ' ἐκτὸς βελέων ἐσάτω ἀσπίδ' ἔχων.
 Ἄλλὰ τις ἐγγὺς ἰὼν, αὐτοσχεδὸν ἔγχρῃ μακρῷ
 Ἥ ξίφει ἐτάζων, δῆϊον ἄνδρ' ἐλέτω·
 Καὶ πόδα παρ' ποδὶ θείς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ'
 ἐρείσας,
 Ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ, καὶ κυνέην κυνέῃ,

15

20

25

30

21, 22.] Ἀνδρομήκισι ἐχρῶντο ταῖς ἀσπίσιν οἱ παλαῖοι. Schol. ad Il. B. 389.

28. ἐλέτω] Vertitur capiat; Klotzius verò videtur rectè putavisse eundem esse hujus loci sensum, qui est in Virg. Aen. XI. 632.

— totas

Implicuere inter se acies, legitque virum vir.

Καὶ σέρνον' σέρνω, πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
Ἡ ξίφος κώπην, ἢ δορυ μακρὸν ἐλών.

31. *πεπλημένος*] Ex conjecturâ *Brunckii* recepta fuit, cū nec de sensu vocis *πεπαλημένος*, nec de voce ipsâ, quæ olim vulgabatur, satis constare videatur.—Ἐπληντ' ἀλλήλοις, ἐκ τῷ πλῶ τὸ πλησιαζω, ὁ παρακείμενος, πέπληκα, ὁ παθητικός, πέπλημαι, πίπληται, καὶ παρὰ Σιμωνίδην, πεπλήταται. *Etym. M.*

Τῷ αὐτῷ, δ'.

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐνὶ προμάχοισι πεσόνῃα
Ἄνδρ' ἀγαθὸν, περὶ ἧ πατρίδι μαρνάμενον.
Τὴν δ' αὐτῷ προλιπόνῃα πόλιν καὶ πόλεως ἀγρῆς
Πτωχεύειν, πάντων ἔσ' ἀνηρότατον,
Πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ, καὶ πατρὶ γέροντι, 5
Παισὶ τε σὺν μικροῖς, κεριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
Ἐχθρὸς γὰρ δὴ τοῖσι μετέσσειται, ἔς κεν ἵκηται,
Χρησμοσύνη τ' εἰκὼν καὶ συγερῇ πονίῃ.
Αἰσχύνη τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
Πᾶσα δ' ἀτιμία καὶ κακότης ἔπειται. 10
Εἴθ' ἔτις ἀνδρὸς τοι ἀλωμένε δδεμί' ὦρη
Γίγνεται, ἔτ' αἰδῶς εἰσοπίσω τελέθει.

7. Ἐχθρὸς γὰρ δὴ] Hæc lectio *Melanctboni* debetur. *Aldus* habet claudicante versu, Ἐχθρὸς γὰρ τοῖσι. *Taylorus* corrigebat, Ἐχθρὸς γὰρ τοῖσι. *Scaliger*, Ἐχθρὸς γὰρ τέτοισι. *Ofius* edidit, Ἐχθρὸς γὰρ καὶ τοῖσι.

10. ἀτιμία] Ideo præ alterâ lectiōne ἀθυμία amplectenda videtur, quia ex legibus, ἀτιμία constituta erat iis, qui stationem reliquerant, turpiterque aufugerant, ut rectè observavit *Klotzius*.

Ουμῶ γῆς πέρα τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
 Θνήσκωμεν ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι,
 Ὡς νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες, 15
 Μηδὲ φυγῆς αἰσχροῦς ἀρχήε, μηδὲ φόβου.
 Ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμὸν,
 Μηδὲ φελοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι.
 Τὸς δὲ παλαιότερους, ὧν ἔτι γένατ' ἐλαφρὰ,
 Μὴ καταλείποντες φεύγετε τὸς γεραίους. 20
 Αἰσχρὸν γὰρ δὴ τῆτο, μετὰ προμάχοισι πεσόντα
 Κεῖσθαι πρόσθε νέων ἀνδρῶν παλαιότερον,
 Ἢδὴ λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολίον τε γένειον
 Ουμὸν ἀποπνεύοντ' ἄλκιμον ἐν κοίῃ,
 Καὶ χροὰ γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν, 25
 Ὅφρ' ἄρα τῆς ἡβῆς ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη,
 Ἀνδράσι μὲν θνητοῖσιν ἰδεῖν, ἑρᾶτος δὲ γυναιξί,

Ζωὸς

17. Ποιεῖτε] Non admodum placet *Tayloro* θυμὸν ποιεῖν, qui conjicit ποιεῖτε legendum esse, quod idem erit atque πνεῖτε *spirare*.

19. Τὸς δὲ παλαιότερους] *Klotzius* vertit, Quod autem ad senes attinet.

21. et seq.] Ex *Homero* sumpta. II. xxii. v. 71.

————— νέω δὲ τι πάντ' ἐπέοικεν

Ἀρπὶ κταμένω, διδαιγμένω δ' ἔει χάλας,

Κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι πρὸς, ὅ, τίς φανείη·

Ἀλλ' ὅτε δὴ πολίον τε κάρη, πολίον τε γένειον κ. τ. λ.

26. ἄρα τῆς] *Valckenarius* corrigebat ἑρατῆς.—At conjecturam suam improbasset, si eandem vocem in proximo versu, cujus priorem tantum partem citat, esse meminisset.

27. Ἀνδράσι μὲν θνητοῖσιν] *Valckenarius* in *Diatrise in Eurip.* ita hunc locum citavit, Ἀνδράσιν ἐν θ.—Pro θνητοῖσιν *Taylorus* dedit de suo

Ζωὸς ἐὼν· καλὸς δ', ἐν πορομάχοισι πεσών.

suo dñtòs, *specabilis*, quod recepit *Brunckius*, qui porro pro ἐρατὸς
 ðe edidit ἐρατὸς τε. quod concinnius est : prior enim ðe sententiam
 turbat.

Ἐκ τῆς ΣΑΠΦΟΥΣ, ἐν ΛΟΓΓΙΝΩ.

Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος Θεοῖσιν
 Ἐμμέν' ὠνής, ὅσις ἐναντίος τοι
 Ἰζάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνεύ-

σας ὑπακχεί,

Καὶ γελώσας ἱμερόεν· τό μοι ῥ' μάν
 Καρδίαν ἐν σήθεσιν ἐπ'όασεν·

5

Ὡς γὰρ εἶδω σε, βροχέως με φωνᾷς

Οὐδὲν ἔτ' ἵκει.

3, 4. ἀδὺ φωνεύσας:] *Manutius* edidit ἀδουφώνη σιῦ. *Boivinius* le-
 git ἀδὺ φωνᾷσαι σ'.

5. Καὶ γελώσας] Editio prima habet καὶ γελᾷς δὴ. unde *Vossius*
 legit, καὶ γελᾷς. *Schurzleischius*, καὶ γελᾷς. *Toupius*, καὶ γελᾷς
 δ'. “nam voculâ ista in hoc odario sapius utitur *Sappho*, quod et
 “*Faber* observavit.”

Ibid. τό μοι ῥ' μάν]. Vulgabatur τό μοι τάν. Illud receperunt *Boi-
 vinius* et *Toupius*. μοι eleganter παραλείπει.

7.] Hujus versûs variationes infinitæ sunt. Insignissima est quæ
 ex Edit. Ven. profluxit, emendante *Fabro*, Ὡς ἴδω σ', ὡς βρόγγχον
 ἔμοι γὰρ αὐδας. Nihil mihi vocis in guttur venit.

Ibid. βροχέως] Aeolicè dicitur pro βροχέως, ut θροσέως pro θρασέως,
 et videtur idem hic significare, quod ἰν βραχεῖ, repente. *Pearcius*.

Ἄλλὰ

Ἄλλὰ καμμέν γλῶσσο' ἔαγ', ἂν δὲ λεπτόν
 Αὐτίκα χρωῖ πῶρ ὑποδεδρόμακεν,
 Ὅππ' αἵτεσσιν δ' ἔδ' ὄρημι, βομβεῦ-
 σιν δ' ἀκοαί μοι.

10

Καδδ' ἰδρῶς ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ
 Πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποῖας

Ἑμμί.

9. καμμέν] Dicitur Aeolicè pro κατὰ μὲν, ita ut κατὰ conjungatur cum ἔαγε. *Pearce*.—*Vossius* in *Observat. ad Catullum* p. 113. legit καμμεῦ γλῶσσα σείσιγι, ἀ σίζω. Ceterum videtur *Lucretius* legisse ἔαγε, qui illud per *infringi linguam* interpretatus sit in iis verbis, qui huc respiciunt :

Sudores itaque et pallorem existere toto
 Corpore, et *infringi linguam*, vocemque aboriri,
 Caligare oculos, fonere aures, succidere artus.

lib. iii. ver. 155.

Toupius edidit, Ἄλλὰ καμμέν γλῶσσο' ἰάγη, ἂν δὲ λεπτόν, ut sit synizesis. *Barnesius*, Ἄλλὰ καμμεῦ γλῶσσα πείπηγι, λεπτόν δ'—*Boivinius* conjicit in initio versûs legendum esse, Ἄλλ' ἀκὰν μὲν, *sed tacitè quidem*.

10.] Per vocem πῶρ intelligendus est is ignis, qui colorem rubrum in iis qui re aliquâ afficiuntur, efficit : eam enim per ἐρίθημα πυρῶδες explicat *Plutarchus* in *Demetrio Poliorc.* ubi dicit *Antiocho* ægrotanti fuisse omnia signa, quæ in suâ *Ode Sappho* notarat ; et ex his Medicum reperisse, eum non alio morbo, quam amore, laborasse. *Pearce*.

11, 12.] Ὅππ' αἵτεσσιν poscit *Æolisinus*.—*Toupius* mavult βομβεῦσ' ἢ δ' ἀκοαί μοι i. e. ἐμβομβεῦσι μοι. Legitur à quibusdam ex Cod. Vat. ὄρημ', ἐπιρρομβεῦσι δ' ἀκοαί. *Morus* verò rectè observat verbum ἐπιρρομβεῦν nullam significationem soni habere, et hîc stare non posse.

14. ἀγρεῖ] *Æolicum* est ἀγρεῖ pro αἰρεῖ. *Hesychius* : καταγρεῖ, καθαιρεῖ, καταλαμβάνει. *Voss*.

lib. 3

Ἐμμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύσα

Φαίνομαι ἄπνευς.

Ἄλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένη]α---

Ibid. χλωρότερα] Vox χλωρὸς significat ita viridis ut in pallorem vergat, vel simpliciter etiam pallidus, referens colorem herbarum foliorumque flacescentium. *Pearc.*

15. τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύσα] i. e. τεθῆναι δ' ὀλίγω ἐπιδέυσαν. Alii pro 'πιδεύσα legunt δέουσα, alii, 'πιδεύση, quæ perinde sunt. à moriendo parum abesse videor.

16. ἄπνευς] Post φαίνομαι *Toupius* suspicatur alicujus nomen excidisse.—*Vossius* pro ἄπνευς legit ἄλλα, quod dicit esse Æolicum, pro ἀλάλη, et significare, *muta, mortua*, non facile cuiquam persuasurus.

Σ Α Π Φ Ο Υ Σ ἄσμα εἰς ἈΦΡΟΔΙΤΗΝ. ἐκ
ΔΙΟΝΤΣΙΟΥ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων.

Ποικιλόθρον', ἀθάνα] Ἀφροδίτα,

Παῖ Διὸς, δολοπλόκε, λίσσομαί σε

Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίσαισι δάμνα,

Πότνια, θυμόν.

1 Ποικιλόθρον] *Vossius* ex scripto libro reposuit Ποικιλόθρον. At rectè observavit *Baxterius*, hoc idem fore, quod et δολοπλόκε, ταυτολόγως.

3. ἄσαισι] Hoc optimè rescripsit *Vossius* pro ἄταισι, quod mecum corrumpit.

Ἄλλὰ

Ἄλλὰ τὸν δ' ἔλθ', αἶ ποκα καλεῖσθαι 5
 Τὰς ἐμᾶς αὐδᾶς αἰοῖσα πολλύ
 Ἐκλυες, παρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
 Χρύσειον ἦλθες,

Ἄρμ' ὑποζεύξασα· καλοὶ δέ σ' ἄγον 10
 Ὀκέες σπρῆτοὶ περὶ γᾶς μελαίνας,
 Πυκνὰ δινῶντες πτέρ' ἀπ' ὠραν' αἰθέ-
 ρος διὰ μέσσω.

Αἴψα δ' ἐξίκοντο· τὸ δ', ὦ μάκαιρα,
 Μειδιάσας· ἀθανάτω προσώπῳ
 Ἦρε', ὅτι γ' ἦν τὸ πέπονθα, χ' ὅτι 15
 Δὴν τε κάλημι.

5. τὸν δ'] Vulgabatur τῆδ'. Illud Viri docti certatim reponunt. At dialysis ista facit, ut versus sit dodecasyllabus, ut monuit *Ravinius*. Ne verò τὸν δ' legatur, obstat *Herodiani* auctoritas, qui scribit τὴν υἱ διφθογγὸν ἔχ' εὐρίσκεισθαι συμφῶνα ἐπιφερομένην.

Ibid. κατεῖρται] *Apollonius* in Grammaticā. παρὰ τὸ ἴτερος ἰτέρωθεν, ἀφ' ὃ καὶ τὸ παρ' Αἰολιδῶν ἰτεῖρται.—*Hesychius* κατεῖρται, καὶ ἄλλοις *Voss*.

10 et 11. περὶ γᾶς κ. τ. λ.] *Ursinus* edidit, πτέρωνας μελαίνας Πυκνὰ διείοντες ἀπ' ω. α. δ. μ. Recepta lectio ex *Vossii* correctione est, nisi quod ille malit ὠθέ-ρος pro αἰθέ-ρος, quod fortasse praestat.

13. Αἴψα δ'] Ita rectè *Ursinus* et *Stephanus* ediderunt. Αἴψ' ἄλλ' metri leges respuunt.

15, 16. χ' ὅτι Δὴν τε κάλημι] Ita restituit *Vossius*: *Quare jam dudum te invocem*. Vulgò legebatur χ' ὅτι Διῦρο καλοῖμι. *Baxterus* concinnius putavit κ' ὅτι δ' Ἦν τε κάλημι.—*Brunckius* edidit κ' ὅτ' ἢ Δὴν τε κάλημι.

Χ' ὅτι]

Χ' ὅτ' ἐμῷ μάλισ' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλα θυμῷ· τίνα δ' αὖτε πείθημι
σαγήνευσσαν Φιλότῃα· Τίς σ', ὦ

Σαπφοῖ, ἀδικῇ; 20

Καὶ γὰρ αἱ Φεύγη, τάχ' ὥς διώξει·
Αἱ δὲ δῶρα μὴ δέχεται, ἀλλὰ δώσει·
Αἱ δὲ μὴ φιλεῖ, τάχ' ὥς φιλάσει,

Ἡ ἐκὶ ἐθέλλοις.

Ἐλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον

25

Ἐκ περιμνᾶν, ὅσα δέ μοι τελέσσαι

Θυμὸς ἰμέρρει, τέλεσον, τὸ δ' αὐτὰ

Σύμμαχος ἔσσο.

17. Χ' ὅτ' ἐμῷ] *Debentur Porto*. Vulgata Κ' ὅτ' γ' ἐμῷ μέ-
trum corruperunt.

18, 19. τίνα δ' αὖτε πείθημι σαγήνευσσαν φ.] i. e. πείθω σαγήνεύ-
σαν φιλότῃα. Σαγήνευσσαν φιλότῃα est φιλότῃα αἰχμαλωτίζεσαν.
Vossius.—*Ursinus* et *Stephanus* ediderunt: τίνα δ' αὖτε πείθω καὶ σα-
γήνευσσαν φ. quæ amplectitur *Portus*, existimans subaudiendum esse
προσώσω. Quam suadellam tibi afferam?—*Faber* legit πείθω, καὶ
σαγήνευσ' ἂν φιλότῃα. i. e. ἀνὰ φιλότῃα. Quem adolescentem in
amore suasionibus meis inducerem, aut reti amatorio captarem.

21.] Existimo hæc mera esse historica, atque oden scriptam esse,
postquam *Phaon* ad vitandas *Sapphus* illecebras se ex insulâ *Lesbo*
in *Siciliam* deportaverat. *A. Fabri*.

24. Ἡ ἐκὶ ἐθέλλοις] Hæc reposuit *Vossius*. In vulgatis editum
est, Κ' ὅτ' ἐμῷ. *Baxterus* mavult Κ' ὥς ἐθέλλοις.

Η η

Ἡ ΠΙΝΝΑΣ

ἩΡΙΝΝΑΣ τῆς ΛΕΣΒΙΑΣ ᾧδῃ εἰς Ῥώμην.

ΧΑΙΡΕ' μοι, Ῥώμα, θυγάτηρ Ἀρηός,
Χρυσόμιτρε, δαΐφρων ἀνασσα,
Σεμνὸν ἂ νάεις ἐπὶ γᾶς Ὀλυμπον
Αἰὲν ἄθραυσον·

Σοὶ μόνῃ τρεσβίσα δέδωκε Μοῖρα
Κῦδος ἀρρήκτῳ βασιλῆον ἀρχᾶς,
Ὅφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρλος

5

Ἀγεμονεύχης.

Σὺ δ' ὑπὸ ζεύγλει κρατερῶν λεπάδων
Στέρνα γαίας καὶ ποσιᾶς θαλάσσης
Σφίγγεσαι· σὺ δ' ἀσφαλῆως κυβερνᾷς

10

Ἀσσα λαῶν.

Erinna Oda in laudem *Fortitudinis* apud *Stobaeum* Serm. VII. exstat, ut *Grotius* interpretatur in *Metaphrasi*. In laudem *Urbis Romae* eam conscriptam putabant *Gesnerus*, *H. Stephanus* et *Lipsius*. Quorum doctissimorum virorum non adeo penitus rejicienda sententia est. Sanè ipse *Grotius* *Stobaeum* quidem haud dubiè putavisse agnoscit Ῥώμην in eo carmine esse ἀνδρείαν, hinc factum enim ut in sermone de fortitudine illud referret. “At mihi tamen, inquit, valdè se probat eorum opinio qui posterioris aevi hoc ποῦμα putant *urbi Romae* dicatum. Certè verba omnia eam in rem “quadrant.” Quæ causâ haud dubiè etiam fuit, cur in *Erinna* reliquiis ea à *Fulvio Ursino* prætermitterentur. *Olearius*.

2. Χρυσόμιτρε] *Wolffius* et *Brunckius* ediderunt χρυσομίτρα. *Lipsius* conjicit legendum esse χρυσία μίτρα.

Πάντα

Πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν,
 Καὶ μεταπλάσσω βίον ἄλλοι' ἄλλως,
 Σοὶ μόνῃ πλεῖστον ἔρον ἀρχᾶς 15
 Οὐ μεταβάλλει.

Ἡ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνῃ κρείσθης
 Ἄνδρας αἰχμαλᾶς μεγάλως λοχεύεις,
 Εὐσταχυν Δάμαρρος ὅπως ἀνείστα
 Καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν. 20

16. μεταβάλλει] Præstare videtur alteri lectioni μεταβάλλει.

19. ἀνείστα] Sic legunt Stephanus, Lipsius, et Barthius.—Pro alterâ lectione, συνοίσης, stant Grotius, Wolfius et Brunckius.

Περὶ βίῃ, ὅτι βραχύς. α.

ΗΜΕΙΣ δ', οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὤρη.
 Ἦρος, ὅτ' αἴψ' αὐγὴ αὐξέται ἡελίς,
 Τοῖς ἱκετοὶ, πῆχυιόν ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἤβης.
 Τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες ἔτε κακόν,
 Οὐτ' ἀγαθόν· κῆρες δὲ παρῆκασι μέλαιναι. 5
 Ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλὲς,
 Ἡ δ' ἑτέρη θανάτοιο· μίνυνθα δὲ γίγνεται ἤβης.
 Καρπὸς, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἥελιος.

2. αἴψ'] Pro αἴψ' Brunckius edidit αἴψ.

H h 2

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τῆτο τέλος παρამείψεται ὥρης,

Αὐτίκα δὴ τεθνάναι βελτίον, ἢ βίος·

19

Πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε δ' οἶκος

Τρυχᾶται, πενίης δ' ἔργ' ἀδυνηρὰ πέλει.

Ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδύεται, ὧν τε μάλισα

Ἰμείρων, κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Αἶδην.

Ἄλλος νῆσον ἔχει θυμοφθόρον· εἰς τις ἐστὶν

15

Ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

[16. διδοῖ] Sic Stobaei codex. In impressis male διδῶ. Brunck.

Τῶ αὐτῷ. β'. Ψόγος γήρας,

Ἄλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ,

Ἦδη τιμήσσοι· τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον

Γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,

Ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὅ, τ' ἀγνώστον τιθεῖ ἄνδρα,

Βλάβῃ δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

5

Τιβωνῶ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἀφθίον ὁ Ζεὺς,

Γῆρας, ὃ καὶ θανάτῳ ῥίγιον ἀργαλέον.

Τὸ πρὶν ἐὼν κάλλιστος, ἐπεὶ παρამείψεται ὥρη,

Οὔτε πατήρ παῖσιν τίμιος, ἔτε φίλοις.

1, 2, 3.] Hi tres versus apud *Theognidem* etiam leguntur. Vide Pag. 244. Unde etiam *Brunckius* tres proximè præcedentes versus huic fragmento præfixit.

6.—10.] Duo ultima disticha tanquam separata fragmenta fere eduntur.

Ἐκ

Ἐκ τῶν ΣΟΛΩΝΟΣ ἐλεγείων.

Ἡ Μῆρῃ δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς ἔ' ποτ' ὀλεῖται
 Αἴσαν, καὶ μακάρων, θεῶν φρένας ἀθανάτων.

Τοίη γὰρ μεγάλυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη

Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθευ ἔχει.

Αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν

Ἄσοι βέλονται, χρήμασι πειθόμενοι.

5

Οὐθ' ἱερῶν κτεάνων ἔτε τι δημοσίῳ

Φειδόμενοι, κλέπτουσιν ἐφ' ἀρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος·

Οὐδὲ φυλάσσειναι σεμνὰ Δίκης θέμεθλα,

Ἡ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα, πόρ' τ' ἐόντα

Τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποῖσομένη.

10

Οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἐκάσῳ.

Αὔλαιοι δ' ἔτ' ἔχειν ἐκ ἐθέλῃσι θύραι.

Ἵψηλὸν δ' ὑπὲρ ἔρκος ὑπέρθορεν, εὖρε δὲ πάντας,

3, 4.] Festivissimum et lepidissimum Poëtam hos versus deridendos propinavisse Ἰππ. 1168. docet *Hemsterhusius*.

11. ἀποτισομένη] *Marklando* debetur: antea vulgabatur ἀποτισάμενη.

13. Αὔλαιοι δ' ἔτ'] Ita correxit *Wolfius* pro αὔλαιοι δὲ τ'. "Ἐτι καὶ λυεῖν ἐδύνανται.

14. πάντας.] Ita *Taylorus* edidit ex Codd. cū olim corruptè legeretur πάντων. *Marklandus* correxerat πάντως.

Εἰ

Εἴ κε τις ἦ Φεύγων ἐν μύχῳ, ἢ θαλάμῳ. 15
 Ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίης με κελεύει,
 Ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει.
 Εὐνομία δ' εὖκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
 Καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμφιλήθησι πένδας,
 Τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ, 20
 Αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φύόμενα,
 Εὐθύνει δὲ δίκας σκολιὰς, ὑπερήφανά τ' ἔργα.
 Πραύνει, παύει δ' ἔργα διχοσασίης.
 Παύει δ' ἀργαλέης ἐρίδος χόλον· ἔσι δ' ὑπ' αὐτῆς
 Πάντ' ἀ καὶ ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυλά. 25

15. ἐν μυχῷ ἢ θ.] Pro eis μυχὸν ἢ θαλάμον. Attica Enallage Propositionum in et eis. Wolf.

20. Τραχέα λειαίνει.] Utrum ἤθη, an τὰ ἀτυχήματα? Wolf.

25. πινυτά] Alia affertur lectio, συντά, quam vocem, cum sit familiarior, Taylorus observat, aliquando fortasse fuisse vice expositionis.

Ἐκ τῶν ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εἰς τῶν θνητῶν βίον. α.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χοῆμ' ἐμπέδον αἰετ'.

Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χίος ἔειπεν ἀνὴρ·

Οἴη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ
ἀνδρῶν.

Παῦροί μιν θνητῶν ἔασι δεξάμεναι

Στέρνοις ἐγκατέθειτο· πάρεσι γὰρ ἐλπίς ἐκάστα,

5

Ἀνδρῶν ἥ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.

Θνητῶν δ' ὄφρα τις ἀνθος ἔχη πολυήρατον ἥβης,

Κῆφον ἔχων θυμὸν, πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.

Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασσέμεν, ὅτε θανεῖσθαι,

Οὐδ', ὑγιῆς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτα.

10

Νήπιοι, οἷς ταύτη κεῖται νόος, εἰδὲ τ' ἴσασιν

Ὡς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος

Θνητοῖς. Ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν, βιώτε περὶ τέρμα

Ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλήθι χαριζόμενος.

Τῇ αὐτῇ, δ'. Εἰς βίον ἀνθρώπινον.

Ὡ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκλυπος

Πάγων, ὅσ' ἐστὶ, καὶ τίθησ' ὅπη θέλει.

Ἐὖς δ' ἐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν· ἄλλ' ἐφήμεροι

Ἄδ'

Ἄει βροῖοι δὴ ζῶμεν, ἔδ' ἐν εἰδότες,
 Ὅπως ἕκασον ἐκτελευτήσει θεός.
 Ἐλπίς δὲ πάντας κάλλεσιν θείῃ τρέφει,
 Ἀπρηκλον ἐκκαίνουσας· οἱ μὲν ἡμέρην
 Μένεσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περίροπάξ.
 Νέωλα δ' ἔδεις ὅσις ἔδοκεῖ βροῶν
 Πλάττω τε καὶ γαθοῖσιν ἵζεσθαι φίλον.
 Φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβὼν,
 Πρὶν τέρμ' ἵκηται· τὸς δὲ δύσηνοι νόσοι
 Φθείρεσι θνητῶν· τὸς δ' Ἄρει δεδμημένους
 Πέμπει μελαίνης Αἴδης ὑπὸ χθονός.
 Οἱ δ' ἐν θαλάσῃ, λαίλαπι κλονεύμενοι,
 Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἀλός,
 Θνήσκεσιν, εὖτ' ἂν μὴ δυήσωται ζῶειν·
 Οἱ δ' ἀγχόνῃ ἤψαλτο δυσήνω μόρω,
 Καυτάγρεφοι λείπεσιν ἡλίε φάος.
 Οὕτω κακῶν ἅπ' ἔδ'· ἀλλὰ μυρίαί
 Βροῖοισι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δύναι,
 Καὶ πῆμα] ἐστίν. εἰ δ' ἐμοὶ πιθοίατο,
 Οὐκ ἂν κακῶν ἐρώμεν, ἔδ' ἐν ἄλγεσι
 Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰνιζοίμεθα.

5. ἐκτελευτήσει] Sic Codex bene. Solæcum est, quod impressus Stobæus exhibet, ἐκτελευτήση. Brunck.

6. κάλλεσιν θείῃ] Brunckius edidit καπιπείθειης fiduciaς.

Τὴ αὐτῇ, ἐν ΔΙΟΝΥΣΙΩΙ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων.

Διὰ πηλάγους φερομένη Δανάη τὰς ἑαυτῆς ἐπὶ τῇ Περσίδι
τύχας ἀποδύεται.

“ΟΤΕ λάρνακι ἐν δαιδαλέῳ ἄνεμος
Βρέμῃ πνέων, κινηθεῖσα δὲ λίμνα
Δείματι ἔρειπεν, ἔτ’ ἀδιάνοισι
Παρειαῖς, ἀμφὶ τε Περσεῖ βάλλε
Φίλαν χέρα, εἰπὼν τε. “ὦ τέκος,
“Οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ’ ἀώλεις, γαλαθηνῶ τ’
“Ἥτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι,

Fuit hæc Ode Περσίδι inscripta, uti ex *Athenæo* discimus Lib.
ix. cap. 12. Σιμωνίδης δ’ ἐπὶ τῇ Περσίδι τὴν Δανάην ποιεῖ λίσσαν
Upsilonus.

v. 2 et 3] *Upsilonus* annotat quosdam pro λίμνα δείματι reponere
πρόμα κύματι.

3. Δείματι ἔρειπεν] *Brunckius* commate addito. post λίμνα, edi-
dit Δείματι ἔρειπεν, quæ verba ad Danaen refert, “cujus facta men-
“tio in proximè præcedentibus versibus, qui desiderantur, non ad
“λίμνα, quocum conjunxit interpres, qui hunc locum male red-
“didit.”

Ibid. ἀδιάνοισι] Ita *Brunckius* rectè edidit pro ἀδιάνοισι.

6. ἄωταις] Felici conjecturâ hoc affecutus est *Casaubonus* pro αὐ-
τεῖς.—“Ἄωταις est ἀπανθίζεσθαι τὸν ὕπνον, quod vulgò dicimus pri-
“mum somnium dormire. *Homerus*, Μηκέτι εὖν εὐδοίης ἄωταις γλυ-
“κὺν ὕπνον.”

8. νυκτολαμπὴ] Lunæ potius cognomen, quam Epitheton. Ita
Horatius, *Noctilucâ*. Quod ad constructionem hujus loci attinet,
repetenda est præpositio ἐν. Hanc autem vocem *Sylburgius* cum
δώματι connectit: “domo, cui nox sola illucet, idque tenebrosa,”
nec male, ut arbitror. *Upsilonus*.

- “ Χαλκεογόμφῳ δὲ, νυκτιλαμπεῖ,
 “ Κυανέῳ τε δνόφῳ. Τὸ δ’ αὐαλέαν
 “ Ὑπερθε τεῶν κόμαν βαθεῖαν 10
 “ Παριόλος κύμαλος ἐκ ἀλέγεις,
 “ Οὐδ’ ἀνέμῃς φθόγγων, πορφυρέα
 “ Κείμενος ἐν χλανίδι, πρόσωπον καλόν.
 “ Εἰ δέ τοι δεινὸν τόγε δεινὸν ἦν,
 “ Καὶ κέν ἐμῶν ρημάτων λεπτὸν 15
 “ Ὑπεῖχες θας· Κέλομαι, εὖδε, βρέφος,
 “ Εὐδέτω δὲ πόνητος, εὐδέτω ἀμείρον κακόν.
 “ Μαλαιοβελία δέ τις Φανείη,
 “ Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο· ὅ, τι δὴ θαρσαλέον
 “ Ἔπος, εὐχομαι τεκνόφει δίκας μοι. — 20

13.] Comma post χλανίδι tollit *Stephanus*, vertitque: *purpureā in tuniculā conditam habens faciem pulchram*. Verūm πρόσωπον καλόν (quod major sit affectus) vocandi casu ponit *Uptonus*. *Hudsonus*.

Ἐκ τῶν ΘΕΟΓΝΙΔΟΥ ἔλεγ.

- Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ,
 Κύρ', ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἰσθλὸς ἀνὴρ.
 Σοὶ μὲν ἐγὼ πῶτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πότῳ
 Πωήσῃ, καλὰ γῆν πᾶσαν αἰερόμενος
 Ρηϊδίως· Δοίνας δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσση 5
 Ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν σόμασι.

καὶ

Καὶ σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
 Εὐκόσμως ἔρατοῖ καλὰ τε καὶ λιγέα
 "Αἰσούηαι· καὶ ὅταν δυοφέροις ὑπὸ κεύθει γαίης,
 Βῆς πολυκωκύτῃς εἰς Ἀΐδα δόμους, 10
 Οὐδέπολ' εἰδὲ θανῶν ἀπολείς κλέος, εἰδὲ γε λήσεις,
 "Αφθίον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
 Κῦρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν σρωφώμενος, ἥδ' ἀνὰ νήσους,
 Ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,
 Οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμερος· ἀλλὰ σε πέμψει 15
 Ἀγλαὰ Μισαίων δῶρα ἰοτρίφάνων.
 Πᾶσι γάρ, οἷσι μέμηλε καὶ ἐσσομένοισιν αἰοιδῇ,
 Ἔσση ὁμῶς, ὅφρ' ἀν γῆ τε καὶ ἥελιός.

8. Εὐκόσμως] Sic tres codices, quod ob euphoniam prætuli. *Aldus*, Ἐν κόσμῳ. Scripserat forte Poëta, Ἐν κόμοις. *Brunck.*

9. κεύθει] Ita correxit *Brunckius* pro κεύθεσσι. Vox κεύθεος. *Lexicographis* ignota est.

Τῷ αὐτῷ:

Οἱ μοι ἐγὼν ἦβης καὶ γήραος ἐλομένοιο,
 Τῷ μὲν ἐπερχομένῃ, τῇς δ' ἀπονισσομένης
 Αἶψα γάρ, ὥς τε νόημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ἦβη·
 Οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίγνεται ὠκυέρη.
 Ὡς μάκαρ, εὐδαίμων τε, καὶ ὀλβίος, ὅσις ἄπειρος 5
 Ἀθλῶν εἰς Ἀδὲ δῶμα μέλαν κατέβη.

2. ἀπονισσομένης] Sic est in *Stobæo*. In *Theognidis* verò libris tum scriptis, tum impressis, ἀπανισαμένης. *Brunck.*

Αὐτίκ' ἐμοὶ κατὰ μὲν χοροὺν ῥέει ἄσπετος ἰδρῶς,
 Πτοιᾶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὀμηλικῆς
 Τερπικὼν ὁμῶς καὶ καλὸν, ἐπεὶ πλεον ὥφελεν εἶναι·
 Ἄλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεσθαι, ὥσπερ ὄναρ,
 Ἦδη τιμήσασα· τὸ δ' ἐλόμενον καὶ ἄμορφον
 Γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται.

10

11. ἐλόμενον] *Mimnermus* eadem habet, P. 236. nisi quod ibi pro ἐλόμενον legitur ἀργαλίοι.

Τὲ αὐτῷ.

Εἰρήνη καὶ πλεῖστος ἔχοι πόλιν, ὅφρα μετ' ἄλλων
 Κωμάζοιμι· κακῷ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμῳ.

Ζεὺς μὲν τῇσδε πόλιν ὑπείρεχοι, αἰθέρι ναίων,
 Αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνη,

Ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί. Αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ἀρθρῶσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον·

5

Φόρμιγγ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλῶν.

Ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι

Πίνωμεν· χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,

7.] Præstare videtur *Brunckii* conjectura legentis, Φόρμιγγ' δ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος, ἠδὲ καὶ αὐλός. Si retineatur Φόρμιγγ' nominativus verbi φθέγγοιθ' erit Apollo, "quem tamen nunquam audivi fuisse."

Μηδὲν

Μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον. 10
 ὦδ' εἶναι, καὶ ἄμεινον, εὐφρονα θυμὸν ἔχουσας,
 Νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν
 Τερπομένους, τηλῆ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμύναι,
 Γῆρας τ' ἐλόμενον, καὶ θανάτοιο τέλος.
 Ἦβη τερπόμενος παίζω· δηρὸν γὰρ ἔνερθεν 15
 Γῆς, ὀλέσας ψυχὴν, κείσθαι, ὥςτε λίθος,
 Ἀφθογγος, λείβω δ' ἐραλὸν φάος ἡλίου.
 Ἐρπῆς δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι ἔδεν ἔτι.
 Τέρπεό μοι, φίλε θυμέ· τάχ' ἂν τινες ἄλλοι ἔσονται
 Ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαν' ἔσομαι. 20
 Αἰεὶ μοι φίλον ἦτορ ἀγάλλεσθαι, ὅππότε' ἀκέσω
 Αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.
 Χαίρω δ' αὖ πίνων καὶ ὑπ' αὐλητῆρος αἰείδων·
 Χαίρω δ' εὐφθογγὸν χερσὶ λύρην ὀχέων·
 Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὅς, ἐπεὶ ποτὲ γαῖα καλύψῃ, 25
 Εἰς τ' Ἐρεβος καλᾶβῃ δῶμά τε Περσεφόνης,
 Τέρπεσθαι, ἔτε λύρης ἔτ' αὐλητῆρος ἀκέων,

10, 11] *Brunckius* ita hunc locum edidit,

Μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον

ὦδ' εἶναι. Καὶ ἄμεινον ὁμόφρονα θ. ε.

observans, vocem εὐφρονα mendæ arguere sequens adverbium εὐφρο-
 σύνως.

23.] αὖ πίνων debetur *Brunckio*: antea vulgabatur εὐ πίνων.—
 αἰείδων pro ἀκέων correxit *Pierseus*, qui etiam in versu proximè se-
 quente amici sui conjecturam, pro ὀχίων legentis ἰλίων, probat.

25. ὅς, ἐπεὶ ποτὲ γαῖα καλύψῃ] Plures Editiones dant, ὅν ἐπεὶ ποτὲ
 γαῖα καλύψει.

Οὕτως

Οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαειράμενος.
 Ταῦτ' ἐσορῶν, κραδίη εὖ πείσομαι, ὅφρα τ' ἐλαφρὰ
 Γέναλα καὶ κεφαλὴν ἀτρομέων προφέρω. 30

29. κραδίη] Pro vulgato κραδίην ex Aldo et Codd. revocavit
 Brunckius.

Περὶ φιλίας.

Κόσφορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δῖη
 Ναίετ' ἐπ' Εὐρώτῃ καλλιρόῳ ποταμῷ,
 Εἴ ποτε βελεύσαιμι φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι.
 Εἰ δέ τι κείνος ἐμοὶ, δὲκ τόνον αὐτὸς ἔχει.
 Ἀργαλέως μὲν θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότῃος. 5
 Οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν, ἔτε φιλεῖν δύναμαι,
 Γινώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
 Ἐχθαίρειν χαλεπὸν δ' ἐκ ἐθέλουσα φιλεῖν.

*Ελεγχοι. Ἀνδρομ. v. 103.

Ἀνδρομάχη, παρὰ τῷ Νεοπτολέμῳ, φυγῶσα ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῆς
Θέτιδος, λέγει τὰς

ΙΔΙΩΙ αἰπεινᾷ Πάρις ἔγάμων, ἀλλὰ τιν' αἶταν
Ἦγάγεται εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν.
Ἄς ἔνεκ', ὦ Τροία, δορὶ καὶ πυρὶ δηιάλωσον
Εἴλέ σ' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὦκὺς Ἄρης,
Καὶ τὸν ἐμὸν μελέας πόσιν Ἐκτορα, τὸν περὶ τείχη 5
Εἴλκυσε διφρεύων παῖς Ἀλίας Θέτιδος.
Αὐτὰ δ' ἐκ θαλάμων ἀγόμεν ἐπὶ Σῖνα θαλάσσης,
Δελοσύναν συγεράν ἀμφιβαλῶσα κάρα.
Πολλὰ δὲ δάκρυά μοι κατέβα χροὸς, ἄνικ' ἔλειπον.
Ἄσυ τε, καὶ θαλάμους, καὶ πόσιν ἐν κονίαις. 10
ὦ μοι ἐγὼ μελέα· τί μ' ἐχρῆν ἔτι Φέγγος ὀρᾶσθαι,
Ἑρμιόνας δάλαν, ἅς ὑπο τειρομένα
Πρὸς τόδ' ἄγαλμα θεᾶς ἰκέτις περὶ χεῖρε βαλῶσα
Τάκομαι, ὡς πείρινα πιδανόεσσα λιβάς.

4. χιλιόναυς] Τῷ ἀπηρητισμένῳ ἀριθμῷ ἐχρήσατο. *Schol.*—*Homerus*
mille centum octaginta sex naves Græcorum statuit. Barnesius.

5, 6.] Περὶ τείχη Εἴλκυσε] Παρ' ἱστορίαν. *Schol.*—*Nihil tale Ho-*
merus memorat, sed à mœnibus ad naves tractum ait. Error au-
tem hinc ortus, quod toties Hector dicatur ab Homero viyum
Achillem fugisse circa Trojæ mœnia. Barn.

ΒΑΚΧΥΛΙ-

ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

Παρά τῳ Στροβαίῳ ἐν τῳ περὶ εἰρήνης λόγῳ, καὶ παρὰ τῳ Πλα-
τάρχῳ ἐν τῳ τῷ Νεμῶ βίῳ· Ἐκ τῶν Βακχυλίδε παιάνων.

ΤΙ' ΚΤΕΙ δέ τε θνατοῖσιν Εἰρήνη μεγάλη,
Πλῆστον, καὶ μελιγλώσσων ἀοιδῶν ἄνθεα,
Δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἶθελαι βοῶν
Ξανθᾶ φλογὶ μηρία, εὐτρίχων τε μήλων·
Γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλει.

Ἐν δὲ σιδαροδέτοισιν πόρπαξιν αἶθ' ἀραχναῖαν
Ἴστοι πέλονται· ἔγχεά τε λογχωῖα,
Εἰφεία τ' ἀμφάκεα εὐρὺς δάμναται· χαλκῶν δ'
Οὐκέτι σαλπύγων κλύπος, ἔδδ' συλάται μελίφρων ὕπνος
Ἀπὸ βλεφάρων, ἄμον δὲ θάλπει κέαρ.
Συμποσιῶν δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαί,
Παιδικοὶ δ' ὕμνοι φλέγονται.

10. ἄμον] Ita recte Grotius, pro vulgato, ἄμος.

ἌΡΜΟ-

ἌΡΜΟΔΙΟΥ μέλος, τὸ ἐπὶ Ἀρμόδιῳ ποιηθὲν
 σκολιὸν ὑπὸ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ, ἕτως ἔλε-
 γον. *Hesychius in voce Ἀρμόδις.*

ἘΝ μύρῃ κλαδί τὸ ξίφος Φορήσω,
 "Ὡσπερ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
 "Ὅτε τὸν Τύραννον κηάνετην,
 Ἰσονόμης τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.
 Φίλταθ' Ἀρμόδι', ἔτι περ τέθνηκας·
 Νήσοις δ' ἐν Μακάρων σε φασὶν εἶναι,
 Ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεὺς,
 Τυδείδην τε φασὶν Διομήδεα.

Σκολιὸν hoc nonnulli *Alcaeo* tribuerunt: quod temporum ratio non fert. Floruit enim *Alcaeus* annis circiter 80 ante Hipparchi necem. Sed et Auctoris nomen ab interitu vindicavit *Hesychius*. Erat autem hoc Σκολιὸν Athenis ita celebre, ut in omnibus conviviis cantari solitum esset: quod patet ex *Aristoph.* *Acharn.* 977. et ad eum locum *Scholiaſte*: item ex ver. 1092. et *Lyſistrat.* 633. Liquet autem ex ipſo Σκολιῳ conjuratos, cūm Hipparchum adorirentur, pugiones suos abdidisse in illis myrti ramis, quos, opinor, solenne erat gestari ab omnibus, qui Sacrificio Panathenaico interessent: quod etiam disertè testatur *Aristophanis Scholiaſtes*. Hinc fortasse ductus est mos, ut qui in convivio Σκολιὸν aliquod cantaret, semper manu teneret myrti ramum (vid. *Plutarch.* in *Symp. Quæst.* 1.) quod in hoc Σκολιῳ ex re initium habuisse videtur. *Loewth.* *Prælec. Poet.* I.

5. ἔτι περ] Ita *Loewthius* ex *Scholiaſte Aristophanis* rectè emendavit. Ὡς τε, quod antea legebatur, metrum corrumpit.

8.] In *Athenæo* Lib. xv. Cap. 15. ubi hoc Σκολιὸν integrum servatur, ante Διομήδεα leguntur τὸν ἰσθλόν, quas voces rectè expunxit *Loewthius*.

K k

Ἐν

Ἐν μύρῃ κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,

Ὡσπερ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,

10

Ὅτ' Ἀθηναίης ἐν Δυσίαις

Ἄνδρα τύραννον Ἰππαρχον ἐκαινέτην.

Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσσειαι κατ' αἶαν,

Φίλταθ' Ἀρμόδιε κ' Ἀριστογείτον,

Ὅτι τὸν Τύραννον κτάνειλον,

15

Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησαν.

15, 16. κτάνιστον—ἐποίησαν] Hæc etiam pro κτανίτην et ἐποίησάν-
την *Loewthio* debentur.

ΕΚ

ΒΙΩΝΟΣ ΤῚ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

Ἐκ τῚ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ἈΔΩΝΙΔΟΣ.

Ἰ Α' Ζ Ω τὸν Ἀδωνίῳ ἐπαιάζουσιν Ἑρῶτες.
 Α Κεῖται καλὸς Ἀδωνίς ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόνῃ
 Λευκῷ λευκὸν ὀδόνῃ τυπεῖς, καὶ Κύπριν ἀνιᾶ
 Λεπλὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἶβειν αἷμα
 Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὀμμαλα ναρκῇ, 5
 Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῷ χεῖλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
 Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα, τὸ μήποδ' Κύπρις ἀφήσει·
 Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ ἐζώνῃος ἀρέσκει·
 Ἀλλ' ἐκ οἶδεν Ἀδωνίς, ὃ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν·
 Αἱ αἱ τὰν Κυθήρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνίς. 10
 Ὡς ἶδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδωνίδος ἀσχεῖλον ἔλκος,
 Ὡς ἶδε Φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
 Πάχυντας ἀμπέλυσσάσα, κινύρετο, Μείνον, Ἀδωνίς;

Inter carmina Theocriti hoc olim editum, sub nomine Bionis pri-
 mus vulgavit H. Stephanus.

2.] Pro ὀδόντι J. Ruandi conjicit legendum esse Ἀδωνίς, proban-
 te Valckenario.

3. Λευκῷ] Heskinus mavult λευκῷ. Valckenarius pro receptā lec-
 tione stat.

K k 2

ἀνύποπτος

Δύσπολμε μείνον Ἀδωνι, πανύσταλον ὥς σε κιχέω,
 Ὡς σε περιπύξω, καὶ χεῖλεά χεῖλεσι μίξω. 15
 Ἐγρεο τυθὸν Ἀδωνι, τὸ δ' αὖ πύμαλόν με φίλασον.
 Τοσσῶτόν με φίλασον, ὅσον ζῶει τὸ φίλαμα.
 Ἀχρὶς ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα, κίς ἐμὸν ἦπαρ
 Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
 Ἐκ δὲ πῶ τὸν ἔρωλα· φίλαμα δὲ τῷτο φυλάξω 20
 Ὡς αὐτὸν τὸν Ἀδωνιν· ἐπεὶ σύ με, δύσμορε, φεύγεις,
 Φεύγεις μακρόν, Ἀδωνι, καὶ οἴχεται εἰς Ἀχέροϊα
 Καὶ συγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἅ δὲ τάλαινα
 Ζῶω, καὶ θεὸς ἐμὲ, καὶ εὖ δύναμαί σε διώκειν.
 Λάμβανε, Περσεφόνα, τὸν ἐμὸν πόσιν, ἐσσι γὰρ αὐτὰ 25
 Πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταρρεῖ.
 Θνάσκεις, ὦ τριπόθαλε· πόθος δέ μοι, ὡς ὄναρ, ἔπη.
 Χήρη δ' ἅ Κυθήρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἑρωτες.
 Σοὶ δ' ἅμα κεσὸς ὄλωλε· τί γὰρ, τολμηρὲ κυναγέ,
 Καλὸς ἐὼν τοσσῶτο μέμνηας θηροὶ παλαίειν; 30

15. χεῖλια χεῖλεσι μίξω] Eleganter dictum; neque adeo μίξω in μάξω mutandum est, aut cum *J. Vossio* legendum χεῖλια χεῖλεσ' ἀμύξω. *Valck.*

23. οἴχεται] Debetur *Pierfono*, qui ita correxit, pro ἔρχεται.

27. πόθος δέ μοι] Dudum vidi emendandum πόσις δ' ἐμοί, idem restituit, ediditque *Brunckius*, πόσις δ' ἐμὴν. *Valck.*

28. κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἑ.] *Valckenærius* rectius legi posse putat, κενὸν δ' ἀνὰ δώμα γ' Ἑ.

29, 30.] Ita elegantissimè emendavit *Valckenærius*, pro vulgatis τί γὰρ, τολμηρὲ, κυνάγεις; Καλὸς ἐὼν τοσσῶτον ἔμνηας θ. π.—Pro ἔμνηας *Brunckius* maluit, vel ἐμήσας, vel *Calliergi* lectionem ἔμνηας *sustitui*.

Ὅδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἑρῶες.

Αἱ αἱ τὰν Κυθήρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.
 Δάκρυον ἅ Παφία τόσσον χέει, ὅσσην Ἀδωνις
 Αἷμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεσθαι ἄνθη·
 Αἷμα ῥόδον τίκλει· τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώνων. 35

Αἰάζω τὸν Ἀδωνιν· Ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.
 Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι·
 Ἐς' ἀγαθὰ σιβᾶς, ἔσιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἐτοίμα.
 Λέκλρον ἔχει, Κυθήρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἀδωνις.
 Καὶ νέκυς ὦν καλὸς ἔσι, καλὸς νέκυς, οἷα καθεύδων. 40
 Κέκλῃται ἄβρὸς Ἀδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέουσιν.
 Ἀμφὶ δὲ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἑρῶες,
 Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χῶ μὲν οἷσ' ὥς,
 Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' εὐπύερρον ἄγε φαρέτραν,
 Χῶ μὲν ἔλυσε πῆδιλον Ἀδώνιδος· ὃς δὲ λίσσῃσι 45
 Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ· ὃ δὲ μηρία λείει.
 Ὃς δ' ὀπιθεν πτερυγέουσιν ἀναψύχει τὸν Ἀδωνιν.

33. τόσσον χέει] Hoc pro vulgato τόσων ἐκχέει, partim ex Codd. et ex Ed. Flor. partim ex conjecturâ D'Orvillii recepi. Valck.

34. τὰ δὲ πάντα] Pro πάντα Valckenarius legit παντὰ, (i. e. πηκτὰ five πιπηγμένα) terra affixi sanguinis grumi Venerisque lacrymæ mutantur in flores.

37. δρυμοῖσι τὸν] Brunckius edidit, δρυμοῖς τὸν ἄ.

38.] Pro Ἐς' ἀγαθὰ, Luzacius conjecit legendum, Ἐσθ' ἀπαλὰ.

39.] Pro ἔχει, Valckenarius mavult ἔχει.—τὸ μὲν placebat ὧς. Posio pro τὸ σὸν—Ruardi mallet τὸ σόν', ἴδι, v. "A.

45, 46.] Rectius legitur in Ed. Flor. λίσσῃσι χρυσίῳ. Valck.

Αὐτὰν

Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἐρωτῆς.
 Ἐσβίσε λαμπράδα πᾶσαν ἐπὶ Φλιαῖς Ὑμέναιος,
 Καὶ σέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον· ἐκ ἔτι δ' Ὑμᾶν, 50
 Ὑμᾶν ἐκ ἔτ' αἰδόμενον μέλος, αἰεῖται αἱ αἱ.
 Αἱ αἱ καὶ τὸν Ἀδωνιν ἔτι πλέον, ἢ Ὑμέναιος,
 Αἱ Χάριες κλαίοντι τὸν νύστα τῷ Κινύραο,
 Ὀλετο καλὸς Ἀδωνις ἐν ἀλλήλοισι λέγονται.
 Αὐταὶ δ' ὅξυ λέγοντι πολὺ πλέον, ἢ τὸ Διώνη. 55
 Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἀδωνιν ἀνακλαίουσιν, Ἀδωνιν
 Καλὸν ἐπαίδουσιν· ὁ δὲ σφισὶν ἐκ ἐπακύνει,

48. Αὐτὰν] *Lennehi* conjecturam, hic etiam Αἱ αἱ legentis, in textum recepit *Brunckius*.

50. ἐξεπέτασσε] *Coronam resolutam projecit*, ut rectè explicat *Valckenari*us.—*Pierſonus* maluit, ἐξεκίδασσε; *Waffenburgius*, ἐξίπαταξε.

52.] Pro καὶ τὸν *Waffenburgius* censet καλὸν legendum esse.

Ibid. ἢ Ὑμέναιος] *Higtiſ* debentur. Antea vulgabatur αἱ Ὑμέναιον.

53. τῷ Κινύραο] *Vulcanii* emendatio τὸν Κινύραο videtur amplectenda.

55. Αὐταὶ] In schedis suis correxerat *Pierſonus*: Αἱ αἱ δ' ὅξυ λέγοντι. Commendat illud adjectum ὅξυ λέγοντι. *Valck.*

56. Μοῖσαι] Hoc pro Μοῖραι à *Vulcanio* editum nemo fere non recepit.

56, 57.] Ita edidit *Brunckius* ex emendatione *Heskinii*; cum antea locus ita exhiberetur,

Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἀδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἀδωνιν,

Καὶ μιν ἐπαίδουσιν·

57. ἐκ ἐπακύνει] *Valckenari*us mavult ἐκ ἐπακύνει.

Οὐ μὲν ἔκ ἐθέλει, Κῶρα δὲ μιν ἔκ ἀπολύει.

Λῆγε γόνων, Κυθήρεια, τὸς ἡμέρον ἴσχεο κομμῶν.

Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

58. Οὐ μὲν ἔκ ἐθέλει] Pro ὃ δύναται dictum putabat Heslinus. Higtius verò corrigendum, Οὐ μὲν, εἰ κ' ἰθίλει. Ut Brunckio, mihi quoque placet *Æscnii* correctio, Οὐ μὲν, ὅκ' ἰθίλει, sive potiùs ἰθίλει. Valck.

Ibid. Κῶρα] Proserpina à Græcis dicebatur κόρη, unde festa in ejus honorem instituta, κόρεια.

59. ἴσχεο κομμῶν.] Desine planctuum. Veram lectionem dudum inventam a *Ruhnkenio* pro vulgato κόμων restitui. Valck.

Ἐκ

Μ Ο Σ Χ Ο Υ.

Ἐκ τῆς ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ Βΐωνος,
ΒΟΥΚΟΛΟΥ Ἑρωτικοῦ.

ἸΔΙΝΑ' μοι σοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον
ὑδωρ,

Καὶ ποταμοὶ κλαίετε τὸν ἡμερῶντα Βίωνα.

Νῦν φυτὰ μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε.

Ἀνθεα νῦν συγνοῖσιν ἀποπνεύετε κορύμβοις.

Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμώνα·

Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἰ αἰ.

Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελιχτᾶς.

Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἀρχεῖε, Μοῖσαι.

Ἀδόνες, αἱ πυκνιοῖσιν ὀδυρόμεναι πᾶσι φύλλοις,

Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς Ἀρεθοῖσας,

7. Βάμβαλε] Hæc *Falckenarii* emendatio pro vulgato Λάμβαν, omnino videbatur amplectenda. "Flos Hyacinthus dudum habuerat foliis inscriptos Apollinis gemitus; (neque enim de Ajace cogitavit noster) nunc verò, dum alter veluti Hyacinthus, *Bion* male perierat, funestas literas suas eloqui jubetur, et tremulo foliorum motu sæpius repetitum suum edere gemitum, ai, ai. "*Hesychius*, Βαμβάλλει" (sic legendum) τρήμιν, ψοφίῃ τοῖς χίλισι."

Ὅτι Βίων τέθναπεν ὁ βακόλος, ὅτι σὺν αὐτῷ
καὶ τὸ μέλος τέθναπεν, καὶ ὤλετο Δωρὶς αἰοιδά.

Ἄρχετε, Σικελικαὶ, τῷ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.

Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἶλινα κύκνοι,
καὶ γοεροῖς σομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ὠδάν, 15
οἷαν ὑμετέροισι πρὸς χεῖλεσι γῆρυν αἰεῖδεν.

Εἶπατε δ' αὖ κώραις οἰαγρίσιν, εἶπατε παῖσιν
βισοναῖς Νύμφαισιν, ἀπώλετο Δῶριος Ὀρφεύς.

Ἀρχεῖτε, Σικελικαὶ, τῷ πένθεος, ἄρχεῖτε, Μοῖσαι.

Κείνος δ' ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιρς ἐκέτι μέλπει, 20
οὐκέτι ἐρημαίησιν ὑπὸ δρυσὶν ἡμενος αἰεῖ.

Ἀλλὰ παρὰ Πλατῆνι μέλος λάθαιον αἰεῖ.

Ὡρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ ταύροις
πλασδόμεναι γοάουσι, καὶ ἐκ ἐθέλουσι νέμεσθαι.

Ἀρχεῖτε, Σικελικαὶ, τῷ πένθεος, ἄρχεῖτε, Μοῖσαι. 25

Σεῖο, Βίων ἐκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,

καὶ Σάτυροι μύροντο, μελόγχλαινοὶ τε Πρίηποι.

καὶ Πᾶνες σοναχέοντι τὸ σὸν μέλος· αἶτε καθ' ὕλαν

κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.

L I

Ἀχῶ

14. Στρυμόνιοι] *Valckenæti* scribi mavult, Στρυμόνοις.

16.] Hunc versum, qui spurius videbatur *Heskin*o, ut adulterium prorsus omisit *Brunckius*: ego verò suspicari malo, versum nobis *Moschi* periisse, qui sextum hunc decimum olim sequebatur, quo *Orphei* facta fuerit mentio. *Valck*.

24.] Pro ἐθέλοντι *Brunckius* edidit ἔτι λῶντι.

29. καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο] *Vulgares* libri interpretantur, et ex undis facta sunt lacrymæ. — “Verti, fiunt lacrymæ undæ; h. e. lacrymæ

Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν οὔρεται, ὅττι σιωπῆς, 30
 Κ' ἐκ ἔτι μιμῆται τὰ σὰ χεῖλεα· σῶ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
 Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
 Μάλων ἐκ ἔρρευσε καλὸν γλάγος, ἔ μέλι σίμβλων·
 Κάτθανε δ' ἐν καρῶ, λυπεύμενον· ἐκέτι γὰρ δεῖ,
 Τῷ μέλιτος τῷ σῶ τεθνακότος, αὐτὸ τρυγᾶσθαι. 35
 Ἄρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
 Οὐτόσον εἰναλίσιοι παρ' ἁόσι μύραθο δελφίν,
 Οὐδὲ τόσον ποκ' αἶσειεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδῶν,
 Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὤρεα μακρὰ χελιδῶν,
 Ἀλκυόνος δ' ἔ τόσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κηῦξ. 40
 Ἄρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
 Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ἄδεν,

Οὐ

“crymæ abeunt in rivos. Nam ex undis lacrymas Nympharum
 “natas fomiariæ, nedum vertere, ἀτοποι.” *Vulcan.*—*Valckenærius*
 suspicatur Poëtam aliis verbis sententiam suam expressisse.

30. ὅττι σιωπῆς] Ita optimè correxit *Valckenærius*, pro σιωπῇ.

35. αὐτὸ τρυγᾶσθαι] *Brunckius* recepit αὐτὸ ex Codd. pro ἄλλο.

37.] Ad fabulam *Hesiodi Moschum* respicere conjicit *Longopetræus*. Poëta enim isto trucidato, ut refert *Plutarchus*, corpus in pelagus projectum, quod certo die, quo festum Neptuni celebratum prope mare, *Delphis* in littus retulit: quod prodigium mortui vindicatio et percussorum supplicium consecuta sunt. At melius fortasse, cum *Hesiodo*, in genere accipere. Ἀφίησι δὲ καὶ ὁ δελφὶς τριγμὸν, καὶ μύξει. *Aristot.* Hist. Anim. Lib. 4. “Pro voce gemitus humano similis.” *Plinius* de Delphine. ix. 8.

40. ἴαχε] Ita ex conjecturâ correxerat *Valckenærius*, pro vulgato, ὄσχετο. *D'Orvillius* et *Villoisonus* in Codd. MSS. invenerunt.

41.] Versum hic intercalarem omisit *Brunckius*; rectè opinor. *Valck.*

42. Κηρύλος] Κηρύλος δὲ καὶ Ἀλκυὼν ὁμόνομα καὶ συμβίσι. *Ælian.* de

Οὐτόσον ἀφώοισιν ἐν ἄγχεσι παῖδα τὸν Ἀἴς,
 Ἰπτάμενος περὶ σᾶμα, κινύρα]ο Μέμνονος ὄρνις,
 Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύρα]ο Βίωνος. 45

Ἄρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
 Ἀδονίδες, πᾶσαι τε χελιδόνες, ἅς ποτ' ἔτερπεν,
 Ἀς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεσδόμεναι ποτὶ πρέμνοις
 Ἀντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκυον· αἱ δ' ὑποφώνεον
 Ὀρνιθες, λυπεῖσθε πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς. 50

Ἄρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
 Τίς ποτὶ σᾶ σύριγγι μελίξεται, ὦ τριπόθα]ε;

de Nat. Anim. vii. 17.—Cerylum marem vocant Halædonis, qui ubi consenuit, à conjuge alis impositus gestari dicitur, et talia conjugii amor est in his aviculis, ut quum altera ex iis interiit, quæ superstes est, longo tempore amissam sociam lugubri voce deplorat. *Heskin.*

43. ἀφώοισιν] Suspectum mihi est ἀφώοισιν, quod diversimode in Codd. scriptum. Ad Trojam occisus et sepultus est Memnon. Non dubito quin scripserit Poëta, Ἰθαίοισιν. *Brunck.*

44. Μέμνονος ὄρνις] Auctores sunt, omnibus annis advolare ex Æthiopiâ aves, et conflare ad Memnonis tumulum, quas ob id *Memnonidas* vocant. Hoc idem quinto quoque anno facere eas in Æthiopiâ circa regiam Memnonis, exploratum sibi. *Crematius* tradit. *Plin.* x. 26.

50. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς] Ἡμεῖς pro ὑμεῖς reposuit ex Codd. *Valckenærius*, cui tamen locus, ne sic quidem scriptus, videtur sincerus.—*Wakefieldus* putat quædam excidisse.— Si retineatur prisca lectio, αἱ δ' ὑποφώνεον Ὀρνιθες, λυπεῖσθε πελειάδες ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς, postrema accipienda sunt, quasi voces cæterarum volucrum columbas objurgantium, vel cum *Longopetræo* et *Heskin*o plenius post Ὀρνιθες distinguendum est, et “dolentis est Poëtæ apostrophe subita, et vehemens, quæ orationis seriem interrumpit.”

52. Τίς ποτὶ σᾶ] Alteri lectioni, Τίς ποτὶ σᾶ prætulerunt *Brunckes* et *Valckenærius*.

Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θήσῃ σόμα; τίς θρασὺς
ἔτως;

Εἰσέτι γὰρ πνέει τὰ σὰ χεῖλα, καὶ τὸ σὸν ἄσθμα.

Ἄχῳ δ' ἐν δονάεσσι τεᾶς ἐπιβόσκειτ' αἰοιδάς. 55

Πανὶ φέρω τὸ μέλιγμα· τάχ' ἂν κηκῆϊνος ἐρεῖσαι

Τὸ σόμα δειμαῖνοι, μὴ δεύτερα σείῃ φέρηται.

Ἄρχῃ, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἄρχῃ, Μοῖσαι.

Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἂν ποτ' ἑτερπες

Ἑσδομένην περὶ σείῃ παρ' αἰόνεσσι θαλάσσης. 60

Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν

Ἄ καλὰ Γαλάτεια· σὲ δ' ἄδιον ἔβλεπεν ἄλμας·

Καὶ νῦν, λασπαμένα τῷ κύματος, ἐν ψαμάθοισιν

Ἑσδετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἐτι σείῃ νομεύει.

Ἄρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι. 65

Πάντα τοι, ὦ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,

55. τεᾶς ἐπιβόσκειτ' αἰοιδάς] *Higius* maluit, τεᾶς ἐτι βόσκειτ' αἰοιδάς. *Brunckio* placet τεᾶς ἐτι βόσκειτ' αἰοιδάς. *Se pourrit encore de tes chants. Valckenarius* monet scribi etiam posse, τεᾶς ἐτι βόσκειτ' αἰοιδᾶς.

59.] Videtur Poëta ad *Bionis* Idyllium de *Galateâ*, cujus fragmentum solum superest, alludere. *Longopetræus*.

60. Ἑσδομένην περὶ σείῃ παρ' ἄ.] In quinque Codicibus à se lectum παρὰ σείῃ meritò rejecit *D'Orvillius*: non minùs vitiosum est περὶ σείῃ. *Luxacius* legendum putabat Ἐ. παρὰ σοὶ ἐπὶ ἄ. θ. quod mihi quidem non displicet: Viro docto in περὶ σείῃ maris epitheton latere videtur. *Brunckius* legebat, περὶ σείῃ ποτ' ἄ. θ. *Valck*.

62. σὲ δ' ἄδιον ἔβλεπεν ἄ.] Hæc ex Codd. pro vulgatis, σὲ δ' ἄδὲ ἀπὶ βλεπεν ἄ. restituit *Brunckius*. “E mari non prospectabat illum, sed ei in littore ad latus adsidebat.”

Καὶ

Καὶ συγγοὶ περὶ σᾶμα τὸν κλαίουσιν Ἑρωτες.

Ἄ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον, ἢ το φίλαμα

Τῷ πρῶαν τὸν Ἀδωνιν ἀποθνήσκοντα φίλασε.

Τετό τοι, ὦ ποδαμῶν λιγυρώτατῃ, δεύτερον ἄλγος, 70

Τῆτο, Μίλῃ, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρᾶν τοι Ὅμηρος,

Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλύκερον σόμα· καὶ σε λέγοντι

Μύρεσθαι καλὸν υἱά πολυκλαύσοισι ῥέεθροις,

Πᾶσαν δ' ἐπλησας φωνᾶς ἅλα· νῦν πάλιν ἄλλον

Υἱά δακρύεις, καινῷ δ' ἐπὶ πένθει τάκη. 75

Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε

Παγασίδος κρήνας, ὃ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθοΐσας.

Χῶ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν αἶεσε θύγατρα,

Καὶ Θέτιδος μέγαν υἱά, καὶ Ἀτρεΐδαν Μενέλαον·

Κεῖνος δ' εἰς πολέμους, εἰ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε, 80

Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ αἰδῶν ἐνόμει,

Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἀδέα πόρτιν ἄμελγε.

Ἄρχετε, Σικελικαὶ τῷ πένθει, ἄρχετε, Μοῖσαι.

Πᾶσα, Βίων, θρηνέει σε κλυτὴ πόλις, ἄσεα πάντα.

67. συγγοὶ] Ita rectè Ursinus, pro συγγόν.

69. Τῷ πρῶαν] Ita legit Brodaeus pro vulgato, Τὸ πρᾶαν.—Post hunc versum verisimiliter suspicabatur Higtius, olim lectum fuisse intercalarem, Ἄρχετε Σ. τ. π. ἁ. Μ.

71. Μίλῃ] Meles, fluvius prope Smyrnam, apud quem Homerus natus fuisse à quibusdam dicebatur, unde Melesigenis cognomen accepit.

75. καινῷ] Ita Higtius ex ingenio correxit, pro αἰνῷ. Postea idem reperit Brunckius in Codd. superscriptâ glossâ νέω.

Ἄσκρα

Ἄσκρα μὲν γοάει σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο· 85
 Πίνδαρον δ' ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ὑλαι·
 Οὐτόσον Ἀλκαίῳ περὶ μύρατο Λέσβος ἑρρανά·
 Οὐδὲ τόσον τὸν αἰοιδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστυ·
 Σε πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφῆς
 Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλιγμα κινύρεται ἅ Μιτυλάνα. 90
 [Πάντες, ὅσοις καπυρὸν τελέθει σόμα, βωκολιασαὶ
 Ἐκ μοισῶν, σέο πώτμον ἀνακλαίοντι θανόντος.
 Κλαίει Σικελίδας τὸ Σάμῃ κλέος, ἐν δὲ Κύδωσιν,
 Ὅ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι Φαιδρὸς ἰδέσθαι,
 Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων ῥέει· ἐν τε πολίταις 95

85. Ἄσκρα] Ἄσκη, πόλις Βοιωτίας. Steph.

86. Ὑλαι] Nomen κύριον esse, nec *syllvas* vertendum, primus docuit Palmerius. "Cum hoc loco Moschus uniuscujusque poetæ celebris patriam nominatim ponat, cur *syllvas* tantum Pindare daret?—Dum dicit Βοιωτίδες, non vacat; sed id addit, ad differentiam aliarum urbium ejus nominis, quarum una in Locride, altera in Ioniâ, alia in Cariâ fuit."

87. ἑρρανά] Ita emendavit Adrian. Heringa pro vulgato ἑρρανά.

88. Κήϊον] Brunckius edidit Τήϊον, quod Valckenario genuinum videtur, "ut intelligatur Anacreon. Κήϊον ἄστυ nobilitavit Simonides."

91.—96. Hos versus Urfinus alique crediderunt à Marco fuisse Musuro conditos ad explendam lacunam: sed monuit J. Scaliger à Musuro hos versus, et à Mureto repertos in vetustissimis fuisse codicibus: designat ipse Scaliger Cod. in quo hos sex versus genuinos antecederat alius non eadem monetâ cusus: Πάντοσε κλαύσει σ' ἡ νῆσος Σικελὴ τ' Ἀρίεσσα. Valck.

93.—95.] Σικελίδας—Λυκίδας.] De hoc vide Theocr. Θαλυσ. v. 6. et seqq. De illo Schol. ad v. 34.

Τριοπίδαις

Τριοπίδαις πῶλ' αὖθις παρ' Ἀλεντι Φιλητᾶς.]

Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγὼ τοι

Αὔσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, ἢ ξένος ὥδᾶς

Βωκολικᾶς, ἀλλ', ἂν τ' ἐδιδάξαιο σεῖο μαθητᾶς,

Κλαρονόμος μῶσας τᾶς Δωρίδος· ἄμμε γεραίρων 100

* Ἀλλοις μὲν τὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειψας ἀοιδάν.

* Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἄρχεξε, Μοῖσαι.

Αἰ, αἰ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν καλὰ κᾶπον ὄλωνται,

* Ἡ τὰ χλωρὰ σέλινα, τὸ τ' εὐθαλὲς ἔλιν ἀνήθον,

* Ὑπερον αὖ ζώνῃ, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι· 105

* Ἀμμες δ', οἱ μεγάλοι, καὶ καρτεροὶ, ἢ σοφοὶ ἄνδρες

* Ὅππότε πρῶτα θάνωμες, ἀνάκοι ἐν χθονὶ κοίλῃ

Εὐδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.

Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσει ἐν γῇ.

96. Τριοπίδαις] Triopus civitas (unde Triopidæ, una tribus in Co insulâ) patria Philetæ, Poëtæ elegiographi, et, Critici. Heskin.

98. Αὔσονικᾶς] Αὔσωνιος πόλις, ἢ Σικελικὴ θάλασσα· ἀπὸ Αὔσωνος τῆς Ὀδυσσεύς καὶ Καλυψῆς νύκτι βασιλεύσαντος. Suid. Ergo cùm Moschus fuerit Syracusanus, hoc suum carmen Ausonicum vocat. Heskin.

100] Hic versus olim ita legebatur, Κλαρονόμω μῶσας τᾶς Δωρίδος ἄμμε γεραίρων· Distinctionem post Δωρίδος posuit Tollius. Valckenærius acutè conjecit Κλαρονόμω in Κλαρονόμος esse mutandum; quod in Codd. inventum Brunckius edidit: cui tamen hic ordo esse videbatur; ἢ ξένος ὥδᾶς βωκολικᾶς, ἀλλὰ κλαρονόμος (ἐκείνης) αὐτ' ἐδιδάξαιο.

106. μεγάλοι, καὶ καρτεροὶ, ἢ σοφοὶ] Μεγάλοι sunt opibus potentes: καρτεροὶ, bello fortes: σοφοὶ artibus clari, et specialiter poëtæ, qui κατ' ἐξοχὴν σοφοὶ appellantur. Brunck.

109.] Hic versus et duo seqq. mihi quidem hujus carminis conditore prorsus videntur indigni, atque adulterini. Valck.

Ταῖς

Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν αἰεὶ τὸν βάτραχον ᾄδειν. 110

Τῷ δ' ἐγὼ εὖ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος εὖ καλὸν ᾄδει·

Ἀρχεῖε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἀρχεῖε, Μοῖσαι.

Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν σόμα, Φάρμακον εἶδες.

Πῶς τεῦ τοῖς χεῖλεσσι ποτέδραμε, κἄν ἐγλυκάνθη;

Τίς δὲ βροτὸς τοσούτον ἀνάμερος, ἢ κέρασαι τοι, 115

Ἢ δέναι λαλῶσι τὸ Φάρμακον; ἔκφυγεν ᾠδάν.

Ἀρχεῖε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἀρχεῖε, Μοῖσαι.

Ἀλλὰ δίκαιον κίχεν πάντας· ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθει τῷδε

Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι· εἰ δυνάμαν δέ,

Ὡς Ὀρφεὺς καλαβὰς ποτὶ τάρταρον, ὥς ποτ' Ὀδυσ-

σεύς,

120

Ὡς πάρος Ἀλκείδης, κἢ γὰρ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον

Πηλεΐδης, ὥς κεν ἴδοιμι, καὶ εἰ Πηλεΐῃ μελίσδεις,

Ὡς ἂν ἀκυσταίμην τί μελίσδεται· ἀλλ' ἐπὶ Κῶραι

Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ αἰδύ τι βωκολιάσδεν·

113] Pro εἶδες, *J. Vossius* reponendum putabat εἶλες.

114. Πῶς τεῦ τοῖς κ. τ. λ.] Hanc alteri lectioni, Τοιέτοις χ. π. κ. ε. affirmativè positæ, antepōnit *Valckenærius*.

115, 116. ἢ κέρασαι τοι Ἢ δέναι λαλῶσι τὸ φ.] In duobus vetustissimis exemplaribus *Ursinus* ita scripta reperit, quam lectionem, tametsi λαλῶσι vitiosum putet, velut meliorem vulgatis, ἢ κέρασαν τοι Ἢ δέναι καλέων τοι φ. repræsentavit *Valckenærius*.

116. ἔκφυγεν ᾠδάν] Sic commodè dici potuit de eo, qui caruit omni sensu elegantiae Musicae: videturque mihi illud præferendum lectioni, quam *Brunckius* recepit, ἢ φύγεν ᾠδάν. *Valck.*

118] Pro ἐπὶ πένθει, Viro docto venit in mentem legendum, ἐπὶ δ. δ. πένθ.

Σικελικὰ κῆκεῖνα ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιζεν 125
 Ἀϊόσι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δώριον· ἐκ ἀγέραςτος
 Ἔσσειθ' ἅ μολπά· χ' ὡς Ὀρφεὶ πρόσθεν ἔδωκεν
 Ἀδεία Φορμίσδοντι παλίσσυντον Εὐρυδίκειαν,
 Καὶ σε, Βίων, πεμφεῖ τοῖς ὤρεσιν· εἰ δέ τι κήγῶν
 Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλατεῖ καὶ τὸς αἶδον. 130

125.] Olim ita vulgabatur hic versus,

Κῆκεῖνη Σικελαῖς καὶ Αἰτναίαισιν ἔπαιζεν Ἀϊόσι. In veteribus libris *Ursinus* reperit, καὶ κείνη Σικελικὰ ἐν Ἀ. unde *Heskinus* correxit, Σικελικὰ κῆκεῖνα, ἰ. Ἀ.—*Brunckius* verò legendum putat, καὶ τῆνα Σικελὰ, καὶ ἐν Ἀ. ἰ. Ἀγχεσι. “Cod. Casareus ἄγγισι, unde “scribendum esse manifestum est, ἄγγισι.”—*Ruhnkenius* felici conjecturà reponit, Ἐναίαισιν ἔπαιζεν Ἀγχεσι. quæ lectio videtur à Poëtæ manu fuisse.

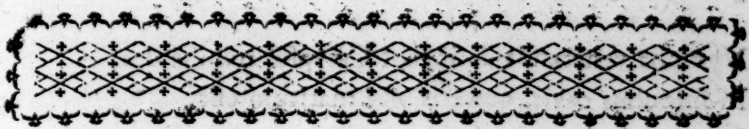
126. οἶδε] Pro ἦδε, ex recentioribus Editt. receptum fuit.

130. Συρίσδων δυνάμαν] Hoc, postea in Codd. à *Brunckio* repositum, *Valckenærius* ex ingenio reposuit, pro Συρίσδων. “Illud extra “controversiam erat positum, posse *Moschum* scienter συρίσδων; “Artem Musicam supra fatebatur à *Bione* se didicisse, et accepisse “velut hæreditate traditam; sed poterat meritò dubitare, si def- “census illuc pateret, utrum carmina sua quidquam essent apud “Inferum Jovem valitura”

QUÆDAM ex ERRATIS

- Pag. 2. Not. ad v. 10. pro ὁμόθιν, lege ἀμόθιν.
 Ib. Not. ad v. 11. pro δεινόν, lege δεινόν.
 P. 3. v. 3. pro Ἐνθ', lege Ἐνθ'.
 P. 9. v. 40. dele comma, post εἴνεκ'.
 P. 46. v. 14. pro Ἀρτεμιν, lege Ἀρτεμιν.
 P. 48. v. 16. pro φέρι, lege φέροι, et in Not. ibid. pro φέροι
 lege itidem φέροι.
 P. 51. v. 54. Adde comma, post Θέη.
 P. 53. l. penult. pro versas, lege versus.
 P. 60. v. 6. pro χιμάρω, lege χιμάρω.
 P. 66. Not. ad v. 110. pro Ρίον, lege Ρίον.
 P. 84. v. 97. pro τὸ, lege τὸν.
 P. 86. in Notis, pro 126, lege Ibid.
 P. 94. ΑἴΠΟΛΟΣ debet præfigi v. 82.
 P. 97. Not. ad v. 13. pro Holzlinus lege Hoelzlinus.
 P. 112. Not. ad v. 8. pro περιφησι, lege φησι περι, et ibid.
 pro ὁπαρηρημένος lege ὁ παρηρημένος.
 P. 114. v. 26. pro εἴη lege εἴη.
 P. 123. Not. ad v. 118. pro fructum, lege fructuum.
 P. 128. Not. ad v. 17. dele comma, post verbi.
 P. 129. Not. ad v. 26. l. 7. dele comma, post ἄτε.
 P. 130. v. 40. pro δρεψύμενοι, lege δρεψύμεναι. et v. 47. dele
 comma, post δ'.
 P. 186. l. antepen. post accumulāssi, adde vel.
 P. 228. Not. ad v. 19. pro καλαιότερες, lege παλαιότερες.
 P. 257. v. 20. pro ἱράσμις, lege ἱράσμιος.

E X

HOM. ODYSSEA.

ODYS S. LIB. I.

Jupiter concilio Deorum convocato, de Ulyſſe ad Ithacam remittendō deliberat.

IRUM dic mihi, Muſa, verſutum, qui valde
multum

Erravit, poſtquam Trojæ ſacraſque urbem evertit;
Multorumque hominum vidit urbes, et mores cognovit:

Plurimos autem ille in mari paſſus eſt dolores ſuo in animo;

Magnâ-curâ-ſervans ſuamque animam et reditum ſociorum;

Sed neque ſic ſervavit ſocios, tamenſi cupiens; 6

Suâ enim ipſorum inſipientiâ perierunt;

Stulti, qui boves ſublimis Solis

Comederunt: ille verò iis abſtulit reditûs diem.

Hæc aliquâ-ex-parte, dea, filia Jovis, dic et nobis. 10

Jam alii quidem omnes, quotquot effugerant ſævam morā
tem,

Domī erant; belloque elapſi atque mari;

Hunc autem ſolum, reditûs indigentem atque uxoris;

B

Nympha

Nympha veneranda detinebat Calypso, nobilis dea,
 In specubus cavis, cupiens *sibi* maritum esse. 15
 Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,
 Quo ei destinârunt dii domum redire
 In Ithacam, neque tum evaserat è laboribus,
 Etiam inter suos amicos ; dii verò miserabantur omnes,
 Præter Neptunum : ille autem indefinenter irascebatur 20
 Divino Ulyssi ; antequam *is* suam in terram venisset.
 Sed ille quidem Æthiopas adierat longè semotos,
 (Æthiopas, qui bisariam divisi sunt, ultimi hominum,
 Alii quidem ad occidentem solem, alii vero ad orientem,) 25
 Adfuturus taurorumque et agnorum hecatombæ.
 Ibi ille delectabatur convivio assidens : at *dii* alii jam
 Jovis in ædibus Olympii congregati erant.
 His autem sermones cœpit pater hominumque deorumque ;
 Recordabatur enim in animo eximii Ægisthi,
 Quem Agamemnonides inclytus occiderat Orestes ; 30
 Hujus ille recordatus, verba inter immortales fecit ;
 “ Papæ, ut scilicet deos mortales culpant !
 “ Ex nobis enim aiunt mala esse, hi vero et ipsi
 “ Suâ stultitiâ præter fatum calamitates patiuntur.
 “ Quemadmodum et nunc Ægisthus præter fatum, Atridæ
 “ Duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum 36
 “ Gnarus gravis exitii ; quoniam illi prædiximus nos,
 “ Mercurio misso speculatore Argicidâ :
 “ Ut neque ipsum occideret, neque ambiret *ejus* uxorem :
 “ Ex Oreste enim erit ultio Atridæ : 40
 “ Postquam pubuerit et suam desiderabit ditionem.
 “ Sic dixit Mercurius ; sed non menti Ægisthi
 “ Persuasit

HOM. ODYSSEÆ I.

“ Persuafit bona consulens : nunc autem cumulatè omnia
“ luit.”

Huic autem respondit deinde dea cæfia Minerva ;

“ O pater nofter Saturnie, fumme regum, 45

“ Et valdè ille quidem meritâ jacet morte :

“ Sic pereat et alius quicunque talia fecerit !

“ Verùm mihi pro Ulyffe prudenti cruciatur còr,

“ Infelice ; qui jamdiu, procul ab amicis, calamitates patitur

“ Infulâ in circumfluâ, ubi et umbilicus eft maris, 50

“ Infula fylvofa : dea verò intra domum habitat

“ Atlantis filia multifeii, qui et maris

“ Omnis profunditates novit, fuffinetque columnas ipfe

“ Longas, quæ terramque et cœlum difterminant :

“ Ejus filia infortunatum lugentem detinet : 55

“ Semper enim mollibus et blandis fermonibus

“ Demulcet, ut Ithacæ oblivifcatur ; verùm Ulyffes,

“ Cupiens vel fumum exilientem videre

“ Suæ terræ, mori cupit ; neque tibi tandem

“ Commovetur charum cor, Olympie : Nonne tibi Ulyffes

“ Argivorum apud naves gratificabatur facrificando, 61

“ Trojâ in latâ ? quid illi tantùm irafceris, o Jupiter ?”

Huic autem respondens allocutus eft nubium-coactor

Jupiter,

“ Mea filia, qualis tibi fermo excidit fepto dentium ?

“ Quomodo unquam ego Ulyffis divini oblivifcerer ? 65

“ Qui et mente fuperat mortales, et abunde facra Diis

“ Immortalibus dedit, qui cœlum latum habitant ?

“ Verùm Neptunus terram-continens affiduò femper

“ Ob Cyclopem irafcitur, quem oculo privavit,

HOM. ODYSSEÆ

- “ Parem-deo Polyphemum, cujus robur est maximum 70
 “ Inter omnes Cyclopas : Thoosa verò eum peperit nympha,
 “ Phorcynis filia, maris infructuosi principis.
 “ Ex eo tempore Ulysssem Neptunus terræ quassator
 “ Neutiquam occidit, sed errabundum arcet a patriâ terrâ.
 “ Verùm agite, nos ipsi dispiciamus omnes 75
 “ De reditu, ut revertatur ; Neptunus autem remittat
 “ Suam iram : neque enim quicquam poterit contra omnes,
 “ Immortalibus invitis Diis, contendere solus.”
 Huic autem respondit deinde dea cæsia Minerva ;
 “ O pater noster Saturnie, supreme regnantium, 80
 “ Siquidem nunc hoc gratum beatis diis,
 “ Redire Ulysssem prudentem ad suam domum,
 “ Mercurium quidem jam internuncium Argicidam
 “ Insulam in Ogygiam jubeamus ire ; ut celerrimè
 “ Nymphæ pulchricomæ edicat certam *nostram* sententiam,
 “ Reditum Ulyssis magnanimi, uti redeat. 86
 “ Porro ego in Ithacam proficiscar, ut ei filium
 “ Magis excitem, et ei robur in mente ponam,
 “ Ut in concionem vocatis comatis Achivis,
 “ Omnibus procis interdicat, qui ei semper 90
 “ Pecora plurima mactant, et flexipedes camuris-cornibus
 boves.
 “ Mittam autem in Spartam et in Pylum arenosam,
 “ Reditum sciscitaturum patris dilecti, sicubi audierit ;
 “ Atque ut ipsum gloria insignis inter homines habeat.”

O D Y S S. L I B. I V.

*Telemachum, qui patrem suum Sparta quærebat, ignotum
benignè excepit Menelaus : qui cum suos post expugnatam
Trojam errores exposuisset, sic deinde eum pergit alloqui.*

- “ D U M ego circa illa multas facultates colligens
“ Errabam, interea mihi fratrem alius interfecit
“ Clam, ex improvise, dolo perniciose uxoris.
“ Adeo nequaquam gaudens hisce facultatibus impero.
“ Quarum utinam vel tertiam habens in domo partem 5
“ Habitarem ; viri autem salvi essent, qui tum perierunt
“ Trojâ in latâ, longè ab Argis equis-pascendis-aptis.
“ Sed tamen omnes quidem lugens et deflens,
“ Crebrò domi desidens nostræ
“ Interdum quidem luctu mente oblectar, interdum verò
rursus 10
“ Quiesco : cita nempe fatietas molesti luctûs.
“ Horum omnium non tantùm lugeo, tametsi tristis,
“ Ut unius gratiâ, qui utique mihi somnum invisum facit
et cibum
“ Recordanti ; quoniam nullus Græcorum tanta laboravit,
“ Quanta Ulysses laboravit et pertulit : huic autem in fatis
erat 15
“ Ipsi dolores ut essent, mihi verò tristitia semper gravissima
“ Ob illum, quoniam diu longè abest ; neque scimus
“ Vivatne ille, an mortuus sit. Deslent utique illum
“ Laertesque senex, et prudens Penelope,
“ Telemachusque, quem reliquit recens natum in domo.” 20
S

6 HOM. ODYSSEÆ IV.

Sic ait : huic autem ob patrem desiderium excitavit luctus,
Lacrymas verò a palpebris humi demisit, de patre audiens,
Chlænam purpuream ante oculos obtendens

Utrâque manu : animadvertit autem Menelaus ipsum :

Deliberavit verò deinde in mente et in animo, 25

Utrum eum ipsum patris fineret meminisse

An prior interrogaret, singulaque diceret.

Dum ille ista deliberabat in mente et in animo,

Helena ex thalamo odorifero excelfo

Egressa est, Dianæ aureum-arcum habenti similis : 30

Sedit verò in fellâ, scabellum verò sub pedibus erat :

Continuò autem illa verbis maritum interrogabat singula.

“ Scimusne jam, Menelaë rex, quinam hi

“ Hominum glorianur venisse nostram domum?

“ Mentiar, an verum dicam? jubet autem me animus. 35

“ Nullum enim unquam puto similem adeo vidisse

“ Neque virum neque mulierem, (admiratio me tenet aspicientem)

“ Ut iste Ulyssis magnanimi filio similis est

“ Telemacho, quem reliquit recens natum in domo

“ Ille vir, quando mei impudicæ gratiâ Græci 40

“ Venistis ad Trojam, bellum sævum excitantes.”

Hanc vicissim respondens allocutus est flavus Menelaus :

“ Sic nunc et ego existimo, uxor, ut tu putas :

“ Illius enim ejusmodi pedes, ejusmodique manus,

“ Oculorumque jactus, caputque, et supernè comæ. 45

“ Et nunc sanè ego, recordatus de Ulysse,

“ Loquebar, quantas ille ærumnas patiens toleravit

“ Pro me : at hic amaram à palpebris lacrymam stillabat,

“ Chlænam

"Chlœnam purpuream oculis obtendens."

Hunc verò rursus Nestorides, Pisistratus contra allocutus est : 50

"Atrida Menelaë Jovis alumne, dux populorum,

"Illius quidem hic filius est verè, quemadmodum dicis."

Hunc autem vicissim respondens allocutus est flavus Me-
laus :

"Papæ ! certe perquam amici viri filius meam domum

"Venit, qui mei gratiâ plurima subiit certamina : 55

"Atque ipsum cogitabam *huc* profectum *me* amicè exceptu-
rum præter alios

"Argivos, si nobis super mare reditum dedisset

"Navibus velocibus fieri Olympius latè-tonans Jupiter.

"Et sanè ei in Argo condidissém urbem, et ædes ædificâssém,

"Ex Ithacâ adducto cum facultatibus et filio suo, 60

"Et omni populo, unâ urbe evacuâtâ *earum*,

"Quæ circum habitantur, imperanturque à meipso :

"Et sanè crebrò hîc unâ fuissémus versati ; neque nos

"Aliud diremissét amantesque oblectantesque *nos*,

"Antequàm mortis nigra nebula obtexisset, 65

"Sed hæc quidem futurum erat ut *nobis* invideret deus ipse,

"Qui illum infelicem absque reditu solum reddidit."

Sic ait : his verò omnibus desiderium excitavit luctûs.

Flebat quidem Argiva Helena ex Jove nata,

Flebat etiam Telemachusque et Atrides Menelaus : 70

Neque sanè Nestoris filius absque lacrymis habebat oculos ;

Recordabatur enim in animo præstantis Antilochi,

Quem scilicet Auroræ interfecit splendidæ inclytus filius.

8 HOM. ODYSSEÆ V.

O D Y S S. V.

Mercurius, à Jove missus, Calypso jubet Ulysseni dimittere.

SIC ait: neque non paruit internuncius Argicîda:
 Statim deinde pedibus subligavit pulchra talaria
 Immortalia, aurea, quæ ipsum ferebant sive per mare,
 Sive per immensam terram, pariter cum flatibus venti:
 Cepit autem et virgam, quâ hominum oculos demulcet, 5
 Quorumcunque vult, rursusque dormientes excitat.
 Hanc in manibus tenens delabitur fortis Argicîda;
 Pieriæ verò cacumen nactus, ex æthere incidit in mare.
 Festinavit autem deinde super fluctus, laro avi similis,
 Quæ circum magnos sinus maris infructuosi 10
 Pisces venans, crebrò alas mergit *sibi* falsugine:
 Huic similis plurimos supervectus est fluctus Mercurius.
 Sed quando jam insulam pervenisset longè jacentem,
 Tum ex ponto conscendens cæruleo, ad littus
 Ibat; donec ad ingentem specum pervenit, in quo Nynipha
 Habitabat pulchricoma, hanc verò intus invenit: 16
 Ignis quidem ad focum ingens ardebat, procul verò odor
 Cedrique fissilis, et thyæ per insulam redolebat,
 Ardentium: ipsa verò intus cantillans voce pulchrâ,
 Telam percurrens, aureo radio texebat. 20
 Sylva autem specum circumrevera viridescens,
 Alnusque, populusque, et bene-odorata cupressus.
 Ibi vero et aves extensas-alas habentes nidulabantur,
 Bubonesque, accipitresque; et latas-linguas habentes cornices
 Marinae, quibus utique marina opera curæ sunt: 25
 Ibidem porro extensa erat circum speluncam cavam

Vitis

Vitis pubescens, florebat verò uvis :

Fontes autem ex ordine quatuor fluebant aquâ limpida

Vicini inter se versi aliò aliùs.

Circum verò mollia prata violarum atque apii

Virescebant : eò deinde vel immortalis accedens,

Admiraretur intuens, et oblectaretur animo suo.

Illic stans admirabatur internuncius Argicîda.

Cæterum postquam omnia suo admiratus est animo,

Statim in latam speluncam perrexit, neque ipsum coram 35

Ignoravit conspicata Calypso, nobilis Dea.

Neque verò Ulysseni magnanimum intus deprehendit,

Sed is ad littus flebat sedens ; ubi antea etiam

Lacrymis et gemitibus et doloribus animum macerans

Pontum in infructuosum prospiciebat, lacrymas stillans. 40

Mercurium autem interrogabat Calypso, nobilis Dea,

In throno cum collocasset splendido, variè ornato :

Tum utique ipsam allocutus est internuncius Argicîda.

“ Jupiter me iussit huc ire invitum.

“ Ait tibi virum adesse ærumnosissimum præter cæteros 45

“ Viros, qui circa urbem Priami pugnârunt

“ Novennio, decimo verò urbem depopulati abiverunt

“ Domum : cæterum in reditu Palladem offenderunt,

“ Quæ ipsis excitavit ventumque malum et fluctus ingentes.

“ Ibi alii quidem omnes perierunt eximii focii, 50

“ Hunc autem huc ventusque ferens et fluctus appulit.

“ Hunc nunc te jubet dimittere quàm celerrimè.

“ Non enim ei hîc fors est ab amicis seorsum perire ;

“ Sed adhuc illi fatum est amicosque videre, et pervenire

“ Ad domum excelsam et suam ad patriam terram.” 55

Sic dixit; exhorruit verò Calypso nobilis Dea,
Et ipsum compellans verba alata dixit.

“Illum quidem ego servavi carinæ insistentem

“Solum, posteaquam illi navem celerem corusco fulmine

“Jupiter percussam diffidit medio in nigro ponto. 60

“Hunc ego amicè excipiebam et enutriebam, atque dicebam

“*Me* facturam *eum* immortalem, et senii-expertem diebus
omnibus.

“Verùm quandoquidem nullo pacto *fas* est Jovis mentem
Ægiochi

“Neque prætergredi alium deum, neque irritam facere,

“Valeat, si eum ille excitat et jubet, 65

“Pontum per infructuosum: dimittam verò ipsum nusquam
ego:

“Non enim mihi præstò sunt naves remis-instructæ et socii

“Qui ipsum deducant per lata dorsa maris.

“Cæterùm ei lubens consulam, neque celabo,

“Ut omnino incolumis suam in patriam terram perveniat.”

At ad Ulysses magnanimum veneranda Nympha 71

Ibat, postquam Jovis accepisset mandata.

Hunc autem in littore invenit sedentem, neque unquam oculi
A lacrymis ficcabantur, consumebatur autem dulcis ætas

Ob reditum lugenti, quoniam non amplius placebat Nympha,
Sed sanè nocte quidem dormiebat etiam necessitate 76

In speluncâ cavâ, nolens apud volentem:

Die verò in petris et littoribus sedens,

Lacrymis et gemitibus et doloribus animum macerans

Pontum in infructuosum prospiciebat lacrymas stillans. 80

Prope autem astans allocuta est nobilis Dea;

“Infelix, ne ampliùs mihi hîc lugeas, neque tibi ætas

Consumatur

“ Consumatur, jam enim te perquam lubens dimittam,”

Sic dixit; exhorruit autem patiens nobilis Ulysses,

Et ipsam allocutus verba alata dixit. 85

“ Aliud quid jam tu, dea, hoc moliris, et neutiquam
dimissionem,

“ Quæ me jubes rate parvulâ trajicere ingentes undas maris

“ Horrendasque difficilesque, quas neque naves æquales

“ Veloces trajiciunt, lætantes Jovis vento.”

Sic utique locutus est, post vestigia verò ibat Deæ: 90

Pervenerunt autem ad speluncam cavam dea atque vir:

Et ille quidem illic resedit in folio, unde surrexerat

Mercurius, Nympha verò apposuit omnem cibum

Ad edendum et bibendum, qualia mortales viri edunt.

Ipsa verò è regione sedit Ulyssis divini. 95

Huic autem ambrosiam ancillæ et nectar apposuerunt.

Hi verò ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Cæterum postquam saturati sunt cibo et potu,

His deinde sermonibus cœpit Calypso, nobilis Dea;

“ O inclyte Laërtiade, versute Ulysses, 100

“ Siccine jam domum charam ad patriam terram

“ Protinus nunc vis proficisci? tu verò vale nihilominus.

“ Siquidem scires tuâ mente, quantos tibi fatum est

“ Dolores implere, priusquam ad patriam terram pervenias;

“ Certè hîc manens unâ mecum hanc domum custodires, 105

“ Immortalisque esses, quantumvis cupidus sis videndi

“ Tuam uxorem, cujus usque desiderio teneris dies omnes.

“ Neque verò certè illâ inferior gloriôr esse,

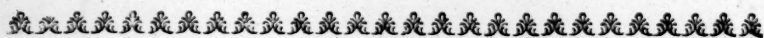
“ Nec corpore neque habitu oris: quandoquidem nequaquam
decet 109

“ Mortales cum immortalibus corpore et formâ contendere.”

Hanc autem respondens allocutus est versutus Ulysses,
 “ Veneranda dea, ne mihi ob hoc succenseas ; scio enim ipse
 “ Omnia omnino quòd te prudens Penelope
 “ Formâ inferior sit proceritateque, coram aspectu.
 (“ Nam illa quidem mortalis est, tu verò immortalis et senii-
 expers.)

115

“ Sed et sic volo et desidero diebus omnibus,
 “ Domumque redire, et reditûs diem videre.
 “ Quòd si quispiam me male pessundet deorum in nigro ponto,
 “ Patiar, in pectore habens patientem-ærumnarum animum.
 “ Jam enim valdè multa passus sum, et multa pertuli 120
 “ Fluctibus et bello, post illa et hoc quoque fiat.”

O D Y S S. VIII.

*Ulyssi apud Alcinoûm epulanti, suo carmine Demodocus lacry-
 mas excutit.*

PRÆCO autem prope venit ducens amabilem cantorem :
 Quem supra modum Musa dilexit, dedit verò bonum-
 que malumque

Oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.

Huic verò deinde Pontonous apposuit sedem argenteis-clavis-
 distinctam,

In medio convivarum, columnæ longæ affixam, 5

Ex paxillo autem suspendit citharam argutam,

Ipsius suprâ caput, et monstrabat quo pacto manibus prenderet

Præco : juxta autem apponebat canistrum pulchramque men-
 sam,

Juxta autem poculum vini, ut biberet, quoties animus juberet.

Illi verò ad edulia parata apposita manus extendebant. 10

Cæterum

Cæterùm postquam potûs et cibi cupiditatem exemissent,
Musa dein cantorem excitavit ut caneret gloriam virorum
Cantilenâ, cujus tunc utique gloria ad cœlum latum pervenit;
Contentionem Ulyssis et Pelidæ Achillis,

Ut quondam contenderunt deorum in convivio celebri 15

Vehementibus verbis : rex autem virorum Agamemnon

Gaudebat animo, cùm optimi Græcorum contenderent.

Sic enim illi vaticinans prædixerat Phæbus Apollo,

In Pytho divinâ, quando supergressus est lapideum limen

Oraculum petiturus ; tunc enim devolvebatur mali princi-

pium

20

Trojanisque et Græcis, Jovis magni per voluntatem.

Ista sanè cantor cantabat inclytus : cæterùm Ulysses

Purpuream ingentem vestem prehensam manibus fortibus

In caput traxit, obtexit autem pulchram faciem :

Reverebatur enim Phæacas sub superciliis lacrymas stillans.

Quando utique desiit canere divinus cantor,

26

Lacrymis absterfis, à capite vestem dēpsit,

Et poculum rotundum accipiens libavit diis.

Cæterùm quùm rursus inciperet, et concitarent *eum* ut caneret

Phæacum optimates (quoniam oblectabantur *illius* carminibus)

Rursus Ulysses capite obvoluto lugebat.

31

Ibi alios quidem omnes latebat, lacrymas stillans,

Alcinous verò solus ipsum animadvertit, atque observavit,

Sedens prope ipsum, graviter autem suspirantem audivit.

Continuò autem inter Phæaces studiosos-remigii loquebatur.

“ Audite, Phæacum principes, atque consiliarii ; 36

“ Jam quidem convivio explevimus animum æquali,

“ Citharâque, quæ convivio congruens est lauto :

“ Nunc autem exeamus, et certamina experiamur.”

ODYSS.

O D Y S S. XI.

Ulysses apud Inferos.

CÆTERUM postquam ad navem venissemus, et mare,
Navem quidem omnium-primùm deduximus in mare
vastum,

Malum autem imposuimus et vela navi nigræ :
Pecudes autem sumptas induximus, intrò et ipsi
Conscendebamus tristes, uberes lacrymas profundentes. 5

Nobis autem dein pone navem cæruleam-prorâ
Secundum ventum immisit implentem-vela, bonum focium
Circe pulchricoma, veneranda dea, vocalis.

Nos autem armis singulis ordinatis per navem
Sedimus, hanc verò ventusque gubernatorque dirigebat. 10
Hujus autem totâ die expansa fuerunt vela per pontum va-
dentis.

Occiditque sol, obscuratique sunt omnes viæ.

Illa verò ad fines pervenit profundi Oceani :

Ibi verò Cimmeriorum *erat* virorum populusque civitasque,
Qui caligine et nubibus tecti *sunt* ; neque unquam eos 15
Sol lucidus aspicit radiis,

Neque quùm ascendat in cœlum stelliferum,

Neque quùm cursu converso in terram de cœlo feratur :

Sed nox perniciofa contegit miseros *illos* mortales.

Navem quidem illuc profecti subduximus ; pecudes autem
Exprompsimus ; ipsique deinde propter fluentum Oceani 21
Ivimus, donec in locum pervenissemus, quem monuerat Circe,
Ibi verò postquam votis precibusque gentes mortuorum

Precatur

Precatus sum, pecudes utique prehensas jugulavi
 Super fossam, fluebat autem sanguis ater ; congregabantur verò
 Animæ ex Erebo manium defunctorum, 25
 Sponsæque, juvenesque, et multa-passi senes,
 Virginésque tenellæ, recenti-luctu-affectum animum habentes :

Multi quoque vulnerati hastis æratis,
 Viri in-bello-cæsi, cruentata arma habentes, 30
 Qui multi circà fossam obambulabant aliunde alius,
 Immenso clamore ; me verò pallidus timor cepit.

Supervenit autem anima matris demortuæ,
 Autolyçi filia magnanimi Anticlea,
 Quam vivam reliqui profectus ad Ilium sacram : 35
 Hanc quidem ego deflevi conspicatus, miseratus animo :
 Illa mihi lugens verba alata dixit.

“ Fili mi, quo pacto venisti sub caliginem obscuram
 “ Vivus cum sis ? difficile verò hæc viventibus videre :
 “ In medio enim *sunt* ingentes fluvii et gravia fluenta ; 40
 “ Oceanus quidem primùm, quem nequaquam licet trajicere
 “ Peditem, nisi quis habeat bene-compactam navem.
 “ Num jam demum à Trojâ errans huc venis
 “ Cum navique, et fociis, longo tempore ? necdum accessisti
 “ Ad Ithacam ? neque vidisti in ædibus uxorem ?” 45

Sic dixit ; cæterum ego ipsam respondens allocutus sum.
 “ Mater mea, necessitas detulit me ad Plutonis *ædes*,
 “ Animam consulturum Thebani Tiresiæ.
 “ Nondum enim prope veni Achaiam, neque nostram
 “ Terram ascendi, sed semper habens erro ærumnam, 50
 “ Ex quo primùm sequebar Agamemnonem divinum,
 “ Ad Ilium eximios-equos-nutrientem, ut cum Trojanis
 pugnarem,

“ Sed

- " Sed age mihi hoc dic, et verè narra.
 " Quodnam te fatum edomuit longum-somnum-afferentis
 mortis?
 " An diuturnus morbus? an Diana sagittis-gaudens 55
 " Suis mitibus jaculis superveniens occidit?
 " Dic item mihi et de patre et filio quem reliqui,
 " An adhuc apud illos mea bona, an quisquam jam
 " Virorum alius habet, me autem non ampliùs putant redi-
 turum.
 " Dic etiam mihi nuptæ uxoris consiliumque mentemque; 60
 " An manet cum puero, et salva omnia custodit,
 " An jam eam duxit Græcorum quicumque *sit* optimus?"
 Sic dicebam: statim verò respondebat veneranda mater;
 " Et omnino illa quidem manet afflicto animo
 " Tuis in ædibus: ærumnosæ autem illi semper 65
 " Absumuntur noctesque diesque lacrymas-fundenti.
 " Tuum verò nondum quisquam possidet pulchrum præ-
 mium, sed quietus
 " Telemachus possessionibus utitur, et convivia æqualia
 " Epulatur, quæ decet principem virum curare.
 " Omnes enim invitant: pater autem tuus illic manet 70
 " In agro, neque in urbem proficiscitur; neque ei lectuli
 " Strata et lænæ, et stragula variè-ornatæ;
 " Sed ille hyeme quidem dormit, ubi mancipia, in domo
 " In pulvere, prope focum, viles verò corpori vestes indutus
 est:
 " Cæterùm postquam venit æstasque, virensque autumnus,
 " Undique illi per fertilem partem vineæ vitiferæ 76
 " Ex foliis delapsis humiles sternuntur lectuli:
 " Hic ille jacet dolens, ingentemque in mente dolorem auget,
 " Tuum fatum deflens: molesta autem insuper senectus urget,
 " Sic

" Sic enim etiam ego perii, et fatum obii : 80

" Neque me in ædibus jaculandi-perita sagittis-gaudens

" Suis mitibus telis superveniens interemit,

" Neque aliquis me morbus invasit, qui maximè

" Tabe horrendâ ex membris tollere solet animum.

" Sed me tuique desiderium, tuique cura, inclyte Ulysses, 85

" Tuaque benignitas dulci animo privârunt."

Sic dixit : cæterùm ego volebam mente deliberans
Mâtris meæ animamprehendere defunctæ :

Ter quidem aggressus sum, amplectique me animus jubebat ;

Ter autem mihi ex manibus instar umbræ, vel et somnii, 90

Avolavit : mihi verò dolor acutus exortus est ex animo magis,

Et ipsam allocutus verba velocia dixi.

" Mater mea, cur me non expectas amplecti te cupientem,

" Ut etiam apud inferos, charis circa manibus amplexi

" Uterque tristi saturemur luctu ? 95

" Nunquid mihi simulachrum hoc illustris Proserpina

" Incitavit, ut adhuc magis lugens ingemiscam ?"

" Sic dixi : statim verò respondit veneranda mater ;

" Eheu ! fili mi, supra omnes infelix viros,

" Minimè te Proserpina, Jovis filia, deludit, 100

" Sed hæc lex est mortalium, cùm mortui fuerint ;

" Non enim ampliùs carnesque et ossa nervi habent,

" Sed eâ quidem ignis valida vis ardentis

" Absumit, ubi primùm reliquerit albâ ossa animus :

" Anima verò, tanquam somnium, avolans volitavit : 105

" Sed in lucem *viventium* celerrimè contende, hæc autem
omnia

" Scias, ut etiam in posterum tuæ dicas uxori."

Supervenit autem anima Pelidæ Achillis ;

Et lugens verba alata dixit.

“ Generose Laërtiade, folers Ulysses, 110

“ Quo pacto ausus es ad inferos descendere, ubi scilicet mortui

“ Sensuum-expertes habitant, hominum simulachra mortuorum ?

“ Sed age mihi de filio *meo* generoso sermonem dic,

“ Pergatne ad bellum inter primos pugnator esse, an non ?

“ Dic etiam mihi de Peleo eximio si quid audiveris.” 115

Sic dixit : cæterum ego ipsum respondens allocutus sum :

“ Profectò quidem de Peleo eximio nihil audiui ;

“ Sed tibi de filio *tuo* utique Neoptolemo charo

“ Omnem veritatem dicam, perinde ut jubes.

“ Profectò, quando circa urbem Trojam iniremus consilia,

“ Semper primus dicebat, et non aberrabat oratione. 121

“ At quando circa urbem Trojam decerneremus Græci,

“ Nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turbâ,

“ Sed longè præcurrebat, suo robore nulli cedens.

“ Cæterum cùm in equum conscendimus, quem fabricavit
Epæus, 125

“ Græcorum optimates, commissæ autem mihi erant omnia,

“ Sive ut aperirem densas infidias, sive ut concluderem ;

“ Hîc alii Græcorum duces atque consiliarii

“ Lacrymas abstergebant, subtredebantque membra cujusque ;

“ Illum autem nunquam prorsus ego vidi oculis 130

“ Neque pallefcentem corpore pulchro, neque à genis

“ Lacrymas abstergentem ; ille verò mihi multùm supplicabat

“ Ab equo ut exiret, gladii autem prensabat capulum,

“ Et hastam ære-gravem, mala autem Trojanis cogitabat.

“ Sed quando jam Priami urbem depopulati sumus celsam, 135

“ Portionem et munus eximium habens navem conscende-
bat.” Sic

Sic dixi : anima autem pedibus-celeris Æacidæ
Abibat magnis passibus incedens per herbosum pratum
Læta quòd ei dixissem filium inclytum esse.

Aliæ verò animæ mortuorum defunctorum 140
Stabant mœrentes, narrabant autem pœnas unaquæque.
Sola autem Ajacis anima Telamoniadæ,
Longè absistebat, irata propter victoriam,
Quâ ipsum ego vici, iudicio contendens apud naves,
Pro armis Achillis, proposuit autem veneranda mater : 145
Filii autem Trojanorum judicârunt et Pallas Minerva.
Utinam sanè non vicissem tali in certamine.
Tale enim caput ob ista *arma* terra detinuit
Ajacem, qui præstantissimus quidem formâ, et præstantissi-
mus rebus gestis fuit

Aliorum Græcorum post eximium Achillem. 150
Illum quidem ego verbis alloquebar mollibus.

“ Ajax, fili Telamonis eximii, nonne debuisti
“ Vel mortuus remittere iram ob arma
“ Perniciosa? illa verò perniciem Dii fecerunt Græcis.
“ Talis enim ipsis turris periisti ; propter te autem Græci 155
“ Æquè ac propter Achillis caput Pelidæ
“ Tristamur defunctum penitus, neque quispiam alius
“ In culpâ est : sed Jupiter Græcorum exercitum fortium
“ Graviter odit, tibi autem fatum imposuit.
“ Sed age, huc veni, rex, ut verbum et orationem audias 160
“ Nostram : doma autem robur et generosum animum.”

Sic dixi : ille autem mihi nihil respondit, ibat autem ad
alias

Animas in Erebum mortuorum defunctorum.

Et Tityum vidi terræ gloriosæ filium

Prostratum in solo : is verò per novem jacebat jugera :
 Vultures autem ipsi utrinque assistentes jecur fodiebant, 166
 In viscera penetrantes ; ille autem non abigebat manibus.
 Latonæ enim vim intulit, Jovis gloriosæ conjugî,
 Ad Pytho eunti per pulchrichorum Panopeum.

Et sanè Tantalum vidi graves dolores fubeuntem, 170
 Stantem in lacu ; hic autem alluebat mentum.
 Videbatur autem fitienti similis, non autem poterat capere, ut
 biberet,

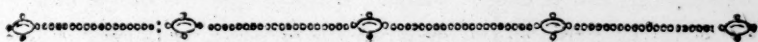
Quoties enim *se* inclinabat senex bibere cupiens,
 Toties aqua peribat absorpta ; circa autem pedes
 Terra nigra apparebat, arescere autem faciebat numen. 175
 Arbores porro proceræ à capite fundebant fructum,
 Pyri, et mali-punicæ, et mali splendidum-ferentes-fructum,
 Ficusque dulces, et oleæ virescentes.

Quas quando rectâ pergeret senex manibus prehendere,
 Has ventus dispellebat in nubes obscuras. 180

Et profectò Sisyphum aspexi, duros dolores patientem,
 Lapidem gestantem ingentem utrâque *manu*.
 Profectò ille quidem enixus manibusque pedibusque
 Lapidem sursum pellebat ad cacumen ; sed quando erat
 Summitatem superaturus, tunc repulsa fortis vis ; 185
 Rursus deinde in solum volvebatur lapis immanis :
 Cæterùm ille rursus pellebat contendens ; sudor autem
 Defluebat ex membris, vapor autem ex capite oriebatur.

Post hunc autem vidi vim Herculeam,
 Simulachrum : ipse verò apud immortales deos 190
 Oblectatur in conviviis ; et habet pedibus elegantem Heben,
 Filiam Jovis magni, et Junonis aureos-calceos-habentis.
 Circa autem ipsum clamor mortuorum erat, instar alitum,
 Undique

Undique fugitantium : ille verò obscuræ nocti similis,
 Nudum arcum habens, et ad nervum sagittam, 195
 Horrendum circumspiciens, semper jaculatro similis.
 Terribilis autem illi circum pectora balteus,
 Aureum erat lorum : in quo miranda opera elaborata erant,
 Urisque, agrestesque apri, torvique leones,
 Præhaque, pugnæque, cædesque, homicidiaque. 200

O D Y S S. XII.

Sirenes.

INTEREA autem celeriter venit navis fabrefacta
 Ad insulam Sirenum, urgebat enim ventus innoxius.
 Statim deinde ventus quidem quievit, atque tranquillitas
 Erat cum venti silentio, sopivit autem fluctus Deus :
 Assurgentes autem focii navis vela complicârunt, 5
 Et ea quidem in navi cavâ collocârunt : ipsi autem ad remos
 Sedentes, dealbabant aquam politis remis abiegnis.
 Cæterum ego ceræ ingentem massam rotundam acuto arcu
 Minutatim dissectam, manibus validis premebam :
 Statim verò liquefiebat cera, nam urgebat magna vis, 10
 Solisque splendor, Hyperionidæ regis.
 Ordine autem focii ad aures omnibus inunxi.
 Illi autem in navi me ligârunt, pariter manusque pedesque,
 Erectum ad basim-mali, ex eo autem funes alligârunt :
 Ipsi autem sedentes canum mare verberabant remis. 15
 Sed cum tantum aberamus, quantum scilicet audiatur clamans,
 Celeriter pergentes, illas non latuit velox navis

Prope

Prope impulsa : canoram autem exordiebantur cantilenam.

“ Huc age profectus, laudatissime Ulysses, ingens gloria
Græcorum.

“ Navem siste, ut nostram vocem audias. 20

“ Non enim unquam aliquis huc præternavigavit nave nigrâ,

“ Priusquam nostram suavem ab ore vocem audisset :

“ Sed ille delectatus abiit, et plura doctus.

“ Scimus enim utique omnia, quæcunque in Trojâ latâ

“ Græci, Trojanique, deorum voluntate pertulerunt : 25

“ Scimus etiam, quæcunque fiunt in terrâ almâ.”

Sic dixerunt, edentes vocem dulcem ; cæterùm meum cor

Volebat audire ; solvereque *me* jubebam focios,

Superciliis innuens ; illi autem incumbentes remigabant.

Statim verò surgentes Perimedes Eurylochusque 30

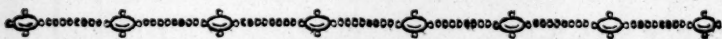
Pluribus me in vinculis ligabant, magisque premebant.

Cæterùm postquam illas præternavigârunt, neque ampliùs
deinde

Sonitum Sirenum audiebamus, neque cantilenam ;

Continuò, ceram *sibi* dempserunt mei dilecti focii,

Quam ipsis auribus illeveram, meque ex vinculis resolve-
runt. 35

O D Y S S, XIX.

Penelope colloquitur cum Ulyssæ adhuc ignoto.

AT in domo relinquebatur nobilis Ulysses,
Procis cædem cum Minervâ meditans.

Egrediebatur autem è thalamo prudens Penelope,

Diana

Dianæ similis, vel aureæ Veneri :

Ei juxta ignem quidem sedem deposuerunt, ubi utique insi-
dere solebat ;

5

Venerunt autem famulæ candidæ-ulnis ex domo :

At Ulyssē increpabat Melantho secundò rursus ;

“ Hospes, adhuc et nunc hīc molestus eris per noctem ?

“ Sed exi foras, miser, et convivio juvare ;

“ Aut citò et torre percussus ibis foras.”

10

Sic dixit : eam verò audivit prudens Penelope ;

Ancillam autem objurgabat, verbumque dicebat, compella-
batque ;

“ Omnino, audax, canis intrepida, non me lates

“ Perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perles.

“ Omnia enim bene nōsti, quoniam ex me audivisti ipsā, 15

“ Quòd hospitem eram in ædibus meis.

“ De marito interrogatura ; quoniam multum tristor.”

Dixit, et Eurynomen œconomam sermone allocuta est ;

“ Eurynome, affer jam sedem, et pellem super ipsam ;

“ Ut sedens dicat verbum, et audiat

20

“ Hospes ex me ; volo enim ipsum interrogare.”

Sic dixit : illa verò valdè festinanter deposuit ferens

Sedem bene-politam, et ei pellem injiciebat :

Illic sedebat deinde multa-passus nobilis Ulysses.

His autem sermonem exordiebatur prudens Penelope ; 25

“ Hospes, hoc quidem te primū ego percontabor ipsa,

“ Quis ? unde es virorum ? ubinam tibi urbs et parentes ?”

Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses ;

“ O mulier, nemo te hominum in immensâ terrâ

“ Vituperaret : certè enim tua gloria ad cœlum latum per-
venit ;

30

“ Sicut

“ Sicut alicujus vel regis eximii ; qui deo-familis

“Viris in multis et fortibus regnans,

“ Jura sustentet ; ferat autem terra nigra

“ Tritica et hordea, graventurque arbores fructu ;

“Pariunt verò robustæ pecudes; mare porro præbet piscēs,

“ Ex prudenti administratione ; feliciterque degunt populi
sub ipso. 36

“ Ideo me nunc alia quidem percontare tuâ in domo ;

⁸⁶ Ne verò meum exquire genus et patriam terram,

“ Ne mihi magis animum impleas doloribus

“Recordanti : valdè enim sum ærumnosus ; neque omnino
me oportet

“Domo in alienâ lugentemque flentemque

“ Sedere : quoniam malum *est* lugere indiscriminatim semper :

⁸⁶ Nequa mihi ancillarum succenseat, vel tu ipsa ;

“Dicatque lachrymis-abundare gravatum me mentem vino.”

• Huic autem respondit deinde prudens Penelope ; 45

“ Hospes, profectò quideni meam excellentiam, formamque;
corpusque,

“ Perdiderunt immortales, quando ad Ilium navigabant

“ Argivi; cum iis autem meus maritus erat Ulysses.

“ Si ille utique reversus meum statum gubernaret,

“ Major gloria efflet mea, et melior ita : 50

“ Nunc autem tristior : tot enim mihi immisit mala deus :

“ Quotquot enim infulis dominantur optimi,

“ Dulichioque, Samæque, et nemorosæ Zacyntho,

“ Quique ipsam Ithacam amicenam incolunt,

“ Hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum. 55

“ Ideo neque hospites curo, neque supplices,

“ Neque omnino præcones, qui publici-ministri sunt ;

“ Sed

" Sed Ulyſſem deſiderans, charo contabeſco corde :

" Hi autem nuptias urgent ; ego verò dolos ſtruo :

" Sed et ſic mihi dic tutum genus, unde ſis ;" 60

Hanc autem reſpondens allocutus eſt ſolers Ulyſſes ;

" O uxor veneranda Laërtiadæ Ulyſſis,

" Nondum deſines meum genus interrogare ?

" Sed tibi enarrabo ; certè quidem me doloribus utique dabis

" Pluribus, quàm teneor : hic enim mios, quando à patriâ

" Suâ abſit vir tanto tempore, quanto ego nunc,

" Multas hominum per urbes errans, dolores patiens :

" Sed et ſic dicam, quod me percontaris et interrogas.

" Cræta quædam terra eſt, medio in nigro poſito,

" Pulchrâ et pinguis, circumflua ; in eâ autem homines 70

" Multi, innumeri, et nonagintâ urbes.

" Alia autem aliorum lingua mixta : infunt quidem Achivi,

" Infunt verò indigenæ-Cretenſes magnanimi, infunt et Cy-

dones;

" Doriensæſque triſariam-diviſi, eximique Pelægi.

" Apud hos autem eſt Cnoſſus magna urbs ; ubi ſcilicet

Minos

75

" Novennis regnabât Jovis magni confabulator,

" Patris mei pater, magnanimi Deucalionis.

" Illic Ulyſſem ego vidi, et hoſpitalia dedi :

" Etenim eum ad Crætâ deduxit vis venti,

" Euntem ad Trojam, ubi abegiffet à Maleis. 80

" Illum quidem ego ad ædes ducens bene hoſpitio excepi,

" Accuratè tractans, multis in domo ſuppentibus ;

" Et ei, cæterisque ſociis, qui unâ ipſum comitabantur,

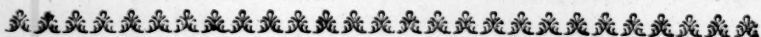
" De publico farinas dedi, et generoſum vinum collectum,

" Et boves ad-mactandum, ut explerent ſibi animum." 85

E

118

Ita fingebat, mendacia multa dicens veris similia :
 Illi autem audienti fluebant lachrymæ, liquefiebatque cutis :
 Sicut autem nix liquefcit in fummis montibus,
 Quam fcilicet Eurus liquefecit, poftquam Zephyrus diffuderit ;
 Liquefcite autem eâ fluvii implentur fluentes : 90
 Sic ejus liquefiebant pulchræ genæ lacrymas fundentis,
 Flentis fuum virum affidentem : at Ulyffes
 Animo quidem lugentem fuam miserabatur uxorem,
 Oculi autem tanquam cornua stabant, aut ferrum, 94
 Immoti in palpebris ; dolo nempe ille lachrymas occultabat.

O D Y S S. XXIII.

Penelope agnoscit Ulysssem.

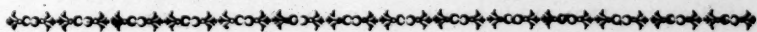
SIC dixit, ejus verò ibidem soluta sunt genua et charum
cor

Signa recognoscētis, quæ ei accurata dixit Ulysses.
Lacrymis autem fufis deinde rectâ cucurrit, et circum manus
Collum jaciebat Ulyffi, caputque osculata est, at Ulysses
Flebat tenens uxorem animo-gratam, honesta scientem. 5
Sicut autem quando libenter terra natantibus apparet,
Quorum scilicet Neptunus bene factam navem in pōnto
Perdiderit agitātā vento et undâ vastā;
Pauci autem effugerunt è cano mari in terram
Natantes, multa autem circa corpus accrescit salfugo : 10
Læti autem ascenderunt terram clade evitatā.
Sic utique huic gratus erat maritus inspicienti.

- A collo

H O M. O D Y S S E Æ XXIV. 27

A collo autem nondum omnino removebat brachia candida :
 Et sanè lugentibus apparuisset rosea-digito Aurora,
 Nisi utique aliud cogitasset Dea cæcia-oculis Minerva. 15
 Noctem quidem in termino longam tenuit, Auroram autem
 contra
 Detinuit in Oceano aureum-folium-habentem, neque sine-
 bat equos
 Conjungi veloces-pedibus, lumen hominibus portantes
 Lampum et Phaëtonta, qui scilicet Auroram equuli ducunt.

O D Y S S. XXIV.

Patrem suum rusticantem adit Ulysses.

S O L U M autem patrem invenit bene factò in viridario,
 Circumfodientem plantam: fordidam autem indutus
 erat vestem,

Sutilem, turpem; circum autem tibias bovinas
 Ocreas futes ligaverat sibi *sentium* scissuras fugiens,
 Chirothecasque in manibus, ruborum gratiâ, at desuper 5
 Caprinam galeam capite habebat, dolorem augens.

Hunc autem ut animadvertit multa-passus nobilis Ulysses
 Senectute afflictum. magnumque mente dolorem habentem,
 Stans utique sub altâ pyro lacrymam effundebat :
 Cogitavit autem postea in mente et in animo, 10
 Utrum oscularetur et amplecteretur suum patrem, et singula
 Diceret, quomodo venisset et accessisset ad patriam terram ;
 An priùs interrogaret, singulaque tentaret.

Sic autem ei cogitanti visum est melius esse,
Primùm territantibus verbis tentare.

15

Hæc cogitans rectâ ivit ad eum nobilis Ulysses.
Sanè ille quidem capite demisso plantam circumfodiebat.
Eum autem astans alloquebatur illustris filius,

“ O senex, mihi dic hoc, et verè narra,
“ Cujus servus es virorum? cujus autem hortum curas? 20
“ Et mihi hoc dic verè, ut bene sciam,
“ Si revera utique Ithacam hanc advenimus, sicut mihi dixit
“ Hic vir *qui* jam nunc obviam factus *est* huc venienti,
“ Nequaquam valdè sapiens, quoniam non ausus est singula
“ Dicere, et audire meum verbum ut interrogabam 25
“ De hospite meo, utrum alicubi vivatque et existat,
“ An jam mortuus sit, et in orci ædibus.
“ Profitebatur autem ex Ithacâ genus esse, at dicebat
“ Laërtem Arcefiadem patrem esse ipsius.”

Huic autem respondit deinde pater lacrymas fundens, 30
Hospes, certè quidem ad terram pervenisti, de quâ interrogas:

“ Sed age mihi hoc dic, et verè narra,
“ Quotus jam annus est, quando hospitio illum excepisti
“ Tuum hospitem infelicem, meum filium, si quidem un-
quam fuit,
“ Infortunatum; quem alicubi, longè ab amicis et patriâ
terrâ, 35

“ Vel in ponto comederunt pisces, vel in terrâ
“ Feris et avibus præda factus est, neque ipsum mater
“ Flevit pollinctum, paterque, qui ipsum genuimus;
“ Neque uxor multum-dotata, prudens Penelope,
“ Pioravit in lectis dilectum maritum, sicut decet, 40
“ Oculos *ejus* ubi prefferat: hic enim est honos mortuorum.”

Hunc

Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses.

“ Nunc quidem Ulyssi hic jam quintus annus est

“ Ex quo illinc ivit, et à meâ discessit patriâ.

“ Gaudebat autem ille abiens, animus verò nobis adhuc
sperabat

Mixtum iri *nos* hospitalitate, et splendida dona daturus esse.”

Sic dixit, hunc autem doloris nebula cooperuit nigra.

Ambabus autem manibus sumptum pulverem fulvum

Fudit *sibi* in caput canum, graviter suspirans.

Hujus autem commovebatur animus, ad nares autem ei jam

Acer spiritus pulsavit, dilectum patrem insipienti.

Osculatus verò est ipsum amplectens, infiliens, et alloqueba-
tur.

“ Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu inquiris,

“ Veni vigesimo anno in patriam terram :

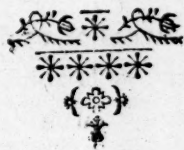
“ Sed contine te à fletu luctuque lacrymoso.”

55

Sic dixit, ejus autem ibidem soluta sunt genua et suum cor;

Circùm autem dilectum filium jecit brachia, eum verò ad se

Cepit animâ deficientem multa-passus nobilis Ulysses.

E X

H E S I O D O.

Deorum Generatio.

M U S I S Heliconiadibus incipiamus canere,
 Quæ Heliconis habitant montem, magnumque
 divinumque,

Et fanè circa fontem cæruleum pedibus teneris

Saltant, aramque præpotentis Saturnii :

Atque ablutæ tenerum corpus *aquâ* Permessi,

5

Aut Hippocrenes, aut Olmii sacri,

Summo in Helicone choreas ducere solent,

Pulchras, amabiles ; et firmiter saltare pedibus.

Inde concitatæ, velatæ caligine multâ

Noctu incedebant, perpulchram vocem emittentes,

10

Celebrantes Jovemque ægida-tenentem, et venerandam Ju-
 nonem

Argivam, aureis calceamentis incedentem,

Filiamque Ægiochi Jovis cæfios-oculos-habentem Minervam,

Phœbumque Apollinem, et Dianam sagittis-gaudentem,

Atque Neptunum terram-continentem, terræ-motorem,

15

Et Themis venerandam, et blandis-oculis Venerem,

Hebenque aureâ-coronâ-decoram, formosamque Dionen,

Auroramque, Solemque magnum, splendidamque Lunam,

Latonamque,

Latonamque, Iapetumque, ac Saturnum varii-consilii,
Terramque, Oceanumque vastum, et Noctem atram; 20
Aliorumque immortalium sacrum genus semper-existentium,
Quæ utique olim Hesiodum pulchrum docuerunt carmen,
Agnos pascentem Helicone sub divino.

Hoc autem me primum Deæ sermone compellârunt
Musæ Olympiades, filiæ Jovis Ægiochi: 25

"Pastores sub diæ manentes, mala probra, ventres solùm,

"Scimus mendacia multa dicere veris similia:

"Scimus etiam, cùm voluerimus, vera loqui.

Sic dixerunt filiæ Jovis magni veridicæ:

Et mihi sceptrum dederunt, lauri perviridis rimum, 30

Decerpendum, mirandum: inspirârunt autem mihi vocem

Divinam, ita ut canere possem et futura, et præterita:

Et me jubebant celebrare beatorum genus sempiternorum,

Se verò primò et postremò semper decantare.

Ex THEOGONIA.

Tartara.

HUNC circa æreum septum ductum est; circum verò
ipsum nox

Triplici ordine fusa est circa collum: sed supernè

Terræ radices sunt, et infructuosi maris.

Ibi Dii Titanes sub caligine opacâ

Abconditi sunt, consiliis Jovis nubes-cogentis, 5

Regione in squalidâ, vastæ circa ultima terræ.

His

His non exitus patet : portas verò imposuit Neptūnus
Æreas ; murus etiam circumjacet utrinque.

Illic Gyges, Cottusque, et Briareus magnanimus

Habitant, custodes fidi Jovis ægida-habentis.

16

Ibidem Terræ tenebricosæ, et Tartari opaci,

Pontique infructuosi, et Cœli stelligeri,

Ex ordine omnium fontes et fines sunt.

Tetri, squalidi, quos oderunt etiam ipsi Dii,

Hiatus ingens : (nec verò *quisquam* integro anno

19

Solum attingeret, ubi primum portas intrâ venisset ;

Sed sanè huc et illuc ferret impetuosa procella,

Dira : horrendum etiam immortalibus Diis

Hoc monstrum) et noctis obscuræ domus horrendæ

Stant nubibus obtektæ nigris.

20

Has juxta Æpeti filius sustinebat cœlum latum

Stans capiteque et indefessis manibus

Firmiter, ubi Noxque et Dies prope eûntes

Sese compellabant alternis supergredientes magnū limen

Æreum : hæc quidem intrat, illa verò foras

29

Egreditur, neque unquam utrasque domus intus cohibet :

Sed semper altera saltem domos extra existens

Supra terram movetur ; altera rursū in domo existens

Expectat horam itineris sui, donec veniat :

Hæc quidem terrestribus multa-cernens Lumen, habens, 30

Illa verò Somnū in manibus, fratrem Mortis,

Nox exitialis, nube tektæ obscurâ.

Ibi autem Noctis filii obscuræ domos habent,

Somnus et Mors, graves Dii : neque unquam eos

Sol lucidus intuetur radiis,

35

Cœlum scandens, nec cœlitus descendens.

Horum

Horum alter quidem terramque et lata dorſa maris
 Quietus percurrit, et placidus hominibus :
 Alterius verò ferreum quidem cor, æreum verò ei pectus
 Crudele in præcordiis ; habet autem quem ſemel arripuerit
 Hominum ; hoſtis verò etiam eſt immortalibus Diis. 41

Ex Oper. et Dieb.

U T ſimul nati ſunt dii, mortalesque homines,
 Aureum quidem primùm genus diverſiloquentium ho-
 minum

Dii fecerunt, cœleſtium domorum incolæ.
 Ii quidem temporibus Saturni erant, cùm in cœlo regnaret.
 Ut dii autem vivebant, ſecurum animum habentes, 5
 Planè abſque laboribus et ærumnâ ; neque moleſta
 Senecta aderat : ſemper verò pedibus ac manibus ſibi ſimiles
 Delectabantur in conviviis, extra mala omnia :
 Moriebantur autem ceu ſomno domiti : bona verò omnia
 Illis erant : fructum autem ferebat fertile arvom 10
 Sponte ſuâ, multumque et copioſum : ipſique pro lubitu
 Quietì poſſeſſiones dividebant cùm bonis multis.

Verùm poſtquam hoc genus terra abſcondit,
 Ii quidem dæmones facti ſunt, Jovis magni conſilio,
 Boni, in terris verſantes, cuſtodes mortalium : 15
 Qui quidem obſervant et judicia et prava opera,
 Caligine amiſti, paſſim oberrantes per terram,
 Opum datores. Atque hoc munus regale conſecuti ſunt.

Secundum inde genus, multò deterius poſtea
 Argenteum fecerunt cœleſtium domorum incolæ, 20

F

Aureo

Aureo neque habitu corporis simile, neque intellectu:
Sed centum quidem annos puer apud matrem sedulam
Nutriebatur crescens valdè rudis domo in suâ.

Cum verò adolevisset, et pubertatis terminum attigisset,
Pauxillum vivebant ad tempus, dolores habentes

25

Ob stultitias. Injuriam enim pravam non poterant

A se mutuò abstinere, neque deos colere

Volebant, neque sacrificare beatorum sacris in aris,

Ut justum est hominibus vicatim. Hos quidem deinde

Jupiter Saturnius abscondit, iratus quia honores

30

Non dabant beatis Diis, qui Olympum habitant.

At postquam et hoc genus terra occultavit,

Hi quidem in terris versantes beati mortales vocantur

Secundi: sed tamen honor etiam hos sequitur.

Jupiter verò pater tertium aliud genus variè-loquentium ho-
minum

Æneum fecit, in nullâ prorsus re argenteo simile,

Ex fraxinis, vehemens et robustum, quibus Martis

Opera curæ erant luctuosa, ac injuriæ: neque ullum frumentum

Edebant, sed adamantis habebant durum animum,

Inaccessi: magna verò vis, et manus invictæ

40

Ex humeris provenerant super validis membris.

His erant ænea quidem arma, æneæque domus;

Ære verò operabantur: nigrum autem nondum erat ferrum.

Et hi quidem manibus propriis domiti,

Descenderunt squalidam in domum diri Orci,

45

Ignobiles: mors verò tametsi terribiles existentes

Cepit atra; splendidum verò liquerunt lumen solis.

Sed postquam et hoc genus terra operuit,

Rursum etiam aliud quartum super terram multorum-alum-
nam

Jupiter

Jupiter Saturnius fecit, justius et melius, 50
 Virorum heroum divinum genus, qui vocantur
 Semidei priori ætati, per immensam terram.
 Hos quoque bellumque malum et pugna gravis,
 Alios quidem ad septem-portas-habentes Thebas, Cadmeam
 terram

Perdedit pugnantes propter oves Oedipi : 55
 Alios verò et in navibus super magnum fluctum maris
 Ad Trojam ducens, Helenæ gratiâ pulchricomæ ;
 Ubi quidem illos mortis finis obruit.
 Iis autem seorsum ab hominibus victum et sedem cùm tri-
 buisset

Jupiter Saturnius pater constituit eos ad terræ fines. 60
 Et hi quidem habitant, securum animum habentes,
 In beatorum insulis, juxta Oceanum profundum,
 Felices heroes : his dulcem fructum
 Ter quotannis florentem profert fœcunda tellus.

Utinam equidem quinto non interesset 65
 Hominum generi, sed aut mortuus essem priùs, aut postea
 natus.

Nam nunc sanè genus est ferreum : neque unquam aut die
 Quiescere solent à labore et miseriâ, aut nocte,
 Corrupti : graves verò dii dant fere curas.

Sed tamen et hisce admiscuntur bona malis. 70

Jupiter autem perdet etiam hoc genus variè-loquentium ho-
 minum,

Quum vix nati circa tempora canescant.

Neque pater cum liberis concordat, neque liberi cum patre,

Neque hospes cum hospite, neque sodalis cum sodale,

Neque frater amicus est fratri, ut antehac.

Statim verò senescentes dehonorant parentes,
 Violenti: alter verò alterius civitatem diripit.
 Neque ulla pii gratia est, neque iusti,
 Neque boni: magis verò maleficum et injurium
 Virum colunt: justitia verò in manibus et pudor 80
 Non est: lædet autem malus meliorem virum,
 Verbis iniustis alloquens, et etiam perjerat.
 Livor autem homines miseros omnes,
 Malos rumores-spargens, malis gaudens, comitatur invisio
 aspectu.
 Tumque demum ad cœlum à terrâ spatiosâ, 85
 Candidis vestibus cum *sibi* texissent corpus pulchrum,
 Deorum ad cœtum abierunt, relictis hominibus,
 Pudor et Nemesis: relinquuntur autem dolores graves
 Mortalibus hominibus; mali verò non est remedium.

Ex Scuti Hercul. Descriptione.

INTER hæc verò Martis terribilis veloces stabant equi
 Aurei; et ibidem ipse quoque spolia-ferens, perniciosus
 Mars,

Hastam in manibus ferens, milites exhortans,
 Sanguine purpureus, tanquam vivos spolians,
 Currui insitens: juxta autem Terror et Fuga 5
 Stabant, cupientes bellum ingredi virorum.

Ibidem verò Jovis filia Agelea Minerva,
 Ei similis, tanquam pugnam volens incendere,
 Lanceam habens in manibus, aureamque galeam,
 Et ægida circa humeros: ibat verò ad pugnam gravem. 10
 Ibi

Ibi verò erat immortalium *Deorum* facer chorus. Et ibi
utique in medio

Amabile quiddam personabat Latonæ et Jovis filius
Aureâ citharâ: *Deorum* autem sedes frangebatur Olympus.

Ibi et coetus et opulencia infinita in circuitu erat
Immortalium in certamine. *Deæ* autem incipiebant cantum
Musæ Pierides, argutè canentibus fimiles. 16

Ibi verò portus tutus indomiti maris
Circulari formâ factus erat ex excocto stanno,
Inundanti similis: multi verò in medio ipsius
Delphines hac et illac discurrebant, pisces capientes, 20
Sub his ærei tremebant pisces: sed in littoribus
Sedebat vir piscator observans, habebat autem in manibus
Piscibus rete *complectendis*, projecturo similis.

Viri pugnabant, bellica arma habentes:
Hi quidem, à suâ urbe suisque parentibus 25
Interitum arcentes: illi autem, devastare studentes.
Multi quidem jacebant, plures verò adhuc pugnam cientes
Decertabant: mulieres verò bene constructis in turribus
Valdè acutè clamabant, et dilacerabant *sibi* unguibus genas,
Vivis fimiles, opera inclyti Vulcani. 30

Viri autem, qui seniores erant, senectutemque attigerant,
Congregati extra portas erant, sursumque Diis
Manus extendebant beatis, pro suis liberis
Timentes: illi verò contra pugnam habebant. Post ipsos verò
Parcæ nigræ, albos cum fragore collidentes dentes, 35
Truces-vultu, terribilesque, funestaque et inaccessæ,
Contentionem habebant de cadentibus. Omnes autem cu-
piebant

Sanguinenti

Sanguinem nigrum bibere. Illæ autem mentes statim postquam exfatiâssent

Sanguine humano, cadaver projiciebant post se.

Retro autem ad tumultum et conflictum discurrebant iterum euntes

Sanguine maculatæ. Juxta autem bene turrita urbs virorum :

Auræ autem ipsam tenebant superliminaribus adaptatæ

Septem portæ. Viri autem in conviviis et choreis

Delectationem habebant : alii enim in fabrefacto curru

Ducebant viro uxorem ; multus autem Hymenæus excitabatur.

45

Longè autem ab ardentibus facibus lumen resplendebat

Manibus in ancillarum : Alii autem rursus ante urbem

Tergis equorum conscensis discurrebant. Aratores verò

Rumpebant terram diam, ornatèque tunicas

Succinctas habebant. Erat autem profunda feges. Alii quidem metebant

50

Cuspidibus acutis incurvos culmos,

Gravatos spicis, tanquam Cereris fructum,

Alii autem in manipulis ligabant, et implebant aream.

Alii autem vindemiabant vites, falces in manibus habentes :

Alii autem rursus in calathos ferebant à vindemiatoribus

55

Albos et nigros racemos, magnis à vitium ordinibus

Oneratis foliis et argenteis capreolis.

Apud ipsos autem et equites habebant laborem : circa verò præmia

Contentionem habebant et laborem : bene-contextos verò in currus

Aurigæ ascendentes, immittebant veloces equos,

60

Habenas laxantes. At crepitantes volabant

Currus

Currus compacti : *rotarum* verò modioli valdè resonabant.

Istis autem et propositus erat magnus tripas in stadio,

Aureus, inclyta opera solertis Vulcani.

Circa autem oram fluebat Oceanus inundanti similis : 65

Omne autem ambiebat scutum variegatum. Et in ipso

Cycni altivolantes valdè clamabant, qui utique multi

Natabant in summâ aquâ : et juxta pisces gestiebant,

Mirabile visu etiam Jovi gravistrepenti ; cujus consiliis

Vulcanus fecit scutum et magnum et solidum. 70

Aptatum manibus hoc Jovis fortissimus filius

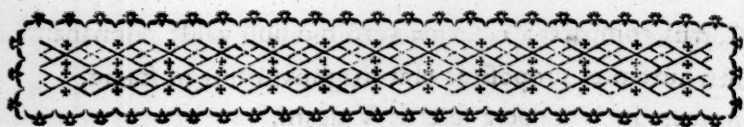
Vibrabat firmiter ; et in equestrem saliebat currum

Similis fulguri patris Jovis *Ægiochi*,

Leviter conscendens : cui auriga fortis *Iolaüs*

Bigis insistens dirigebat flexibilem currum. 75

EX

THEOCRITO.

ARGUMENTUM IDYLLII I.

In hoc Idyllio colloquuntur inter se Thyrsis pastor et Caprarius : Thyrsis autem Bucolico carmine canit Daphnidem præ amore contabescentem atque morientem : et pro eo capram ter mulgendam, et pulcrum pastorale poculum à Caprario præmii loco refert.

THYRSIS PASTOR, et CAPRARIUS.

DULCEM susurrum et pinus ista, ô pastor Caprarie,
Quæ est juxta fontes, resonat : suaviter verò et tu
Fistulâ canis : post Pana proximum præmium
feres.

Si ille acceperit cornutum hircum, tu capram capies :
Si verò capram acceperit ille præmium, ad te defluet 5
Capella. Capellæ autem caro bona est, donec mulseris.

CAPRARIUS.

Dulcius, ô pastor, tuum carmen, quàm sonora
Illa de rupe ex alto defluit unda.
Si Musæ oviculam præmium abducant,
Agnum tu stabularium pro præmio accipies : si verò placuerit
Illis agnum capere, tunc tu postea ovem abduces. 11

THYRSIS.

THYRSIS.

Vifne per nymphas, vifne, Caprarie, hîc affidens,
Ad acclivem hunc tumulum, ubi *sunt* myricæ,
Canere fifulâ? ego autem interea capellas pascam.

CAPRARIUS.

Non fas eft, ô paffor, jam circa meridiem, non fas eft nobis
Fifulâ canere: Pana metuimus: namque is à venatione 16
Tunc feffus requiefcere folet, eftque amarulentus,
Et illi femper acerba bilis in naribus fedet.
Verùm (nam tu fanè ô Thyrfi Daphnidis dolores nôfti,
Et bucolicæ ad fummum pervenifti Mufæ) 20
Huc age, fub ulmo confideamus, Priapi
Et fontium Nympharum ex adverfo, ubi fedes eft
Illa pafforalis et quercus. Si verò cecineris
Sicut olim cum Lybico paffore Chromide cantâfti certans,
Tunc et capram tibi dabo gemellorum matrem ut ter mulgeas,
Quæ geminos hœdos lactans, duas præterea mulctras lacte
complet:
Et profundum poculum *dabo* dulci cerâ collutum,
Geminis-anfulis, novum, *recentem* adhuc fculpturam redo-
lens;
Cui circum labra innectitur supernè hedera,
Hedera helichryfo adglutinata: et circa illam 30
Fructu capreolus volvitur geftiens croceo.
Intus verò mulier, divina quædam imago, fculpta eft,
Ornata peplo, reticuloque: juxta verò ipfam viri
Pulchris capillis viciffim, hinc ille, inde alter,
Verbis altercantur: id verò nihil movet ipfius mentem: 35
Verùm jam hunc afpicit virum ridens,

Jam verò ad alterum applicat mentem. Illi verò præ amore
Diu oculis tumentes, ineffectum laborant.

Inter hæc et piscator senex et rupes fabrefacta est

Aspera, in quâ festinans magnum rete ad jactum trahit 40

Senex, valdè laboranti viro similis :

Diceres ipsum totis membrorum viribus piscari :

Sic venæ illi undique in collo tument,

Quamvis jam cano : robur verò *illi est etiam* juventâ dignum.

At non procul inde ab isto marino sene, 45

Rubris uvis pulchrè gravatur vinea.

Eam parvus quidam puer juxta sepes custodit

Sedens : quem circum duæ vulpes : altera per ordines vitium

Incedit, lædens maturas uvas : altera verò peræ

Insidias, qualescunque possit, struit, nec prius puerum se re-
licturam 50

Affirmat, quàm eum sine jentaculo in ficco collocârit.

Sed ille ex culmis pulchram cicadis-capiendis-decipulam nectit,

Junco concinnans : neque verò illi vel pera curæ est,

Vel fructus vineæ tantum, quantum opere *sua*, quod nectit,
delectatur.

Undique verò circa poculum circumfunditur mollis acanthus.

Æolicum spectaculum : quod operis miraculo tibi animum
obstupefaciat. 55

Pro hoc ego nautæ Calydonio capram dedi

Pretium, et grandem caseum candidi lactis :

Necdum adhuc labra mea attingit, sed adhuc jacet

Intactum, quo tibi valdè lubens gratificarer, 60

Si tu mihi, amice illud amabile carmen cecineris.

Nec quidem invideo tibi, age ô bone : cantum enim

Neutiquam sanè ad Plutonem obliuiofum reservabis.

THYRSIS.

THYRSIS.

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.

Thyrsis hic ille ab Ætnâ, et Thyrsidis hæc vox est. 65

Ubi tandem ô Nymphæ, cùm Daphnis amore tabesceret, ubi
tandem fuistis?

Anne apud Penei pulchra Tempe, an circa Pindum?

Neque enim Anapi magnum flumen tenuistis,

Neque Ætnæ cacumen, nec sacram Acidis undam.

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen. 70

Illum sanè lupi-cervarii, illum lupi rugitu deploraverunt,

Et mortem ipsius leo ex sylvâ flevit.

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.

Multæ ei ad pedes vaccæ, multi item tauri,

Multæ item juvencæ et vitulæ luxerunt. 75

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.

Mercurius primus ex monte venit; et inquit, “ô Daphni,

“Quis te *ita* conficit? cujus, obsecro, amore adeò ardes?”

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.

Venerunt bubulci, pastores, caprarii venerunt. 80

Omnes rogabant quo malo laboraret. Venit Priapus,

Et ait: “Daphni miser, quid *ita* tabescis? ipsa verò puella

“Per fontes omnes, sylvasque omnes pedibus discurret

(Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.)

“Zelotypa: Ah nimis infelix es amator! et consilii inops.”

His verò nihil quidquam respondit bubuleus, sed suum 86

Perficiebat acerbum amorem usque ad finem vitæ.

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.

Tandem utique venit et Venus suaviter ridens:

Occultè quidem ridens, animo verò graviter irata: 90

Et dixit, "Tu sanè, Daphni, gloriabaris te amorem flexurum :

" Nonne verò *nunc* ipse ab amore gravi superatus es ?"

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.

At huic utique Daphnis respondit : " O tristis Venus,

" Venus odiosa, Venus hominibus inimica !

95

" Jam enim declarant omnia, solem nobis occidisse :

" Daphnis et apud inferos etiam erit malus dolor amoris.

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.

" Vos ô lupi, vos cervarii lupi, et in montanis lustris degentes
urfi,

" Valetè : ego Daphnis bubulcus vobiscum non ampliùs in
sylvis,

100

" Non ampliùs inter arbuta nec nemora *ero* : vale Arethusa,

" Et vos fluvii, qui pulchram à Thymbride undam funditis.

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.

" Daphnis ego ille, qui boves hîc pascebam :

" Daphnis ego qui tauros, qui vitulos hîc potum agebam. 105

Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.

" O Pan, Pan, five *nunc* es in monte alto Lycæi,

" Seu per magnum Mænalum obambulas, veni in insulam

" Siculam, et relinque Rhium *promontorium* Heliees, et
sublime sepulcrum

" Illud Lycaonidæ, quod et Diis beatis *est* venerabile. 110

Definite Bucolicum carmen, Musæ, agite, *jam* definite.

" Veni rex, et hanc aufer dulcem bene compactâ

" E cerâ fistulam pulchram, circa labrum *apud* inflexam.

" Nam ego certè ab amore jam trahor ad orcum.

Definite Bucolicum carmen, Musæ, agite, *jam* definite.

" Nunc violas feratis rubi, et vos spinæ feratis.

116

" Et

“ Et pulchra narcissus juniperis floreat :
 “ Omnia denique contraria fiant, et *jam* pinus pyra ferat,
 “ Daphnis quoniam moritur, et *jam* cervus canes distrahat,
 “ Et ex montibus ululæ cum lusciniis cantu certent.” 120

Definite Bucolicum carmen, Musæ, agite, *jam* definite.
 Et ille quidem tantum locutus defiit. At ipsum Venus
 Volebat erigere : at omnia quidem fila defecerant
 A Parcis ; et Daphnis transiit flumen ; unda obruit
 Musis dilectum virum, neque Nymphis ingratum. 125

Definite Bucolicum carmen, Musæ, agite, *jam* definite.
 Et tu da capram, atque poculum : ut ipsam mulgeam,
 Ac Musis libem : ô salvete plurimum, Musæ,
 Salvete ; ego verò vobis et posthac dulciùs canam.

CAPRARIUS.

Utinam tibi melle plenum sit pulchrum os, 130
 Plenum tibi favis : atque comedas ficum ex *Ægilo decerptam*
 Dulcem quoniam suaviùs tu canis quàm cicada.
 En tibi poculum : contemplare, amice, quàm suaviter olet.
 Horarum in fontibus ipsum collutum esse dices.

ARGU-

ARGUMENTUM IDYLLII II.

Inducitur Simætha, Delphidis cujusdam Myndii amore correpta : quem ex palæstrâ amatoriiis incantationibus et veneficiis, Thestylidis cujusdam ancillæ ministerio, ad se traducere conatur, advocatis in auxilium Lunâ et Hecate, utpote Deabus nocturnis, amorem adjuvantibus. Thestylida verò Theocritus ex Sophronis Mimis desumpsit.

PHARMACEUTRIA.

UBI mihi sunt lauri? *huc* affer, Thestyli; ubi etiam
sunt philtrea?

Cinge calicem hunc purpureâ ovis lanâ,
Ut amatorem meum, qui me excruciat, carmine magico persequar.

Qui miser jam totos duodecim dies à me abest,
Neque scit utrùm mortui simus, an vivi, 5
Nec fores pulsando fregit crudelis : nimirum illi aliò
Abiit habens Amor levem animum, et Venus.

Ibo ad Timageti gymnasium

Cras, ut ipsum videam ; et cum eo expostulabo, quòd ita
mecum agit.

Nunc magicis sacris ipsum incantabo. Sed tu, ô Luna, 10
Luceas pulchrè : ad te enim convertam carmina placidè, ô dea,
Et ad Hecaten subterraneam, quam etiam catuli timent,
Cùm incedit per mortuorum sepulchra, et atrum sanguinem.
Salve, Hecate terribilis, et ad finem usque nobiscum sis.

Efficiens

Efficiens hæc venena non omnino inferiora neque Circes, 15
Nec Medææ, neque flavæ Perimedæ *venenis*.

Lynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Mola quidem in igne primùm consumitur, quin asperge,
Thestyli infelix : quò tibi mens avolavit?

An verò scelesta, tibi quoque ludibrio sum?

20

Sparge, et simul hæc dicas, Delphidis ossa spargo.

Lynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Delphis me cruciavit : ego verò in Delphide *banc* laurum

Uro : et sicut illa crepat valdè, inflammata,

Et subitò conflagravit, neque cineres ejus vidimus

25

Ita quidem et Delphidis caro in flammâ consumatur.

Lynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Sicut hanc ceram ego, Deo adjuvante, liquefacio,

Ita præ amore statim liqueſcat Myndius Delphis :

Utque volvitur hic æneus orbis, ope Veneris

30

Sic ille volvatur ante nostras fores.

Lynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Nunc furfures sacrificabo : tu verò, Diana, etiam illum, qui
apud inferos est,

Inexorabilem movere posses, et si quid aliud firmum est.

Thestyli, canes nobis per urbem latrant.

35

Dea adest in triviis ; vas æneum quàm primùm pulsa.

Lynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Ecce, jam quidem mare filet, silent et venti :

Sed meus dolor in pectore non quiescit.

Verùm amore erga illum tota comburor, qui me miseram 40

Pro conjuge fecit, ut infamis et non sim ampliùs virgo.

Lynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Hippomanes nascitur apud Arcadas, quo ut petiantur omnes

Et

Et equulei infaniunt in montibus, et celeres equæ.
 Utinam sic et Delphidem videam ad hanc domum venire, 45
 Infano finilem, ex nitidâ palæstrâ !

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum,
 Hanc à vestimento fimbriam amisit Delphis,
 Quam ego nunc divellens in sævum ignem jacio.
 Hei mihi tristis amor ? quid mihi atrum è corpore sanguinem,
 Veluti palustris hirudo inharens, omnem exuxisti? 51

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
 Lacertam tibi terens, malam potionem cras afferam.
 Thestyli, nunc autem capiens hæc venena ea illine
 Limini illius, ad quod *limen* etiam nunc
Toto animo alligata sum : (ille verò me nihil curat :)
 Et inspuens dicito, *Nunc* Delphidis ossa spargo.

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
 Nunc sanè sola relicta, unde amorem *meum* deplorare inci-
 piam ?

Unde exordiar ? quis mihi hoc malum attulit? 60
 Venit ad nos Anaxo Eubuli filia, canistrum ferens,
 Ad lucum Dianæ : quo quidem in loco et multæ aliæ
 Feræ in pompâ ducebantur undique, inter quas erat læna.

Animadvertite amorem meum unde venerit, veneranda Luna,
 Meque adeò Theucharila, nutrix Thressa felicitis memoriæ, 65
 Vicina prope habitans, oravit et obsecravit
 Ut pompam spectarem. Ego verò insigniter infelix
 Sequebar, trahens pulchram ex bysso tunicam,
 Et induta xystide Clearistæ.

Animadvertite amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
 Cùm itaque jam incederem per mediam orbitam, ubi *ædes*
 Lyconis, 71

Ibi Delphidem vidi, et simul Eudamippum, euntes.

His erat helichryso flavior barbæ languo,

Pectora verò *his* splendebant multò magis quàm tu, Luna,

Utpote qui gymnasii pulchrum laborem nupèr reliquissent.

Animadverte amorem meum, unde venerit, veneranda

Luna.

Atque ut vidi, ut infanii, ut animus mihi male affectus est

Miseræ ! forma verò mea tabescebat, neque ampliùs pompam

Illam curabam, neque, quomodo domum redierim,

Novi ; sed me ardens quidam morbus conficiebat ; 80

Decubui verò in lecto dies decem et noctes decem.

Animadverte amorem meum, unde venerit, veneranda

Luna.

Et corpus quidem meum admodum simile fiebat thapso :

Defluebant verò è capite omnes capilli, ipsaque sola reliqua

Ossa erant et cutis : ad cujus verò *ædes* non ivi ? 85

Aut cujus aniculæ domum prætermisi, quæ incantaret ?

Sed nihil erat leve, et tempus *interea* consumebatur fugiens.

Animadverte amorem meum, unde venerit, veneranda

Luna.

Et ita *tandem* ancillæ *meæ* verum sermonem dixi :

Eia age, Thestyli, mihi gravis morbi aliquod remedium in-
veni : 90

Totam me cepit miseram Myndius ille. Sed profecta

Observa circa Timageti Palæstram :

Eò enim commeare solet, ibique ei gratum *est* desidere.

Animadverte amorem meum, unde venerit, veneranda

Luna.

Cùmque ipsum senties esse solum, occultè innue, 95

Et dic quòd Simætha te vocat : atque huc *ad me* adducito

H

Sic

Sic dixeram, ipsa verò abiit, et adduxit nitidum illum
 Delphidem ad ædes nostras, at ego ut ipsum aspexi
 Jam portæ limen superantem pede celeri,

(Animadverte amorem meum, unde venerit, veneranda
 Luna)

Tota quidem obrigui, plus nive, ex fronte verò 101
 Meâ sudor abunde defluebat similis australibus pruinis,
 Neque quicquam eloqui poteram, ne *tantum quidem* quan-
 tum in somnis

Murmurant clamantes caram ad matrem pueri :

Sed obrigui toto pulchro corpore, sicut monile *riget*. 105

Animadverte amorem meum, unde venerit, veneranda
 Luna.

Et crudelis ille ubi me intuitus esset, et oculos in terram
 defixisset,

Affedit in lecto atque sedens sic dixit.

“ Certè me Simætha tantum antevertisti, quantum ego qui-
 dem

“ Nuper currens formosum anteverti Philinum, 110

“ Cùm me ad testum hocce tuum, antequam *spon te meâ*
 venirem, vocâsti.

Animadverte amorem meum, unde venerit, veneranda
 Luna.

“ Venissem enim ego, per dulcem amorem *juro*, venissem

“ Vel duobus vel tribus comitatus *primâ* statim nocte
 amans :

“ Mala quidem Bacchi in sinu habens, 115

“ In capite autem habens populum, Herculi sacra n plantam,

“ Undique purpureis lemniscis involutam.

Animadverte

Animadvertite amorem meum, unde venerit, veneranda
Luna.

“ Et si quidem me admisisses, id gratum fuisset: nam et celer

“ Et formosus inter omnes juvenes vocor. 120

“ Quievissem verò, siquidem tantum os tuum pulchrum
osculatus fuisssem :

“ Sin aliò repulissetis me, et fores pessulo oclusæ fuissent,

“ Omnino et secures et faces ad vos venissent.

Animadvertite amorem meum, unde venerit, veneranda
Luna.

“ At nunc quidem affirmo, *me* hanc gratiam primùm Veneri
debere :

“ Et post Venerem, secundò tu ex flammâ me eripuisti, 126

“ O mulier, quæ me ad has ædes tuas vocâsti

“ Prorsus semustum: nam et amor sanè Liparæo

“ Vulcano sæpe ardentiolem flammam incendere solet.”

Sic quidem dixit Delphis, ego verò illi facile credula: 130
Neque *post id tempus* me ille in aliquâ re culpavit usque in
hesternum diem :

Neque ipsum ego: sed venit ad me Philistæ

Mater meæ tibicinæ, atque *eadem* mater Melixûs,

Hodie cùm quidem ad cœlum ascenderent equi,

Roseos-habentem cubitos auroram ab Oceano vehentes, 135

Et alia multa narravit mihi, et quòd Delphis utique amaret.

Et dixit domum illi refertam esse coronis.

Hæc mihi narravit hospita: est autem verax.

Nam ad me sanè priùs ter aut quater commeare solebat,

Et sæpe apud me deposuit Doricam pyxidem: 140

Nunc verò *hic est* dies duodecimus, ex quo ipsum non vidi.

Nonne alias quasdam *nunc* habet delicias, et nostri oblitus est?

Quare nunc quidem ipsum beneficiis amatoris aggrediar.

Sin autem adhuc me

Offenderit, Orci fores, per Parcas iuro, pulsabit.

Talia ei in cistellâ mala venena me dico servare, 145

Quæ, ô domina, ab Assyrio hospite conficere didici.

*Verum tu quidem vale, atque ad Oceanum equos flecte,
O veneranda, ego verò dolorem meum feram, sicut promisi.
Vale, ô Luna nitido corpore; valete et vos alia
Sidera, quæ placidæ noctis currum comitari soletis.* 150

ARGUMENTUM IDYLLII VII.

Peregre agens Theocritus in insulâ Cœ, cùm ad Ptolemæum in Alexandriam proficisceretur, amicus factus est Phrasidamo et Antigeni vocatusque ab illis rus ad Thalyfia sacra Cereris, abit eò cum Eucrito et Amyntâ. Incidit autem in itinere in Lycidam Cydoniatem ex Cretâ, et mutua sermone suos ipsorum amores inter se recensent.

THALYSIA.

TEMPUS erat, cùm ego et Eucritus ad Halenta
Ibamus ex urbe, et tertius nobiscum erat Amyntas.

Nam Cereri faciebat Thalyfia Phrasidamus.

Necdum verò mediam viam emensi eramus, et nondum sepulcrum

Brasidæ nobis apparebat, cùm in quendam viatorem 5

Cydonium virum bonum, et Musis dilectum, incidimus.

Nomen

Nomen erat Lycidas, pastor verò caprarius erat : neque sanè
aliquis ipsum

Ignorâisset aspiciens ; nam caprario admodum similis erat.

Ex hirsuto enim et villoso exuvio hirci habebat

Fulvam pellem humeris *indutam* : recens coagulum *adhuc*
redolentem. 10

Circa pectus verò vetustum pallium illi adstrictum erat

Cingulo textili, curvumque ferebat ex oleastro

Dextrâ manu pedum : et placidè ridens mihi dixit

Oculo aridenti (et risus illi hærebat in labris)

“ Simichida, quò tu *nunc* in meridiè pedes trahis, 15

“ Quum sanè et lacertus in sepibus dormit,

“ Neque cristatæ cassitæ vagantur ?

“ An vocatus ad cœnam festinas ? an in alicujus ex civibus

“ Torcular infilis ? quòd tibi pedibus concitato,

“ Omnes calculi offensi ad soleas tinniunt.” 20

Illi ego respondi : care Lycida, “ omnes te dicunt

“ Esse perquam eximium fistulatorem inter pastores

“ Et messorum : quod sanè magnâ lætitiâ animum afficit

“ Nostrum ; etsi, ut mea fert sententia, te æquiparare

“ Spero. Iter verò hoc *nobis est* ad Thalyfia : nam sanè
amici 25

“ Viri epulum parant Cereri pulchrum-habenti-peplum,

“ Opum primitias offerentes ; nam ipsis valdè pingui men-
surâ

“ Dea frumento complevit horreum.

“ Sed age sanè (quoniam communis *hæc via est*, communis
verò et dies)

“ Canamus carmen Bucolicum : forte alter alterum juverit.

“ Nam et ego Musarum facundum os *sum* ; meque dicunt 31

“ Omnes

“ Omnes cantorem optimum *esse* : sed ego non facile illis credo,

“ Non *per* Terram : Nondum enim, meo iudicio, neque præstantem

“ Sicelidam Samium vinco, neque Philetam, 34

“ Cantando : sed, velut rana quædam contra cicadas, contendendo.”

Sic dixi deditâ operâ. Caprarius autem cùm suaviter arrisisset,

“ Hoc, inquit, tibi pedum dono, namque es

“ Totus revera germen divinitus factum.

“ Nam et fabrum valdè odi, quicumque conatur

“ Extruere domum tam altam, quàm est vertex *montis* Oromedontis : 40

“ Et Musarum aves, quæcunque contra Chium vatem

“ Obstrepentes, incassum laborant.

“ Sed age, quamprimùm incipiamus *canere* Bucolicum carmen,

“ Simichida ! atque ego quidem (vide *quæso*, amice, num tibi placeat) *canam*

“ Hoc, quod nuper in monte breve carmen meditatus sum.”

Utinam sit Ageanaëti felix navigatio in Mitylenen, 46

Etiã *tum* cùm sub occiduis hædis Notus humidus urget Fluctus, cùmque Orion in Oceano pedes sistit :

Et Halcyones sternant fluctus et mare,

Atque Notum, atque Eurum, qui extremas algas movet ;

Halcyones, quæ à glaucis Nereidibus maximè 51

Inter aves diliguntur, quæcunque è mari viſitant.

Utinam Ageanaëti naviganti in Mitylenen

Omnia tranquilla sint, et in commodum portum perveniat.

Et ego illo die anethinam vel rosaceam, 55

Aut

Aut ex albis violis coronam in capite gestans,
Vinum in Pteleâ natum è cratere hauriam,
Ad ignem recubans, *interca* verò in igne aliquis fabas torrebit
Et torus densatus erit ad cubitum usque
Et cnyzâ, et asphodelo, et flexibili apio. 60

Et bibam suaviter, memor Ageanaëtis,
Ipsis calicibus usque ad fæces labræm infigans.
Tibiis verò cantabunt mihi duo pastores, alter Acharnensis,
Alter verò Lycopitas; et Tityrus prope accinet,
Quomodo olim hospitem amavit Daphnis bubulcus: 65
Et quomodo per montem oberrabat, et quomodo quercus
ipsum lugebant,

Quæ nascuntur circa ripas fluvii Himeræ,
Quum ille contabescebat velut nix in excelsa Hæmo,
Vel in Atho, vel in Rhodope, vel in extremo Caucaſo.
Cantabitque quomodo olim *inclusum* exceperit pastorem am-
pla arca 70

Vivum, ob malam impietatem heri:
Et quomodo ipsum fimæ aluerunt ex pratis venientes
In cedrum dulcem, mollibus floribus, apes;
Eò quòd illi Musa dulce nectâr in os infuderat.
O beate Comata, tibi quidem hæc jucunda acciderunt, 75
Et tu in arcam inclusus fuisti, atque tu, apum
Favis pastus, tempus vernum exegisti.

Utinam meâ ætate inter vivos fuisses numeratus!
Tibi enim ego pascerem in montibus pulchras capellas,
Vocem tuam audiens; tu verò sub quercu vel pinu 80
Suaviter canens recubares, ô divine Comata."

Atque ille hæc locutus defiit: post hunc verò vicissim
Et go talia dixi; "Care Lycida, multa quidem alia
" Nymphæ

“ Nymphæ me quoque docuerunt, cùm in montibus boves
pascere,

“ Bona, quæ forte ad Jovis thronum fama pertulit. 85

“ Hoc verò ex omnibus maximè eximium est, quod tui ho-
noris causâ

“ Cantabo. Sed ausculta, quandoquidem Musis carus es.”

O dulcis Amarylli, quare me non ampliùs prope hoc an-
trum

Caput exerens vocas amatorculum tuum? num sanè me odisti?

Num sanè tibi simus videor, cum prope adsum, 90

O Nympha, et barbatus? efficies ut me suspendam.

Ecce mala decem affero tibi: ex eo loco decerpfi

Unde me tu iussisti decerpere: et cras alia tibi afferam.

Respice quæso acerbum dolorem meum: utinam fierem

Sufurrans apicula, atque in tuum antrum venirem, 95

Penetrans per hederam et filicem, quæ te circumdant.

Nunc scio quid sit Amor, sævus est Deus: certè quidem lænæ

Mammam fuxit, et in satribus ipsum educavit mater:

Qui me penitus urens, usque ad ossa conficit. 99

Facies ut statim coronam *hanc* in minutas partes discerpam,

Quam tuâ causâ, ô cara Amarylli, ex hederâ nexam gero,

Implexis folliculis, et odorato apio.

Hei mihi! de me quid fiet? quid de me *inquam* infelici?
nonne exaudis?

Exutâ pelliceâ lænâ in illos fluctus me conjiciam

Ubi thynnis insidiatur Olpis piscator. 105

Et quamvis non fuero mortuus, hoc utique tibi gratum acci-
derit.

Intellexi *hoc* nuper, cùm, quærenti an me amares,

Telephilon allisum nullum prorsus edidit sonum,

Sed

Sed frustra in tenero cubito exaruit.

Dixit et Agroëo verum, cribellaris vates, 110

Quæ nuper spicâs legebat, messorès secuta, quod ego quidem

Tibi totus incumberem; tu verò me nihili faceres.

Certè quidem tibi servo capram albam geminorum matrem:

Eam à me filia Mermnonis nigella Eriithacis

Petit; et dabo ei, quoniam tu me ludificaris. 115

Saltat mihi oculus dexter. Num utique videbo

Ipsam? cantabo ad pinum hîc reclinatus:

Et forte me respiciet, quoniam non adamantina est.

Hippomanes, cùm quidem virginem cuperet ducere, 119

Pomia in manus accipiens, cursum perfecit: at Atalanta

Ut vidit, ut insaniit, ut in profundum incidit amorem!

Doleo caput: tu verò non curas, non ampliùs canam.

Jacebo verò hîc stratus, et lupi hîc me comedent:

Ut istud tibi *quasi* mël dulce sit in gutture."

Hæc dixeram: ipse verò pedum mihi suaviter ridens, 125

Sicut et antea, dedit, ut Musarum munus hospitale esset.

Atque ipse deflectens ad sinistram, quã itur ad Pyxam,

Viâ pergebat: sed et ego et Eucritus ad Phrafidami domum

Conversi, et *simul* pulcher Amyntichus, et in profundis

Amœnissimi junci toris recubuimus, 130

Inque recens abscissis læti pampinis.

Multæ autem nobis supra caput quatiebantur

Populique ulmique, et propè sacer rivus

Nymphiarum ex antro defluens murmurabat.

Ad opacos verò frutices ardenticulæ

Cicadæ garrientes laborabant: et acredula

Procul in densis ruborum stridebat spicis. 135

Cantabant cassitæ et cardueles, gemebat turtur.

Volitabant flavæ undique circùm fonticulos apes.

° Omnia redolebant æstatem uberrimam, redolebant et autumnum. 140

Nam pyra circa pedes, circa latera verò poma

Largiter nobis solvebantur : et curvati erant

Rami prunis gravati in terram ;

Quadrima vero à doliorum orificio relinebatur litura.

O Nymphæ Castalides, quæ Parnassi juga tenetis, 145

Num talem in Pholi lapideo antro

Cratera Herculi senex statuit Chiron ?

Num pastorem illum ad Anapum,

Fortem illum Polyphemum, qui saxis naves petebat,

Tale nectar movit, ut per stabula pedibus saltaret, 150

Quale tunc poculum relivistis Nymphæ,

Apud aram Cereris arealis ? in cujus acervo

Utinam iterum magnum ventilabrum figam ; et ipsa rideat,

Manipulos et papavera utrâque manum tenens.

ARGUMENTUM IDYLLII VIII.

Res quidem transacta in Sicilia: oratio verò sub ipsius Poetae personâ fingitur. Contendunt autem inter se Menalcas pastor et Daphnis bubulcus, iudice delecto caprario, cujus nomen filetur. Præmium autem victoriæ deponunt proprias fistulas. Finito verò certamine, caprarius Daphnidi victoriam adjudicat.

BUCOLICI CARMINIS CANTORES,

DAPHNIS, MENALCAS, et CAPRARIUS.

DAPHNIDI formoso occurrit boves pascenti
Oves pascens, ut aiunt, in montibus altis Menalcas.
Ambo erant flavi comas, ambo puberes;
Ambo fistulam inflare, et ambo cantare periti.
Primus ego Menalcas Daphnidem intuitus ait,

MENALCAS.

Daphni, custos boum mugientium, visne mecum cantu
certare?
Affirmo enim, me victurum esse cantu te, quantum ipse volo.
Huic verò Daphnis tali sermone respondit.

DAPHNIS.

Pastor lanigerarum ovium, fistulator Menalca,
Nunquam me vinces cantu, ne si quidem cantando moriaris.

I 2

DAPHNIS.

MENALCAS.

Visne igitur videre ; visne deponere præmium victoriæ ? 11

DAPHNIS.

Volo hoc videre, volo deponere præmium victoriæ.

MENALCAS.

Verùm quid deponemus, quod nobis satis dignum sit ?

DAPHNIS.

Vitulum ego deponam ; tu verò depone agnum æqualem
matri.

MENALCAS.

Nunquam deponam agnum : nam pater meus difficilis est, 15
Et mater : numerant verò vespere semper oves omnes.

DAPHNIS.

Sed quid igitur depones ? quid lucrabitur qui vincet ?

MENALCAS.

Fistulam, quam feci, pulchram novem vocibus,
Albâ cerâ compactam, æqualiter infra, et æqualiter supra :
Hanc deponam : quæ verò patris sunt, non deponam. 20

DAPHNIS.

Atqui et ego fistulam habeo novem vocibus,
Albâ cerâ compactam, æqualiter infra, et æqualiter supra.
Nuper eam compegi, et adhuc digitus dolet

Iste :

Iste: *illum* enim calamus scissus sauciavit.

Verùm quis iudex inter nos? quis noster auditor erit? 25

MENALCAS.

Quid si caprarium istum huc vocemus,

Cui apud hædos canis albus latrat?

Et pueri quidem vocârunt, caprarius verò, cùm *vocantes*
audiverat, venit :

Et pueri quidem canebant, caprarius verò iudex esse volebat.

Prior igitur cecinit fortitus fistulator Menalcas : 30

Deinde alternis excepit Daphnis cantilenam

Bucolicam : sic verò Menalcas incepit prior :

MENALCAS.

Valles et fluvii, divinum genus, si quod Menalcas,

Fistulâ canens, unquam gratum carmen cecinit,

Pascite has ex animo *ejus* agnas : si verò venerit 35

Daphnis agens vitulas, nihilo minus *et ille* habeat.

DAPHNIS.

Fontes et herbæ, jucunda germina : siquidem eodem modo

Canat Daphnis *quo* luscinia,

Hoc armentum faginate : et si Menalcas

Hec appulerit, lætus omnia copiosa pascat. 40

MENALCAS.

Ubique ver est, et ubique pascua, et ubique lacte

Ubera turgent, et teneræ *pecudes* faginantur,

Quò pulchra puella advenit. Si verò *illa* discefferit,

Tunc et pastor aret illic, et herbæ.

DAPHNIS

DAPHNIS.

Ibi oves *sunt*, ibi capræ geminorum matres, ibi et apes 45
 Alvearia replent, et quercus altiores *sunt*,
 Ubi pulcher Milo incedit pedibus. Si verò ille discefferit,
 Tunc et qui vaccas pascit, et vaccæ *ipsæ* sunt aridiores.

MENALCAS.

O hirce, marite albarum caprarum, ubi altitudo silvæ
 Immenſa *eſt*, ô fimi hædi huc ad undam venite : 50
 In eo enim loco ille *eſt*. Abi tu cornibus mutilate, et dic
 Miloni,
 Quòd Proteus, quamvis deus eſſet, *tamen* phocas pavit.

DAPHNIS.

Ne mihi regnum Pelopis, ne mihi auri talenta
 Contingat habere, neque curſu ſuperare ventos :
 Verùm ſub hâc rupe cantabo, te amplexu tenens, 55
 Simul paſcentes oves et in mare Siculum aſpiciens.

MENALCAS.

Arboribus tempeſtas metuendum malum, undis verò ſiccitas,
 Avibus laqueus, feris ſilveſtribus retia :
 Viro autem teneræ puellæ deſiderium. O pater, ô Jupiter,
 Non ſolus amavi : *nam* et tu mulierum amator es. 60
 Hæc quidem alternis pueri cecinerunt ;
 Ultimam verò cantionem ſic cœpit Menalcas.

MENALCAS.

Parce *meis* hædis, lupe, parce fœto meo pecori,
 Neque me lædas, quod cùm parvus ſim, multas *pecudes* ſequar.
 O canis

O canis Lampure, an adeo profundus somnus tenet te? 65
Non oportet profundè dormire, cùm puerum pascentem comitaris.

O oves, neque vos vereamini tenerâ fatiari
Herbâ, neque fatigemini, quando iterum illa recrescit.
Agite, pascimini, pascimini, omnesque ubera replete,
Ut *lactis* quidem partim agni habeant, partim verò in calathos
reponam. 70

Deinde vicissim Daphnis suaviter canere cœpit :

DAPHNIS.

Et me ex antro nuper prospectans junctis-superciliis puella,
Cùm præteragerem juvenecas, pulchrum, pulchrum esse dixit.
Nec sanè sermone respondi acerbo ipsi :
Sed in terram demissis oculis, iter meum persequabar. 75
Dulcis vox est vitulæ, dulcis spiritus :
Suaviter mugit et vitulus, et vacca suaviter :
Suave est etiam æstate ad undam fluentem sub dio cubare.
Quercui glandes decori sunt, malo *sua* poma ;
Vaccis autem vituli, bubulco verò ipsæ boves. 80
Sic pueri cantabant : sic vero Caprarius inquit :

CAPRARIUS.

Quam tibi os dulce est, et vox amabilis, ô Daphni :
Jucundius est te audire canentem, quàm mel lingere.
Accipe fistulam : nam cantu vicisti.
Si verò me et ipsum unâ capras pascentem velis docere, 85
Hanc cornibus mutilatam capellam tibi dabo mercedem pro
doctrinâ,
Quæ mulctram semper ad summum usque complet.

Sic

Sic quidem puer gavisus est, et exiliit, et plausum dedit,
Postquam vicit, sic ad matrem hinnulus saltat.

Ita verò doluit, et animo dejectus est mœrore

90

Alter; sic et sponsa nupta mœrore conficitur.

Et ex illo tempore Daphnis inter pastores primus habitus
est.

Et valdè adolescens adhuc Nympham Naïdem uxorem duxit,

ARGUMENTUM IDYLLII X.

Colloquuntur inter metendum Milo et Battus. Battus autem Bombycæ tibicinæ amore captus, Polybutæ cujusdam sive filiæ sive ancillæ, segniter opus facit. Atque ob id interrogante Milone cur ita tardè metat, Battus amorem suum illi declarat; et cantilenam in amicam suam recitat. Quam ubi absolvit, laudat eum Milo, quòd cantilenam operariæ bene convenientem cecinerit.

OPERARII, vel MESSORES.

MILO et BATTUS.

OPERARIE messor, quid tibi nunc, miser, accidit?
Neque sulcum ducere rectum potes, ut priùs ducebas;
Neque simul segetes metis cum propinquo, sed relinqueris,
Sicut ovis à grege, cujus pedem spina fauciauit.
Qualis tandem post meridiem ac vesperi futurus es,
Qui nunc incipiens sulcum non abscondis?

S

B. Milo

B. Milo vespertine messor, petrae fragmentum duræ,
Nunquamne tibi contigit desiderare aliquem absentium?

M. Nunquam. Quod autem est desiderium externorum
homini operario?

B. Nunquamne contigit tibi vigilare propter amorem? 10

M. Quin neque contingat. Periculosum est, cani exta
gustanda dare.

B. At ego, ô Milo, amo jam pene undecim dies.

M. Ex dolio tu scilicet hauris : ego verò ne aceti quidem
fatis habeo.

B. Itaque ante fores meas à semente inculta omnia *sunt*.

M. Quæ autem puella te cruciat? *B.* Filia Polybutæ,
Quæ nuper metentibus apud Hippocoonta cantabat. 16

M. Invenit Deus peccatorem : habes diu quæ concupis-
cebas.

Vates tibi nocte accubabit in stipulis habitans cicada.

B. Carpere me incipis tu. Cæcus autem non solus Plutus,
Verùm etiam curarum autor Cupido. Nihil superbè dixeris.

M. Non superbè loquor. Tu modò dejice segetem, 21
Et aliquod de puellâ carmen amatorium aggredere : juncun-
dius sic

Opus facies : nam et olim musicus eras.

B. Musæ Pierides, unà mecum canite gracilem

Puellam : quæ enim attingitis, ô Deæ, pulchra omnia efficitis.

Bombyce gratiosa, Syram vocant te omnes, 26

Gracilem, sole-tostam : ego autem solus melli similem colore.

Et viola nigra est, et notis inscriptus hyacinthus :

Sed tamen in coronis præcipua nominantur.

Capra cytifum, lupo capram sequitur, 30

Grus aratrum : ego autem amore erga te insanio.

Utinam mihi essent quot opes aiunt olim Cræsum possedisse !

Aurei certè ambo staremus dicati Veneri :

Tu tibias tenens, et vel rosam, vel malum,

Ego autem *saltantis* habitu et novis in utroque *pede* calceamentis. 35

Bombyce gratiosa, pedes tui *candidi sunt*, ut tali,

Vox autem mollis : mores verò tuos non possum exprimere.

M. Certè fallebat nos operarius dum carmina egregia faceret :

Quàm aptè genus harmoniæ dimensus est !

Væ barbæ huic, quam frustra aluisti ! 40

Vide jam et hæc carmina divini Lytiersæ :

Ceres frugifera, spicifera, *effice ut* seges ista

Bene culta sit et fœcunda quàm maximè.

Stringite, mēssores, manipulos ; ne præteriens aliquis

Dicat, O siculnei homines, periit et hæc merces. 45

Ad Boream ventum acervi sectio vobis

Vel Zephyrum spectet : sic aristæ pinguescunt.

Fru mentum triturantes fugere *oportet* meridianum somnum :

Ex culmo tum paleæ maximè exeunt.

Mēssores incipere *oportet* cum galerita excitatur, 50

Et desinere cū dormitum it : quiescere autem, æstu meridiano.

Optabilis ranæ est, ô pueri, vita : non est sollicita
Quis sibi potum ministret : adest enim ei abunde.

Meliùs, ô curator avare, lentes coquere,

Cave ne incidas manum secans cuminum. 55

Hæc *oportet* laborantes in sole viros canere.

Istum autem tuum, ô mēssor, decet noxium amorem
Narrare matri in lecto mane vigilanti.

ARGU.

ARGUMENTUM IDYLLII XI.

Proponitur Cyclops qui amorem suum erga Galateam carmine solatur. Alloquitur autem Theocritus Niciam medicum, Milesum natione, qui condiscipulus fuit Erasistrati, qui et ipse erat medicus. Fertur verò et aliquod ab illo carmen rescriptum de Cyclope ad Theocritum.

C Y C L O P S.

NULLUM contra amorem natum est remedium aliud,
O Nicia, neque quod vel inungi vel aspergi possit, ut
opinor,

Quàm Musæ. Leve autem hoc et jucundum aliquid
Nascitur inter homines : quod tamen non est facile invenire.
Puto autem bene nosse te hoc, medicus cum sis, 5
Et sanè novem Musis eximiè carus.

Sic utique Cyclops apud nos commodè vixit,
Antiquus ille Polyphemus, cum amaret Galateam,
Jam primùm pubescens circa os et tempora.
Amavit verò non rosis, aut pomis aut cincinnis, 10
Sed perniciosiis furiis : ducebat autem omnia posthabenda.
Sæpe oves ad ovile sine duce suâ sponte redibant
Ex viridi gramine : ipse verò Galateam cantu celebrans
In ipso algofo litore consumebatur.
Usque ab aurorâ, infensissimum habens sub pectore vulnus.
A Venere potenti, quæ telum illi in hepate fixerat. 15
Sed hoc remedium ille invenit, sedensque in rupe
Præcelsâ, in mare prospectans, talia canebat :

"O candida Galatea, cur amantem respuis?
 Candidior caseo, cùm aspiceris: tenerior agno, 20
 Vitulo lascivior, splendidior uvâ immaturâ.
 Soles verò huc venire, cùm me dulcis somnus tenet:
 Recedis verò statim abiens, cùm dulcis somnus me reliquit,
 Fugisque velut ovis canum lupum conspicata.
 Amare te cœpi, puella, tunc, cùm primum 25
 Venisti cum meâ matre, volens hyacinthina folia
 Ex monte decerpere; ego verò viæ dux eram.
 Neque, ubi te vidi, postea desinere, ne nunc quidem,
 Ab eo inde tempore potui: tibi verò *hœc* prorsus nihil per
 Jovem curæ est.
 Scio, pulchra puella, quare me fugis: 30
 Quia mihi hirsutum supercilium per totam frontem,
 Ab aure alterâ ad alteram protensum est aurem, unum longum,
 Unus verò oculus adest, et latus nasus supra labra.
 Verùm ego ille, qui talis sum, oves mille pasco;
 Et lac optimum ex illis mulgens bibo: 35
 Nec caseus mihi deficit in æstate, neque in autumnno,
 Neque summâ etiam hyeme: fiscellæ enim sunt admodum
 oneratæ semper.
 Fistulâ verò meliùs canere novi quam ullus hîc Cyclopus,
 Tecum, ô carum dulce pomum, me ipsum quoque cantu
 celebrans,
 Idque sæpe nocte intempestâ. Alo verò tibi undecim cervas,
 Omnes fœtas, et catulos quatuor urfarum. 41
 Sed veni tu ad me, et habebis nihil minus.
 Glaucum verò mare sine litus ferire.

41, 42. cervas fœtas] potiùs *hinnulos monilia gerentes*, *μάρμαρα*,
vide Casaubonum,

Jucundiùs

Jucundius in antro apud me noctem transiges :
 Ibi sunt lauri, sunt proceræ cupressi, 45
 Est et nigra hedera : est vitis dulcissimos fructus ferens :
 Est et gelida unda, quam mihi nemorosa Æluna
 Ex candidâ nive, potum divinum, ministrat.
 Quis præ his in mari et fluctibus vivere malit ?
 Si verò ego videor tibi esse hirsutior, 50
 Sunt mihi querna ligna et sub cinere ignis inextinctus :
 Et perferre possum, ut etiam anima mea à te comburatur,
 Et unicus ille oculus, quo mihi nihil dulcius est.
 Hei mihi ! quod mater non peperit me habentem branchias,
 Ut ad te per undas irem, ac manum tuam oscularer, 55
 Siquidem non velles ut oscularer tuum os : adferrem verò
 tibi vel alba lilia,

Vel papaver tenerum, quod rubra crepitacula habet.
 Atqui hæc quidem in æstate, alia verò gignuntur hyeme.
 Ut omnia hæc simul tibi afferre non possem.
 Nunc profectò hîc, ô puella, natare discam, 60
 Si quis hospes navigans cum nave huc advenerit,
 Ut sciam quænam voluptas vobis sit habitare in profundo.
 Egredere ô Galatæâ, et egressa obliviscaris
 (Sicut ego nunc hîc sedens) domum redire.
 Pascere verò unâ mecum velis, et lac mulgere, 65
 Et caseum premere, acre coagulum immittens.
 Mater me sola injuriâ afficit, et eam accuso :
 Nihil prorsus illa unquam amabile tibi dixit de me,
 Idque indies videns me magis tenuem fieri.
 Dicam mihi caput et ambos pedes meos 70
 Dolere, ut crucietur : quoniam et ego crucior.

O Cyclops, Cyclops, quò tibi mens avolavit ?
 Si tu profectus calathos texeres, et herbas metens

Agnis adferres, fortasse multò rectiùs saperes.

Mulge præsentem: quid enim fugientem sectaris?

Forte aliam invenies Galateam, et quidem pulchriorem."

75

Sic Polyphemus mulcebat amorem,

Cantans: suaviùs autem agebat, quàm si aurum dedisset.

ARGUMENTUM IDYLLII XIII.

Hoc Idyllion meram rei gestæ narrationem continet. Recenset enim Poëta Hylæ pueri raptum à Nymphis, quùm ad fontem, aquam ad cœnam pro Hercule petiturus, abiisset: et Herculis errationem, ac gravem, ob amissum Hylam, dolorem.

H Y L A S.

NON nobis folis amorem peperit, ut arbitramur,
 O Nicia, cuicunque tandem Deorum puer hic natus fit:
 Neque nobis primis ea quæ pulchra sunt, pulchra videntur,
 Qui mortales sumus, et crastinum non cernimus:
 Quin et Amphitryonis filius, cui æreum pectus erat, 5
 Qui sævum leonem sustinuit, is amavit puerum
 Formosum Hylam, cæsariem ferentem:
 Ipsumque omnia edocuit, sicut pater carum filium:
 Quibus præceptis ipse vir præstans et celebris effectus erat.
 Et nunquam ab eo discedebat, neque tempore meridiano, 10
 Nec cùm in domum Jovis excurreret albis quadrigis aurora,
 Neque cùm pulli avium queruli ad nidum respicerent,
 Matre quatiente alas in fuliginosâ trabe:
 Ut ipse puer ex sententiâ elaboratus esset,

Unàque

Unàque rectè trahens in verum virum evaderet.

15

Sed cùm ad *petendum* aureum vellus navigaret Jason

Æsonides, et principes ipsum sequerentur

Omnibus ex urbibus delecti, quorum usus aliquis *esse poterat* :

Advenit et laborum patiens in divitem Jaolcum

Alcmenæ filius Mideatidis heroïnæ :

20

Unàque cum ipso descendit Hylas in firmam Argo,

Quæ navis Cyaneas *insulas* concurrentes non attigit,

Sed velociter perrupit (in profundumque ingressa est Phasidem)

Sicut aquila, magnos fluctus : ex quo tempore petrae illæ
constiterunt.

Cùm vero Pleiades oriuntur, et agri separati

25

Agnos teneros pascunt, vere ad finem jam converso ;

Tunc navigationis meminit divinus flos

Heroùm, cavâque sedentes in Argo,

In Hellepontum venerunt, austro *jam* tertiam diem spirante,

Appuleruntque ad portum Propontidis, ubi Cianorum

30

Sulcos dilatant boves ducentes aratrum.

Egressi verò in litus, secundùm juga cœnam instruebant

Vespertini : multi verò simul unum torum sternebant ;

Pratum enim *illis* aderat, magnum toris auxilium.

Hinc butomum acutum, densumque secuerunt cyperum.

35

Et abierat flavus Hylas, aquam ad cœnam allaturus,

Ipsique Herculi, atque forti Telamoni,

(Qui socii existentes ambo, unam semper instruebant mensam)

Æreum vas ferens : statim verò fontem animadvertit,

In loco declivi, multæ verò herbæ circa nascebantur,

40

Et cæruleum chelidonium, et viride adiantum,

Et apium virens, et crispa agrostis.

In mediâ verò undâ Nymphæ choream ducebant,

Nymphæ

Nymphæ pervigiles, metuenda rufficis numina,
 Eunica, et Malis, et instar veris *suaviter* aspiciens Nychea.
 Jamque puer aquis admoverat urnam capacem, 46
Eam immergere festinans. Illæ verò omnes manibus *ejus*
 inhæserunt :

Omnium enim teneras mentes amor commoverat,
 Erga puerum Argivum : cecidit verò in undas nigrantes
 Præcipitatus, sicut quando rutilans stella de cœlo cecidit 50
 Præceps in mare : et nautis quispiam socius ait :
 “ Leviora ô pueri armamenta facite : *nam* secundus ventus
spirabit.”

Nymphæ quidem suis in genibus puerum tenentes,
 Lacrymantem blandis consolabantur sermonibus.
 Heicules verò *animo* perturbatus ob puerum, 55
 Ibat incurvo arcu accepto Mæoticè, *i. e. more Scytharum*,
 Et clavâ, quam semper dextera manus ipsius capiebat.
 Ter quidem Hylam inclamavit, quantum profundo gutture
 clamare valebat,
 Ter verò puer exaudivit, et exilis vox pervenit
 Ex undis : cùmque valdè prope adesset, procul *abesse* vide-
 batur. 60

Ac veluti comatus leo, cùm procul exaudivit
 Hinnulem clamantem, aliquis *inquam* leo crudivorus, in
 montibus,
 E cubili suo *jam* properavit : ad paratissimam cœnam :
 Talis Hercules in inviis sentibus
 Præ pueri desiderio errabat, spatiosam verò *curfu* corripiebat
 regionem. 65

Miseri *sunt* amantes. Errabundus quantum laboravit
 Per montes et saltus ! res verò Jasonis posteriores *illi* erant.
 Navis

Navis stabat habens antennas fufpenfas : qui verò aderant
Juvenes mediâ nocte vela purgabant,
Herculem expectantes. At ille ruëbat, quò pedes dutebant,
Furibundus : nam sæva dea intus illi jecur laniabat. 71

Sic quidem pulcherrimus Hylas inter immortales nume-
ratur.

Herculem verò heroës criminabantur, ut desertorem navis,
Quòd deseruiffet Argo habentem triginta remigum tranftra.
Pedes verò venit ad Colchos, et inhospitalem Phafidem. 75

ARGUMENTUM IDYLLII XV.

Inscribitur hoc Idyllion Syracusæ sive Adonidis festum celebrantes. Tractat autem de Syracusanis quibusdam genere, quæ Alexandria peregrinantur, et exeunt ad spectaculum pompæ, quâ Adonis ab Arsinoë, uxore Ptolemæi Philadelphi, gestabatur. Morem autem habebant Alexandrini in Adonidis festis, eos qui Adonidi simulacra gestabant, unâ cum solemnibus ad mare ferre. Describit autem Theocritus, ut reginæ gratificetur, cantricem quandam, sumptuosum Arsinoës apparatus carmine recensentem.

SYRACUSIÆ,

SIVE

ADONIDIS FESTUM celebrantes,

GORGŌ, PRAXINŌE, ANUS, HOSPES, ALTER HOSPES,
CANTRIX.

ESTNE intus Praxinoë? PRAX. Cara Gorgo, ut ferò!
est intus.

Mirum quòd et nunc ades! Eunoë dispice illi fellam,
Injice et pulvinum. GOR. Habet optimè. PRAX. Sede.

GORGŌ.

O invictam animam! vix vobis salva evasi,
Praxinoë; à multâ turbâ, et multis curribus.
Ubique sunt crepidæ, ubique chlamydati viri,
Et via immensa est: tu verò longiùs à me habitas.

PRAXINŌE.

PRAXINOE.

Huc in extremum orbis terrarum cūm venisset, hanc iste
 fatuus conduxit ædiculam
 Volutabrum, non domum, ne vicinæ essemus
 Inter nos, ut mihi adversaretur, invida pestis, semper idem.
vel (mihi semper.) 10

G O R G O.

Ne dic de tuo marito Dinone talia, cara *Praxinoë*,
 Parvulo præsentē: vides, mulier, ut te aspiciat.

PRAXINOE.

Bono animo sis, Zopyrion, care fili, non dico de patre.

G O R G O.

Puer intelligit, per Proserpinam: Pulcher est pater.

PRAXINOE.

Pater quidem ille nuper (nam nuper dicimus scilicet 15
 Omnia) nitrum et fucum cūm ex tabernâ empturus esset,
 Rediit salem adferens nobis, homo tredecim cubitorum.

G O R G O.

Ita quoque se habet meus *maritus* Diocliides, pernicies argenti:
 Septem drachmis, pilos caninōs, *veterum avulsiones perarum*,
 Quinque vellera emit heri, nil nisi fordes, laborem super la-
 bore. 20

Verū age, cape amiculum, et pep̄um fibulatam.

Eamus ad *aulam* divitis regis Ptolemæi,

Spektaturæ Adonidem: audio pulchrum aliquid

18] vel secundūm *Valckenærii* explicationem, *ovibus vetulis*
mutilisque vi avulsa.

Instruere reginam. PR. Apud opulentos omnia sunt opulenta;
Verùm tu narra illi qui non vidit ea, quæ dicis, quæque vidisti,

G O R G O.

Ire nobis tenipus fuerit : otiosis semper feriæ sunt. 26

P R A X I N O E.

Eunoë affer aquam : et in medium tu, quam deliciae non
decent,

Repone. Feles molliter cubare volunt.

Move te, fer aquam citiùs ; aquâ primum *mibi* opus est.

Vide quo more ista fert aquam ; da tamen : ne multam tu ô
profusa 30

Infunde aquam : infelix, cur meam tunicam commadefacis ?

Define : sicut diis visum est, ita lota sum.

Ubi clavis magnæ cistæ est ? huc affer ipsam.

G O R G O.

Praxinoë, valde te sinuosa vestis fibulata

Hæc decet. Dic mihi, quanti *constans* tibi de telâ descendit ?

P R A X I N O E.

Ne memores, Gorgo, pluris quàm argenti puri minis 36

Duabus : operi verò etiam animam affixam habui.

G O R G O.

Atqui sanè ex sententiâ processit. PRAX. Ubi reliquisti
Amiculum meum ? affer *illum* mihi, ut et umbellam : de-
center

Impone. Non te, unà ducam fili ; larva *foris* est, mordet
equus. 40

Plora

Plora quantum vis, non verò oportet te claudum fieri.

Eamus. *Heus Phrygia, puello assumpto, lude, eumque oblecta;*
Canem intrò voca, claude portam vestibuli.

Dii *boni*, quanta turba *est*! quomodo et quando *tandem* per-
transire

Poterimus hoc malum! *concurfant veluti formicæ innumeri*
et infiniti. 45

Multa præclara facinora à te facta sunt, ô Ptolemæe.

Postquam ad superos pater migravit, nemo maleficus

Lædit *amplius* viatorem, dolosè subiens more Ægyptio:

Quemadmodum antea ex dolo conflati homines ludebant,

Inter se similes, malos lusus, omnes contentiosi. 50

Dulcissima Gorgo, quid de nobis fiet? bellatores

Equi regis *adsunt*. Amice, ne me proculces:

Erectus constitit hic rufus: ecce quam sævus *est*. Temeraria

Eunoë non fugies? perimet hic suum sefforem.

O factum bene! quòd puerulus mihi manet intus. 55

G O R G O.

Animum recipe, Praxinoë: jam sanè sumus post eos.

Illi verò in *suum quisque* locum recesserunt. PR. Et ego jam
me colligo.

Equum et frigidum anguem præ aliis omnibus *semper* timui

Jam inde à pueritiâ. Festinemus: quanta multitudo nobis
affluit!

G O R G O.

Ex aulâne *venis* ô mater? AN. Ego, ô filiæ. GOR. An intrare

Facile *est*! AN. Conando Græci Trojam pervenerunt: 61

O puellarum pulcherrimæ, conando tandem omnia perfici-
untur.

G O R G O.

G O R G O.

Anus abiit, *nobis mera* oracula respondens.

P R A X I N O E.

Omnia nôrunt mulieres, etiam quomodo Jupiter Junonem
duxerit.

G O R G O.

Vide Praxinoë quanta ante portam turba *est*.

65

P R A X I N O E.

Immensa. Gorgo, manum porrige mihi, tuque apprehende
Eunoë *manum* Eutychidos : adhæreto illi, ne à nobis aberres,
Omnes unà intremus : tenaciter adhæreto nobis Eunoë.

Me miseram ! dupliciter vestis mea jam

Scissa est ô Gorgo : per Jovem si sis

70

Felix, ô homo, conserva *quæso* mihi amiculum.

H O S P E S.

Non quidem penes me est : tamen, *si potero*, conservabo.
Pr. Conferta turba est.Trudunt ut fues. Hos. Bono animo sis mulier, in tuto fu-
mus.

P R A X I N O E.

Et in *hunc* annum tibi, care vir, et in plures bene fit,

Qui nostrum curam geris. Virum probum et misericordem !

Premitur Eunoë nobis : age, ô misera, vi perrumpe.

76

Optimè : jam omnes intus sunt, *ut dixit*, qui sponsam in-
cluserat.

G O R G O.

G O R G O.

Praxinoë huc ades, hæc textilia primùm spectâ,
Quàm ex tenui filo sunt, et quàm venusta; deorum opera
esse dixeris.

P R A X I N O E.

O veneranda Minerva, quales lanificæ illa elaborârunt ! 80
Quales pictores tam exactas picturas pinxerunt !
Quam ad vivum expressa adstant, quàmque ad vivum ex-
pressa moventur !
Animata sunt, non textilia : sapiens quædam res est homo.
Ipse verò quàm admirandus in argenteo jacet
Toro, primam languinem circa tempora spargens, 85
Multipliciter amabilis Adonis, qui etiam apud inferos amatur.

H O S P E S.

Definite, ô miseræ, inutiliter garrientes
Ut turtures; odiosè stridunt ore diducto omnia pronuntia-
antes.

G O R G O.

Per terram, unde tu homo? quid vero tuâ refert si garrulæ
fumus?
Ancillis, quas tibi acquisiveris, impera: tune Syracusiis impe-
rare vis? 90
Atque ut et hoc scias, Corinthiæ fumus ab origine,
Sicut ut ipse Bellerophon: Peloponnesiacè loquimur.
Doricè autem loqui licet (opinor) Dorienfibus.

P R A X I N O E.

Ne oriat, ô mellita Proserpina, qui nobis imperet,
Uno excepto: non curo te, ne mihi alapam impingas. 95

G O R G O.

G O R G O.

Tace Praxinoë, jam de Adonide cantabit
 Argivæ filia sapiens poëtria,
 Quæ et de Sperchide lugubre carmen canendo superavit.
 Cantabit aliquid, fat scio, pulchrum : jam præludiis ad canti-
 tandum se parat.

C A N T R I X:

Domina, quæ et Golgos et Idalium diligis, 100
 Sublimemque Erycem, auro ludens Venus,
 Qualem tibi Adonidem è perenni Acheronte
 Mense duodecimo reduxerunt mollipedes Horæ,
 Tardissimæ ex diis, Horæ caræ, tamen exoptatæ
 Veniunt, omnibus hominibus semper aliquid ferentes. 105
Venus Cypria, filia Diones, tu immortalem ex mortali,
 Ut hominum sermo *est*, fecisti Berenicen,
 Ambrosiam instillans in pectus mulieris.
 Quare tibi gratificans, ô celeberrima et multis delubris cele-
 brata,
 Berenices filia, Helenæ similis, 110
 Arfinoë, multifariis bonis ornat Adonidenti.
 Juxta eum quidem matura jacent quæcunque ferunt arborum
 apices :
 Adfunt et molles hortuli, inclusi calathis
 Argenteis, et aurea alabastra *plena* Syrio unguento,
 Et ciborum quicquid mulieres in sartagine parant, 115
 Miscentes varios flores unâ cum albâ farinâ :
 Quæque *fiunt* ex dulci melle, quæque in liquido oleo *coqu-*
 untur :

Omnia

Omnia illi volatilia et *alia* animantia adfunt.
 Viridia quoque umbracula, molli gravata anetho;
 Extructa sunt, et pueri supervolitant Amores, 120
 Veluti lusciniæ pulli sedentes in arbuſtis
 Volitant, alarum periculum facientes, de ramo ad ramum.
 O eburnum, ô aurum, ô ex albo ebore
 Aquilæ, Jovi Saturnidæ puerum pocillatorem advehentes.
 Et purpurea tapeta superiore parte, ſomno molliora : 125
 Sic Miletus dixerit, quique incolit Samum.
 Stratus eſt alius torus Adonidi pulchro :
 Alterum quidem tenet Venus, alterum verò formoſus Adonis;
 Decem et octo, aut decem et novem annorum ſponſus :
 Non pungit oſculum : labra illi adhuc circùm ruſa ſunt. 130
 Nunc quidem Venus maritum ſuum habens gaudeat.
 Sub auroram verò nos illum, dum ros eſt, frequentes foras
 Efferemus ad fluctus in litore ſpumantes,
 Solutiſque crinibus, et veſte ad talos demiſſâ;
 Pectoribus apertis, ſonoram incipiemus cantionem : 135
 Commeas, ô care Adoni, et huc, et ad inferos,
 Solus ex heroïbus, ut fertur. Neque Agamemnoni
 Hoc accidit, neque Ajaci magno graviter furenti heroï :
 Neque Heſtori honoratiſſimo inter viginti liberos Hecubæ,
 Neque Patroclo neque Pyrrho à Trojâ reſerſo,
 Neque illis, qui adhuc ſuperiores fuerunt, Lapithis; aut Deu-
 calionibus;
 Neque porrò Pelopidis, aut Argivorum principibus Pelasgis.
 Sis jam placatus cate Adoni, et in futurum annum lætitiâ
 afferas.

Et nunc *amicus* veniſti, Adoni: et cùm redieris, amicus venias.

G O R G O.

Praxinoë, *quàm* elegans hæc res est ! hæc mulier 145
 Felix est, *quæ* tanta scit, prorsus felix est, *quæ* tam suaviter
 canit.

Tamen tempus est domum *redire* : impransus *adhuc est* Dio-
 clidas.

Estque vir totus quantus acetum : esurienti verò ne unquam
 occurras.

Vale, Adoni dilecte, atque ad gaudentes redeas.

HELENÆ EPITHALAMIUM.

*Inscribitur hoc Idyllion Helenæ Epithalamium : et in eo quæ-
 dam ex primo Helenæ Epithalamio, à Stefchoro scripto, su-
 muntur. Epithalamiorum verò quædam vespere canuntur,
 quæ appellantur κατακοιμήσις, quæ usque ad mediam noctem
 canere solebant : quædam verò mane, quæ appellantur διαφω-
 τισι. Hoc vero Epithalamium virgines ante thalamos ca-
 nunt.*

IDYLLION XVIII.

IN Spartâ olim, apud flavum Menelaum,
 Virgines virentem hyacinthum comis *implicitum* habentes,
 Ante recens depictum thalamum chorum instituerunt,
 Duodecim primariæ urbis, magnum decus Lacænarum,
 Quando Tyndari *filiam* amabilem in thalamo conclusit 5
 Helenam, cùm eam duxisset uxorem, minor natu filius Atrei.
 Concinebant autem omnes carmen unum, applaudentes
 Pedibus

Pedibus alternatim explicitis : atque domus insonuit Hymenæo.

Itane crepusculo obdormivisti, ô care sponse?

Nunquid nimis gravia tibi sunt membra? num somniculosus es?

An verò multum addibisti, quòd in lectum conjectus es?

Nam volentem dormire, tempestivè oportebat te solum dormire;

Puellam autem finire cum cæteris puellis apud caram matrem

Ludere usque altum diluculum : nam et vesperi et mane,

Et de anno in annum, hæc tua Menelæ sponsa erit.

Fortunate sponse, bonus tibi quispiam adsternutavit proficiscenti

Ad Spartam, quò et alii principes proficiscebantur, ut has nuptias consequeris,

Solus inter semideos Jovem focerum habebis ;

Nam filia Jovis tecum sub unum subvit stragulum,

Qualis ex mulieribus Græcis, nulla alia terram calcat. 20

Certè præclarum quiddam tibi pariet, si matri pepererit simile.

Nos enim omnes æquales ætate, quibus idem cursus est,

Quæ ungimur more virorum ad Eurotæ fluentia,

Quater sexaginta puellæ de muliebri juventute ;

Quarum nulla vitio caret, si cum Helenâ conferatur. 25

Sicut aurora exoriens decorum ostendit aspectum,

Sacra cùm nox abit, hyeme candidum ver remittente,

Sic et aurea Helena elucebat inter nos.

Quemadmodum procera erigitur in pingui arvo, eidem ornamentum,

26, 27] Cùm de textu non satis liqueret, versio, licet vitiosa, non mutanda videbatur.

M a

Aut

Aut in horto cupressus. aut in curru Theffalicus equus : 30
 Sic et rosea Helena Lacedæmoni ornamento *est*.
 Neque ulla in quafillo conglomerat talia opera,
 Neque in telâ piêtâ majore arte stamen,
 Radio intextum, è longis scindit furculis.
 Neque sanè ulla sic citharam pulsare novit, 35
 Dianam cantu celebrans, et lato pectore Minervam,
 Sicut Helena ; cujus in oculis omnes amores insunt.
 O pulchra, ô amabilis puella, tu jam matrona *facta es* :
 Nos autem ad cursum mane, et ad folia pratis nascentia
 Ibimus, ut colligamus ferta suaviter redolentia, 40
 Sæpe de te cogitantes, ô Helena : sicut lactentes
 Agnæ quæ matris oviculæ ubera desiderant.
 Primæ tibi coronam ex humi nascente loto
 Nectentes in umbrosâ suspendemus platano :
 Et primæ tibi ex argenteâ pyxide liquidum unguentum 45
 Accipientes, stillabimus sub umbrosam platanum.
 Literæ verò in cortice scribentur (ut quis præteriens
 Legat) Doricè : Venerare me : *nam Helenæ arbor sum*.
 Salve, ô sponsa : salve felix propter focerum sponse, *vel gener.*
 Latona quidem, Latona liberorum altrix, det vobis 50
 Felicem sobolem. Venus autem, dea Venus, det æqualem
 amorem
 Inter vos mutuò : Jupiter verò, Saturnides Jupiter, divitias
 durabiles,
 Ut à *vobis* nobilibus ad generosos *liberos vestros* perveniant.
 Dormite in pectora mutuò amorem spirantes 55
 Et desiderium : ne verò sub auroram expergisci oblivisca-
 mini,

Redibimus

Redibimus et nos mane, ubi primus cantor
E cubili suo insonuerit, sustollens pulchrè pennatam cervi-
cem.

Hymen, ô Hymenæ, his nuptiis gaudeas.

FAVORUM FUR.

IDYLLION XIX.

FUREM quondam Amorem infesta punxit apicula,
Favos ex alvearibus depradantem : extremos verò ma-
nuum

Digitos omnes confixit. At ille dolebat, manusque inflabat,

Et terram pulsavit, et exiliit : atque Veneri

Ostendit dolorem : et questus est quòd tam exilis

5

Bestiola esset apis, et tanta vulnera faceret.

Et mater *ejus* ridens, Quid, *inquit*, an non tu similis es
apibus ?

Et cùm parvus sis, tamen vulnera tanta facis.

HERCULISCUS.

IDYLLION XXIV.

HERCULEM, cùm jam decem menses natus esset,
quondam Mideatis

Alcmena, et nocte minorem Iphiclum,

Cùm

Cùm ambos lavisset, et lacte replevisset,
 Posuit super scutum æreum, quod Pterelæ
 Amphitryon pulchram armaturam ademerat interfecto. 5
 Tangens verò mulier puerorum capita, *sic* dixit :
 “ Dormite, pueri mei, dulcem et excitabilem somnum :
 “ Dormite, animi mei, fratres duo, incolumes liberi,
 “ Felices dormiatis, et felices auroram consequamini.”
 Sic locuta, movit scutum grande : illos autem occupavit
 somnus. 10
 Cùm verò mediâ nocte ursa ad occasum vertitur,
 Juxta Orionem ipsum, ille autem latum ostendit humerum ;
 Tunc horrenda monstra duo infidiosa Juno,
 Cæruleis horrentes spiris dracones,
 Immisit ad latum limen, ubi sunt pervii postes januæ 15
 Domûs ; minis instigans ut devorarent infantem Herculem.
 Illi verò provoluti in terrâ, ventres ambo
 Cruorivorosolvebant : ab oculis verò mala flamma
 Euntibus lucebat, noxiumque expuebant venenum.
 Verùm ubi jam prope pueros venerunt, *era* lambentes, 20
 Tunc quidem experrecti sunt (Jove prospiciente omnia)
 Alcmænæ cari pueri : lux autem in domo extitit.
 Et alter quidem statim exclamavit, ubi malas bestias sensit
 Super cavum scutum, et obscænos vidit dentes
 Iphiclus, mollemque pedibus calcitrando dejecit lænam, 25
 Fugere cupiens : alter autem adversus hærebat manibus
 Hercules, amboque gravi innexuit vinculo,
 Comprimens jugulum, ubi mala venena sedem habent
 Perniciosi serpentibus, quæ etiam dii oderunt.
 Illi autem spirisolvebantur circùm puerum 30

Nuper

Nuper genitum, lactentem, nec sub nutrice unquam vagientem.

Mox verò rursus solverunt, cùm defatigati essent, spinas *dorsi*, Vinculi violenti conantes solutionem invenire.

Alcmena autem audivit clamorem, et prima expergescens est;

“ Surge Amphitryo : me enim metus tenet formidolosus :

“ Surge, neque pedibus tuis sandalia subjicias. 36

“ Nonne audis filiorum minor natu quàm clamat ?

“ Nonne sentis quòd nocte intempestâ adhuc hi parietes

“ Omnes collucent, *etiam* sine claræ auroræ luce ?

“ Aliquid mihi novi est in domo, est, care vir.” 40

Sic ait : ille verò è lecto descendit, conjugii obtemperans, Affabrefactum autem ad ensen properabat, qui illi ad caput Lectuli cedrino à clavo semper suspendebatur.

Ille utique petebat recens contextum lorum,

Levans alterâ *manu* vaginam, magnum è loto opus. 45

Amplus autem thalamus rursus caligine repletus est.

Tunc famulos clamore vocavit, gravem somnum efflantes,

“ Afferte quàm celerrimè ignem è foco arreptum,

“ Famuli mei ; et firma januarum removete repagula.

“ Surgite famuli operum patientes : ipse clamat : 50

Statim verò adierant unà cum lychnis ardentibus

31. Nuper genitum] Si, ut videtur, ad diutinum Alcmenæ partum spectat Poëta, verti debuit, *serò genitum* vel *diutino partu editum*. Alcmena de seipsâ ait apud *Ovidium*.

Septem ego per noctes, totidem cruciata diebus

Fessa malis, tendensque ad cælum brachia, magno

Lucinam Nixosque pares clamore vocabam.

Met. ix. 292.

Famuli :

Famuli : et domus, cū *pro se* quisque festinaret, repleta est.
 Ut sanè viderunt Herculem parvulum
 Belluas duas tenaciter manibus teneris prementem,
 Unā *quasi* collisione vociferabantur : ille verò ad patrem Am-
 phitryonem

55

Serpentes *comprehensos* porrigebat, et altè exiliebat gaudens
 Pueriliter : cumque risu ad pedes abjecit
 Patris sui, morte sopita horrenda monstra.

Alcmena deinde in suum coniecit gremium,
 Exanimatum metu biliosum Iphicium.

60

Amphitryo verò alterum sub agninam posuit lænam
 Puerum, et iterum ad lectum rediit ut dormiret.

Galli tertium jam ultimum diluculum cantu indicabant,
 Tunc Tiresiam vatem vera omnia dicentem

Alcmena cū vocasset, portentum exposuit recens :

65

Et ipsum respondere, quid eventurum esset,

Iussit : “ Et ne si quid (*inquit*) adversi Dii cogitant,

“ Reveritus me celes : non enim effugere posse

“ Homines id quod Parca per fila *sua* urget,

“ Vates Eueride, admodum sapientem te doceo.”

70

Sic locuta est regina : ille autem tali modo respondit :

“ Confide mulier optimæ prolis genitrix, nata ex sanguine
 Persei.

“ Per meum dulce lumen, quod olim ab oculis meis recessit,

“ Multæ Græcæ mulieres, mollia fila inter genua

“ Manibus versabunt, extremo vespere cantu celebrantes

75

“ Alcmenam nominatim : reverenter verò colent te mulieres
 Argivæ.

“ Talis hic vir in astriferum cœlum

“ Ascensurus est filius tuus lato pectore heros :

“ A

- “ A quo et bellæ omnes, et alii viri superabuntur.
- “ Illi in fatis est, ubi duodecim perfecit, in *domo* Jovis habitare, 80
- “ Labores : et pyrâ Trachinia, quicquid illi mortale est, absumet.
- “ Gener autem *eorum* Immortalium vocabitur, qui hæc excitârunt
- “ Monstra in latibulis degentiâ ad puerum lædendum.
- “ Tempus sanè erit illud, quando hinnulum in suo lustrò
- “ Serratis dentibus lupus videns, lædere non volet. 85
- “ Verùm, Domina, vide ut ignis tibi sub cinere paratus sit,
- “ Et ligna arida aspalathi instruite, vel paliuri,
- “ Vel rubi, vel vento agitatum ficcum acherdum :
- “ In silvestribus verò *hisce* lignis sectis combure hos dracones
- “ Mediâ nocte, quo tempore puerum tuum occidere ipsi volebant. 90
- “ Sub auroram verò aliqua ex ancillis collectum cinerem
- “ Projiciat bene omnem, ad fluvium ferens,
- “ In petras præruptas, in ventum secundum : statimque redeat,
- “ Non respectans : et puro lustrate domum sulphure
- “ Primùm, deinde sale mixtâ (ut consuetum est) 95
- “ Ramoque virenti coronatâ, aspergite purâ aquâ :
- “ Jovi autem mactate supremo masculum porcum,
- “ Ut hostibus *vestris* semper superiores sitis.”
- Dixit, et recedens ad eburneum currum abiit
- Tiresias, etsi multis annis gravis erat. 100
- Hercules verò apud matrem, sicut tenera planta in viridario,

93.] Vide Notam ad Textum.

N

Alebat,

Alebatur, Argivi *filius* dictus Amphitryonis.
 Literas quidem puerum senex docuit Linus,
 Filius Apollinis, procurator diligens, pervigil heros:
 Arcum autem tendere, et certum esse sagittæ jaculatorem,
 Eurytus à majoribus amplis locuples arvis *docuit.* 106
 Sed cantorem eum fecit, et ambas manus formavit
 In buxæ citharâ Philammonides Eumolpus.
 Quomodo verò à cruribus pòdicem invertentes ex Argo viri
 Sese mutuò luctando supplantant, et quomodo pugiles 110
 Sævi cæstibus, et quæ in terram proclinati
 Luctatores invenerunt certamina idonea arti,
 Omnia hæc didicit edoctus à filio Mercurii
 Harpalyco Phanoteo; cujus ne procul quidem conspectum
 Audacter quis sustinuit pugnantis in certamine: 115
 Tale supercilium terribili incumbibat faciei.
 Porro equos ad currum junctos educere, et circa metam
 Tutò flectentem rotarum modiolos *ne frangerentur* tueri,
 Amphitryo filium suum amans docebat 119
 Ipse, quoniam multa ex velocibus reportaverat certaminibus,
 In equestri Argo, pretiosa munera: et illi nunquam *in cer-*
tamine fracti
 Currus, quibus vehi solitus est, præ vetustate lora soluta ha-
 bebant.
 At *quomodo* hastâ directâ, tergo sub scutum occultatò,
 Virum peteret, et gladiatorum vulnera sustineret,
 Instrueretque aciem, atque insidias disponderet, (*vel aciem me-*
tiretur)
 Hostes aggrediens, et equites hortaretur,
 Castor eques docuit, quàm profugus ex Argo venisset,
 Quo tempore totum regnum et vineam magnam Tydeus
 Tenebat,

Tenebat, equestri Argo ab Adraſto accepto.

Caſtori autem nullus ſimilis inter heroas bellator 130

Alius erat, priuſquàm ſenium aboleret iuventam.

Sic autem Herculem cara edocuit mater,

Torus verò erat puero inſtructus prope patrem,

Exuvium leonis, valde illi ipſi gratum :

Prandium autem et carnes affatæ, et grandis è caniſtro panis

Doricus, qui facile etiam foſſorem ſatiare poſſet. 136

Verùm finito die exilem abſque igne fumebat cœnam :

Veſtes autem non elaboratas induebat ſuper mediam ſuram.

Deficit finis huius Idyllii.

Ex IDYLL. XXV.

HERCULES, *quomodo à ſe Leo NEMÆUS interfectus ſit, commemorat.*

HOC mihi primùm perficere præcepit certamen
Euryſtheus ; cupiebat autem ut me interficeret ſæva
beſtia.

At ego flexibilem arcum et cavam pharetram cùm acce-
piſſem

Sagittis plenam, ibam : alterâ verò manu clavam

Bene compactam, unâ cum ſuo còrtice, ex alto oleaſtro, 5

Satis magnam ; quam ipſe ſub ſacro Helicone

Cùm inveniſſem, unâ cum denſis integram evulſi radicibus,

Verùm ubi ad locum, in quo leo erat, perveni,

Tunc arcu accepto, ad flexibile cornu applicui

N 2

Nervum»

Nervum, et sagittam exitialem statim imposui. 10

Circumquaque autem oculos ferens, perniciosum monstrum
observabam,

Si ipsum adspicere possem, priusquàm ille me videret.

Jam diei medium erat : neque usquam vestigia illius

Observare poteram, neque rugitum exaudire,

Neque quidem quisquam hominum erat apud boves, aut in
opere 15

Apparens in confitis arvis, quem interrogarem :

Sed in stabulis pallidus metus quemque continebat.

Non tamen priùs pedes repressi, frondosum montem per-
scrutans,

Quàm viderem, et vires statim experirer.

Ille quidem in specum suum ante vesperam ibat, 20

Pastus carnibus et cruore : undique autem jubas

Squalidas maculatus erat tabo, trucemque faciem,

Et pectus : linguâ verò undique circum lingebat mentum.

Ego autem arbuſtis continuò umbrosiſ occultavi me,

In rupe sylvosâ, expectans quando veniret : 25

Et percussi sagittâ propiùs accedentis finistrum ile.

Fruſtra : neque enim sagitta per carnem penetrabat

Acuta, verùm reſiliens in virides herbas cecidit.

At ille caput fulvum à terrâ statim ſuſtulit,

Obſtupeſcens, et undique oculos circumvolvit, 30

Obſervans, hianſque terribileſ ostendit dentes.

Huic ego aliam ſagittam à nervo miſi,

Ægrè ferens quòd mihi priùs irrita effugiſſet è manu.

In medium verò jeci pectus, ubi ſedes eſt pulmonis :

Sed ne tunc quidem per corium penetravit dolorifica ſagitta,

Sed cecidit ante pedes omnino ſine effectũ. 36

Tertiò

Tertiò parabam, graviter animo commotus,
Tendere arcum : at me vidit circumspiciens oculis
Bellua ingens, longamque circum poplites volebat
Caudam, ac statim pugnam meditabatur : totum autem col-
lum ipsi 40

Irâ impletum est, et fulvæ horruerunt comæ
Irascenti : ac spina dorfi curva facta est sicut arcus,
Cum undique curvaretur ipse circa latera et ilia.
Quemadmodum autem curruum fabricator, multorum ope-
rum gnarus,

Cum ramos inflectit caprifici sectilis, 45
In igne prius calefactos ut rotæ sint currui qui ad axem vol-
vitur ;

Illius è manu caprificus densâ cortice elabitur,
Dum curvatur, et procul uno exiliit impetu :
Sic in me leo sævus eminus toto impetu profiliit, 49

Cupiens se corpore meo satiare. Ego autem alterâ sagittas
Manu prætendebam, et ab humeris duplex vestimentum ;
Alterâ verò clavam aridam supra tempora illius attollens,
Impingebam in caput : in duas verò partes asperam fregi
Ibidem sylvestrem oleam supra hirsutum caput

Indomitæ belluæ. Concidit vero ille, antequàm supervenirem,
Ex alto in terram, et tremulis pedibus constitit, 56

Nutans capite : nam caligo illi oculos ambos
Invasit, cum cerebrum intra os vi concussum esset.
Hunc igitur ego dolore exanimatum gravi
Observans, priusquàm iterum ad se rediens respiraret, 60

55. antequàm supervenirem] Contextus videtur poscere, ut ver-
tatur, *antequàm mihi superveniret.*

Ad

Ad invicti colli tendinem percussî antevertens,
 Abiecto in terram arcu et futile pharetrâ.
 Angebam autem firmiter, manus robustas comprimens
 A tergo, ne carnem mihi laniaret unguibus.
 Adque terram calcaneis pedes fortiter premebam 65
 Posteriores insistens, et lateribus femora muniebam,
 Donec illi extendi armos, rectum attollens
 Sine respiratione : animam autem ingentem accepit orcus.
 Hic Nemeæ fuit, ô amice, belluæ interitus,
 Multa priûs pecudibus et viris mala quæ intulerat. 70

EPIGRAMMATA.

I.

ROS Æ illæ roscidæ, et densum illud
 Serpyllum dicatum est Heliconiadibus *Musis* :
 At hæc nigra folia habentes lauri, tibi, ô Pythie Apollo:
 Delphica enim petra his te ornavit. (*vel hoc ornamentum*
tibi peperit.)
 Aram autem cruentabit cornutus hircus iste albus,
 Terebinthi comedens ultimum ramum.

ALIUD. 4.

Per illum vicum, ubi quercus *sunt*, ô caprarie, deflectens,
 Ficulneam invenies recens sculptam statuam.
 Ædes autem sacra pulchrè circumcurrit, et perenne
 Fluentum è faxis undique viret
 Lauris et myrtis, et odoratâ cupresso ;
 Ubi circumcirca diffusa est racemosa cum capreolis
 Vitis : vernæ autem stridulis cantibus

Merulæ

Merulæ modulantur variè sonora carmina :
 Flavæ lusciniæ sibilis ex adverso canunt,
 Cantantes gutture suavissimum sonum.
 Sede igitur illic, et amabilem Priapum
 Precare, ut ego possim renuntiare Daphnidis artoribus :
 Et mox sacrificaturum me *dic* pulchrum caprum : at si ab-
 nuerit,
 Hoc potitus volo tres hostias offerre.
 Sacrificabo enim juvencam, hirsutum hircum, agnum quem
 habeo
 Stabularium : audiat autem benevolè Deus.

ALIUD. 5.

Vifne, per nymphas, duplicibus tibiis cantare
 Suave aliquid mihi ? et ego fistulam sumens
 Incipiam aliquid sonare : bubulcus autem simul oblectabit
 Daphnis, cerâ compacto spiritu [i. e. *fistulâ*] modulans.
 Stantes verò prope hirsutam quercum post antrum,
 Pana capripedem privaverimus somno.

ALIUD. 6.

Ah miser tu Thyrsi ! quid proderit, si contabefacias
 Lacrymis geminos oculos lugendo ?
 Abiit capella, præclara soboles, abiit ad inferos ;
 Nam durus ungulis *eam* comprehendit lupus :
 Canes verò clamant : quid prodest, quùm illius
 Nec os *quidem* neque cinis relictus sit pereuntis ?

EPITAPHIUM ORTHONIS. 8.

Hospes, Syracusanus vir Orthon hoc tibi præcipit,
 Hybernâ nocte ebrius ne iter facias.

Nam

Nam et ego talem habeo interitum: et pro magnâ
Patriâ *meâ*, peregrinâ *terrâ* jaceo coopertus.

IN SIMULACRUM *cœlestis Veneris*. 13.

Venus ista non *est* vulgaris: propitiam redde deam, vocans *eam*

Cœlestem, castæ donarium Chryfogonæ
In domo Amphiclis, cum quo et liberos, et vitam habuit
Communem: semper autem ipsis meliùs quotannis erat
A te incipientibus, ô veneranda: nam dum curant
Immortales, ipsi plus habent mortales.

EPITAPHIUM EURYMEDONTIS. 14.

Parvulum filium reliquisti; et ipse etiam in flore ætatis,
O Eurymedon, hoc sepulcrum mortuus obtinuisti
Tibi quidem sedes *est* inter divinos viros; hunc autem cives
Honorabunt, patris memores utpote boni.

IN IDEM. 15.

Cognoscam siquid amplius bonis *viris* tribuas, an etiam
improbis

A te, ô viator, itidem æqualem habeat *honorem*.
Salveat iste tumulus, inquires: nam Eurymedontis
Jacet sacrum levis super caput.

IN HIPPONACTEM. 21.

Poëta hîc Hipponax jacet.
Si quidem improbus *es*, ne accedas sepulchrum:
Sin autem es bonus, et à probis *natus*,
Confidens fede; et, si volueris, dormi.

E X

C A L L I M A C H O

C Y R E N Æ O.

HYMNUS in JOVEM.

O V I S aptud sacrificia quid aliud sit celebrare
Melius, quàm Deum ipsum, semper magnum
semper regem,

Terrigenarum expulsores, jura dantes cœlicolis?
Et quomodo ipsum, Dictæum canemus, an Lycæum?
In dubio admodum hæret animus: quoniam patria Jovis
controverſa est.

Jupiter, te quidem *alii* Idæis in montibus aiunt natum,
Jupiter, te verò *alii* in Arcadiâ: utri, pater, mentiti sunt?
Cretenses semper mendaces; etenim, sepulcrum, ô Rex, tuum
Cretenses fabricârunt: tu autem non periisti: es enim semper.
In Parrhasio autem te Rhea peperit, quâ parte maximè 10
Erat mons nemoribus obtektus: inde locus ille est
Sacer: neque eum aliquod indigum Lucinæ
Animâl, neque mulier adit *ulla*: sed ipsum Rheæ
Veterem nominant puerperii lectum Apidanes.

Hic te postquam mater magno deposuit ex utero, 15
Statim quærebat rivum aquæ, ubi partûs sui
Sordes ablueret, tuumque corpus purgaret.

O

Ladon

Ladon verò magnus nondum fluebat, neque Erymanthus
 Limpidissimus amnium : sed adhuc sicca erat omnis
 Arcadia : quæ tamen futura erat maximè aquosa 20
 In posterum, quoniam tum quidem cùm Rhea zonam solveret,
 Sanè multas desuper quercus liquidus Iaon
 Produxit, multos etiam Melas fluvius ferebat currus :
 Multæ præterea supra Cariona, quamlibet nunc sit humidus,
 Lustra construxerant feræ ; ibatque aliquis 25
 Pedester et super Crathin, et super scruposam Metopen
 Sitibundus : sed multa aquæ copia sub pedibus latebat.
 Itaque in hâc difficultate constituta dicebat veneranda Rhea,
 “ Terra chara, parito et tu *undam* : tui verò dolores leves
sunt.”

Dixit : et cùm extendisset Dea magnum in sublime cubitum,
 Percussit montem scepro. At ille in duas partes latè
 discessit, 31

Effuditque magnum fluxum. Tum corpus ubi purgaverat,
 O Rex, tuum fasciis involvit : et Nedæ te dedit portandum
 In recessum Cretensem, ut clam *ibi* educareris ;
 Neque vanam reposuit Dea illi gratiam, quippe fluvium 35
 Illum Nedam appellavit ; qui quidem copiosus juxta ipsum
 Cauconum oppidum, quod Leprium vocatum est,
 In mare defertur : illum autem *fluvium* aquam vetustissimam
 Posterì bibunt Lycaoniæ ursæ, (i. e. *Arcades.*)

Jupiter, te verò Corybantum sociæ ulnis acceperunt 40
 Diætææ Meliæ : te verò sopivit Adrastea
 Cunis in aureis : tu autem suxisti plena lactis ubera
 Capræ Amaltheæ : et insuper dulcem favum comedisti.
 Extiterunt enim subito opera Panacridis apiculæ
 Idæis in montibus, quos vocant Panacra. 45

Sirenuè

Strenuè verò Curetes circa te armatum tripudium saltârunt,
Arma pulsantes : ut Saturnus auribus sonitum
Clypei audiret, non autem tui vagientis.

Pulchrè quidem adolevisti, pulchrèque educatus es, ó cœ-
lestis Jupiter :

Celeriter verò puber factus es, et velox tibi oborta est lanugo.
Sed et quàm adhuc adolescentulus esses, cogitâsti omnia
tanquam adultus : 51

Ideoque tibi fratres, quamvis natu priores essent,
Cælum non inviderunt ut tu haberes in divisione assignatam
domum.

Prisci autem non omnino veraces fuerunt Poëtæ :
Dixerunt fortem filiis Saturni trifariam sedes divisisse. 55
Non te Deorum regem sortes fecerunt ; sed opera manuum,
Tuaque Vis et Robur, quod etiam collocâsti prope thronum
tuum.

Sed constituisti avem omnium præstantissimam nunciam
Tuorum auguriorum, quæ utinam amicis meis fausta osten-
das.

Delegisti præterea *tibi* juvenum præstantissimos : non tu na-
vium

Peritos, non virum scutatum, non poëtam :
Sed hæc quidem Diis minoribus temere reliquisti,
Alia curanda aliis : tu verò *tibi* elegisti urbium principes
Ipsos : quorum sub potestate est agricola, quorum peritus
militiæ,

Quorum remex, quorum *sunt* omnia : quid enim non domi-
nantis sub potestate ? 65

Verbi gratiâ fabros canimus Vulcani :
Milites verò Martis ; venatores autem Chitones
Dianæ ; Phœbi denique, qui lyræ bene sciunt modos.

Q 2

At

At ex Jove sunt reges : quoniam Jovis nihil regibus
 Divinius est, ideoque ipsos tuam *tibi* delegisti sortem :
 Dedisti autem *iis* urbes custodiendas : ipse autem sedes
 In arcibus, inspector tam *eorum* qui judiciis
 Populum iniquis, quàm *eorum* qui contra rectis gubernant.
 Salve plurimùm, ô Saturnie summe, dator bonorum,
 Dator incolumitatis ; tua verò opera quis celebret ? 25
 Non fuit, non erit. Quis Jovis opera celebret ?
 Salve, Pater, salve iterum. Da verò *nobis* et virtutem et opes.
 Neque sine virtute opulencia potest homines beare,
 Neque sine opulentiâ virtus. Da ergo et virtutem et opes.

EX HYMNO in APOLLINEM.

Quantopere iste Apollinis se commovit laureus ramus !
 Quantopere hoc totum adytum ! procul, procul *sit*,
 quisquis facinorosus.

Et certè ostia pulchro pede Phœbus tundit.
 Non vides ? annuit Deliaca suave quid palma
 Repente, et olor in aëre pulchrè modulatur. 5
 Ipsa *vos* nunc repagula forium recumbite,
 Ipsi etiam *vos* vestes. Deus enim jam non longè *abest*.
 At *vos*, pueri, ad cantum et ad chorum accingimini.
 Apollo non cuivis apparer, sed *ei* quisquis vir bonus *est*.
 Qui ipsum viderit, is magnus : qui non videt, abjectus ille *est*.
 Videbimus te, ô Apollo, et nunquam erimus abjecti. 11
 Neque tacitam lyram, neque tacitum gressum
 Phœbo præsente pueri habere *debent*,

Audientes

Audientes favete linguis in Apollinis cantu.

Favet et pelagus, quando celebrant poëtæ 15

Aut lyram aut arcum Lycorei arma Apollinis.

Neque Thetis Achillem deplorat lugubriter mater,

Quando Io Pæan, Io Pæan audiverit.

Sed et lacrymosum differt dolores saxum,

Quod in Phrygiâ, humidus lapis, stat. 20

Io io resonate : grave *est* cum Diis contendere.

Chorum hunc Apollo, si ex sententiâ ejus cecinerit,

Honore afficiet : potest enim, quia à Jovis dextrâ sedet.

Atqui haud chorus *ipse* Apollinem unum tantum die canet :

Largam enim canendi materiem præbet : quis non facile

Phœbum canat ?

Aurei sunt Apollini et amictus, et fibula,

Et lyra, et arcus Lyctius, et pharetra :

Aurei etiam calcei : abundat enim auro Phæbus,

Et omnium rerum copiâ affluit, *id quod* è Pythone colligas.

Quin etiam semper formosus, et semper juvenis *est* : nun-

quam Phœbi 30

Teneris ne tantillum quidem lanuginis increvit genis.

Capilli verò odoratum in terram stillant oleum.

Non adipem crines Apollinis stillant,

Sed ipsam panaceam. In quâcunque autem urbe illæ

Guttæ in terram deciderint, *ibi* omnia incolumia fiunt. 35

Arte præterea nemo tam variâ est præditus, quàm Apollo,

Ille sagittatorem fortitus est virum, ille poëtam.

Phœbo enim et arcus curæ est et carmen.

Illius etiam *sunt* sortes, et vates : à Phœbo item

Medici didicerunt prolationem mortis. 40

Phœbum etiam Nomium cognominamus, ex illo tempore

Ex

Ex quo juxta Amphrysum jugales pavit equas,
Pueri amore inflammatus Admeti.

Facile quidem pascuum sit plenum bubus, neque capræ
Egeant sobole admixtæ ovibus, in quas Apollo
Pascentes oculum conjecerit: neque sine lacte
Oves, neque infœcundæ fuerint, sed omnes sub se agnum
habuerint:

Et quæ unipara erat, gemellipara repente fuerit.

Phœbus etiam secuti urbes condere solent
Homines. Phœbus enim semper urbibus gaudet
Condendis, et ipse fundamenta earum Phœbus ponit.
Quadrimum adhuc prima fundamenta Phœbus jecit
In pulchrâ Ortygiâ, rotundam prope paludem.
Diana venari solita capita affiduè caprearum
Cynthiadum afferebat, ipse vero compingebat aram Apollo.
Construxit quidem cornibus fundamenta, compegitque aram
Ex cornibus: corneos autem undique subjecit parietes.
Sic didicit prima fundamenta Phœbus jacere.
Phœbus etiam in fœcundo solo meam patriam Batto indica-
vit oraculo:

Et Libyam ingredienti corvus præivit populo
Auspicatus coloniæ deductor: et juravit se mœnia daturum
Nostris regibus: et semper stat jurejurando Apollo.
O Apollo, multi te Boëdromium appellant,
Multi etiam Clarium (undique enim nomen tibi multiplex)
Sed ego Carneum. Mihi sic te vocare est patrii moris.
Io io Carnee, multis precibus adorande, tuæ verò aræ
Flores quidem gerunt in veré, quotquot Horæ
Pictos tum producunt, Zephyro adspirante rorem,
Hyeme verò crocum suavem, et semper tibi perpetuus ignis est:
Neque

Neque unquam hesternum absomit carbonem cinis. 70

Vehementer utique lætatus est Apollo, quando cincti balteis

Bellonæ (i. e. *armati*)

Viri tripudiârunt cum flavis Libyffis,

Solenne ubi ipsis Carneæ festivitatis advenisset tempus.

Io, io Pæan, audimus : quoniam istum

Delphicus tibi primum hymnum invenit populus, 75

Quo tempore jaculationem aurearum demonstrâsti sagittarum.

Nam Pythonem tibi descendenti occurrit immanis bestia,

Horribilis serpens : hunc tu quidem occidisti, aliam super
aliam

Mittens velocem sagittam, acclamavit autem populus,

Io, io Pæan, mitte sagittam, *primo* statim *ab ortu* te Mater

Peperit auxiliatorem. Atque hoc nomine jam ex illo cele-
braris. 81

Invidia in aures Apollinis clanculum dixit,

"Non admiror poëtam, qui non tantum, quantum pontus,
cantat."

Invidiam Apollo pede repulit, et sic dixit :

"Assyrii fluvii copiosus est fluxus, sed multas 85

"Sordes terræ et multam in aquâ illuviem trahit.

"Cereri autem non ex omni fluvio aquam libant Melissæ :

"Sed qui purus et nullâ forde infectus serpit

"Fonte è sacro parvus latex, eximius *aquarum* flos, *hunc* *h-*
bant."

Salve rex : sed invidus, ubi male pereat, illuc abeat. 90

EX HYMNO in DIANAM.

DIANAM (neque enim leve est canentibus, si ejus
obliviscantur)

Celebramus, cui arcus et venationes curæ sunt,
Et tripudium spatiosum, et in montibus ludi,
Principium hinc ducentes, quomodo, quum patris insideret
genibus,

Puella adhuc adolescens, hæc *verba* ad patrem protulerit: 5

“ Da mihi, Pater, virginitatem æternam conservare,

“ Et nominum multitudinem : ne mihi se Phœbus certando
præferat.

“ Da etiam sagittas et arcus, sine, Pater : non à te pharetram,

“ Nec postulo magnum arcum, (mihi Cyclopes sagittas

“ Confestim fabricabunt, mihi etiam flexilem arcum) 10

“ Sed ut lucem feram, et ad genua usque tunica

“ Succingar fimbriatâ, quando agrestes feras perimo.

“ Da mihi item sexaginta tripudii socias Oceaninas,

“ Omnes novem annos natas, omnes adhuc puellas discinctas.

“ Da quoque mihi pedissequas Amnisidas viginti nymphas :

“ Quæ mihi et calceamenta venatica, et, ubi ampliùs neque
lynceas 16

“ Neque cervos arcu feriam, celeres canes bene curent.

“ Da præterea mihi omnes montes : urbem verò mihi quam-
cunque imperti,

“ Quamcunque vis, rarum enim *hoc erit*, quum Diana in
urbem ibit.

In

" In montibus habitabo : urbes verò accedam hominum,
 " Solummodo quàm acutis pariendo doloribus mulieres 21
 " Oppressæ vocent me opitulatricem : quibus me Parcæ,
 " Ut primum nata sum, sortem assignârunt opem ferendi :
 " Quoniam et quàm tunc pareret et *in utero* ferret, non doluit
 " Mater, sed sine labore è suo deposuit utero." 25

Sic Puella locuta, barbam voluit patris

Contingere : sed sæpius frustra extendit manus,
 Usquedum attingeret. Pater autem annuit cum risu,
 Dixitque, eam demulcens : " Si mihi tales liberos Deæ
 " Pariant, parvi utique ego zelotypæ Junonis 30
 " Iracundiam æstimem : habe, filia, quæcunque ultro
 " Postulas : sed et alia insuper multò majora dabit pater.
 " Triginta tibi urbes, et turrini non unam dabo :
 " Triginta tibi urbes, quæ neminem alium Deum honorare
 " Scient quàm solam te, et Dianæ *soli* vocari. 35
 " Multas verò communiter cum aliis urbes dimetiendas
 " Tam mediterraneas, quam insulas *tibi* dabo : et in omni-
 bus erunt

" Dianæ aræ ac luci. Sed et viis
 " Præeris et portibus inspectrix." Sic ille quidem locutus
 Dicta rata fecit capitis nutu ; ibat autem puella 40
 In Leucum, Cretensem montem, sylvis comantem :
 Inde ad Oceanum : multas verò ibi delegit *sibi* nymphas,
 Omnes novennes, omnes adhuc puellas discinctas.
 Valde autem lætabatur Cæratu fluvius, lætabatur et Tethys,
 Propterea quòd Latoniæ filias mitteret socias. 45

Hinc deinde ad Cyclopas perrexit ; eosque reperit
 Insulâ in Liparâ (Liparæ novum est *nomen*, sed tum erat
 Nomen ei Meligunidi) ad incudem Vulcani

P

Circumstantes

Circumstantes ferrum candens : properabatur enim ipsis grave
opus :

Equestrè fabricabant Neptuno aquarium. 50

Nymphæ verò pertimuerunt, cùm viderent horrida monstra

Jugis Offe montis similia (omnibus autem sub fronte

Lumina *erant* unocula, clypeo æqualia quadruplici,

Torvum tuentia) et cùm strepitum audirent

Incudis resonantis, nam magnus ac vastus spiritus *erat* 55

Follium, ipsorumque gravem gemitum. Insonabat enim

Ætna,

Insonabat et Trinacria, Sicanorum sedes : insonabat et prox-
ima

Italia, magnumque item strepitum Corsica reddebat,

Cùm illi malleis sublatis super humeros,

Aut æs candens è camino *eductum*, aut ferrum 60

Alternè ferientes, strenuè laborabant ;

Propterea ipsos non potuerunt sine timore Oceaninæ

Nè contra quidem aspicere, neque sonitum auribus percipere.

Neque hoc mirum : illos enim etiam non admodum adhuc
parvæ

Nunquam sine horrore aspiciunt Deorum filiæ. 65

Sed cùm puellarum aliqua immorigera adversus matrem pec-
cavit,

Mater quidem Cyclopas suam contra filiam advocat

Argen, aut Steropen : è domo verò interiori

Provenit Mercurius, fuligine oblitus atrâ ;

Statim *is* puellam territat : at ipsa genitricis 70

Subit græmium, pōnens super oculos manus.

Tu verò, puella, *etiam* longè ante, cùm adhuc trima es,es,

Ubi venit Latona in *Liparam* te in ulnis gestans,

55.) vide Notam ad Textum.

Vulcan

Vulcano *eam* arcescente, ut dona primi aspectûs daret,

Br nte te in robustis collocante genibus,

75

Ex *illius* magno pectore hirsutos excerpisti pilos.

Itaque valde animosa ipsos sic tum affata es :

“ Cyclopes, etiam mihi aliquem Cydonium, agedum,
arcum,

“ Et sagittas, cavamque thecam sagittarum, (i. e. *pharetram*.)

“ Fabricate. Nam et ego sum Latonia, sicut Apollo *Latenius* est.

80

“ Quòd si ego sagittis agrestem aprum, aut aliquam grandem

“ Feram *venatu* cepero, eam sanè Cyclopes comedent.”

Dicebas. At illi perfecerunt, statimque armata es, Dea :
Continuò autem ad catulos parandos perrexisti ; pervenisti
verò ad stabulum

Arcadicum Panos. Is verò *tum* carnes lyncis secabat

85

Mænaliæ : ut ejus fœtæ canes escam comederent.

Tibi autem barbatus ille (*Pan*) duos quidem canes, semialbos,

Tres verò pendulis auribus, et unum diversicolore, qui vel
leones

Ipsos resupinantes, ubi apprehendissent cervices,

Rapiebant adhuc vivos in stabulum ; septem præterea dedit

Velociores ventis Cynosuridas, quæ ad persequendum

91

Promptissimæ erant hinnulosque, et non conniventem lepor-
rem,

Et ad cubile cervi, et hystricis ubi essent nidi

Indicandum, et ad vestigium damæ perducendum.

Inde digressa (unà verò et canes ibant)

95

Reperisti ad radices montis Parrhasii

Salientes cervas, rem magnam, quæ quidem in ripis

Semper pascebantur nigris-lapillis-oppleti Anauri,

P 2

Majores

Majores tauris; in cornibus verò resulgebat aurum.
 Statim verò tu obstupefacta es, et tuum apud animum dix-
 isti,

109

“Hæc sanè prima præda Dianâ digna foret.”

Quinque erant omnes, quarum quatuor cepisti velociter in-
 citata,

Absque canum cursu: ut tibi celerem currum traherent:

Unam verò, (quæ trans Celadonta fluvium effugerat

Junonis instinctu, certamen Herculi

105

Ultimum ut esset) collis Ceryneüs recepit.

Diana virgo, Tityi interfecitrix, aurea quidem tibi

Arma, et cingulum, et aureum junxisti currum,

Injecistisque aureos, dea, cervis frænos.

Ubi verò te primùm corniger currus sustulit?

110

Hæmo in Threicio, unde Boreæ procella

Exoritur, male vestitos homines gravi frigore infestans.

Ubi autem secuisti pinum? et à quâ flammâ accendisti?

Myfio in Olympto: ignis verò injecisti vaporem

Inextincti, quem patris Jovis fundunt fulmina.

115

Sed quoties, ô dea, argentei arcûs periculum fecisti?

Primam quidem in ulmum, alteram verò misisti in quer-
 cum,

Tertiam rursus in feram: quartam non ampliùs in quercum

Sed illam in sceleratorum urbem *sagittam* jecisti, qui et in
 suos,

Qui et in peregrinos nefaria multa perpetraverant.

120

Ab miseri, in quos tu gravem impinges iram!

Pecudes ipsorum pestis devorat, opera verò grando:

Tondenturque senes propter filios: et mulieres,

Aut iactæ moriuntur puerperæ, aut profugæ

Pariunt

Pariunt : earum verò nihil talo recto infistit. 125

Quos autem *contra* hilari vultu et benigna tu respexeris,
 Illis quidem et tellus bene fert spicam, et bene proventus
 Quadrupedum, beneque opulentia augetur, neque in sepul-
 crum

Veniunt, priusquam admodum annosum quoddam, (i. e. *se-*
nium) attigerint.

Neque discordia devorat *horum* familiam, quæ etiam quam-
 vis bene 130

Constitutæ domos perturbavit : sed mensam
 Fratriæ et glories circum unam fellas collocant.

Veneranda, illorum *in numero* quidem sit, quicumque mi-
 hi *est* amicus verus,

Sim verò *et* ipse, regina : curæ etiam sit mihi semper car-
 men,

In quo quidem Latonæ nuptiæ erunt : in quo tu crebra *eris*,
 In quo etiam Apollo, in quo et tui omnes labores ; 139

In quo canes et fagittæ. et canthi rotarum, qui te facile
 Spectabilem ferunt, quando in Jovis domum *currum* agitas.

Ibi occurrentes tibi in vestibulo excipiunt

Arma quidem Mercurius Acaceus, Apollo autem 140

Ieram quancunque portas, sed id ante faciebant quàm scilicet
 advenisset *in cælum*

Fortis Alcides : nunc autem non ampliùs hoc negotium

Phœbus habet : talis enim semper Tirynthius indefessus

Stat ante portas, expectans si quippiam afferens

Redeas pingue edulium : Dii autem omnes super eo (sc.

Hercule) 145

Indefinenter rident : in primis verò socrus ipsa *Juno*,

Cùm taurum de turru prægrandem, aut cùm ille aprum

Sylvestrem

Sylvestrem fert è posteriori pede adhuc palpitantem,
Astuto admodum sermone te, dea, sic feriò monet ;

“ Feri noxias feras, ut mortales te auxiliatricem, 150

“ Sicuti me *auxiliatorem* vocent. Sine capreas et lepores

“ In montibus errare. Quid enim capreae et lepores

“ Faciant ? fues opus *rusticorum*, fues culta vastant :

“ Et boves hominibus ingens malum sunt, feri et hos.”

Sic ait, et celer magnam circa feram laborat. 155

Tibi verò Amnisiades *nymphæ* à jugo solutas

Stringunt cervas, et ad eas multum pabuli

Junonis è prato demetentes comportant

Velox natu trifolium : quod et Jovis equi comedunt :

Præterea et aureos loculos implent 160

Aquâ, ut cervis potus gratus sit.

Ipsamet verò in patris domum venis, ibique te in sedem *suam*

Omnes simul invitant : tu autem Apollini affides.

At quando nymphæ te in choro circumdederint

Prope fontem *Ægyptii* Inopi *in Delo*, 165

Aut prope Pitane (nam et Pitane tua *est*) nunquam istum

Transivit sol pulchrum chorum : sed aspectat,

Curram inhibens, et dies *ipsi tum* protrahuntur.

Quæ verò tibi insularum, quis mons placuit potissimum ?

Quis portus ? quæ urbs ? quam præcipuè nympharum 170

Dilexisti ? et quales heroïnas habuisti sodales ?

Dic, Dea, tu quidem nobis, ego verò aliis canam.

Ex insulis quidem Doliche, ex urbibus verò tibi placuit Perga,

Taygetus autem ex montibus, portus denique Euripi.

Præ cæteris autem Gortyniam adamâsti nympham,

Cervorum interfetricem, Britomartin, certam jaculatricem ;

cujus olim Minos 176

Percussus amore pervagatus est montes Cretæ.

Nympha

Nympha verò aliàs quidem hirtis sub quercubus latitabat,
 Alias autem in locis uliginosis. At ipse novem menses
 erravit.

In locis præruptis, et pendentibus scopulis: nec intermisit in-
 fectionem, 180

Donec propemodum apprehensa *nympha* defiluit in mare
 Ab alto *rupis* vertice, inciditque in piscatorum
 Retia, quæ ipsam conservârunt: unde deinceps Cydones
 Nympham quidem *ipsam*, Dictynnam; montem verò, unde
 defiluit *nympha*,

Dictæum appellant: excitâruntque ibi aras. 185

Veneranda, quæ multas domos et multas urbes possides,
 salve Chitone:

Quæ Miletum habitas: nam te Neleus fecit
 Ducem, quando navibus solveret è Cecropiâ:
 Chesiâ, Imbrasiâ, primæ sedis *dea*. Tibi Agamemnon
 Gubernaculum navis suæ dedicavit in templo, 190
 Munus contra navigandi difficultatem, quando ipsi obstrinx-
 eras ventos,

Cùm naves Achivæ Teucrorum oppida vexatum
 Navigare vellent propter Helenam Rhamnusiâ iratæ.

Tibi etiam Amazones, belli avidæ,
 Olim in littore Ephesi statuam posuerunt, 195

Fagino sub trunco: peregitque tibi sacrum Hippo.
 Ipsæ verò *Amazones*, Upi regina, pyrricham circa saltârunt
 Prîmò quidem scutatæ armatam, deinde verò in orbem
 Ducentes latum chorum; fuccinuerunt autem suaves
 Acutè fistulæ, ut saltarent junctim. 200

(Nondum enim ossa hianulorum perforata erant,

Quod

Quod inventum est Minervæ, cervo noxium) Cucurrit autem
sonus

Sardes usque, et tractum Berecynthium : illæ verò pedibus
Valdè strepebant, insonabantque pharetræ.

Illud porrò deinceps circà simulacrum amplum templum 205

Ædificatum est, quo nullum divinius aspiciet Aurora,

Neque ullum opulentius : facile Pythona superet.

Quare insaniens vastaturum se *hoc* comminatus est

Lygdamis, homo injurius, et insuper exercituum equimulso-
rum

Adduxit Cimmeriorum, arenarum instar, qui apud ipsum

Adjacentes habitant vaccæ Inachiæ transitum. 211

Ah stultissimus regum, quantum erravit ! neque enim futu-
rum erat

Ut vel ipse in Scythiam retro, vel quisquam alius,

Quorumcunque in prato Caystrio consistere currus,

Reverteretur. Ephesum enim semper tui arcus tuentur.

Veneranda Munychia, portuum præses, salve Pheræa.

Nemo dedecore afficiat Dianam : neque enim Œnei,

Aram ejus negligentis, patriam pulchra venerunt certamina,

Neque quis cervorum venatione, neque jaculandi peritiâ di-
vam provocet :

Non enim Agamemnon parvâ se jactavit mercede, 220

Nec quis ambiat *hanc* virginem : neque enim Otus,

Neque Orion lætas nuptias appetiverunt.

Neque saltatum aliquis fugiat solemnem : neque enim Hippo

Absque fletu circà aram ejus renuit tripudiare.

Salve, magna regina, et propitia sis *huic* cantui. 225

EX HYMNO in DELUM.

SACRAM, ô anime, quò tempore aut quando celebrabis

Delum, Apollinis nutricem, equidem omnes
Cyclades, quæ insularum sanctissimæ in mari jacent,
Carminè dignæ sunt : Delus verò vult primas ferre
A Musis, quòd Phœbum carminum præfidem 5
Et abluit, et fasciis involvit, et ut Deum celebravit prima.
Ut Musæ poëtam, qui Pimpleam non canit,
Odere; sic Phœbus cum, quicumque Deli obliviscitur.

Delum nunc igitur carmine impertiam, ut Apollo
Cynthius laudet me, ejus caræ studiosum nutricis. 10
Illa verò ventosa, et aspera, ut quæ et mari percussa,
Mergisque magis celebrata quam equis,
In mari stabilitur, quod circa ipsam copiosè volutum
Icaræ multam ejicit undæ asperginem :
Ideoque eam piscatores marivagi incoluerunt. 15

Sed nulla invidia est inter primas insulas illam numerari.
Aliæ quidem turribus firmis munitæ sunt,
Delus autem Apolline. Quod verò firmitus septum Apolline?
Muri quidem et lapides ab impulsu concidunt
Strymonii Boreæ : at Deus permanet semper immotus. 20
Dele chara, talis te propugnator defendit.

Quoniam verò plurimæ te circumsonant cantiones,
Quanam potissimum coronabo te? quid tibi jucundum erit
auditu?

An quò pacto primum magnus Deus montes concutiens,
Ense trifulco, quem ei Telchines fabricaverant, 25
Insulas marinas effecerit : deorsumque omnes

Ab radicibus protruserit, et in mare provolverit;
 Et alias quidem in alto, ut continentis obliviscerentur,
 Firmiter defixit: te verò haud *ulla* constrinxit necessitas,
 Sed libera mari innatabas: nomen autem erat tibi 30
 Asterie antiquitus: quoniam in altam defilueras fossam,
 E coelo, fugiens Jovis concubitum, astro similis.
 Quoad quidem te nondum aurea attigerat Latona,
 Tandiu Asterie, et nondum vocabaris Delus.
 Sæpe te à Trœzene, * à Xanthi urbe 35
 Venientes Ephyræ, in Saronico sinu
 Nautæ conspexerunt; et ex Ephyrâ abeuntes,
 Ipsi quidem te non ampliùs viderunt: tu verò angusti ad ra-
 pidum
 Ieras fretum Euripi cum strepitu fluentis,
 Eodemque die Chalcidici averfata maris undam, 40
 Usque ad Atheniensium nataveras promontorium Sunium.
 At cùm Apollini natale solum præbuisses,
 Tum hoc tibi remunerationis loco nautæ nomen dederunt,
 Quòd non ampliùs obscura innatabas, sed in maris
 Fluctibus Ægæi pedum tuorum affixeras radices. 45
 Neque Junonem infestam timuisti, quæ quidem *aliis*
 omnibus
 Atrociter indignabatur puerperis, quæ Jovi liberos
 Pepererant: Latonæ verò præcipuè, quoniam sola
 Jovi paritura erat chariorem Marte filium.
 Hæc quidem de causâ ipsa speculabatur in coelo, 50
 Irâ vehementi concitata, et non effabili: detinebat enim
 Latonam
 Afflictam partûs doloribus: duo verò ab eâ constituti erant
 custodes,

* Vide autem Notam ad Textum.

Terram observantes ; unus quidem solum terræ continentis,
Sedens in excelso vertice Thræcii Hæmi,
Crudelis Mars observavit in armis : ejus autem interim equi
SeptemPLICEM Boreæ juxta specum stabulabantur. 56

Altera verò insularum inspectrix latarum
Sedebat filia Thaumantis, occupato Mimante.
Ibi ergo illis civitatibus, quasunque adibat Latona,
Aderant comminantes, et prohibebant eam recipere. 60

Cæterùm cùm Achivæ ipsam respuissent civitates,
Retrò versus Thessaliam pedes vertit. Fugiebat autem
Anaurus,

Et magna Larissa, et Chironides rupes :
Fugiebat etiam Peneüs, qui fuit per Tempe.
Juno, tibi verò etiamnum immite pectus inerat ; 65
Neque fracta es, neque miserta es, quando lacertos
Ambos extendens, nequicquam talia diceret Latona :

“ Nymphæ Thessalides, fluvii genus, dicite patri
“ Ut sistat magnum fluxum : apprehendite ipsum mento,
“ Precantes ut Jovis prolem in aquâ ejus parere liceat. 70
“ Penee Phthiota, quid nunc ventis celeritate certas ?
“ An, obsecro, tibi sic semper veloces sunt pedes ? an prop-
ter me.

“ Tantummodo leves sunt ? fecistique volare eos
“ Hodie subitò ?—hic verò nihil audit.—O meum onus,
“ Quò te feram ? nam ægri defessi sunt nervi. 75
“ Pelion, ô Philyræ thalame, atqui tu mane,
“ Mane : quando et feræ in montibus sæpe tuis.
“ Graves partûs dolores effuderunt lænæ.”

Huic igitur et Peneüs respondit lacrymas profundens :
“ O Latona, necessitas magna est Dea, neque enim ego, 80

"Diva, tuum partum *apud me fieri* recuso : novi et alias

"Ablutas esse in me puerperas. Sed mihi Juno

"Graviter comminata est. Vide, quantus *hic* observator

"Monte ab alto speculetur, qui me facile

"Funditus subvertat. Quid conabor ? an interire

85

"Dulce quid sit tibi Peneum ? eat fatalis dies.

"Patiar tui causâ, si vel maximè fluvii

"Aridum fluxum habens æternum sim periturus,

"Et solus inter amnes abjectissimus futurus.

"Ecce me : quid plura ? voca tantum Lucinam."

90

Dixit, et inhibuit magnum fluxum. At ei Mars

Pangæi revulsa cacumina attollens erat

Injēcturus vorticibus, et obruturus fluenta.

Desuper verò increpuit, et scutum percussit cuspide

Hastæ : idque strepitum edidit armifonum : tremuerunt au-

tem Ossæ

95

Montes, et campus Cranonius, et frigidi

Recessus Pindi : metuque commota est universa

Theffalia. Talis enim è scuto resultabat fragor.

Ut cūm Ætnei montis incendio flagrantis

Commoventur omnes recessus, subterraneo gigante

100

Briareo in alterum latus se vertente,

Et fornaces stridunt sub Vulcani forcipe,

Et opera simul, horrendumque igne laborati lebetes

Et tripodes cadentes super se invicem resonant.

Tantus tunc exitit fragor scuti rotundi.

105

Peneüs autem non refugit, sed permansit perinde

Constans, ut initio, celeresque inhibuit vortices,

Donec ei Cœeis (i. e. *Latona*) clamavit, "Vale et servare !

"Servare ! ne patiaris aliquid mali meâ causâ, hâcce

"Pro

“ Pro misericordiâ ; gratia verò tibi retribuetur.” 110

Dixit, et cùm multa prius pertulisset, adiit *quoque* insulas
Maritimas. Sed nec hæ illam advenientem receperunt.

Asterie carminum amans, tu autem ex Eubœâ descenderas

Cycladas visura circumjacentes, neque diu ante,

Sed te adhuc recens à tergo Geræstia sequebatur alga. 115

Constitisti verò in medio, et commiserata Latonæ,

Algam omnem combussisti, quoniam ex animo flagrabas,

Miseram pariendi doloribus afflictam videns.

“ Juno, hoc in me statuas, quodcunque tibi libet. Neque
enim minas

“ Vestras curo. Transi, transi ad me, ô Latona.” 120

Dixisti : at illa infando et misero errori finem fecit ;

Sedebat autem Inopi ad fluvium : quem profundissimum

Tellus tunc emittit, cùm pleno fluvio

Nilus à præcipitio Æthiopico descendit.

Ibi verò solvit *Latona* zonam, retroque inclinata est humeris

Ad palmæ truncum, difficultate miserabili 126

Afflicta : humidus verò per corpus defluebat sudor.

Dixit autem anhelans : “ Quid matrem, puer, graves ?

“ Hæc tibi, care fili, insula supernatans mari *sepe tibi dat.*

“ Nascere, nascere puer, et lenis egredere ex utero.” 130

Sic hæc quidem locuta est. Olores verò, canori Dei can-
tores,

Maonio Pactolo relicto, circumvolârunt

Septies Delum, et accinuerunt puerperio,

Musarum vol res, vocalissimæ avium.

Atque hinc puer *Apollo* tot lyræ intendit nervos 135

Postea quoties olores partui accinuerant.

Ostavum nondum cecinerant, et ille exiliit. Altâ verò voce
Nymphæ

Nymphæ Deliades, fluvii genus antiqui,
 Cecinerunt Lucinæ sacrum carmen : statimque æther
 Æneus resonuit sonoram exultationem.

148

Neque Juno *id* graviter tulit : quia iram *ei* exemerat Jupiter.

Aurea tibi tunc omnia fundamenta facta sunt, Dele :
 Auro etiam rotundum per totum diem fluebat stagnum ;
 Auream quoque produxit stirpem ramus oleæ ;
 Auro item exuberavit altè fluens Inopus.

145

Ipsa autem denique auro de solo sustulisti puerum,
 Inque gremio reposuisti, et tale locuta es verbum :

“ O magna *terra*, ô multis aris ornata, multisque urbibus,
 multa proferens :

“ O pingues continentes terræ, et circumhabitatae insulæ,

“ Ipsamet ego sum illa tam inculta terra : sed à me

150

“ Delius Apollo *jam* nominabitur : neque ulla alia

“ Terrarum tantum Deo amabitur alteri :

“ Non Cerchnis Neptuno, domino Lechæi,

“ Non mons Mercurio Cyllenius, non Jovi Creta,

“ Quantum ego Apollini ; et ero haud ampliùs errabunda.”

Sic tu quidem dixisti : is verò dulcem traxit mammam

156

Ac proinde insularum sanctissima ab illo tempore

Vocaris, Apollinis nutrix ; neque te Bellona,

Nec Pluto, nec equi Martis calcant :

Sed tibi quotannis decumanæ semper primitiæ

160

Mittuntur : omnesque tripudia celebrant urbes,

Quæque ad auroram, quæque ad vesperam, quæque ad me-
 ridiem

Sedes posuerunt, et qui supra Boreale

Domicilia littus habent, valdè longævum (*vel antiquissimum*),
 genus.

Asteria

In D E L U M.

119

Asterie odora, te quidem circum insulæ
Orbe cinxerunt, et tanquam choro circumdederunt :
Nec tacitam, nec strepitu saltantium orbatam splendidus-
capillis

Hesperus despectat te, sed circumquaque personantem.
Asterie, multis aris multisque precibus ornata, ecquis te
nauta

Institor in *Ægæo mari* præteriit nâve properante ? 170

Nunquam tam vehementes illi adspirant venti,
Etiam cùm necessitas celerrimum urget cursum ; quin vela
Celeres nautæ contrahant : neque prius *inde* reverterint,
Quam circâ magnam tuam aram gyros egerint plagis
Percussam, et truncum sacrum oleæ momorderint, 175
Manibus retrò reflexis ; quos Delias invenit nympha
Ludos, et tenero Apollini risum.

O Ara insularum, pulcherrima sedes, salva sis *et ipsa*,
Salvus verò sit et Apollo, et quam peperit Latona.

Ex HYMNO in LAVACRUM PALLADIS.

QUotquot lotrices estis Palladis, exite omnes,
Exite : equas jam hinnientes

Sacras audivi, et Dea in promptu incedit :

Properate quæso, o flavæ, properate, Pelasgides.

Nunquam Minerva magnos abluit lacertos,

5

Priusquam pulverem equinis absterferit ab illis :

Ne

Ne *tum* quidem, cùm cruore foedata omnia ferens

Arma ab impiis rediit terrigenis.

Sed relictis omnibus aliis, à jugo cervicibus equorum

Solutis, undis abluit Oceani

10

Sudorem et guttas : purgavitque concretam

Omnem spumam ab ore fræna mordentium *equorum*.

O ite Achaides : et ne unguenta, neu alabastra,

(Modiolorum audio sonitum axibus circumdatorum)

Ne unguenta lotrices Palladi, neu alabastra

15

(Non enim Minerva unguenta mixta amat)

Attuleritis, neque speculum : semper venustus est oculus
illius.

Neque cùm in Idâ Phryx *Paris* dijudicavit litem,

In orichalcum magna Dea, neque Simoëntis

Inspexit in vorticem pellucidum :

20

Neque Juno. Sed Venus, claro ære accepto,

Sæpe eandem bis aliter disposuit comam.

Ipsa autem *Pallas* bis sexaginta cùm percurrisset duplicia
stadia,

Sicut apud Eurotam Lacedæmonia

Sidera scitè se perfricuit simplicibus acceptis

25

Unguentis, suâ natis ab arbore.

O puellæ, tunc ei rubor suffusus est, matutina qualem

Aut rosa, aut Punici mali granum habet colorem.

Egredere, Minerva : adest tibi grata cohors,

Virgines magnorum filiæ Acestoridarum.

30

Egredere, Minerva : urbium vastatrix aureâ insignis galeâ,

Equorum et scutorum quæ oblectaris strepitu.

Hodie aquariæ ne tingite *úrceos in flumine*, hodie Argos

Bibit è fontibus, non autem ex amnibus.

Hodie

Hodie servæ urnas, vel in Phrysiadeam, 35

Vel in Amymonen ferte, Danaï filiam.

Etenim auro et floribus aquas habens permixtas

Veniet pascuis Inachus ex montibus,

Minervæ lavacrum advehens pulchrum. Sed tu Pelasge,

Cave ne vel invitus reginam *Minervam* aspicias. 40

Quicumque aspexerit nudam *Minervam* arcis præfidem,

Argos aspiciet hæcce die postremum.

Diva *Minerva*, tu quidem egredere : interim verò ego quid-
dam

Hisce puellis dicam. Sermo autem non meus est, sed
aliorum.

Puellæ, *Minerva* nympham unam olim Thebis (vel potius
Thebanam) 45

Vehementer et præter cæteras amavit focias.

Matrem *Tiresiæ* : neque unquam sine illâ erat.

Sed et cum priscos ad Thespienfes,

Aut ad Coroneam, aut ad Haliartum ageret

Equos, Boeotorum culta peragrans, 50

Sæpe Dea ipsam suo sustulit curru :

Neque confabulationes nympharum, neque saltationes
Suaves erant, ubi non dux esset *Chariclo*.

Sed tamen et illam lacrymæ multæ manebant,

Quamvis *Minervæ* gratam existentem fociam. 55

Aliquando enim peplorum solutis fibulis,

In Hippocrene Heliconide pulchrè fluente

Lavabantur, et meridiana tenebat montem quies.

Tiresias verò solus adhuc cum canibus, modo in mento

Nigrescens *lanugine*, in sacro loco versabatur : 60

Et quia sitiebat admodum, ad rivum venit fontis

R

Miser ;

- Miser ; et invitus vidit quæ haud fas erat *videre*,
 Hunc autem, quamvis irata, tamen alloquebatur Minerva :
 “ Quis te, oculos tuos non ampliùs hinc deportaturum,
 “ O Everide, in funestam hanc viam perduxit Deus ?” 63
 Hæc quidem *sic* dixit ; at pueri oculos nox operuit.
 Constititque mutus ; conglutinaverat enim pavor
 Genua, et vocem impedit consilii inopia.
 At nympha *Chariclo* exclamavit, “ Quid meo puero facis
 “ Diva ? tales *vos* Deæ estis amicæ ?” 70
 “ Oculos mihi pueri abstulisti : ô fili miserande,
 “ Vidisti Minervæ pectora et ilia :
 “ Sed non *et* solem rursus videbis. O me miseram !
 “ O mons, ô Helicon non ampliùs mihi adeunde.”
 Ipsa quidem ambabus *ulnis* carum sibi filium amplexa 75
 Mater, *quasi* flebilium fatum lusciniarum (*vel potius* * luc-
 tum)
 Egit graviter lugens. Dea verò miserta est sociæ,
 Et ipsam Minerva tali affata est verbo :
 “ Præstantissima mulier, muta omnia rursus, quæcunque per
 iram
 “ Protulisti. Ego quidem filium tibi non feci cæcum.
 “ Neque enim Minervæ dulce est oculos puerorum 81
 “ Abripere. Sed Saturniæ sic jubent leges :
 “ Quisquis aliquem immortalium, nisi cùm Deus ipse velit,
 “ Conspexerit, non sine malo conspiciet magno.
 “ Præstantissima mulier, hoc quidem haud revocabile erit 85
 “ Factum : quandoquidem Parcarum sic innuerunt fila,
 “ Cùm primò ipsum peperisti. Nunc ergo accipe,
 “ O Everide præmium, quod tibi debetur.

* Vide Notam ad Textum.

“ O sociæ,

“ O socia, proinde ne lamentare : Hunc enim alia,

“ Tui causâ à me multa manent præmia. 99

“ Nam vatem constituam ipsum, *et quidem* celeberrimum inter posteros :

“ *Ac* profectò longè aliis præstantiorem.

“ Et intelliget aves, quænam fausta *sit*, quæque volitent

“ Temere, et quarum non boni ominis *sint* alæ.

“ Dabo et magnum baculum, qui ei pedes convenienter ducat,

“ Dabo etiam vitæ terminum longævum. 96

“ Et *ille* solus, ubi diem obierit, prudens inter mortuos

“ Versabitur, magno honoratus mortalium deductori *Plutoni*.”

Sic locuta annuit : Ratum autem *est*, cui annuerit

Pallas : etenim soli Jupiter hoc ex filiabus 100

Dedit Minervæ, ut paterna omnia habeat.

Lotrices, mater verò nulla peperit Deam,

Sed Jovis caput. Jovis caput cuicumque annuerit

Firmum *erit* : similiter cuicumque et filia ejus.

Venit Minerva nunc haud dubiè : proin recipite 105

Deam, ô puellæ, Argos quibus curæ est,

Cumque gratulatione, cumque votis cumque lætis acclamationibus.

Salve Dea, et curam gere Argi Inachii.

Salve, et educens, *ex urbe*, et rursus in *urbem* retro agas

Equos, et Danaorum agrum omnem conserva. 110

E X

APOLLONII RHODII

ARGONAUTICIS. LIB. III.

GREGIE verò inter omnes eminebat *Æsonides*
 E Pulchritudine et gratiis ; in eum verò oculos virgo
 Obliquos tenens per nitidum spectabat velum,
 Cor dolore absumens : animus autem illi, somnio similis,
 Furtim abiens avolabat post vestigia euntis. 5
 Et illi quidem (*Argonautæ*) domo *Æetæ* exhibant mœsti ;
 Chalciopeque iram cavens *Æetæ*
 Citò in thalamum cum filiis suis discessit,
 Et Medea itidem secessit : multaque animo
 Versabat, quotquot amor excitat, ut curæ sint. 10
 Ob oculos autem illi omnia adhuc videbantur,
 Et ipse qualis erat, et quali veste indutus erat,
 Et qualia dicebat, et qualiter sedebat in sedili, utque foras
 Abibat ; neque quenquam alium putabat mente aëstuans
 Esse virum talem : inque auribus semper *recens* excitabatur
 Voxque, et verba dulcia, quæ edidit. 16
 Metuit verò de illo, ne eum boves, vel etiam ipse
Æeta perderet : lugebat autem veluti omnino
 Jam mortuum : ac tenera illi per genas
 Lacryma gravissimâ miseratione fluebat præ curâ. 20
 Leniter verò, argutè lamentans, edidit vocem.

“ Cur

"Cur me miseram hic habet dolor? five ille omnium
 "Heroum optimus peribit, five inferior,
 "Abeat. Et tamen debet incolumis effugere.
 "Imo hoc, ô veneranda Dea Persei, (*Hecate*) fiat, 25
 "Donum redeat, elapsus fatum. Si verò fatum sit
 "Ut cadat sub bubus, hoc ante sciat
 "Quòd ego misero illius non gestio exitio."
 Sic utique versabatur animum curis virgo.
 Nox deinde in terram induxit tenebras; Et in ponto 30
 Navitæ in Helicen et sidus Orionis
 Spectabant ex navibus: somnumque et viator aliquis
 Jam, et janitor, appetebat: et aliquam puerorum
 Mortuorum matrem sopor altus obtegebat.
 Neque canum latratus adhuc per urbem, non tumultus erat
 Strepens: at silentium nigrantem habebat noctem. 36
 At non Medeam dulcis occupabat somnus.
 Multæ enim præ Æsonidæ desiderio vigilare faciebant curæ
 Timentem taurorum validas vires, quibus erat
 Periturus indigno fato in novali Martis. 40
 Crebro autem illi animus in pectore æstuabat;
 Solis sicut quidam in ædibus vibratur fulgor
 Ex aquâ exurgens, quæ recens vel in lebetem
 Vel in mulctram fusa est: ille autem hîc et illic
 Celeri vertigine ruens contorquetur: 45
 Sic et in pectoribus cor jactabatur virginis,
 Lacrymæque ex oculis præ misericordiâ fluebant; intusque
 semper
 Conficiebat dolor consumens corpus: quando *illi* ærumnas
 Pervigiles in pectus injiciebant Amores.
 Statuitque nunc illi medicamenta ad tauros demulcendos 50
 Se

Se daturam, nunc haudquaquam ; sed morituram et ipsam.
Statimque neque ipsam morituram, neque medicamenta da-
turam,

Sed temere tranquillam suum subituram fatum.

Sedenque deinde deliberavit, et locuta est.

“ Misera ego nunc vel hinc malis, vel inde ero. 55

“ Undique mihi animus est consilii inops ; neque aliquid est
remedium

“ Doloris ; sed temere ardet indefinenter. Quàm vellem

“ Me Dianæ velocibus ante telis cecidisse,

“ Quàm hunc aspexissem, quàm ad Græciam profecti essent

“ Chalciopes filii : quos quidem Deus, vel aliqua Furia 60

“ Nobis in elices hinc inde duxit curas.

“ Pereat in certamine, si illi in arvo perire

“ Fatum est. Quî enim meos latere possim parentes

“ Si medicamenta ei paravero ; qualem porro sermonem di-
cam ?

“ Quis verò dolus, quænam satis furtiva erit ratio auxilii ? 65

“ An illum seorsim à fociis amice compellabo solum con-
spicata ?

“ Infelix ! Non equidem sperem, utcunque penitus mortuus
fuerit,

“ Me cessaturam à doloribus : imò tunc miseria nobis adsit,

“ Cùm ille vitâ privatur. Abeat pudor,

“ Abeat decori sensus : at ille meis consiliis servatus 70

“ Incolumis, quòcunque illi visum fuerit, illuc eat.

“ Ego verò illo ipso die, quo certamen ille confecerit,

“ Moriar vel gutture suspenso ædibus,

“ Vel haustis medicamentis, vitæ inimicis.

“ Sed et sic in mortuam me conjicientur à tergo 75

“ Convicia :

“Convicia : præculque urbs undique omnis resonabit
 “Fatum meum, ac utique me per ora jactantes
 “Colchides alibi aliæ contumeliosissimè insectabuntur.
 “Quæ tantùm curans virum ignotum
 “Mortua sit : quæ domum suosque infamaverit parentes, 80
 “Infano amorì cedens.—Quodnam verò mihi non erit de-
 decus ?

“Hei mihi ob æumnas ! certè multò melius esset
 “Hæc ipsâ in nocte relinquere vitam in thalamo,
 “Morte inopinâ hanc infamiam omnem effugientem,
 “Priusquam hæc exitiosa et infanda perficiam.” 85

Dixit, et ad cistam ibat, in quâ multa
 Medicamenta illi, quædam bona, quædam verò noxia jacebant,
 Cùmque eam posuisset in genua flebat ; rigabatque sinum
 Indefinenter lacrymis, quæ fluebant ubertim ei temere
 Graviter lugenti suum fatum : et appetebat ipsa 90
 Medicamenta decerpere letalia, ut hauriret.

Et jam vincula solvebat cistæ
 Excerpere ea cupiens infelix : sed illi subitò
 Timor gravis diri orci menti offusus est.
 Tenebatur autem dubitatione longum tempus, circumquæ
 omnes 95

Amabilia vitæ studia præsentia apparebant.
 Meminit quidem voluptatum, quot inter vivos adsunt,
 Meminit læti æqualium cætûs, utpote puella :
 Et illi sol amænior erat aspectu
 Quàm antea, quoniam magis animo amavit singula. 100
 Tum illam deinde cistam rursus suis deposuit genibus,
 Junonis consilio conversa, neque omnino sententiam
 Aliò jam mutabat, cupiebat verò statim apparere

Auroram

Auroram orientem, ut illi deliniendi vim habentia daret
 Medicamenta ex pacto, et conveniret præsens. 105
 Sæpe autem claustra suarum solvebat forium,
 Lucem prospectans : at illi *tandem* gratum coniecit lumen
 Aurora, movebanturque per ursem singuli.

Simul verò ac lucentem vidit Auroram
 Virgo, flavas quidem religavit manibus comas, 110
 Quæ sibi negligenter demissæ fluitabant.
 Aridasque deterfit genas ; tum verò unguento
 Suavi nitidum reddidit corpus : induebatque peplum
 Pulchrum, bene flexis aptatum fibulis.
 Pulcherrimoque capiti superimposuit velum 115
 Candidum : et ibi in ædibus obambulans
 Calcabat solum, oblita malorum, quæ sibi ante pedes erant,
 Ingentia, alia verò futura erant auctiora postea.

JASON MEDEAM in HECATES templo convenit.

TUM nondum aliquis talis inter veteres extitit viros,
 Neque quot ex ipso Jove genus *duxerunt*, neque quot
 aliorum

Deorum ex sanguine Heroes orti sunt,
 Qualem Jafona fecit Jovis uxor die illo
 Et coram visu, et compellatu.
 Illum et ipsi comites suspicientes stupebant
 Splendentem gratiis : gaudebat autem in itinere
 Ampycides, (i. e. *Mopsus*) cùm jam animo prospexisset sin-
 gula.

Neque

Neque Medæ animus conversus est, ut alia observaret,
Cantantis licet : at omnes ei, quemcunque modularetur 10
Cantum, non diu placuit ludere :

Sed absistebat consilio carens : neque unquam oculos
Famularum in turbam fixos tenebat, sed in vias
Longè prospectabat inclinatis genis.
Certè crebrò pectus in præcordiis trepidavit, quodocunque
sonitum 15

Sive pedis, sive venti prætereuntem videbatur audire.

Sed ille paulò post cupienti apparuit,
Sublime exultans, velut Sirius ex Oceano,
Qui utique pulcher quidem illustrisque visu
Exoritur, sed pecori ingentem cladem afferre solet. 20

Sic proinde illi pulcher quidem advenit aspectu
Æsonides, sed laborem luctuosum excitavit apparens.
Cor deinde illi præcordiis excidit, oculique temere
Caligabant, calidusque genas occupavit rubor :

Ac genas neque retrò, neque porrò attollere 25
Valebat, sed subtus fixa est pedibus ; interea autem
Famulæ omnes ab illis recesserunt.

Hi verò muti et sine voce adstiterunt sibi invicem,
Vel quercubus, vel procèris similes abietibus,
Quæ juxta tranquillæ in montibus defixæ sunt 30
Ventis jam positis, mox verò venti impetu

Agitatæ valdè strepuerunt : sic utique illi
Posthac erant satis locuturi præ spiritu amoris.
Sensit autem ipsam Æsonis filius malo jam trepidantem
Divinitus immisso, et talem subblandiens dixit sermonem.

“ Cur me, virgo, tantùm revereris solum existentem ? 36
“ Non sanè ego sum, quales gloriosi alii sunt

139 Ex APOLLONII RHODII

- “ Viri, neque, cùm antea in patriâ habitarem,
 “ *Talis* eram priùs : ideo ne me nimium reverearis, virgo,
 “ Quin aliquid perconteris, quicquid tibi libeat, vel aliquid
 dicās. 40
 “ Sed quoniam nobis invicem benevoli venimus
 “ Loco in sacro, ubi non fas est peccare,
 “ Palam dic et interroga : neque me blandis
 “ Decipias verbis, quoniam à principio pollicita es
 “ Sorori *tuæ*, grata medicamenta te mihi daturam. 45
 “ Per ipsam te Hecaten obtestor, et per parentes,
 “ Et Jovem, qui super hospites ac supplices manum proten-
 dit,
 “ *Ego* verò et supplex et hospes huc venio,
 “ Necessitate durissimâ obtestans ; non enim absque
 “ Te luctuosum superabo laborem.
 “ Tibi verò ego rependam postea gratiam ob auxilium,
 “ Quâ fas *est*, sicut decet scorsim habitantes,
 “ Nomen *tibi* et pulchrum comparans decus : sic et etiam
 alii
 “ Heroes te celebrabunt, cùm in Græciam redierint,
 “ Heroumque conjuges et mæres : quæ nunc alicubi 55
 “ Nos in litoribus sedentes cum lamentis desiderant.
 “ Harum utique graves tu dissipes curas.
 “ Et quidem olim Thesea malis expeditivit laboribus
 “ Virgo Minoïs bene volens Ariadne,
 “ Quam Pasiphaë solis filia peperit. 60
 “ At illa quidem et navem, cùm iram suam sopivisset Minos,
 “ Cum eo ascendens patriam reliquit : hanc verò et ipsi
 “ Dii amabant, medioque illius in æthere signum
 “ Siderea corona, quam perhibent Ariadnes,

Nocturna

“Nocturna inter cœlestia volvitur simulachra.

65

“Sic et tibi à diis gratia erit, siquidem servaveris

“Tantas principum virorum copias : et sanè videris

“Ex formâ mitibus ornari moribus.”

Sic dixit, adulatione eam attollens. Illa verò inclinatos
oculos conjiciens

Suaviter risit, et liquefiebat ei intus animus

70

Laude elatæ, et suspexit oculis ex adverso.

Neque novit quod prius verbum diceret,

Sed simul valdè volebat conferta omnia edere.

Ultroque nihil parcens ex fragrante cepit mitrâ

Medicamen : at ille statim *id* manibus accepit gestiens. 75

Et quidem illi etiam omnem e pectoribus haustam

Animam dedisset admirabunda petenti.

Talis à flavo capite *Æsonidis*

Fulgidam emittebat amor dulcem flammam, ejusque scintil-
lationes

Oculorum rapiebat : gaudio autem perfusa est mentem intus

Liquefacta, sicut circum rosas ros

81

Liquitur matutinis solutus radiis.

Ambo autem nunc in humum oculos figebant

Pudibundi, nunc rursus in se mutuò cojiebant lumina,

Amabiliter sub hilaribus superciliis ridentes.

85

At serò tandem talibus vix compellavit *cum* virgo.

“Adverte animum nunc, quomodo tibi machinabor aux-
ilium.

“Cùm *jami* advenienti tibi pater meus dederit

“Ex serpentis malis exitiales spargere dentes ;

“Tum mediâ nocte ex æquo divisâ observatâ,

90

§ 2

“Jugis

- “ Jugis flumine cūm te laveris amnis,
 “ Solus separatim ab aliis in vestibus fuscis
 “ Fossam excava rotundam : et in illā
 “ Agnam macta, et integram crudamque impone
 “ Pyræ, quam in ipsâ rite aggesseris fossâ. 95
 “ Unigenam verò Hecaten Persei filiam precibus placa,
 “ Fundens ex paterā mellea opera apum.
 “ Mane vero, stillato hoc medicamine, veluti unguento
 “ Nudatum tuum corpus nitescere facias, inque illo vis
 “ Erit immensa, ingensque robur : neque te putaveris 100
 “ Viris, sed immortalibus Diis parem te fieri.
 “ Præter autem ipsam hastam clypeus illinatur
 “ Et ensis : exinde non te vulneraverint cuspides
 “ Terrigenarum virorum, neque intolerabilis irruens 104
 “ Flamma exitialium boum : talis verò non in longum tem-
 pus
 “ Eris, sed in illum *duntaxat* diem. Tamen tu neutiquam
 a certamine
 “ Recede : quin et aliud tibi ulteriùs subjiciam adjumentum.
 “ Statim postquam validos boves iugo junxeris, et celeriter
 omne
 “ Manibus et viribus asperum novale araveris,
 “ Et jam per sulcos exorti fuerint gigantes 110
 “ Spassis serpentis atram in glebam dentibus,
 “ Quando excitatos multos per campum observaveris,
 “ Furtim lapidem conjice gravem ; illi autem super eo,
 “ Asperi veluti canes de cibo, perdent
 “ Se invicem : et ipse vehemens perge per certamen 115
 “ Cum impetu ferri. *Sic* vellus in Græciam illo modo
 “ Auferes ex *Ætâ* longè hinc ; abibisque penitus,
 “ Quò libeat, quò tibi placuerit hinc profecto ire.”

Sic utique dixit : et silentio ante pedes oculos conjiciens
Largiter tepidis genam lacrymis rigavit 129

Lamentans, quòd erat longissimè à se
Per pontum erraturus ; flebilique eum contra
Rursus sermone allocuta est, prehenditque manu
Dextrâ : jam enim ipsius oculos reliquerat verecundia.

“ Reminiscere saltem, siquidem unquam redux domum
adveneris,

“ Nomen Medæ : sic et ego vicissim te à me distantem 126

“ Reminiscar ; dic autem mihi hoc libens, ubi tibi sunt

“ Ædes, quò nunc hinc per pontum nave transibis.

“ An alicubi prope divitem iturus es Orchomenum,

“ Vel etiam Ææam juxta insulam ? Memora quoque puellam
iam 130

“ Istam, quæcunque sit, quam nominabas, clarissimam natam

“ Pasiphaës, quæ cognata est patri meo.”

Sic dixit : hunc autem ipsum et subiit præ lacrymis puellæ
Mollis amor : talemque dolosè vocem edidit.

“ Prorsus sanè neque nocte me puto, neque unquam die

“ Tui obliturum, cùm effugero fatum ; siquidem verè 136

“ Fugiam incolentis in Græciam, neque ullum aliud

“ Æta objiciat nobis graviolem laborem.

“ Quòd si nostram scire tibi libeat patriam,

“ Narrabo : valdè enim et me ipsum animus hortatur. 140

“ Est quædam altis montibus circumdata terra,

“ Omnino pecudum dives et ad pascendum apta ; ubi Prometheus

“ Iapeto fatus bonum genuit Deucaliona :

“ Qui primus extruxit urbes, et condidit templa

“ Immortalibus Diis, primusque hominibus rex imperavit,

“ Hæmoniam

“ Hæmoniam fanè hanc accolæ vocant. ”

146

“ In illâ *est* Iolcos mea urbs, ibi et aliæ *sunt*. ”

“ Sed cur hæc tibi irrita omnia recenseo, ”

“ Nostramque domum, illustremque Ariadnen, ”

“ Filiam Minois ? quo insigni nomine illam ”

150

“ Virginem nuncupabant amabilem, de quâ me interrogas. ”

“ Utinam enim, ut tunc cum Theseo convenit Minoi ”

“ De illâ, sic nobis pater tuus amicus esset. ”

Sic dixit, mollibus *eam* demulcens sermonibus.

Illius autem gravissimæ pectus agitabant curæ. ”

155

Et eum mœsta miserabili sermone allocuta est.

“ In Græciâ forsan hoc honestum est, pactorum rationem habere. ”

“ Æeta verò non talis *est* inter viros, qualem dixisti ”

“ Minoa Pasiphaës maritum fuisse : neque *ego* Ariadnæ ”

“ Æqualis sum : quare nequaquam hospitii jura memora. ”

“ Sed tantum tu mei, cum Iolcum redieris, ”

161

“ Reminiscere ; et tui ego, meis etiam invitis parentibus, ”

“ Reminiscar. Veniat verò ad nos e longinquo vel fama aliqua, ”

“ Vel nuncia aliqua avis, siquando mei oblitus sis ; ”

“ Aut ipsam me veloces super pontum ferant ”

165

“ Hinc ad Iolcum abreptam procellæ, ”

“ Ut tibi coram vituperationem objiciens, ”

“ In memoriam revocem te per mea consilia elapsum esse. ”

Utinam enim essem

“ De improvviso tunc tuis præsens in ædibus. ”

Sic dixit, miserabiliter effundens per genas ”

170

Lacrymas : eamque ille tum interpellans allocutus est.

“ Puella optima, inanes sine abire procellas ”

“ Sicut ”

"Sicut et nunciam avem, quoniam vana dicis.

"Quòd si sedes illas et Græciam adveneris,

"Honorata foeminis et viris, ac veneranda

175

"Eris; illi autem te omnino, ut Deam, honorabunt,

"Quoniam horum filii reduces domum venerint

"Tuo consilio, illarum autem fratresque et amici

"Et vigentes ab exitio planè servati sint conjuges.

"Nostrumque lectum in thalamis, in quos virgo perven-
tura es,

"Participabis: neque nos distrahet ab amore

"Aliud, priusquàm mors fatalis nos obteget."

Sic dixit, illique intus liquefactus est animus audiendo.

Et tamen opera cæca exhorruit prospiciens

Infelix; non verò diu abnegatura erat

185

Græciam habitare: sic enim hoc machinata est Juno,

Ut malum Peliae sacram ad Iolcum veniret

Ææa Medea, relictâ patriâ terrâ.

Jam verò famulæ speculantes e longinquo

Silentio tristabantur poscebatque diei tempus,

190

Ut retro domum rediret puella ad suam matrem.

Illa verò nequaquam reditûs meminisset (delectabatur enim ei

Animus simul formæque et blandis verbis)

Nisi Æsonides cavens tandem locutus esset.

"Tempus est redire, ne ante lux solis

195

"Prior occidat, et aliquis singula observet

"Extraneus; rursus verò huc profecti conveniemus."

Sic illi se invicem mollibus in tantum verbis

Tentabant, ac deinde segregati sunt. Jason quidem

Ad socios et navem lætus festinavit ire,

200

Illa autem ad famulas; istæ verò prope accurrebant

Omnes

Omnes simul ; eas autem circumfusas neutiquam observavit.
Mens enim *ei* inter nubes sublimis volabat.

Spontaneis autem pedibus celerem ascendit currum,

Et alterâ quidem manu corripuit lorâ, alterâ verò scuticam
Artificiosè factam, ut mulos agigaret ; illi autem ad urbem

Ruebant properantes domum : hanc verò reversam

Chalciope, de filiis sollicita, interrogabat.

Illa verò præ mentis agitatione consilii inops, neque omnino
verba

Audiebat, neque respondere percontanti volebat.

210

Sedebat verò in scabello humili subter lectum

Obliquè innitente in lævam manum genâ.

Humida verò in palpebris habebat lumina, mente versans

Quale suo consilio malum opus ex pacto jam machinata esset.

EX T Y R T Æ O.

De bellicâ Virtute.

I.

NON memorandus mihi vir, nec in pretio habendus
videtur,

Seu virtutis pedum seu *gratiâ* luctæ;

Neque si Cyclopum habeat magnitudinem et robur,

Et currendo vincat Thracium Aquilonem;

Neque si formâ sit *vel ipso* Tithono præstantior,

5

Et locupletior quàm et Midas et Cinyras;

Neque si Tantalidem Pelopem regno vincat,

Linguamque Adraſti ſuaviſſimam habeat:

Neque ſi gloriam omnem, præter bellicam fortitudinem, ha-
beat.

Non enim vir bonus eſt in bello;

10

Si non ſuſtineat cædem videre cruentam,

Et prope ſtans hoſtem *extenſâ baſſâ* appetat.

Virtus eſt optimum inter homines præmium;

Et maximè decorat virum juvenem, cui adeſt.

Commune hoc bonum eſt civitati, et univerſo populo,

15

Si quis vir firmus inter pugnantes in-primâ-acie maneat

Conſtanter, turpiſque fugæ proſuſ oblivſcatur,

Vitam et animum patientem objiciens *periculo*,

Animetque ad mortem obeundam proximum virum adſtans;

Hic vir bonus eſt in bello.

20

Statim verò hoſtium in fugam vertit phalanges

T

Asperas,

Asperas, *suâ*que industriâ prœlii fluctus cohibuit.
 Ipse autem in primâ acie prostratus charam amisit vitam,
 Civitatem, et populos, et patrem honestans :
 Multis per pectus et scutum rotundum vulneribus 25
 Et per thoracem ab anteriore parte fauciatus.
 Hunc verò lugent pariter juvenesque senesque,
 Et gravi desiderio tota civitas funus *ipsius* prosequitur.
 Hujus sepulcrum, et liberi inter homines præclari sunt,
 Et nati natorum, et omne posterorum genus. 30
 Nunquam ejus bona gloria interit, neque nomen ipsius,
 Sed, quamvis sub terrâ sit, manet immortalis,
 Quem se fortiter gerentem, manentemque, et pugnantem
 Pro patriâ et liberis vehemens Mars peremerit.
 Quòd si effugerit sortem mortis longum inducentis soporem,
 Et victoriâ potitus splendidam gloriam pugnae abstulerit;
 Ipsum ex æquo omnes juvenesque senesque colunt,
 Multisque jucundis affectus ad Orcum abit.
 Senescens autem inter cives præcellit, neque quis illum
 Lædere, præ reverentiâ et justitiâ, cupit ; 40
 Omnesque in sedilibus juvenes simul et æquales
 Loco cedunt *ei*, et *qui* majores natu sunt.
 Hujus igitur virtutis ad summum pervenire nunc aliquis
 Nitatur animo, non remittens bellum.

Ejusdem. II.

Quamdiu torpetis ? quando strenuum habebitis animum ?
 O juvenes ? neque veremini vicinos
 Ob tantam ignaviam ? In pace autem *vobis* videmini
 Sedere ? sed bellum totam regionem infestat.

Et aliquis moriens ultimò jaculum emittat. 5
 Honori enim est et ornamento viro, pugnare
 Pro patriâ, et liberis, et uxore, quam virginem duxerit,
 Adversus hostes : mors autem aderit, quandocunque
 Parcæ destinaverint. Sed *age* quispiam rectâ pergat
 Extenso in altum gladio, et sub scuto fortem animum 10
 Colligat, cùm primum incipit committi pugna.
 Non enim quovismodo mortem effugere fatale est
 Virum, neque si à majoribus immortalibus genus ducat.
 Sæpe *quis* elapsus e pugnâ sonituque telorum
 Evadit, sed ipsum domi fatalis mors apprehendit. 15
 Atque hunc sanè neque amore, neque desiderio populus pro-
 sequuntur ;
 Illum verò magnus et parvus deslent, si quid ei obtigerit.
 Universum enim populum desiderium habet ob virum fortem
 Defunctum ; *ille* verò vivus instar semidei colitur.
 Nam coram intuentur illum velut turrim ; 20
 Quippe, quamvis solus sit, multorum æquat facinora.

Ejusdem. III.

At, Herculis enim genus invicti estis,
 Confidite ; nondum Jupiter faciem à nobis avertit.
 Nec hominum turbam formidetis, nec trepidi fugiatis ;
 Quin rectâ quisque hostibus scutum obvertat.
 Vitam quidem odiosam existimans, mortis verò nigra 5
 Fata, instar Solis radiorum, jucunda.
 Nôstis enim quàm gloriosa *sint* Martis luctuosi opera,
 Bene etiam nôstis impetum permolesti belli :
 Nam *ex illis*, qui audent unà persistentes

Cominus in hostes adversos impetum facere, 10
 Pauciores occidunt, et post se servant populum;
 Timidorum autem virorum omnis perit virtus.
 Vix autem verbis aliquis explicare possit,
 Quanta incurrat mala vir, qui se turpiter dederit.
 Ignominiosum namque est tergum sauciari 15
 Vini fugientis in adverso prælio.
 Turpe quoque est cadaver in pulvere prostratum
 Atque iam tergo hastæ cuspide vulneratum.
 Sed firmus quispiam maneat utroque pede
 Terræ infixæ labia dentibus præmordens, 20
 Femora, et tibiae infra, et pectus, humerosque
 Latæ clypei cavitare contegens:
 Dextrâ verò manū validam hastam torquat,
 Terribilemque in capite cristam motet.
 Et fortia aggrediens facta discat bellare, 25
 Nec extra telorum iactum stet clypeum gerens.
 Sed congregiens quispiam, cominus longâ hastâ
 Vel gladio percussurus hostem capiat:
 Et pedem pedi jungens, clypeumque clypeo admovens,
 Et cristam cristæ, galeamque galeæ, 30
 Et pectus pectori, propinquans contra hostem pugnet,
 Vel gladii capulo, vel hastâ prælongâ arreptâ.

Ejusdem IV.

Præclarum enim est, in primâ acie si occidat
 Vir bonus, pro patriâ suâ pugnans:
 At si quis urbe suâ pinguibusque arvis relictis
 Mendicare cogitur, hoc omnium est miserrimum,
 Cum charæ matre vagans, et sene parente, 5
 Cumque

Cumque parvulis filiis, et adolescentulâ uxore.
 Invisus namque erit iis, ad quoscunque pervenerit,
 Indigentîâ victus et odiosâ paupertate.
 Genus *suum* infamat, et formam decoram turpat,
 Et omnis generis infamia et mala *eum* sequuntur. 10
 Tandem sic errantis hominis nulla cura
 Est, nec pudor ullus in posterum est.
 At *nos* animo forti pro terrâ hâc pugnemus, et pro liberis
 Moriamur, nequaquam vitæ parcentes.
 O juvenes, arctè invicem juncti pugnate, 15
 Neque turpis fugæ aut timoris initium facite,
 Sed magnum fortemque concipite animo impetum,
 Nec pugnantes adversus hostes vitæ rationem habete.
 Veteranis autem, quorum genua non ampliùs *sunt* agilia,
 Grandævis reli&is, ne fugite. 20
 Turpe enim est, si in primâ acie prostratus
 Jaceat ante juvenes vir senior,
 Candidum jam habens caput, barbamque canam,
 Animam efflans fortem in pulvere,
 Et denudatus corpore : juvenibus autem omnino decorum
 est, 25
 Dum pulchrum pubertatis florem habet,
 Viris quidem mortalibus, et mulieribus, visu amabilis
 Est, vivus adhuc ; pulcher autem, si in primâ acie ceci-
 derit.

S A P P H U S Fragmentum,

Apud L O N G I N U M.

V I D E T U R ille mihi par Divis
Vir esse, qui adversus te
Sedet, et prope dulce loquentem

Te audit.

Et ridentem amabiliter ; quæ res mihi
Cor in pectoribus tremere fecit :
Cum enim video te, repente ad me vocis

5

Nihil ampliùs venit.

Sed lingua quidem fracta est, subtilisque
Protinus cutem ignis subiit,
Oculisque nihil video, tianuntque

10

Mihi aures.

Et sudor gelidus manat, tremorque
Totam occupat, pallidiorque herbâ
Sum : et à moriendo parum abfore

15

Videor exanimis.

Sed *tamen* omne est audendum, quoniam pauperem —

SAPPHUS

SAPPHUS carmen ad VENEREM.

Ex DIONYS. HALICARN. de Structurâ Orationis.

QUÆ multos ubique gentium thronos habes, immortalis Venus,

Puella Jovis, nectens dolos, supplico tibi,

Ne me damnis, neque mæroribus doma,

Veneranda, animo.

Sed huc veni, si quando et alias

5

Meam vocem audiens multum

Auscultavisti, et patris domum linquens

Auream venisti,

Currum subjungens : pulchri verò te egerunt

Veloces passeres circa nigram terram

10

Crebras vibrantes pennas de coelo æthera

Per medium.

Protinus verò pervenere : tu verò, ô beata,

Subridens immortalis tuo vultu

Rogabas, quodnam esset, quod passa fuisset, et quare

15

Jamdudum te invocarem ;

Et quodnam meo maximè vellem fieri

Lymphato animo ; quamve rursus fuaderem

Iretientem amorem : Quis te, O

Sappho, injuriâ afficit ?

Si

Si enim te fugit, citò *te* sequetur ;
Si verò dona non accipit, quin *ipse* dabit ;
Et si non amat, citò *te* amabit,
Et si *tu* nolueris.

Veni ad me et nunc, et duris me solve
Ex curis, et quæ mihi *te* perficere
Animus concupiscit, perfice, tuque ipsa
Adjutrix esto.

25

ERINNÆ

E R I N N Æ Lesbîæ.

Oda ad FORTITUDINEM, vel ad Urbem ROMAM.

SALVE mihi, Fortitudo, (*vel Roma*) filia Martis,
 Aureâ mitrâ decora, bellicosa regina,
 Quæ *vel* in terrâ augustum inhabitas Olympum
 Semper infractum;

Tibi soli veneranda Parca largita est
 Gloriam regalem firmissimi imperii,
 Ut imperatricem habens potestatem
 Domineris,

Tuo autem sub jugo et fortibus loris
 Pectora terræ et cani maris
 Constringuntur, tuque tutò gubernas
 Urbes populorum.

Et quæ omnia sabefactare solet maxima Vetustas,
 Et immutare vitam variis rerum vicibus,
 Tibi soli imperii ventum vela implentem
 Non immutat.

Certè enim tu sola ex omnibus fortissimos
 Viros, bellatores magnos, (*vel egregiè*) paris,
 Fertilem, veluti Cereris, emittens
 Frugem virorum. 20

U

E MIM.

E M I M N E R M O.

De Vitâ, quòd brevis sit. Eleg. I.

NOS autem, velut folia producit floridum tempus
 Veris, cùm subitò splendor solis augetur,
 His similes ad breve tempus floribus juventutis
 Delectamur, à diis neque malum edocti,
 Neque bonum : Parcæ autem nigræ nobis adstant ; 5
 Altera, gerens finem molestæ senectutis,
 Altera, mortis : in breve autem tempus durat juventutis
 Fructus, quamdiu super terram spargitur sol.
 At postquam terminus temporis hujus præterierit,
 Statim sanè mori satius est, quàm vivere. 10
 Multis enim malis animus afficitur : aliquando res domestica
 Laborat, et paupertatis opera tristifica fiunt.
 Alius rursus desiderat liberos, quos maximè
 Cupiens, tellurem subit ad inferos.
 Alius morbo animum-corrumpente tenetur ; nec ullus est
 Hominum, cui non multa Jupiter mala largiatur. 16

E J U S D E M. II.

Vituperium Senectutis.

Sed in breve tempus durat, instar somnii,
 Juventus pretiosa : difficilis autem deformisque
 Senectus statim imminet capiti,
 Odiosa simul et contempta, quæ virum reddit obscurum,
 Lædit autem oculos mentemque circumfusa. 5
 Tithono Jupiter malum immortale dedit
 Senectutem, quæ vel tristi morte magis est timenda,
 Qui pulcherrimus erat olim, ubi forma præterierit,
 Nec ut pater à filiis honoratur, nec ab amicis.

Ea

Ex SOLONIS Elegiis.

NOSTRA verò urbs nunquam occidet Jovis
Fato, et deorum immortalium sententiâ.

Talis enim magnanimâ speculatrix patre præpotente nata
Pallas Minerva fuis eam manibus protegit.

Ipsi autem magnam urbem evertere stoliditate *suâ* 5
Cives volunt, pecuniis dediti :

* * * * *

Neque sacris possessionibus, neque omnino ærariis
Parcentes, furantur direptionibus aliunde alius ;
Neque sancta justitiæ scita curant.

Quæ quidem *licet* tacita, cernens præsentia, et præteritorum
conscia, 10

Suo tempore omnino venit, ut pœnas exigat.

* * * * *

Sic publicum malum privati cujuslibet ædes occupat,

Nec vestibulares excludere illud ampliùs possunt januæ.

Altos verò super muros transcendit, et omnesprehendit,

Sive quis in latebras fugiat, sive in thalamos. 15

Horum monuisse animus me jubet Athenienses,

Quam multa mala iniquitas urbi conciliet.

Æquitas verò omnia bene ordinata et recta efficit,

Et sæpe injustis compedes injicit ;

Aspera mitigat, fastidium sedat, injuriam tantùm non extin-
guit, 20

Malique nascentis semina arefacit ;

Jus verò pravum corrigit, et elata corda

Manfuefacit, seditionisque opera compescit ;

Reprimit etiam acerbæ litis bilem : et geruntur sub ejus aus-
piciis

Omnia inter homines integrè et prudenter. 25

E S I M O N I D E.

In vitam humanam. Eleg. I.

NULLA res inter homines perpetuò firma manet.
 Unam autem hanc *sententiam* vir Chius optimè protulit;

“Hominum generatio talis est, qualis est foliorum.”

Hanc pauci homines perceptam auribus

In pectora condunt; adest enim spes unicuique 5
 Quæ sanè juvenum animis innascitur.

Quamdiu verò homo aliquis amabilem juventutis florem obtinet,

Animo levi præditus, multa cogitat irrita:

Nam neque senectutem sibi affuturam expectat, neque mortem,

Neque, cùm valet *corpore*, de *futura* cogitat morbo. 10

Dementes! qui hæc in animum inducunt, neque intelligunt,

Quam breve sit juventutis et vitæ tempus *datum*

Mortalibus. Tu verò hæc discas, et ad finem usque vitæ

Animo tuo bona persevera gratificans.

E J U S D E M. IV. *In vitam humanam.*

O fili, *penes se* habet Jupiter altitonans finem

Omnium, quæ fiunt, et pro arbitrio suo disponit.

Nec mens hominibus inest, sed in diem

Nos utique mortales semper vivimus, prorsus inscii,

Quem finem singulis Deus destinabit. 5

Omnes autem spes divina pulchritudine *suâ* fovet,

Ea, quæ nunquam fient, in animo versantes: alij quidem diem

Venturam

Venturam expectant, alii verò annorum circuitus.
 Novum autem annum nullus non hominum sperat
 Divitiis bonisque *plenum et* charum affore. 10
 Sed alium quidem misera senectus occupat,
 Antequam finis accedit : alios verò tristes ægritudines
 Mortalium perdunt : alios Marte domitos
 Sub terram Pluto demittit obscuram.
 Alii in mari, procellis agitati, 15
 Et multis fluctibus purpurei sali
 Moriuntur, cum non ampliùs vivere possunt.
 Nonnulli laqueo colla infelicitèr alligaverunt,
 Et sponte suâ lumen solis relinquunt,
 Sic nihil malis immune est : sed infinitæ 20
 Mortalium fortes, et ineffabiles calamitates
 Damnaque sunt. Quòd si me audirent,
 Mala non diligeremus, neque doloribus
 Malis animum * applicantes discruciaremur.

* Si hic locus ita vertendus est, fortasse ἐπ' ἀλγισι pro ἐν ἀλγισι legendum est.

EJUSDEM, apud DIONYS. HALICARN. de Struc. Orationis.

QUUM navigio, eleganti arte composito, ventus
 Infremeret spirans, *pelagique* stagna commota
 Aspero fluctu *id* essent eversura ; haud ficcis quidem
 Genis, et Perseo circum injecit
 Amicam manum, dixitque “ O Filii, 5
 “ Quos sustineo labores ! tu verò dulcem somnum carpis,
 “ et infanti

“ Animo

- “ Animo dormis, in domo illætabili,
“ Clavisque ferreis compactâ, sub incertâ Lunâ,
“ Atrâque caligine. Tu porrò ficcâ
“ Supra tuam cæsariem profundam, 10
“ Affilientem fluctum nihil curas,
“ Nec venti sonos, purpureâ *ipse*
“ Lanâ porrectus, infans vultu pulcherrimo.
“ Quod si gravis hæc itidem et tibi gravis esset *calamitas*,
“ Meis tum saltem questibus tenuem 15
“ Supponeres auriculam. Jubeo, dormi, infans ;
“ Dormiat et pontus : dormiat immensum malum.
“ Inane autem consilium hoc *inimicorum* reperiatur,
“ Jupiter pater, per te : quod forte audacius
“ Sit dictum, filii operâ precor mihi vindicatum iri.” 20

EX THEOGNIDIS Elegiis.

ARX et tarris licet sit stulto populo,
 Cyrne, paulum honoris sortitur bonus vir.
 Tibi quidem ego alas dedi, quibus per immensum pontum
 Volabis, super terram totam sublatus
 Facile: dapibusque et conviviis aderis 5
 Omnibus, multorum versatus in ore.
 Et te cum fistulis argutis juvenes
 Rite amabiles pulchrequè et sonorè
 Canent; et quando opacis sub cavernis terræ
 Abieris lamentabiles in Plutonis domos, 10
 Nunquam, ne mortuus quidem, perdes gloriam, neque la-
 tebis,
 Perenne apud homines semper habens nomen,
 Cyrne, per Græciam versatus, et per insulas,
 Piscosum tranans mare infructuosum,
 Non equorum tergis infidens: sed te transmittent 15
 Illustria Musarum dona violis coronatarum.
 Omnibus enim, quibus curæ fuerit etiam venturis carmen,
 Intereris, donec terra erit et sol,

E J U S D E M.

Hei mihi ob pubertatem et senectutem exitialem,
 Hanc quidem instantem, illam verò abeuntem!
 Citò enim, sicut cogitatio, præterit venusta juvenus.
 Neque equorum impetus est velocior.
 Quam fortunatus ille est, et beatus, et felix, qui expers 5
 Laborum

Laborum in Plutonis nigram domum descendit.
 Statim mihi per corpus fluit permultum fudoris,
 Et exhorresco intuens florem æqualis juventutis
 Amabilem simul et pulchrum : quoniam diuturnior debet
 esse :

Sed caducum *quiddam* est, ut somnium,
 Juventa veneranda ; exitialis verò et deformis
 Senectus capiti confestim impendet.

10

E J U S D E M.

Pax et divitiæ habeant urbem, ut cum aliis
 Comisser : malum non amo bellum.
 Jupiter quidem super hanc urbem protendat, æthere habitans,
 Semper dextram manum in *ejusdem* salutem,
 Et cæteri immortales beati Dii : at Apollo
 Concinnet linguam et mentem nostram ;
 Et lyrâ modulerur sacrum carmen et tibiâ :
 Nos verò, libationibus cum Deos placaverimus,
 Bibamus, amœna inter nos loquentes,
 Nihil Medorum timentes bellum.
 Sic esse et melius *est*, hilarem *scilicet* animum habentes,
 Sine curis lætè vitam degere
 Oblèctatos, longèque mala fata arcere,
 Senectamque exitialem, et mortis finem.
 Juventâ delectatus ludo : diu enim sub terrâ,
 Animâ amissâ, jacebo, sicut lapis,
 Mutus, linquamque amœnam lucem solis,
 Et utcunque bonus sim videbo nihil ampliùs.
 Oblètare, mi anime : mox alii quidam futuri sunt
 Viri, ego autem mortuus ero nigra terra.

5

10

15

20

Semper

Semper mihi cor exultat, quādocunq̃ audivero

Tibiarum sonantium amabilem vocem.

Gaudeoque rursus bibens, et tibiae succinens ;

Gaudeoque bene sonantem manibus lyram sustinens.

Nemo est mortaliū, qui, cū *cum* semel terra texerit, 25

Cūque descenderit ad Erebum domūque Proserpinæ,
Delectatur, neque lyram neque tibicinem audiens,

Neque Bacchi dona tollens.

Hac intuens, animo bene obsequar, interea dum agilia

Genua et caput non tremulus fero.

30

EJUSDEM, De AMICITIA.

Castor, et Pollux, qui in Lacedæmone divinā

Habitatis ad Eurotam pulcherrimum amnem ;

Si unquam cogitem amico malum, ipse habeam ;

Si verò aliquod *mali* ille mihi *cogitet*, bis tantum ipse ha-
beat.

Molestè mihi animus *se* habet de tuā amicitia ;

5

Neque enim *te* odissè, nec amare possum :

Cognoscens molestum quidem esse, postquam amicus *quis*
viro fuerit,

Eum odissè ; molestum item non volentem amare.

EX EURIPIDIS *Andromache*.

Andromache, à Neoptolemo in Græciam abducta, cùm ad Thetidis templum confugisset, hæc loquitur.

AD Ilium altam Paris non nuptam, sed perniciem aliquam
 Adduxit tori sociam Helenam in thalamum.
 Propter quam, ô Troja, ferro et igne vastatam
 Cepit te velox Mars Græciæ habens mille rates,
 Et meum miseræ maritum Hectorem, quem circa murum
 Currum agens traxit filius marinæ Thetidis.
 Ego autem ex thalamis ducta sum ad litus maris,
 Circumdans caput tristi servitute.
 Multæ autem lacrymæ defluerunt mihi per corpus, quando
 reliqui
 Urbemque, et thalamum, et virum in pulvere. 10
 Hei mihi miseræ ! cur oportebat me lucem adhuc videre,
 Hermionæ servam, à quâ afflicta
 Ad hanc statuam Deæ supplex manus circumjiciens
 Colliquesco, ut ex saxo scaturiens gutta.

EX BACCHYLIDE.

PARIT verò mortalibus Pax res magnas,
 Opes, et mellitorum carminum flores,
Pace verò super aras affabre factas Diis uruntur boum
 In flavo igne femora, et pecudum bonos pilos habentium ;
 Et juvenibus tum palæstra, et tibiæ, et comestationes curæ
 sunt. 5

In

In fibulis verò clypeorum ferro vinctis nigrarum araneorum
Telæ fiant : hastas verò mucrone instructas,
Ensesque utrinque acutos situs domat : aheneorum verò
Non amplius *auditur* tubarum clangor, neque mellitus so-
por abripitur

A palpebris, qui nostrum cor mulcet. 10
Conviviis autem amœnis abundant vici,
Et puerorum cantus accenduntur.

C A L L I S T R A T I.

IN myrti ramo gladium gestabo,
Sicut Harmodius et Aristogiton,
Quando Tyrannum interfecerunt,
Et æquabile jus Athenis reddiderunt.

Charissime Harmodie, non uspiam mortuus es : 5
In fortunatorum verò insulis te dicunt esse,
Ubi pedibus velox *est* Achilles,
Et Tydidem *esse* dicunt Diomedem.

In myrti ramo gladium gestabo,
Sicut Harmodius et Aristogiton, 10
Quando Minervæ in sacris
Virum Tyrannum Hipparchum occidebant.

Semper vobis gloria erit per terram,
Charissime Harmodie, et Aristogiton,
Quoniam Tyrannum interfecistis, 15
Et æquabile jus Athenis reddidistis.

E X

BIONE SMYRNÆO.

Ex EPITAPHIO ADONIDIS.

AMENTOR Adonin : adlamentantur Amores.
 Formosus Adonis in montibus jacet, femur dente
 Candidum candido dente percussus, et Venerem
 dolore afficit

Tenuiter spirans : ater verò cruor manat
 Niveam per carnem : sub superciliis autem oculi torpent, 5
 Et rosa labrorum fugit ; unàque cum illo
 Moritur et osculum, quod Venus nunquam relinquet ;
 Veneri quidem osculum, etiam non ampliùs viventis, placet,
 Sed Adonis non sensit, quod ipsum morientem osculata est.

Ah ah Venus ! Periit pulcher Adonis. 10
 Ut vidit, ut cognovit Adonidis intolerabile vulnus,
 Ut vidit purpureum sanguinem in marcescente femore,
 Brachia expandens gemitunda dicebat, “ Mane, Adoni,
 “ Miser mane Adoni, ut te postremam assequar,
 “ Ut te amplectar, et labra labris misceam. 15

“ Expergiscere

“ Expergiscere paulisper, Adoni, jamque postremò me oscu-
lare :

“ Tantillum me osculare, interea dum vivit osculum ;

“ Donec ab animâ in meum os, et in meum jecur

“ Spiritus tuus fluxerit, et dulcem tui amoris illecebram exux-
ero,

“ Atque inhibero amorem : Osculum autem hoc asservabo,

“ Tanquam ipsum Adonin, quando tu me, infelix, fugis, 21

“ Fugis longè, Adoni, et abis ad Acherontem,

“ Et tristem regem et immitem : ego verò misera

“ Vivo, et dea sum, neque te persequi possum.

“ Accipe, Proserpina, virum meum : nam tu es 25

“ Longè me potentior ; et quidquid pulchrum est ad te de-
volvitur.

“ Moreris, ô desideratissime : amor autem, sicut somnium,
avolavit.

“ At Venus vidua est, et Amores in domo vacui.

“ Tecum verò unâ cestus periit. Quid enim, temerarie vena-
tor,

“ Cum adeò pulcher esses, cum feris congredi ausus es ?” 30

Sic lugebat Venus : adlamentantur Amores.

Væ væ Veneri ! Interiit pulcher Adonis.

Lacrymarum tantum Venus fundit, quantum Adonis

Sanguinis fundit : hæc verò omnia in terrâ convertuntur in
flores :

Sanguis rosam gignit, sed lacrymæ anemonem. 35

Lamentor Adonin ; interiit pulcher Adonis.

Ne in sylvis ampliùs virum deplora, ô Venus :

Est rectè instructus torus, est Adonidi torus paratus.

Tuum, ô Venus, hunc lectulum tenet mortuus Adonis ;

Et

Et licet mortuus, tamen pulcher est, pulcher mortuus, quasi
dormiens, 40

Recubat tener Adonis purpureis in vestibus.

Circa eum autem plorantes gemunt Amores,

Tonfi capillos propter Adonin ; et hic quidem sagittas,

Ille verò arcum calcavit, alius volucrem fregit pharetram ;

Alius calceamentum Adonidis solvit, alius lebetibus 45

Aureis fert aquam, alius femora lavat :

Alius retro alis refrigerat Adonin.

Ipsam Cytheream adlamentantur Amores.

Extinxit totam faciem in limine Hymenæus,

Et coronam nuptialem resolutam projecit ; non amplius verò
Hymen, 50

Hymen non ampliùs cantilena *est* ; *sed* cantatur Ah ah !

Ah ah, et Adonin magis adhuc, quàm Hymenæus,

Charites deplorant, filium Cinyræ,

“Periit pulcher Adonis” inter se dicentes.

Et *id* voce multò acutiore dicunt, quam tu, Dione. 55

Et Musæ Adonin deplorant, Adonin

Pulchrum cantu revocant ; at ille eos non exaudit,

Non sanè, non potest, Proserpina verò ipsum non dimittit.

Finem facito lugendi, Cytherea, et hodie define planctuum :

Nam te rursum lugere oportet, rursum alio *etiam* anno lacry-
mare, 60

E X

M O S C H O.

Ex EPITAPHIO BIONIS.

 MISERABILITER mihi ingemiscite saltus
Et fluvii deflete amabilem Bionem.
Nunc plantæ mihi lugete, et nemora nunc plo-
rate :

Nunc flores tristibus odorem emittite corymbis :

Nunc rosæ rubete lugubriter, nunc anemone : 5

Nunc hyacinthe literas tuas eloquere, et ampliùs solito ai, ai

Tremulo foliorum motu edite : eximius mortuus est cantor.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Luscinia, quæ densis lugetis in foliis,

Nunciate Siculis undis Arethusæ, 10

Quòd pastor Bion mortuus est, quòdque unà cum ipso

Et carmen interiit, periitque Dorica Musa.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Strymonii cynci miserabiliter lugete apud undas,

Et gemebundo ore canite lugubre carmen, 15

Quali voce Bion olim vestris labris cecinit.

Dicite autem puellis Oeagriis, dicite omnibus

Bistoniiis Nymphis, " Periit Doricus Orpheus."

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Ille amabilis non ampliùs canit armentis, 20

Non

Non ampliùs cantat solitariis sub quercubus sedens ;
 At apud Plutonium carmen obliuioſum canit.
 Montes verò ſunt muti et vaccæ, quæ apud tauros
 Vagantes plorant, et non *ampliùs* volunt paſci.

Incipite Siculæ luſtum, incipite Muſæ.

25

Tuum, ó Bion, defleuit ſubitum interitum ipſe Apollo,
 Et Satyri lugebant, atque atris veſtibus induti Priapi.
 Et Panes gemebundi requirunt tuum carmen ; et per ſyl-
 vam

Fontium Nymphiæ plorant, et lacrymæ abeunt in rivos.

Echo verò in rupibus luget, quòd taces,

30

Neque ampliùs labra tua imitatur. Ob tuum autem interi-
 tum

Arbores fructus *ſuos* abiecerunt, et flores omnes marciði facti
 ſunt.

Ex ovibus non fluxit pulchrum lac, non mel ex alvearibus ;
 Periit verò in cerâ dolore tabefactum : non ampliùs enim
 opus eſt,

Melle tuo extincto, illud carperè.

35

Incipite Siculæ luſtum, incipite Muſæ.

Non adeò in litore marino gemit delphin,
 Neque adeò cecinit unquam in rupibus lulinia,
 Neque adeò luxit altis in montibus hirundo,
 Neque ob mœrores Halcyonis adeo ſtrepebat Ceyx.

40

Incipite Siculæ luſtum, incipite Muſæ;

Nec Cerylus adeò cecinit in cæruleis fluctibus,
 Nec in vallibus * orientis adeò filium Auroræ
 Volitans circa ſepulcrum deploravit Memnonis ales,
 Quantum ob extinctum deploraverunt Bionem.

45

* Pro ἀφ' οὐραίου forte legendum, ἀπὸ τοῦ ὕδατος, litoralibus.

Incipite

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Luscinæ, omnesque hirundines, quas olim oblectabat,
Quas loqui docebat, residentes in arborum ramis
Ex adverso aliæ aliis lamentabantur, aliæ verò succlamabant
Volucres, Lugete columbæ, *neque vos solum*, sed et nos *lu-*
gebimus. 50

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Quis ad tuam fistulam carmina modulabitur, ô desideratissime?
Quis calamis tuis os admovebit? quis adeò audax *erit*?
Nam adhuc spirant tua labra et tuum halitum.
Echo autem inter arundines tuos *adhuc* depascitur cantus. 55
Papi fero fistulam *tuam*: fortasse et ille affigere
Os verebitur, ne post te secundas ferat.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Deflet et Galatea tuum carmen, quam olim oblectare solebas
Sedentem prope te in littore maris. 60
Non enim sicut Cyclops canebas: *nam* ab illo quidem refu-
giebat

Pulchra Galatea; te verò libentiùs quàm mare adspiciebat:
Et nunc, oblita pelagi, in arenis
Sedet desertis, et adhuc boves tuos pascit.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

65

Omnia tecum, ô pastor, mortua sunt donia Musarum,
Et miserabiles apud tuum sepulcrum plorant Amores.
Venus te amat multò magis, quàm osculum,
Quo nuper Adonin morientem osculata est.

Hic tibi, ô fluviorum argutissime, alter mœror est; 70
Hic, ô Mele, novus dolor: interiit *enim* tibi priùs **Homerus**,
Illud Calliopes dulce os; et te aiunt

Y

Deplorâsse

Deplorâsse pulchrum filium flebilibus undis,
Totumque replevisti voce *tuâ* mare : nunc iterum alterum
Filium deploras, et novo læctu contabescis. 75

Ambo fontibus chari *erant* : alter quidem bibebat
De fonte Pegaseo ; alter potum hauriebat de fonte Arethusæ.
Et alter quidem Tyndarei formosam cecinit filiam,
Et magnum Thetidis filium, et Atriden Menelaum :
Alter verò non bella, non lacrymas, verùm Pana canebat, 80
Et pastores sonabat, et inter canendum pecora pascebat,
Et fistulas fabricabat, et suavem vitulam mulgebat.

Incipite Siculæ lætum, incipite Musæ.

O Bion omnes te inclytæ urbes, omnia oppida *te* deplorant :
Ascra quidem te deflet multò magis quam Hesiodum ; 85
Neque adeò desiderant Piadarum Bœoticæ Hylæ ;
Nec propter Alcæum adeò flevit Lesbos amabilis ;
Nec vatem *suum* adeò flevit Ceium oppidum.
Te magis quàm Archilochum desiderat Parus ; proque Sapphone

Adhuc tuum carmen sonat Mitylene. 90

Omnes. quibus facundum contingit os, bucolici
Mosarum ope, tui fatum deflent morientis.

Deflet Sicelides Sami decus, interque Cydonas
Qui priùs ridentibus oculis hilaris *erat* videri,
Lacrymas nunc Lycidas plorans fundit, interque cives 95
Triopidas fluvium apud Halenta luget Philetas :

Interque Syracusanos Theocritus : verùm ego tibi
Ausonici mœroris carmen cano, non alienus à cantione
Bucolicâ, sed, quam docuisti tuos discipulos,
Hæres Musæ Doricæ ; nos honore afficiens 100

Aliis

Aliis quidem opes tuas, mihi verò reliquisti carmen.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Hei hei ! malvæ quidem cùm in horto interierunt,

Vel viride apium, et florens crispum anethum,

Postea reviviscunt, et altero anno renascuntur : 105

Nos verò, qui magni, et fortes, et sapientes viri sumus,

Ubi semel mortui fuerimus, obscuri in terrâ concavâ

Dormimus valdè longum, infinitum, inexcitabilem somnum.

Et tu quidem in silentio conditus eris in terrâ. 109

Nymphis verò placet, ut rana semper cantet,

Cui ego fanè non invidéo ; nam carmen non bonum canit.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

Venenum venit, ô Bion, ad tuum os, venenum sensisti.

Quomodo ad tua labra accessit, nec dulce factum fuit ?

Quis verò homo adeò immitis, ut vel miscere *posset* tibi,

Vel præbere tibi loquenti venenum ? ille *certè* effugit vim
carminis.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.

At pœna iusta deprehendit omnes : ego verò in hoc luctu

Lacrymas fundens tuum fatum deploro : quòd si possem,

Ut Orpheus, qui descendit ad inferos, sicut olim Ulysses, 120

Ut ante eum Alcidès, ita et ego forsitan venirem ad domum

Plutonis, ut viderem, an etiam Diti cantes,

Et ut audirem, quid cantes ; verùm apud Proserpinam

Siculum aliquid resona, et suave aliquod bucolicum cane :

Nam et ipsa Sicula in Ætnæo ludit 125

Littore, et carmen Doricum novit : non inhonoratum

Carmen erit : et sicut Orpheo priùs dedit

Suaviter citharâ canenti reducem Eurydicen,

Sic

Sic et te, *ô* Bion, remittet montibus. Si verò et ego quid
Fistulâ canendo valere possem, ipse etiam apud Plutonem, *ad*
recuperandum te, cantare vellem.

130

F I N I S.

